

Yêu Em Cho Đến Hơi Thở Cuối Cùng

Contents

Yêu Em Cho Đến Hơi Thở Cuối Cùng	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	13
4. Chương 4	16
5. Chương 5	23
6. Chương 6	25
7. Chương 7	29
8. Chương 8	32
9. Chương 9	43
10. Chương 10	47
11. Chương 11	52
12. Chương 12	56
13. Chương 13	59
14. Chương 14	62
15. Chương 15	64
16. Chương 16	66
17. Chương 17	68
18. Chương 18	71
19. Chương 19	80
20. Chương 20	82
21. Chương 21	85
22. Chương 22	88
23. Chương 23	92
24. Chương 24	93
25. Chương 25	97
26. Chương 26	99
27. Chương 27	101
28. Chương 28	102
29. Chương 29	109
30. Chương 30	111
31. Chương 31	115
32. Chương 32	117
33. Chương 33	120
34. Chương 34	123
35. Chương 35	130
36. Chương 36	133
37. Chương 37	136
38. Chương 38	137
39. Chương 39	138
40. Chương 40	142
41. Chương 41	146

42. Chương 42	151
43. Chương 43	154
44. Chương 44	155
45. Chương 45	159
46. Chương 46	161
47. Chương 47	164
48. Chương 48	167
49. Chương 49	170
50. Chương 50	172
51. Chương 51	177
52. Chương 52	181

Yêu Em Cho Đến Hơi Thở Cuối Cùng

Giới thiệu

Nói về một anh chàng bị nghi ngờ là một tên giết người không góm tay rất nguy hiểm. Nạn nhân mớ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-em-cho-den-hoi-tho-cuoi-cung>

1. Chương 1

Trên đỉnh ngọn đồi tuyết phủ trắng xóa, dinh thự Wyatt sừng sững như một chiếc vương miện vương triều, những chóp nhọn bằng đá theo lối kiến trúc Gothic vươn thẳng lên trời, các ô cửa kính màu lấp lánh như những tia sáng phát ra từ các viên đá quý.

Những chiếc limousine và các loại xe sang trọng khác nối đuôi nhau thành một hàng dài cả dậm chậm chạp tiến về phía nhân viên bảo vệ mặc đồng phục đang đứng chặn ngay tại lối vào dinh thự. Bất cứ chiếc xe nào trở đến bên cạnh, bảo vệ đều kiểm tra tên các vị khách trong bản danh sách đang cầm trên tay; rồi anh ta lịch sự đưa ra lời cáo lỗi đến người tài xế. “Xin lỗi, do tuyết rơi quá dày, nên Ngài Wyatt không muốn bắt kỳ một phương tiện nào vào bên trong tối nay.”

Nếu người ngồi bên tay lái là tài xế, anh ta liền bước qua một bên, cho phép họ đi thẳng qua cổng, tiến vào con đường bên trong và đưa hành khách của mình tới khu dinh thự trước khi vòng lại ra đường chính để đỗ xe và chờ ở đó.

Còn nếu tài xế chính là vị khách được mời, anh ta liền ra hiệu cho người đó quàng về phía một dãy các xe Range Rovers màu đen bóng loáng đã đậu bên con đường vòng lên đồi, làn khói thải từ các ống xả tỏa ra như sương. “Vui lòng lái xe lên trước và để cho nhân viên lo liệu.”, anh ta hướng dẫn, “Ông bà sẽ được đưa vào trong dinh thự.”

Tuy vậy, khi mỗi chiếc xe mới đến, quá trình xử lý này không hề đơn giản cũng như thuận tiện. Dù xuất hiện rất nhiều các nhân viên nhanh nhẹn và đội quân Range Rovers đang chờ sẵn rất gần, song tuyết rơi dày

và các loại xe đỗ chật cứng trên đường đã làm ngáng trở đến nỗi các lối đi gần hẹp lại đến nỗi rất khó len qua, và cùng với những chiếc xe dọn tuyết chậm chạp khuấy tung tầng tuyết dày cả 4 inch trên mặt đường.

Toàn bộ thử thách đó đang gây phiền nhiễu cho các vị khách... Tất cả ngoại trừ Thám tử Childress và MacNeil đang ngồi trong một chiếc Chevrolet rất bình thường đậu phía con đường trên ngọn đồi cách đó 150 yards so với cổng vào khu dinh thự Wyatt. Hai người đều là thành viên của một đội đã được lựa chọn kỹ càng, thành lập vào hôm kia, được giao cho nhiệm vụ giám sát Mitchell Wyatt 24/24 h.

Vào lúc 8 giờ tối, họ đã theo anh đến đây, tới khu dinh thự của Cecil Wyatt, nơi anh bất thành linh vượt qua người gác cổng đang cố vẫy anh quay lại, tiến thẳng vào con đường dẫn tới tòa nhà và biến mất khỏi tầm nhìn. Khi Wyatt khuất dạng, Childress và MacNeil không còn biết làm gì khác ngoài việc đỗ xe lại và ghi chép lại ... Để việc đó được tiến hành thuận lợi, Childress quan sát khung cảnh trước mắt qua một cặp ống nhòm dùng cho ban đêm, đọc to các biển số xe và những thông tin linh tinh khác cho MacNeil, người đang lúi húi ghi lại vào trong một cuốn sổ tay.

“Chúng ta có một đối thủ mới đang sắp tiến đến đầu dòng xe,” Childress thì thầm khi ánh đèn pha rơi đến người bảo vệ đứng trước cổng. Ông đọc to biển số cho MacNeil; rồi mô tả tỉ mỉ chiếc xe và người lái. “Mercedes AMG trắng; đời xe sản xuất trong năm hoặc có thể là năm ngoái. Lái xe đàn ông, da trắng khoảng 60 tuổi, vị khách ngồi cạnh là nữ, da trắng, độ ba mươi, tựa sát vào lão già đại gái đang cười hớn hở.

Khi thấy MacNeil không đáp lại, Childress liếc sang cậu ta và nhận thấy sự chú ý của MacNeil đang tập trung vào cặp đèn pha chậm chậm rẽ xuống đồi phía tay phải. “Hẳn là ai đó sống ở trên này,” Childress nhận xét. “Và anh ta không chỉ giàu mà còn có tính tò mò nữa,” ông nói thêm khi chiếc Lincoln Town màu đen dừng lại đột ngột và tắt đèn pha ngay phía trước con đường nơi xe họ đang đỗ.

Cửa sau mở ra, người đàn ông tầm gần 40 mặc chiếc áo khoác tối màu bước ra. Childress cuộn kính xe xuống định mở lời xin lỗi vì sự có mặt của họ, nhưng khi người kia dừng lại và đưa tay lên áp chiếc di động vào tai, Childress nhận ra anh ta. “Đó là Grat Elliot. Anh ta đang làm gì ngoài kia thế?”

“Anh ta sống gần đây thôi. Chắc sẽ tham dự buổi tiệc.”

“Hoặc anh ta muốn hỗ trợ và làm một cuộc giám sát cả hai ta,” Childress đùa, nhưng trong giọng ông có sự thán phục. Sau một năm ngắn ngủi với tư cách luật sư tại văn phòng luật Quận Cook, Gray Elliot trở thành anh hùng dưới con mắt đội ngũ cảnh sát – một vị luật sư sáng chói không hề tỏ ra e sợ tham dự vào bất kỳ một tình huống cam go, mạo hiểm nào. Thực tế thì anh ta cũng là một kẻ giàu có vai vế trong xã hội đã cống hiến chính bản thân mình để phục vụ công chúng chứ không phải là theo đuổi mục đích kiếm nhiều tiền hơn nữa để làm tăng thêm hình ảnh của mình trong con mắt người khác.

MacNeil thích anh ta vì tất cả những lý do ấy nhưng thật ra ngay từ khi còn là một gã thiếu niên lông bông, vô công rồi nghề bị bắt vì vài vụ phạm tội nho nhỏ đã rất quý mến anh ta.

Elliot kết thúc cuộc gọi liền tiến thẳng đến chiếc xe, nghiêng người nhìn vào trong. “Hẳn ông là Childress,” anh ta mở lời thay cho câu chào hỏi, rồi chuyển sự chú ý của mình sang MacNeil. “Tôi muốn nói chuyện với anh, Mac.”

MacNeil bước ra và theo anh ta về phía sau xe. Gió đã ngừng thổi, nhưng động cơ vẫn còn đang hoạt động phả luồng khói ấm áp dưới chân họ. “Tôi đã chỉ định cậu nhận nhiệm vụ này.” Gray lên tiếng. “vì cậu đã trực tiếp điều tra về sự biến mất của William Wyatt, và cậu biết tất cả những người có liên quan”

“Không hẳn thế” Mac ngắt lời, khó có thể giữ nổi nỗi tò mò của mình. “Tôi chưa từng nghe về Mitchell Wyatt cho tới tận hôm nay. Anh ta là ai, và tại sao chúng tôi lại phải theo dõi anh ta?”

“Là em cùng cha khác mẹ của William Wyatt, tôi tin anh ta có liên quan đến vụ William mất tích.”

“Em cùng cha khác mẹ ư?” MacNeil lặp lại, trán anh ta nhăn tít vì cái cau mày hồ nghi. “Khi William biến mất, tôi đã phỏng vấn toàn bộ các thành viên trong gia đình và bạn bè anh ta. Không một ai từng đề cập đến một người em trai như thế cả. Thật ra thì khi tôi nói chuyện với Ceccil Wyatt, ông lão đó cứ nói đi nói lại về việc chúng ta phải tìm ra người cháu trai duy nhất của ông ta, đưa William về với vợ con quan trọng đến thế nào.”

"Cậu đã bị ông lão ranh ma, cao ngạo đó lừa rồi, ông ta đã không sẵn lòng thú nhận rằng mình có một người cháu mà ngay chính ông ta cũng chưa bao giờ thừa nhận. Cả đời tôi biết về dòng họ Wyatt này, và tôi đã không hề biết William có một người em trai cùng cha khác mẹ. Vì chuyện đó, ngay cả Willam cũng không cho đến tận tháng Sáu vừa rồi.

Theo như câu chuyện tôi vừa kể thì bố của William, ngài Edward đã dính dáng đến một cô thư ký khi William được vài năm tuổi và mẹ cậu ta sắp chết vì ung thư. Cô thư ký có thai, còn mẹ William chết vài tháng sau đó, nhưng khi cô thư ký ép Edward phải cưới mình như đã hứa thì ông ta lại lảng tránh và chối bỏ luôn đứa bé. Cô ta trả đũa bằng cách dọa đưa toàn bộ câu chuyện bản thảo này cho tờ Tribune."

Di động của Elliot reo, anh dừng lại liếc vào tên người gọi đến, bỏ qua cuộc gọi và tiếp tục. "Vào thời điểm đó, Cecil đã lên rất nhiều kế hoạch chính trị lớn dành cho Edward, một vụ bê bối sẽ phá hủy tất cả, nhưng việc cho phép "một cô ả nhỏ bé tầm thường" kết hôn và gia nhập vào gia đình này là không thể tưởng tượng nổi. Cecil cố gắng mua chuộc cô ta, nhưng cô ta không lay chuyển về quyền hợp pháp của đứa trẻ được mang cái họ Wyatt, và được nuôi dưỡng như người của dòng họ Wyatt. Cô ta thuê luật sư, và cuối cùng mọi chuyện cũng giải quyết: Edward sẽ cưới cô ta ngay trước khi đứa trẻ ra đời, và sẽ ly dị ngay sau khi sinh. Cô ta từ bỏ mọi quyền của mình đối với đứa trẻ, thỏa thuận rõ ràng bằng giấy tờ với Cecil. Ngược lại, Cecil có nghĩa vụ phải để cho đứa bé được nuôi dưỡng "với toàn bộ các lợi ích gắn liền với tiền bạc và các mối quan hệ xã hội của nhà Wyatt", cộng thêm nền giáo dục tốt nhất, du lịch nước ngoài, và vân vân. Cô ta đã nhận một khoản tiền đáng kể với điều kiện rằng không bao giờ tiết lộ bất cứ một lời về chuyện đã xảy ra và không được phép liên hệ với bất kỳ người nào có liên quan, kể cả đứa trẻ. "

MacNeil dựng cổ áo jacket của mình lên. Nửa người phía dưới của anh ảm áp, nhưng đôi tai thì đang lạnh cóng. "Rõ ràng là Cecil sau đó đã thay đổi quyết định về đứa cháu nội," anh xoa hai bàn tay vào nhau trước khi thọc sâu vào túi áo khoác để giữ ấm.

"Không, ông ta tôn trọng bản thỏa thuận nhưng không phải về mặt tinh thần. Ông ta đã đồng ý cho Mitchell lớn lên "với toàn bộ các quyền lợi gắn liền với tiền bạc và quan hệ xã hội của nhà Wyatt," nhưng Cecil không bao giờ đồng ý một cách rõ ràng về "các mối quan hệ xã hội," có liên quan đến chính dòng họ Wyatts. Một tuần sau khi đứa bé ra đời, Cecil gửi Mitchell tới một gia đình ở Ý, kèm theo một tờ giấy khai sinh giả mạo. Khi anh ta lên bốn hay năm tuổi, Cecil kéo phắt anh ta ra khỏi gia đình ấy và đưa đến một trường nội trú tư ở Pháp. Sau đó, Mitchell được đưa đến một trường dự bị ở Thụy sĩ, và rồi vào đại học Oxford."

"Đứa trẻ đó có biết nó là ai không, hay có biết người đang trả tiền cho việc học của nó không?" MacNeil lên tiếng hỏi.

"Gia đình mà anh ta sống cùng ở Ý kể cho anh ta những điều họ được chỉ dẫn, rằng anh ta đã bị bỏ rơi ngay khi vừa sinh trên bậc cửa ở California và cái tên anh ta chỉ là kết hợp giữa hai cái tên chọn ra từ một cuốn danh bạ điện thoại bởi một nhóm các nhà hảo tâm hào phóng người Mỹ thường xuyên quyên tiền hỗ trợ cho những đứa bé giống như anh ta được đi học. Những nhà hảo tâm này mong muốn không gì khác ngoài việc giấu tên mình."

"Xì," MacNeil cúi đầu xuống.

"Nếu đó là điều đáng tiếc mà tôi được nghe, thì cứ giữ lại cho kẻ xứng đáng với điều đó ấy." Elliot châm biếm. "Từ các tài khoản chuyển tiền, cậu bé Mitchell tận hưởng cuộc sống và tạo ra gần như toàn bộ các cơ hội của mình. Anh ta là một vận động viên có tố chất thiên bẩm xuất sắc các môn thể thao, đổ vào các trường tốt nhất, dễ dàng hòa nhập với những đứa trẻ sinh ra trong các gia đình thế lực và giàu có ở Châu Âu. Sau khi tốt nghiệp đại học, anh ta sử dụng rất tốt bằng cấp, vẻ ngoài đẹp đẽ và các mối quan hệ xã hội của mình để kiếm ra rất nhiều tiền. Hiện ba mươi tư tuổi, quản lý các công ty có trụ sở ở khắp Châu Âu. Có nhà ở Rome, London, Paris, và New York. "Elliot dừng lại nhìn đồng hồ, anh ta cau mày khi ghé sát vào mặt đồng hồ để xem giờ. "Đồng hồ của cậu chỉ mấy giờ rồi?"

MacNeil kéo ống tay áo liếc vào những con số phát sáng màu xanh trên chiếc Timex. "8:45,"

"Tôi phải đi thôi. Tôi cần xuất hiện ở bữa tiệc của Cecil."

"Làm sao Wyatt kết thúc được ngay đây, ngay lúc này , sau mọi chuyện xảy ra?" MacNeil nói thật nhanh, cố gắng sử dụng tối ưu chút thời gian ít ỏi còn lại.

“Bảy tháng trước, khoảng tháng Sáu, William đã tìm ra và đọc được những tài liệu trong một cái két sắt cũ, anh ta rất phần nộ vì cách cư xử của ông nội và bố đối với người em trai cùng cha khác mẹ của mình. Anh ta thuê thám tử, khi họ tìm ra Mitchell Wyatt ở London, William đã đưa vợ con bay cùng tới London để gặp mặt và giải thích những gì đã xảy ra.”

“Quả là một hành động tử tế.”

Elliot ngẩng đầu nhìn lên trời. “Đúng vậy,” anh ta nói bằng một giọng kiềm chế của một người đang cố không để lộ ra bất kỳ cảm xúc nào. “William hoàn toàn là một người tốt – người duy nhất trong gia đình nhiều thế hệ của anh ta không phải là một kẻ tự cao tự đại. ” Đột nhiên, anh ta nhìn vào MacNeil và kết thúc. “Khi William quay lại từ London mang theo toàn bộ những thông tin về các thành công đáng kinh ngạc của Mitchell, Edward đã không muốn dính dáng gì đến đứa con trai thất lạc từ lâu của mình, nhưng ông cụ Cecil thì rõ ràng là bị ấn tượng đến mức yêu cầu một cuộc gặp gỡ. Cuộc gặp này tổ chức vào tháng Tám, khi Mitchell được cho là sẽ về đây kinh doanh. Và rồi, sau khi William mất tích vào tháng 11, Cecil đề nghị Mitchell quay trở lại Chicago để họ có thể hiểu nhau rõ hơn. Trớ trêu thay, ông lão hiện đang khá thân thiết với đứa cháu trai hoang đường của mình đến nỗi yêu cầu anh ta phải có mặt đêm nay, trong bữa tiệc sinh nhật lần thứ 80 của mình. Tôi phải đi thôi.” Anh ta bắt đầu quay trở về xe của mình.

MacNeil bước đi bên cạnh anh ta. “Anh đã không hề giải thích gì cho tôi lý do tại sao chúng tôi phải giám sát Mitchell Wyatt.”

Eliot dừng phắt lại, biểu hiện trên nét mặt anh ta cứng nhắc, giọng nói cất lên lạnh băng và rõ ràng. “Ồ, tôi đã quên sao?” Anh ta hỏi. “Chỉ có hai lý do thôi: Tháng chín, một tháng sau khi cuộc tái hợp đầu tiên giữa Cecil và Mitchell, Edward – bố của William và Michell đã ”ngã” xuống từ ban công và không ai biết nguyên nhân cái chết của ông ta. Tháng 11, William biến mất. Trùng khớp là theo hệ chiếu Mỹ và hồ sơ di trú, Mitchell Wyatt đã tới Mỹ ngay trước khi các sự kiện đó xảy ra và khởi hành gần như ngay sau đó.”

Đôi mắt MacNeil nheo lại, Elliot tiếp tục. “Giờ anh đang ráp một phần của sự việc. Thêm nữa: Mitchell ở lại Chicago trong vòng hai tuần lễ. Anh ta đang ở tại nhà của William,, an ủi cô vợ xinh đẹp của William, và kết bạn với cậu con trai mười bốn tuổi của William. ” Không thể giữ nổi giọng nói của mình lộ vẻ khinh ghét, Elliot nói tiếp , “Mitchell Wyatt đang tuân thủ hủy diệt các thành viên trong gia đình của chính anh ta và đang sắp xếp lại cơ cấu gia đình cho phù hợp với chính mình.”

“Anh nghĩ anh ta đang đứng sau những sự việc của gia đình này.” MacNeil kết luận.

“Tôi nghĩ gen sinh học của dòng họ Wyatt đã sản sinh ra một sociopath khác hẳn. – một kẻ giết người máu lạnh.”

Khi anh ta đi khỏi, MacNeil quay trở về chiếc Chevy với Childress, họ dõi theo chiếc xe của Elliot dừng lại tại giao lộ và chờ đợi trong khi một tốp khách dự tiệc được chuyển sang chiếc Range Rovers. Người phụ nữ tóc xám trượt chân trên nền tuyết đang tan, người chồng vội vàng đỡ lấy bà ta. Một cặp vợ chồng trung niên run rẩy vì lạnh trong khi một đôi ông bà lão già cả bồng chồn cố sức bước vào trong chiếc Range Rover đang nổ máy với sự trợ giúp của những nhân viên phục vụ tại khu vực đỗ xe.

“Cậu biết đấy,” Childress lên tiếng, khi dòng xe cộ cuối cùng cũng vào hàng. “lúc lái xe qua các cổng an ninh tối nay, tôi đã nhìn thấy con đường dẫn vào khu dinh thự, tôi thề là nó hoàn toàn sạch bong, ít nhất là ở khoảng cách mắt tôi nhìn được.”

“Đúng vậy,” MacNeil đồng tình.

“Vậy tại cái quái gì mà gác cổng lại bắt các vị khách rời xe ở ngay ngoài đường chính?”

MacNeil nhún vai. “Ai mà biết được?”

2. Chương 2

Dòng người di chuyển dần lên phía trước từng vị khách một thì xuất hiện ánh đèn pha tiến gần cổng vào, rất chậm. Childress đặt cốc cà phê ông vừa rót ra từ bình giữ nhiệt và nhặt ống nhòm lên. MacNeil với lấy cuốn sổ tay và bắt đầu cầm cúi ghi những thông tin mà Childress đọc cho cậu.

“Loại xe Rolls cũ – sản xuất vào khoảng những năm 1950 – màu nâu bóng, còn mới nguyên,” Childress lên tiếng. “Tài xế lái xe. Khách nữ ngồi ghế sau. Chúa ơi, quả là đẹp!”

“Chiếc Rolls hay vị khách?” MacNeil hỏi.

Childress phì cười. “Chiếc Rolls. Vị khách khoảng 90 tuổi, khuôn mặt bà ta đang nhăn lại như quả mận khô bất kể gã gác cổng có nói gì với tài xế đi chăng nữa. Ông này chắc cũng phải tầm 90. Tôi đồ là bà lão không vui vẻ gì với việc chiếc Rolls bị bắt đỗ ngoài đường đâu.”

Childress sai bét. Chị gái của Cecil Wyatt, Olivia Hebert, không vui vẻ gì với lệnh cấm không-đỗ-xe-trên-đường-vào-dinh-thự của em trai bà: bà nổi cơn thịnh nộ sầm sét.

“Tên bạo chúa ngạo mạn đó!” bà thét lên với người tài xế khi ông lái xe qua cổng theo sau ba chiếc Range Rover. “Nhìn đường vào này, Granger. Ông có thấy tí tuyết nào không?”

“Không, thưa bà.”

“Cecil đang quây các vị khách của mình như một bày cừu, chỉ để chứng minh rằng ông ta thừa sức làm thế.”

“Đúng vậy, thưa bà.” Người tài xế bốn mươi tuổi đáp lời, giọng ông rung lên vì tuổi tác và phần nộ.

Hài lòng vì Granger hiểu và đồng tình, Olivia Herbert dựa lưng ra sau chiếc ghế bọc da mềm mại của chiếc xe, búng búng cơn thịnh nộ bất lực. Như tất cả những người quen biết em trai mình, Olivia quá quen với các thói quen “lập dị” bất thần, cứng nhắc của Cecil – các tính cách nảy sinh theo thời gian không vì mục đích nào khác ngoài chuyện quăng ý muốn của mình vào những kẻ ngang bằng trong xã hội, và chứng minh với chính bản thân, một lần nữa, rằng ông vẫn vượt trội so với bất kỳ ai và với tất cả mọi người.

“Tôi không thể tin nổi người ta vẫn chịu được bản tính ngạo mạn của ông ta sau cả tám mươi năm trời.” bà cay đắng thốt lên. “Thú thật, tôi lấy làm sững sốt khi những người này không quay lại và đi về nhà ngay khi họ nhận ra con đường này hoàn toàn sạch tuyết.” Olivia thêm vào, nhưng phần đó không chính xác cho lắm. Bà biết thừa lý do những vị khách của Cecil sẵn sàng chịu đựng sự bất tiện vô lý của đêm nay. Vì một điều, Cecil là nhà từ thiện hào phóng đã quyên tặng đến mười triệu đô vào các quỹ từ thiện của họ. Hơn nữa, họ đến đây tham dự bữa tiệc sinh nhật lần thứ 80 của Cecil không phải để cùng ông ăn mừng mà là để giúp ông vượt qua biến cố vì sự mất tích của William, cháu trai ba mươi sáu tuổi của ông.

“Hơn nữa, đêm nay ông ta đang lợi dụng lòng thương cảm của mọi người, đó là điều ông ta đang tính toán trong đầu.” Olivia thêm vào khi họ dừng xe ngay phía trước dinh thự và bà quan sát dòng người đang nối đuôi nhau xuống từ những chiếc Range Rover.

Thay vì đáp lời, Granger quyết định giữ sức cho cuộc hành trình gian khổ vòng qua chiếc Rolls để đến được cửa sau xe. Đôi vai ông còng xuống vì tuổi tác, lưng và hai đầu gối vồng lại vì bệnh khớp, mái tóc bạc trắng mỏng dính bên dưới chiếc mũ tài xế màu đen, và khung người mảnh khảnh của ông bị chiếc áo khoác ngoài màu đen nuốt chửng vì gần đây nó trở nên quá rộng đối với ông. Ông mở cửa chìa một bàn tay xương xẩu của mình cho bà. Olivia đặt bàn tay đeo găng vào tay ông.

“Chúng ta sẽ phải xem xét đổi áo khoác cho ông thôi.” Bà lên tiếng khi xoay mình ra khỏi xe và chống chiếc gậy xuống đất. “Nó hơi rộng với ông rồi.”

“Tôi xin lỗi, thưa bà.”

Tay phải siết chặt lấy cây gậy còn tay kia vịn vào ống tay áo của ông, Olivia để ông lão dẫn mình chậm chậm bước lên dinh thự, nơi người quản gia của Cecil đang chờ sẵn trên lối đi sáng rực. “Cố mà ăn nhiều vào, Granger..”

“Vâng, thưa bà.” Khi giúp bà đi hết ba bậc thang lát đá dẫn tới cửa chính, ông mới lên tiếng. “Bà cho tôi biết khi nào bà muốn tôi quay lại đón?”

Olivia dừng phất lại, cứng đờ người và nhìn trừng trừng hung dữ vào ông. “Đừng có hòng rời khỏi con đường này!” Bà cảnh cáo. “Ít nhất thì chúng ta sẽ không tham gia vào cái ý muốn quái gở của tên độc tài nhỏ mọn đó. Hãy đỗ xe ở ngay kia dưới lối cổng vào có mái che ấy.”

Người quản gia của Cecil nghe thấy vậy liền lạnh lùng hủy bỏ luôn câu mệnh lệnh đó trong lúc ông ta giúp bà cởi áo khoác.

“Xe ô tô của bà phải đợi ở ngoài cổng, không phải dưới lối cổng vào có mái che.” Ông ta hống hách ra lệnh khi Granger quay người bước bước từng bước cẩn thận xuống thềm. “Vui lòng hướng dẫn cho tài xế của bà...”

“Tôi chả việc gì phải làm thế!” bà thô bạo cất phụng, cây gậy chỉ thẳng vào ông ta và tự mình vật lộn cởi áo khoác.

“Granger!” bà gọi với theo.

Granger dừng nơi bậc thứ hai và quay lại nhìn, đôi lông mày bạc trắng của ông nhướng lên dò hỏi.

“Trong lúc ông đưa xe tới lối cổng vào có mái che, nếu có ai ngăn lại, ông cứ cán thẳng qua người đó luôn cho tôi!” Vô cùng thỏa mãn, bà chiếu cái nhìn băng giá vào ông lão quản gia. “Ồ đó có một chiếc xe ô tô thể thao màu đen biển nước ngoài. Của ai vậy?”

“Ngài Mitchell Wyatt.” ông trả lời.

“Ta biết ngay là cậu ta mà.” Olivia kêu lên một cách hân hoan, quăng luôn chiếc áo khoác vào tay ông quản gia và giật cây gậy ra khỏi bàn tay nắm chặt của ông lão. “Cậu ta cũng không chịu được những ý muốn quái gở của tên độc tài nhỏ mọn đó.” Bà tự hào thốt lên. Nặng nề chống chiếc gậy xuống, bà bắt đầu bước đi một cách khó nhọc trên lớp sàn lát đá trong phòng giải lao, tiến về phòng khách nơi những tiếng nói ồn ào vọng ra. Đằng sau bà, ông lão quản gia lên tiếng. “Ngài Cecil cho biết bà hãy chờ ông ấy ở trong phòng làm việc.”

Mặc cho bề ngoài tỏ vẻ bạo gan của mình, Olivia cũng không hề thoải mái gì với việc phải đối phó riêng với ông anh trai ghê gớm ở chốn riêng tư. Ông có một linh tính lạ thường trong việc đoán trước những việc bất tuân, thậm chí ngay cả trước khi hành động đó diễn ra. Thay vì đi thẳng tới phòng làm việc của ông, bà rẽ ngang sang phòng khách phía bên tay phải. Dừng bước ngay phía dưới lối vào phòng có mái vòm, bà ngẩng cao đầu hy vọng tóm được một đồng minh - chính là người đàn ông cao lớn khác thường, tóc đen đã chống lại mệnh lệnh của Cecil và đỗ xe của anh ta dưới lối cổng vào kia.

Phòng khách đông nghẹt người, nhưng không hề có dấu hiệu nào của Mitchell, cũng không có ở phòng ăn, nơi đám đông khách khứa đang tham dự vào một bữa tiệc buffet xa hoa. Bà đang quay lại đi ngang qua phòng khách thì bị Cecil bắt gặp lúc ông ngược nhìn lên qua vài người đang đứng trò chuyện cùng. Ông nhìn trừng trừng vào bà với nét mặt lạnh lùng, suy xét biểu hiện với ánh mắt của một đối thủ lọc lõi trải đời; rồi hất đầu về phía phòng làm việc, ông ra hiệu cho bà phải ngay lập tức đến đó đợi ông. Olivia bướng bỉnh hất cằm lên thách thức, nhưng bà vẫn tuân theo.”

Phòng làm việc của Cecil đối diện với phòng khách qua một hành lang lát đá, cách xa cầu thang chính và đối diện khu vực sau của dinh thự. Thông thường, hai cánh cửa nặng trĩu của phòng làm việc đều đóng kín trong thời gian các bữa tiệc lớn diễn ra để ngăn không cho khách khứa xâm nhập vào khu vực riêng tư của Cecil, nhưng tối nay ánh đèn dịu dịu hắt ra qua hai cánh cửa khép hờ. Một tay tì vào cửa, Olivia dừng lại để cho đôi chân và lá phổi của mình được nghỉ ngơi, rồi sau đó lưng bà thẳng lên, đầu ngẩng cao – và đứng chết sững trước hình ảnh đang đập vào mắt bà trong thứ ánh sáng mờ mờ.

Mitchell vòng tay quanh vợ của William, và Caroline má tựa sát vào ngực anh, tay nắm chặt chiếc khăn. “Tôi không biết mình còn có thể tiếp tục như thế này bao nhiêu lâu nữa.” cô nói đứt quãng, và mặt cô áp vào anh.

“Chúng ta không có sự lựa chọn,” giọng anh đứt khoát, không vồn vã nhưng âm áp.

Cú sốc nhất thời của Olivia nhường chỗ cho sự hiểu biết đầy cảm thông. Caroline tội nghiệp trông nhợt nhạt và mỏng manh như một đứa trẻ bị bỏ rơi. Đương nhiên là cô sẽ tìm kiếm sự an ủi và hỗ trợ từ một thành viên nam giới trong gia đình, nhưng ông bố trác táng của cô hiện giờ còn đang mải mê hưởng tuần

trắng mặt ở đâu đó quanh Châu Âu với cô vợ thứ năm, còn Cecil chỉ quăng vào cô không hơn gì những lời rao giảng cộc lốc về sự cần thiết phải thể hiện bản thân mình trong những tình huống khó khăn như thế này. Cậu con trai 14 tuổi của Caroline cần mẹ an ủi mình, và Caroline bắt buộc phải trưng ra bộ mặt can đảm trước cậu, nhưng cô không có một ai để dựa vào – không một ai ngoài Mitchell.

Olivia lấy làm cảm kích vì Mitchell đã đến với gia đình Wyatt thật đúng lúc để giúp đỡ Caroline và Cecil vượt qua nỗi đau của họ. Thật không may, Olivia có cảm giác Mitchell sẽ không sẵn lòng “giúp” Cecil thoát khỏi một ngôi nhà đang cháy bùng bùng nếu được phép lựa chọn. Cậu ta rõ ràng không hài hứng gì trong việc đẩy mối quan hệ họ hàng này trở nên thân thiết hơn với gia đình hay thậm chí gặp gỡ bất kỳ bạn bè nào của họ, và - tồi tệ nhất là – Olivia khá chắc cậu ta có ý định rời khỏi Chicago sớm thôi và không muốn thông báo cho ai ngoài Caroline.

Olivia hiểu chính xác lý do tại sao anh cảm thấy thế nào. Dòng họ Wyatt đã chối bỏ Mitchell ngay khi còn là đứa bé con như thể anh chẳng là gì ngoài một mẩu rác chường tai gai mắt ra khỏi cuộc sống hoàn hảo, ngăn nắp của họ. Bà đã biết đôi chút về số phận đứa bé không mong đợi của Edward từ rất lâu, song Olivia đã không hề làm gì để xoay chuyển tình thế tốt đẹp hơn; vì thế, bà chấp nhận sự khinh miệt của Mitchell đối với mình như một cách đối xử công bằng. Việc mà bà không thể nào chấp nhận nổi là ý định rời khỏi Chicago quá sớm của anh. Bà muốn anh làm quen với bà trước tiên và phải nhận thấy anh hoàn toàn có thể tin tưởng nơi bà. Bà mong mỗi anh gọi bà là “Dì Olivia” trước khi đi khỏi đây. Chỉ một câu “Dì Olivia” trước khi đi, và bà sẽ cảm thấy hoàn toàn mãn nguyện. Nhưng có một điều khác nữa mà Olivia còn mong đợi hơn, một thứ mà bà phải lấy được từ anh trước khi qua muộn: đó là lòng tha thứ.

Thế nhưng vào lúc này đây, mối quan tâm cấp bách nhất chính là Cecil có thể oai vệ bước tới sau bà, mở tung cánh cửa phòng làm việc và đặt ra trong đầu một giả thiết hoàn toàn sai lầm về sự việc đang diễn ra bên trong. Thay vì xông vào cắt ngang đôi nam nữ hay làm gì tương tự như thế, để khiến cho Caroline cảm thấy tội lỗi và bắt Mitchell đưa ra những lời giải thích không cần thiết, Olivia quyết định đánh động họ qua sự có mặt sắp tới của bà. Thế là, bà đập cây gậy vào cánh cửa nặng trĩu khi lỏng ngóng mò mẫm cái chốt cửa, và rồi bằng một cách xử trí hay tuyệt, bà quờ quạng cây gậy ra phía trước như một người mù đang dò đường và tiến vào phòng, gõ lốc cộc trên sàn gỗ sồi, cái nhìn dính chặt vào những tấm ván cũ xì như thể sợ chúng không đáng gánh nổi trọng lượng hiện thời của mình.

“Bà có cần thêm ánh sáng nữa không?” Mitchell lên tiếng hỏi.

Olivia ngẩng đầu lên tỏ vẻ ngạc nhiên vì sự có mặt của anh, nhưng giọng nói mỉa mai của Mitchell làm bà khựng lại. Anh đứng phía trước lò sưởi, chính xác là nơi anh đã đứng trước đó, còn Caroline đã ngồi lệt thốt trong chiếc ghế bành kế bên. Lòng ngực Olivia đập thình thịch với hình ảnh hai bóng người đen thẫm trong đôi mắt mờ đục. “Có bé tội nghiệp của ta,” bà thốt lên, đặt bàn tay vỗ về lên mái tóc vàng của Caroline.

Caroline ngửa đầu ra sau và áp tay Olivia vào má mình. “Dì Olivia,” giọng cô vỡ vụn và tuyệt vọng.

Olivia đáng lý phải ở lại bên cạnh Caroline, nhưng bà nhận ra Mitchell đã bước khỏi chỗ đứng bên cạnh lò sưởi và đang lơ đãng quan sát những tấm chân dung treo trong phòng làm việc. Căn phòng rộng là một ngôi đền thực sự của dòng họ Wyatt qua những tấm chân dung được đóng khung đủ mọi kích cỡ treo xung quanh tường, cả trên mặt lò sưởi.

Đây là dấu hiệu công khai đầu tiên bà thấy anh tỏ ra có chút quan tâm đến bất kỳ thứ gì liên quan đến dòng họ Wyatt – hay ít nhất Olivia muốn cho đó là một dấu hiệu quan tâm. “Đó là ông cố nội của cậu,” bà nói, di chuyển đến bên cạnh anh và chỉ vào tấm chân dung đặt ngay trên lò sưởi. “Cậu thấy sự giống nhau không?”

“Với cái gì?” anh lên tiếng, cố ý tỏ ra nhạo báng cái ý niệm bà vừa nêu.

“Với cậu,” Olivia bướng bỉnh theo đến cùng, nhưng anh bắn sang bà một cái nhìn cảnh cáo lạnh băng – cái nhìn giống y như cái nhìn cảnh cáo của ông cố nội anh; rồi anh rút một tay vào túi quần và bước thêm vài bước nữa. Olivia lưu tâm đến lời cảnh cáo ấy, nhưng bà vẫn quan sát anh qua khóe mắt, hy vọng có một cơ hội khác để phá tan hàng rào phòng thủ băng giá của anh nếu như anh có chút thể hiện quan tâm đến tấm chân dung khác.

Cecil lúc nào cũng bắt người khác phải chờ; điều đó chứng tỏ vị thế cao trên họ của ông. Thường thì Olivia bực bội khi ông làm thế với bà, nhưng giờ bà mong ông sẽ bắt họ phải chờ cả tiếng đồng hồ nữa cũng được. Một vài giây trôi qua, Mitchell dừng lại ngắm nghía một tấm ảnh khác, Olivia vội vã đến bên cạnh anh; rồi mắt bà mở to nhìn vào hình ảnh mà anh đã chọn. Đó là bức chân dung của một cô gái e dè ngồi trên xích đu trong vườn, những nụ hồng bện thành vòng quanh mái tóc dài và chiếc váy trắng tinh thêu những bông hoa hồng bằng lụa. Mitchell liếc xéo sang Olivia.

“Bà phải không?” anh hỏi.

“Trời đất!” Bà thốt lên. “Sao anh nhận ra được? Hồi đó ta mới chỉ 15 tuổi.”

Thay vì trả lời bà, anh hất đầu về một bức chân dung khác. “Đó cũng là bà ư?”

“Đúng rồi, ta 20 tuổi, và vừa mới đính hôn với Ngài Hebert. Ông ấy kia kìa. Tấm ảnh hai chúng ta chụp cùng ngày.”

“Bà trông không vui vẻ gì lắm với lễ đính hôn như ông ấy”

“Ta không,” Olivia tâm sự, quên đi mất rằng bà vừa mới định khai thác Mitchell chứ không phải là ngược lại. “Ta nghĩ ông ấy và gia đình có hơi chút ... nghiêm nghị.”

Điều đó khiến cho anh nở một điệu cười quyến rũ. “Tại sao bà lại nghĩ họ ”nghiêm nghị”? anh hỏi, toàn bộ sự chú ý hướng cả vào bà.

“Lúc này nghe thì có vẻ ngớ ngẩn, nhưng một người tổ tiên của ông ấy đã ký bản Tuyên ngôn Độc lập và một vị khác được phong tướng trong cuộc Nội chiến, còn ta cảm thấy gia đình ông ấy có hơi quá một chút, anh biết đấy, tự hào về chuyện đó không đúng cách.”

“Cách cư xử hời hợt.” Anh hài hước tán đồng.

Hòa cùng tâm trạng đùa bỡn của anh, Olivia nỗ lực thêm vào. “Đúng thế. Ý ta là không phải giống như họ đã vượt biển trên con tàu Mayflower!”

Liên quan đến lịch sử di cư và phát triển của những người Pilgrims trên con tàu lịch sử Mayflower. Người Pilgrims dù không phải là những người đầu tiên đặt chân đến Mỹ nhưng lại chính là những người đặt nền móng cho nền tự do tôn giáo ở Mỹ. (Từ “pilgrim” có nghĩa là người hành hương, trên đường tìm kiếm). Có 102 hành khách và thủy thủ đoàn từ 25-30 người.

“Tôi chắc là họ đã cố thử,” Mitchell đùa, “nhưng con tàu đó không lớn, chắc họ đặt chỗ trước không nổi.”

“Ô, nếu thế thì chỉ vì chúng ta đã ở trên đó rồi.” Olivia đứng tựa gần anh hơn.

Anh cười phá lên, còn đầu óc Olivia trở nên mụ mẫm, trong đầu bà vang vang ý nghĩ. “Đàn ông nhà Wyatt rất nhiều kẻ đẹp trai, nhưng ở thời này, chúng ta đáng ra phải gọi cậu là kẻ vô cùng hấp dẫn, cậu trai ạ.”

Về mặt lạnh lẽo của anh ngay lập tức làm bà nhớ lại rằng anh chính là một thành viên trong dòng họ Wyatt, Olivia tuyệt vọng khơi lại kí ức về thuở xa xưa mà bà đã quên để tìm ra một nét đặc trưng mà tổ tiên anh không có. “Mắt họ màu nâu, còn mắt của anh lại xanh.”

“Tôi tự hỏi làm thế nào điều đó lại xảy ra,” giọng nói anh kéo dài chán nản,

“Mẹ anh...” Olivia dừng phát lại; bà ngắm nghía và quyết định rằng anh có quyền được biết. Có thể là mong được biết. “Ta nhớ mẹ anh có một đôi mắt xanh thâm rất đẹp. Ta chưa bao giờ nhìn thấy một đôi mắt xanh nào như thế.”

Bà chờ đợi anh hỏi thêm về mẹ, nhưng thay vào đó, anh lại vòng tay trước ngực và nhìn bà chăm chú, cái nhìn lạnh lẽo thiếu kiên nhẫn và vô cùng buồn chán. Olivia lảng đi và chỉ vào một bức ảnh nhỏ treo ngay bên trên một bức của George Hebert. “Anh nghĩ gì về ông ấy?” bà hỏi, chuyển sự chú ý của Mitchell sang hình ảnh một quý ông bệ vệ mặc sơ mi hồ bột cứng và đeo cà vạt sọc ba màu hồng, xanh và vàng.

“Tôi nghĩ ông ta có khẩu vị khủng khiếp với những cái cà vạt.” Mitchell cộc lốc trả lời và bước đi.

Olivia liếc sang Caroline, người đang chậm chậm lắc đầu, âm thầm tỏ ra một sự hiển nhiên: Olivia đã sai lầm khi đề cập đến mẹ anh và lại sa lầy vào một sai lầm khác khi cố khiến cho Mitchell thừa nhận mối liên quan của anh với những người đàn ông trong ảnh.

Olivia quan sát anh chuyển ánh nhìn sang bức tranh kẻ bên – người đàn ông vai rộng, cao lớn chiều thẳng vào các bức chân dung của những người quá giống anh đến mức anh cảm thấy như thể đang nhìn vào hình ảnh phản chiếu của mình trong một tấm gương, có đôi lúc hơi mờ, nhưng vẫn giống y. Lòng tự trọng đang bắt buộc anh từ chối thừa nhận sự giống nhau đó cũng như tài sản thừa kế của anh, nhưng khi bà quan sát anh ngang qua căn phòng, bà ngạc nhiên trước nỗ lực vô vọng của anh. Những người tổ tiên của anh đều cao lớn, anh cũng thế, dáng vẻ kiêu hãnh, trí tuệ khác thường, cùng với cả những tính khí thất thường. Anh là một trong số họ.

Bà nghĩ đến lời bình phẩm của anh về chiếc cà vạt mà bố chồng bà đã đeo, và khi nhìn vào nét mặt của Mitchell, trong lòng bà có đôi chút thích thú. Từ đôi giày Ý màu đen bóng loáng của Mitchell cho đến áo khoác màu than vừa vặn cắt may riêng, chiếc áo sơ mi trắng tinh đến mái tóc đen dày hoàn hảo của mình, Mitchell – giống như mọi người đàn ông nhà Wyatt – bảo thủ một cách rất trang nhã và tề chỉnh không tì vết.

Tuy thế, bà khám phá ra ở anh ba điều làm anh khác hẳn so với các vị tổ tiên kia trong lúc họ đứng ngắm các bức chân dung: tính hài hước tinh khô, nét duyên dáng mềm mại hòa nhã và nụ cười đó. Sự kết hợp ấy rõ ràng là quyến rũ đến chết người đủ để thậm chí một bà lão như bà cũng cảm thấy có đôi chút nhẹ dạ. Đàn ông nhà Wyatt mạnh mẽ và năng động, nhưng thường thiếu đi tính hài hước và thậm chí còn ít nhiều cứng nhắc nữa. Nếu họ là những Humphrey Bogart, thì Mitchell là Cary Grant, nhưng có thêm chiếc cằm cương nghị và đôi mắt xanh lạnh lẽo.

“Chuyện này sẽ không lâu,” Giọng Cecil vang lên đột ngột khi ông bước vào trong phòng.

Đầu óc Olivia đông cứng lại, bà dõi theo ông anh trai của mình bước thẳng đến bàn làm việc. Bà cúi kính vì Cecil hơn bà chỉ hai tuổi nhưng bệnh viêm khớp không hề buộc được xương sống của ông cong lại. “Ngồi xuống,” ông ra lệnh.

Mitchell bước về phía Olivia và kéo ghế cho bà; rồi anh vòng qua góc bàn của Cecil, hai tay đút túi quần, nhướn mày.

“Ta nói ngồi.” Cecil cảnh báo anh.

Một biểu hiện hài hước lạnh lẽo ánh lên trong đôi mắt Mitchell, anh nhìn về phía sau mình.

“Anh đang tìm cái gì thế?” Cecil hỏi

“Con chó của ông,” Mitchell đáp lời.

Olivia dờ cả người còn Caroline thở mạnh. Cecil chiếu cái nhìn gay gắt vào anh, nét mặt ông tỏ vẻ không hề bằng lòng — và sau đó, gần như chuyển thành tôn trọng. “Tùy anh thôi,” ông nói, rồi đưa mắt soi Olivia và Caroline. “Ta muốn cả hai cùng có mặt ở đây vì ta cảm thấy mình còn nợ Mitchell việc công bố chuyện này trước toàn thể gia đình, và cuộc đời chẳng nói trước được điều gì, chúng ta ở đây là những người lớn duy nhất trong gia đình này.”

Nhìn lại Mitchell, ông lên tiếng. “Nhiều năm trước, lòng tự ái và cơn giận đã khiến ta đối xử bất công với anh, giờ ta phải thừa nhận điều đó ngay trước di ảnh và chị dâu của anh. Cơn giận của ta không phải với anh mà là với bố anh và người phụ nữ là mẹ anh. Con trai ta, Edward, là một kẻ lẳng nhăng mà ta vô cùng ghê tởm. Trong lúc cô vợ trẻ của nó đang sắp chết vì ung thư thì nó lại làm cho người đàn bà khác mang thai – chính là mẹ anh – và ta không thể tha thứ cho nó được. Chẳng phải ta không nhìn ra sự thiếu thận trọng của mẹ anh. Cô ta đã đi lại với thằng con trai vô đạo của ta, thừa biết vợ nó đang sắp chết, cô ta đã cư xử hoàn toàn thiếu đạo đức đến nỗi không hiểu được sự xúc phạm khi Edward cưới cô ta và sản sinh ra một đứa bé chỉ sáu tháng ngay sau cái chết của vợ nó.”

Cecil ngừng lại, còn Olivia lo lắng xem xét nét mặt của Mitchell, tự hỏi cậu ta cảm thấy thế nào khi nghe được những sự thật xấu xa về cả hai bậc phụ huynh ấy, nhưng anh trông xa cách – như thể anh đang nghe

một câu chuyện hơi khó chịu chẳng liên quan gì đến mình. Nếu Olivia không để ý nét quai hàm anh siết lại hồ như rất nhẹ, bà đã tin rằng anh đang vô cùng chán nản.

KHông hề nhận thấy sắc thái của biểu hiện ấy trên mặt Mitchell, Cecil lên tiếng. “Liệu ta có thể tiếp tục nói thẳng ra không?”

“Chắc chắn rồi, xin mời” Mitchell lịch sự đáp lại vẻ nhạo báng.

“Ta đã phần nộ - không - ta ghê tởm cách cư xử của bố mẹ anh mới đúng, nhưng khi mẹ anh thuê một gã luật sư nhếch nhác để cố tống tiền ta và bắt ta phải nuôi nấng đứa con hoang như một người nhà Wyatt, ta đối với cô ta trở nên khinh ghét, và ta thà làm bất cứ việc gì trong quyền hạn của mình để ngăn cô ta lại. Anh có hiểu được cảm giác của ta trong chuyện này không?”

“Hẳn rồi.”

“Nếu mẹ anh chỉ đơn giản muốn lấy tiền để nuôi đứa bé và sống cuộc sống an nhàn, ta hoàn toàn thông cảm được.” Cecil thêm vào, và lần đầu tiên, Olivia nghĩ bà nhận thấy vẻ hoang mang hay một thứ cảm xúc nào đó lướt ngang qua khuôn mặt bí ẩn của Mitchell. “Nhưng cô ta đã không may mắn một chút tình mẫu tử. Tiền bạc và việc “trở thành một người giàu có” là tất cả những gì cô ta tính toán, và cho rằng hiển nhiên cũng đủ cho đứa con của mình.”

Cecil đứng lên. Olivia nhận thấy mình phải bám chặt hai tay vào ghế, như thể ông yếu hơn so với sự thể hiện ra ngoài. “Anh là đứa con của một người đàn ông nhu nhược thiếu chí khí, không theo khuôn phép với một ả đàn bà nhỏ bé hám lợi, mưu đồ. Chưa bao giờ ta nảy ra ý nghĩ rằng anh có thể thành công trong cái mớ bong bóng đó, nhưng ta đã nhầm, Mitchell. Di sản của nhà Wyatt trong anh chảy mạnh mẽ và không hề ô uế. Ta yêu anh trai anh William, nó là một người chồng và người cha tốt, nhưng nó mềm yếu và không tham vọng như Edward. Anh, Mitchell, là một sự lại giống của tổ tiên nhà này. Ta đã ném anh vào một thế giới không có gì ngoài một cơ hội học tập của chính bản thân anh và tạo ra những mối quan hệ xã hội. Anh đã biến nó thành một đế chế tài chính nhỏ bé rất ấn tượng trong vòng một thập kỉ. Anh đã thừa hưởng khả năng của mình từ dòng họ Wyatt để làm việc đó. Anh có thể không được nuôi dưỡng như một người nhà Wyatt, nhưng anh chính là một trong số đó.” Cecil nói xong liền nhìn anh chờ đợi.

Thay vì nghe có vẻ vui lòng, Mitchell lại hồ nghi. “Liệu tôi có được phép coi đó là một lời khen không?”

Lông mày Cecil cau lại thích thú với giọng nói của Mitchell; rồi sau đó ông nở nụ cười hài lòng trên đôi môi mỏng. “Dĩ nhiên là không. Anh là người nhà Wyatt, và nhà Wyatt chúng ta không tìm kiếm, cũng không cần có sự đồng thuận của những kẻ khác.” Như thể bất thần nhận ra ông đã không thể làm cho chàng trai trẻ này nhụt chí, Cecil liền thay đổi chiến thuật. “Vì anh là một người nhà Wyatt, anh cũng sẽ hiểu được rằng khó cho ta đến thế nào khi phải thừa nhận cơn giận và tự ái đã khiến ta gây ra một lỗi lầm tai hại trong phán quyết nhiều năm trước - một lỗi lầm mà anh đã phải trả giá bằng cả cuộc đời mình. Ta không mong anh tha thứ cho ta, vì dòng họ Wyatt không chỉ đơn giản mở lời xin lỗi cho những gì khó tha thứ được, và ta giờ đã tám mươi, vì thế không còn nhiều thời gian để ta chuộc lỗi nữa đâu. Ta, cũng là người nhà Wyatt, vì thế ta không thể cầu xin sự tha thứ mà ta không đáng hưởng. Ta chỉ yêu cầu anh việc này...” Người đàn ông già cả đưa tay lên, bàn tay có chút run rẩy. “Anh sẽ bắt tay ta chứ?”

Olivia gần như khóc òa, còn môi dưới mềm mại của Caroline đang cong lại thành một nụ cười khích lệ, nhưng Mitchell bỏ qua cử chỉ đó của Cecil. “Không cho đến khi nào tôi hiểu được chúng ta đang bắt tay vì cái gì?”

“Vì sinh nhật lần thứ 80 của ta,” Cecil mặt mũi trả lời, bàn tay ông buông thông xuống. “Ta chịu trách nhiệm về Olivia, Caroline và đứa cháu Billy; nhưng khi ta ra đi, sẽ không còn ai chăm sóc họ nữa. Ta biết Olivia đã trở nên quý mến anh. Rõ ràng là bà nghĩ về anh như một kẻ đồng minh, vì cả hai người đều bị bắt gặp là đã lờ đi mệnh lệnh để xe ở ngoài đường.”

Mitchell chiếu cái nhìn ngạc nhiên sang Olivia, bà cho là mình thấy được một ánh mắt thích thú trước khi anh quay lại Cecil.

“Ta biết William đã cảm thấy thân quen với anh ngay từ khi gặp mặt, và William của chúng ta có một tính cách phán đoán lạ thường. Caroline và Billy nói rằng hiện giờ anh đang dành thời gian ở bên cạnh họ trong lúc William đang — đã mất tích, và ta cho là anh chia sẻ sự quan tâm thân quyến với họ. ” Ông dừng

lại, nhưng Mitchell không thừa nhận cũng không chối bỏ, vì thế Cecil lại đưa tay ra và ngả về phía trước. “Thích hay không thích thì anh vẫn là cháu ta. Ta cần biết – và cả họ nữa – ” ông nhấn mạnh thêm – “rằng giờ anh phải chấp nhận vai trò này, và anh sẽ đồng ý chăm lo cho họ nếu có chuyện gì xảy đến với ta. Anh sẽ bắt tay ta vì điều đó chứ?”

Olivia sửng sốt vì Cecil đã đưa ra thêm một lần nữa lời yêu cầu của ông một cách khéo léo làm sao, như thể ông đang nói thay cho Caroline và chính bản thân bà vậy, và quá hài lòng vì lần này, Mitchell chỉ hơi chút lưỡng lự trước khi với tay ngang qua bàn nắm chặt bàn tay ông nội.

“Giải quyết xong,” Cecil đột ngột lên tiếng, “Olivia, Caroline, hãy đưa Mitchell đến phòng khách và đảm bảo rằng cậu ta sẽ gặp đúng người ở đó.”

Olivia cau mày. “Anh sẽ đưa ra thông báo về danh tính cậu ấy hay suốt thời gian qua cậu ta đã ở đâu chứ?”

“Chắc chắn không! Một lời thông báo chính thức sẽ kéo theo rất nhiều câu hỏi khác mà ta không muốn trả lời. Ta nói với một vài người rằng Mitchell đã bỏ qua các công việc kinh doanh của mình ở Châu Âu để dành vài tuần với chúng ta. Khi cô đưa Mitchell đến phòng khách, ta muốn cô cư xử như thể cô mặc nhiên cho là họ đã biết cậu ta là ai và, thực tế, có thể họ đã gặp cậu ta ở ngay đây lúc trước.” Hài lòng với vấn đề đã được giải quyết, Cecil tiến về phía cửa.

“Tôi sẽ làm việc đó thế quái nào?: ” Olivia hỏi.

. Ông quay lại, và cúi gập người giải thích cách làm: “Cô bước tới trước một nhóm người, Olivia, và cô nói với họ, ”Các bạn đã gặp Mitchell rồi, phải không?” Và khi họ nói chưa, cô hãy tỏ vẻ ngạc nhiên. Cả buổi tối còn lại họ sẽ tự hỏi làm thế nào và khi nào họ lại xúc phạm đến tôi đủ để bỏ sót cái sự kiện ấy.” Ông lại quay đi, bước thêm hai bước nữa, và nhếch miệng cười. “Tốt hơn nữa, thỉnh thoảng, khi cô đưa Mitchell tới gặp ai đó, cô nên bắt đầu bằng câu nói, “Mitchell, anh biết người này, phải không nào?” Họ sẽ không nhớ đã gặp cậu ta, dĩ nhiên rồi, nhưng họ thậm chí còn bị sốc hơn vì cậu ta đã không nhớ gặp họ ở đâu. Điều đó sẽ khiến Mitchell đứng thế thượng phong.” Nói xong, ông bước hẳn ra ngoài.

Olivia nhìn sang Mitchell để đánh giá phản ứng của anh qua toàn bộ câu chuyện, nhưng anh đang nhìn chăm chăm khô khan vào cái lưng của Cecil, vì thế bà lên tiếng. “Cecil đây khôn ngoan ngoại trừ những thủ đoạn nhỏ nhỏ ranh ma.”

“Cecil đây...” Mitchell quay phắt sang nhìn vào khuôn mặt kinh hãi của Olivia và không nói tiếp. Tiếng Caroline vang lên làm sao lắng cả hai người bọn họ.

“Tôi thực sự không có nhiệm vụ phải trò chuyện tối nay hay bị vây quanh với các câu hỏi không có gì mới về William Tôi nên đợi ở đây.”

“Tôi sẽ đưa chị về nhà.” Mitchell nhanh chóng nói, nhưng cô lắc đầu và mỉm cười nhìn lên anh. “Cecil nói đúng – tối nay là thời điểm tốt nhất để giới thiệu cậu với mọi người, khi rất nhiều bạn bè của Cecil có mặt nơi đây.”

“Tôi đâu phải cô gái lần đầu ra mắt công chúng,” anh mỉa mai.

“Sẽ chẳng có ai nhầm cậu với một cô gái lần đầu ra mắt đâu,” Caroline khô khan đáp. “nhưng sẽ có một số phụ nữ nhìn cậu thành một thanh kẹo đẹp trai và bí ẩn tuyệt trần đó.”

Anh đưa tay định giúp cô đứng lên khỏi ghế. “Lần khác.”

Caroline ngồi ép sát vào lòng ghế hơn nữa và kiên quyết lắc đầu. “Đây là thời điểm phù hợp nhất và là cách tốt nhất. Giờ hãy đi cùng Olivia đi. Hãy làm điều đó vì tôi,...” cô kêu lên khi anh trông vẫn không hài lòng. “Sau tối nay, Billy và tôi có thể sẽ được đi cùng cậu mà không phải lo rằng người ta nghĩ tôi đã thay thế William bằng một gã bạn trai khác.”

“Năm mươi phút.” Mitchell nôn nóng chấp thuận, rồi anh đưa tay cho Olivia, và bà vịn vào.

3. Chương 3

Dừng lại ngay ngưỡng cửa phòng khách, Olivia để cho anh nhìn một lượt qua những nhân vật thế lực hiện đang có mặt, cùng lúc bà cung cấp những thông tin ngắn gọn về dòng dõi và sự nghiệp của họ. “Vị khách mà Cecil vừa nói chuyện là cháu trai của người sáng lập ra Universal Rubber. Ông ta đang giữ chức thượng nghị sĩ và ai cũng đều cho là ông ta sẽ sớm trở thành tổng thống. Vợ ông ta là người đàn bà da nâu hấp dẫn đi cùng.”

Mitchell để bà nói tiếp, nhưng anh chỉ qua một cái liếc nhìn thoáng qua cũng thừa biết những người đó là ai và là cái gì: những người đàn ông quyền thế, ngạo mạn tin tưởng vào cái “giống tốt” của họ vượt trội hơn người khác; những phụ nữ rỗng tuếch, tự nuông chiều nhằm chán cuộc sống và chồng họ, tự tiêu khiển bằng công việc từ thiện và những cuộc tình nồng nhiệt nho nhỏ. Khung cảnh trong phòng không có gì mới với Mitchell, ngoại trừ việc nó thiếu sự đa dạng về quốc tịch mà anh vẫn quen thuộc. Hơn thế, đây chỉ đơn giản là một bản sao thu nhỏ, một góc trong cuộc sống của chính anh mà thôi.

“Vị khách mặc bộ đồ màu xám đen và cà vạt nâu kia là Gray Elliot,” Olivia lên tiếng. “Gray xuất thân từ một gia đình quyền thế lâu đời ở Chicago, anh ta là người trẻ nhất từ trước tới nay được bầu vào văn phòng luật sư hạt Cook County. Anh ta đã chứng minh được bản lĩnh của mình và tự tạo dựng tiếng tăm. Đứng trước Gray là Evan Bartlet và ông bố, Henry. Nhà Bartlet đã xử lý những vấn đề về pháp lý cho nhà Wyatts từ rất lâu, ta nhớ là qua nhiều thế hệ.”

Mitchell quan sát ngài Bartlet bố và cho rằng Henry hẳn phải xử lý những tiểu tiết lộn xộn liên quan đến sự ra đời của anh ta : giấy khai sinh giả mạo, các điều khoản ly hôn, và khoản tiền chi trả cho mẹ của anh ta.

“... Evan con là một luật sư xuất sắc,” Olivia nhiệt tình chỉ dẫn. “người đã nối nghiệp Henry...”

Evan con, Mitchell lạnh lùng nghĩ, hẳn sẽ lục lọi đóng hồ sơ cũ vào ngày mai sau khi bố anh ta nói cho biết những điều ông ta nhớ được về Mitchell Wyatt.

Olivia dừng lại để ngắm soi nét mặt của Mitchell và đánh giá xem anh đang phản ứng thế nào. “Anh chán rồi phải không?” bà hỏi, trông có vẻ ngỡ ngàng.

Mitchell còn hơn cả chán, nhưng bà rõ ràng là đang quá háo hức muốn gây ấn tượng với anh và mong muốn anh tham gia và toàn bộ chuyện này đến mức anh đành thốt lên. “Không chút nào.”

Bà hồ nghi.” Anh đang tính rời bỏ chúng tôi sớm thôi phải không?” bà hỏi thẳng

“Đúng vậy, trong vòng hai tuần.”

Bà ngoảnh đi ngay, bàn tay siết chặt trên cánh tay anh trong lúc một cơn run rẩy dường như khiến toàn thân bà rung lên. Mitchell tự động quàng tay ra sau lưng bà để trấn an và nương mắt tìm một chiếc ghế gần nhất. “Bà yếu...” anh buột miệng, nhưng phần còn lại của câu nói nhanh chóng biến mất như khi nó vừa xuất hiện.

“Ta còn lâu mới yếu,” bà đáp lại không khoan nhượng, “và nếu như ta mà ốm, đảm bảo với anh, ta sẽ không bao giờ để chuyện đó xảy ra trước mặt tất cả mọi người.” Để chứng minh, bà ngẩng đầu nhìn anh đầy thách thức và nước mắt dâng lên lấp lánh trong đôi mắt hổ phách mờ đục của bà.

Quai hàm Mitchell căng ra trước cảnh khóc lóc. Anh không chấp nhận cho bà cái quyền cảm thấy suy sụp về sự cáo biệt sắp tới của mình. Anh thừa biết lúc ở trong phòng làm việc của Cecil lý do bà muốn anh nhìn vào chân dung các vị họ hàng của anh. Anh biết lý do bà tỏ ra lo lắng thái quá khi phải đưa anh vào phòng khách tối nay và giới thiệu anh với tư cách là cháu trai của bà. Suốt ba mươi bốn năm vừa qua, bà đã không hề tìm cách gửi cho anh một lời nhắn riêng rằng anh là ai hay bà là gì đối với anh, và giờ bà lại định chuộc lỗi chỉ bằng vài điệu bộ vô nghĩa đó. Về mặt buồn rầu của bà và cái bàn tay nắm chặt đó không thể hiện bất kỳ thứ tình cảm yêu mến thực sự nào đối với anh; chúng chỉ thể hiện cảm giác tội lỗi và sợ hãi của bà thôi.

Bà là một bà lão hoảng hốt, đang cận kề cái chết cùng với một lương tâm tội lỗi; bà là một bà lão ngạo mạn muốn nhanh chóng được chuộc lại lỗi lầm của mình; và bà không muốn anh chặn đứng ý định đó bằng cách

rời khỏi nơi đây quá sớm. Thật ra, bà thu lại nỗi buồn đau hiển hiện của mình gần như ngay tức khắc và hỏi một cách băng quơ, điềm tĩnh. “Anh sẽ quay trở lại London, hay là Paris?”

“KHông,” Mitchell ngắt lời, quyết định dẫn bà đến một chiếc ghế gần nhất và bỏ qua những lời chỉ dẫn trong phòng khách. “Muộn rồi, tôi muốn đưa Caroline về nhà.”

“Anh định quay lại Chicago vào thời điểm nào đó sau này phải không?”

“Hai tuần sau khi tôi rời khỏi đây,” Mitchell đáp lại, buộc phải chuyển hướng về phía chiếc ghế kiểu cổ trông không được thoải mái lắm đặt ngay bên cạnh lối vào phòng khách.

Bà ngăn anh ngay từ bước chân đầu tiên bằng cách ngáng cây gậy của mình vào hai đầu gối anh. “Anh sẽ quay về sau vài tuần nữa?”

Mitchell cúi xuống nhìn vào khuôn mặt ngây ra và đôi mắt ngấn nước của bà, một tảng đá nhỏ rơi xuống khỏi thành lũy thờ ơ mà anh đã dựng lên để chống lại các thành viên của một gia đình mà đối với anh họ hoàn toàn xa lạ. Bà đang cười rặng rờ và ôm chặt lấy một bên tay anh như thể bà không chịu nổi phải rời xa nó.

Bà làm anh nhớ đến một con nhện nhỏ bé dễ thương, không thêm để ý đến dáng vóc khổng lồ của anh và can đảm đối mặt với nỗi hiểm nguy trước những kẻ cả gan tiến tới gần những bức tường đang sụp đổ. Anh có thể phủi con nhện đó ra khỏi ống tay áo chỉ bằng những ngón tay, và ngay lúc anh định bụng sẽ làm như đã định, thì anh lại nghe thấy chính mình thốt lên rất rõ ràng. “Tôi đang xây một ngôi nhà ở Anguilla. Tôi cần phải ở đó vài tuần, và sau đó tôi sẽ quay lại.”

“Ta rất vui!” bà thốt lên, và bocc đồng áp một bên má nhăn nheo của mình vào cánh tay anh để chứng minh điều đó. “Ta đã nghe nói Anguilla là một hòn đảo xinh đẹp. Ở đó có một khách sạn ai cũng trầm trồ. Henry Bartlett thường hay ở đó.” Bà thêm vào, nhưng bà nhanh chóng quay lại với nhiệm vụ đã đặt ra trước đó và đang tiến hành. “Kia là Mathew Farrell và vợ, Meredith Bancroft. Họ vừa quay trở về sau chuyến du lịch đến Trung Quốc. Ta chắc anh đã nghe về họ rồi?”

“Đúng,” Mitchell ngạc nhiên là hóa ra anh đã quen biết hai người bọn họ- và thực sự còn cảm thấy quý mến nữa là đằng khác.

Nghển cổ lên, Olivia chuẩn bị dẫn anh xông pha vào giữa chiến trường. “Nào, ta sẽ giới thiệu anh với ai trước tiên đây?”

“Mathew Farrell,” Mitchell thẳng thừng đáp.

“Rất tốt, nhưng chúng ta phải đi ngang qua Evan và Henry Bartlett, vì thế hãy bắt đầu với họ trước.” Bà nhét tay mình vào dưới cánh tay anh, nụ cười hăm hở, và kéo anh thẳng tiến. Không còn sự lựa chọn nào khác, Mitchell đành trình ra bộ mặt lịch thiệp và theo bước bà lão.

Cecil hẳn đã có lời về sự hiện diện của Mitchell, và tuyên bố đó đã lan đi nhanh chóng, vì giây phút Mitchell tiến vào phòng khách cùng với Olivia bên cạnh, tất cả các khuôn mặt đều quay hết cả về phía họ như bị thôi miên, những ánh mắt sầm soi anh từ đầu đến chân. Các cuộc chuyện trò im bật sau đó nổ ra thành những lời thì thầm xôn xao.

Olivia cẩn thận chú ý đến tác động có lợi mà anh đang có và bắt đầu chậm lại, những bước chân chậm rãi để bà trình diễn anh được lâu hơn. “Anh đang lặng lẽ gây ra một sự khuấy động với các quý cô có mặt ở đây đây,” bà hài lòng cho biết. Sau một cái liếc nhanh kín đáo qua khắp căn phòng, bà thêm vào “Thậm chí với cả các bà đã có chồng.”

Đặc biệt những quý bà đã có chồng, Mitchell lạnh lùng suy xét. Anh là một con ngựa giống mới toanh đang bị dẫn vào chuồng – và hẳn là giống thuần chủng, nếu anh là một người nhà Wyatt. Là một người tình đầy tiềm năng, việc trở thành một gã nhà nòi đã khiến anh đáng khao khát hơn nhiều so với một gã dạy chơi tennis bình thường, hay huấn luyện viên thể dục thể hình, hay một gã nghệ sĩ nghèo kiệt xác.

Anh đã ở trong những cuộc chơi lớn, cùng với những kẻ như thế này, anh am hiểu về luật chơi, và làm thế nào để chơi cùng họ. Anh cũng biết cách làm sao để thắng. Anh không tự hào cũng không xấu hổ về những thành công trong quá khứ, cũng không quan tâm đến việc gắng sức đạt được nhiều thành công hơn nữa.

Thật ra, phản ứng duy nhất của anh trước một phòng chật cứng toàn những phụ nữ hiện giờ đang quan sát anh chính là cảm giác nhẹ cả lòng vì Olivia quá già và cổ lỗ không thể tưởng tượng được những suy nghĩ đang diễn ra trong đầu một vài phụ nữ ở đây.

Bà giật giật tay anh để gây sự chú ý, và Mitchell nghiêng đầu về phía bà. “Ta biết những quý cô kia đang nghĩ gì.” Bà báo cho anh.

Mitchell giật mình cảnh giác hỏi lại. “Bà biết?”

Bà gật đầu khẳng định và hạ giọng xuống thì thầm. “”Bọn họ nghĩ anh là một gã đàn ông vô cùng hấp dẫn.”

Henry Bartlett lại không hề cho rằng Mitchell là một gã vô cùng hấp dẫn. Henry Bartlett biết đích xác Mitchell Wyatt là ai, và Henry Bartlett muốn Mitchell phải biết điều đó. Khi Olivia mở lời, “Henry, anh đã gặp Mitchell rồi phải không?” y như lời Cecil hướng dẫn cho bà, nụ cười lạnh giá của Bartlett biến thành một nụ cười tự mãn.

“Phải,” ông ta đáp lại, thô lỗ dứt tay phải vào túi quần thay vì chìa ra cho Mitchell.

“Khi chúng tôi quen nhau, tất nhiên rồi, lúc đó Mitchell còn nhỏ lắm.”

Câu trả lời không mong đợi của ông ta làm cho Olivia hoàn toàn nhầm lẫn. “Henry,” bà thốt lên, “Anh hẳn tưởng lầm sang người khác rồi. Anh không hề biết Mitchell khi cậu ta còn nhỏ...”

“Tôi nghĩ Henry đúng đấy,” Mitchell ngắt lời, anh nói thẳng với Olivia trong lúc thần nhiên chiếu cái nhìn của mình vào Bartlett. “Thật ra thì tôi sẽ cược rằng Henry đã đưa tôi đến với chuyến lái máy bay đầu tiên của mình.”

“Tôi mang anh đến với nó, chứ không phải là trên nó.”

“Mitchell giờ có máy bay riêng rồi.” Olivia êm ái chêm vào, khiến cho Mitchell bị ấn tượng rất rõ về việc bà chẳng hiểu gì những lời Henry vừa nói, nhưng bà nhận thức được chuyện đang diễn ra và bà không hề thích thú gì. Bà quay qua con trai của Bartlett nói. “Mitchell, đây là Evan Bartlet, con trai của Henry.” Rồi nhận ra sơ suất của mình, bà vụng về thêm. “Anh nhớ Evan chứ...”

“Chúng tôi chưa hề gặp mặt,” Mitchell nói huých ra, những ngón tay của Olivia bồn chồn chạm vào chuỗi vòng ngọc trai trên cổ.

Evan Bartlett cư xử lịch thiệp hơn ông bố của mình. Anh ta bắt tay Mitchell, đưa ra vài câu dò hỏi, và khéo léo lái sang chủ đề những chiếc máy bay tư nhân để bắt đầu câu chuyện. “Chúng tôi vừa ngó qua một chiếc Gulfstream G-3 hai năm sử dụng đặt ở công ty. Thấy bay trên các máy bay thương mại thật rắc rối và tốn thời gian quá nên chúng tôi quyết định dù tốn kém cũng nên có một chiếc máy bay riêng.”

Mitchell trả đũa lại Henry một cách không chính đáng bằng cách buộc cho con trai ông ta phải lúng túng. Thay vì đáp lời, Mitchell chỉ nhướng mày im lặng.

“Vấn đề là...” Evan lên tiếng sau một khoảng khắc ngưng ngүй. “thật khó biện minh cho giá của một chiếc G-3 khi mà một chiếc Lear cũng đưa được ta đến đúng nơi cần đến.”

“Nhưng không thoải mái bằng,” Mitchell cuối cùng lên tiếng.

“Đúng vậy. Dĩ nhiên rồi, nếu chỉ tính đến sự thoải mái và xa hoa, thêm nữa nếu không phải lo về vấn đề tiền bạc thì một chiếc G-5 mới đúng là chiếc máy bay riêng. Trời, quả là một báu vật trên trời. Tôi đã thèm khát chiếc máy bay đó mỗi khi nhìn thấy một chiếc trên đường băng. Thú vị y như nhìn ngắm một phụ nữ đẹp vậy. Anh đã xem bên trong chưa?”

Mitchell đoán chừng anh ta đang đề cập đến chiếc máy bay, chứ không phải là một người phụ nữ. Nếu như Olivia không có mặt ở đó, hẳn anh đã lên tiếng hỏi cho rõ chỉ để tiêu khiển trước phản ứng của Evan. Nhưng vì bà đang đứng bên cạnh, anh chỉ nói cộc lốc. “Có.”

“Vậy anh có loại máy bay gì?” Evan tiếp tục.

“Một chiếc G-5.”

Olivia phát ra một tiếng khịt mũi và rồi bỗng nhiên tỏ ra kinh hãi. “Mitchell sẽ tới Anguilla trong vòng hai tuần.” bà thốt ra. “Anh về đó khá thường xuyên phải không, Henry?”

“Vài lần một năm.” Evan trả lời thay cho bố cậu ta, khi mà Henry không đáp. “Lần đầu tiên tôi tự mình xuống đó trong vòng ba tuần. Tôi muốn đến vào tháng 11, nhưng không thể nào đặt chỗ trước tại Island Club cho đến tận đầu tháng 2. Nếu không phải khách quen thì khó mà ở đó được. Trong lúc ở đó chắc anh sẽ nghỉ tại Island Club chứ?”

“Không.” Để chặn Olivia nói cho họ biết anh đang xây nhà riêng ở Anguilla, anh thừa biết bà muốn đến chết đi được có thể làm việc đó, Mitchell nhanh chóng thêm vào. “Một người bạn của tôi sở hữu một con thuyền. Tôi sẽ ở lại trên tàu.”

“Tôi hy vọng không hủy bỏ chuyến đi của mình.” Evan lên tiếng. “Một khách hàng của chúng tôi đột ngột qua đời và con gái ông ta đang buồn. Cô ấy có thể không...” Anh ta dừng lại, liếc vào đồng hồ và cau mày. “Nói đến cái chết của người khách hàng, tôi phải đến tang lễ của ông ta tối nay, tôi chắc sẽ muộn mất.” Anh ta chào tạm biệt bố mình và Mitchell, rồi hôn nhẹ lên má Olivia và bắt đầu len lỏi qua căn phòng đông nghẹt người để tiến ra lối cửa chính.

Olivia lợi dụng ngay sự vắng mặt của anh ta và kéo Mitchell ra khỏi Henry sau một cái gật đầu lạnh nhạt.

“Giờ chúng ta xem Mathew ở đâu nào,” Bà ngẩng cổ lên tìm kiếm. “ô, nhìn kia, anh ta đang tới đây. Ta nghĩ anh ta hẳn rất nóng lòng muốn gặp anh.”

“Sao bà nghĩ thế?” Mitchell hỏi, thưởng thức nụ cười toe toét đầy bối rối trên mặt bạn anh.

“Hãy tự đi mà tìm hiểu- anh ta đang cười với anh kia kìa.”

‘Có khi anh ta đang nghĩ tôi là một gã vô cùng hấp dẫn.’ Mitchell đùa khi sự vui thích sau vài phút đồng hồ biến thành buồn chán và cáu kỉnh.

4. Chương 4

Bao quanh giữa một khu vườn ngập tràn hương thơm của những bông hoa nhài và hoa đại đang nở rộ, Katie Donovan đứng ngoài hiên căn biệt thự mà Evan đã đặt riêng cho họ ở Khách sạn Island Club, cô đưa nhìn chăm chú vào khung cảnh y như một thiên đường đang hiện ra trước mặt.

Dưới bầu trời xanh rực rỡ rải rác những đám mây trắng xốp lơ lửng trôi nhẹ, những chiếc du thuyền bóng loáng lướt qua vùng biển lấp lánh của vịnh Maundays. Gần đó, các du khách tắm nắng nằm dài nghỉ ngơi trên bãi biển hình lưỡi cát trắng tinh trong lúc nhân viên khách sạn quanh quẩn gần đó phòng có người vẫy lá cờ nhỏ lên ra hiệu họ cần khăn tắm lạnh, đồ uống hay thứ gì đó để ăn.

Một đôi uyên ương đang cố chèo chiếc xuồng caiaac gần bờ giờ bỏ cuộc và lội xuống nước, cười đùa kéo theo chiếc xuồng đằng sau họ. Katie mỉm cười thích thú trước khi một đợt sóng cô quạnh rõ rệt quét qua trong lòng và nhấn chìm cô.

Hòn đảo Anguilla vô cùng đẹp, khách sạn là một kiểu cung điện Maroc y như trong câu chuyện cổ tích, với các mái vòm và tháp nhỏ cùng những khu vườn thần thoại, nhưng cô thật đơn độc. Thay vì làm cho cô lãng quên đi nỗi đau buồn vì cái chết của cha thì ở nơi thiên đường nhiệt đới xa lạ này đơn độc một mình càng khiến cô thấy cô quạnh hơn sau đám tang ông.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, cô vội vã leo từ ngoài hiên bước vào nhà, mong mỏi đó sẽ là Evan.

“Katie, Holly đây. Giữ máy...” giọng nói vui vẻ của người bạn thân là niềm an ủi với tâm hồn Katie, vọng vào xen lẫn với những tiếng chó sủa quen thuộc. Holly là bác sĩ thú y nhận chăm sóc cho những chú chó hoang “được giải cứu” trong lúc cô tìm nhà cho chúng. Hầu như không thể nào trò chuyện nổi mà không kèm theo cái điệp khúc ửng ửng của đủ mọi chủng loài giống chó khác nhau. “Xin lỗi vì ồn quá,” Holly thốt lên có đôi chút hổn hển. “Tớ vừa mới nhận một chú Doberman được giải cứu, nó đang quấy rối.

Sao, Anguilla thế nào?”

“Một hòn đảo đẹp, vẫn còn rất nguyên sơ.”

“Cậu thấy thế nào? Còn đau đầu không?”

“Không sau cơn đau bốn ngày trước trên máy bay từ Chicago. Nó tệ đến nỗi khi hạ cánh ở St.Maarten, Evan đã phải bắt taxi đưa cả hai đến bác sĩ. Người tài xế đưa chúng tôi đến bác sĩ riêng của anh ta, một ông già tốt bụng mở phòng mạch ngay tại nhà và chỉ nói được tiếng Pháp. Người tài xế nói đôi chút tiếng Anh, thế là anh ta kiêm luôn cả thông dịch viên.”

“Tạ ơn chúa là cậu không mắc bệnh phụ khoa.”

Mỉm cười trước lời nói đùa của Holly, Katie lên tiếng. “Rõ ràng là anh ta đã làm việc đó rất tốt, vì bác sĩ chuẩn đoán tôi mắc chứng đau nửa đầu- từ duy nhất ông ta nói mà tôi hiểu được. Dù gì ông ấy cũng kê cho tôi một đơn thuốc bắt tôi phải uống thuốc đều trong vòng hai tuần. Tôi đang uống, nhưng tôi cho là những cơn đau đầu có lẽ là do căng thẳng, chúng đã tự khỏi khi tôi đến đây.”

“Cứ uống cho hết thuốc đi.” Holly nghiêm khắc ra lệnh, và cho đến khi Katie phải hứa chắc nịch, Holly mới thay đổi sang một chủ đề khác nhẹ nhàng hơn. “Còn Island Club, trông nó thế nào?”

Cẩn trọng cất giọng lạc quan vì lợi ích của Holly, Katie tả về khách sạn. “Có ba mươi căn biệt thự riêng biệt rải rác dọc theo bờ biển, mỗi căn đều có sân vườn, mái hiên và nhìn được toàn cảnh biển. Tất cả đều là màu trắng; khách sạn này, các căn biệt thự, thậm chí cả sàn nhà trong phòng nữa. Khu vực lễ tân hơi nhỏ nhưng các quầy bán hàng bên trong thì tuyệt vời, và thức ăn ở đây rất ngon.”

“Cậu có gặp người nào nổi tiếng không?”

“Một nhân viên trực tầng cho tôi biết tuần trước Donald Trump đã ở đây còn tháng trước thì có Julia Roberts. Một gia đình đang nghỉ ở biệt thự có vệ sĩ theo sát những cậu con trai tuổi teen, nhưng tôi không biết gia đình đó là ai, mà nếu có hỏi thì tôi nghĩ nhân viên cũng sẽ chẳng nói. Nhân viên ở đây vô cùng kín đáo và chỉ biết có mỗi phục vụ thôi. Thật ra, có một anh chàng mà tôi rất thích mời về làm việc cho chúng ta. Ý tôi là cho tôi ấy.” Kate chữa lại, cố gắng thể hiện cho có vẻ thật thật một chút thay vì lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Holly không bị lừa phỉnh. “Đừng có nghĩ về cái nhà hàng đó nữa. Gọi Evan cho tôi nói chuyện nào. Tôi sẽ nghiêm khắc dạy cho anh ta cách để cậu cười và làm tình với cậu đến nỗi cậu không còn nghĩ được gì nữa cho tới tận lúc về nhà,”

Kate lưỡng lự và rồi miễn cưỡng lên tiếng. “Evan không có ở đây.”

“Anh ta đang chơi 36 lỗ gôn một ngày hay chỉ có 27 thôi?”

“Anh ấy không chơi gôn là đang ở Chicago.”

“Cái gì?” Holly tức tối.

“Bố anh ấy được chỉ định thụ lý một vụ kiện lớn” Kate giải thích, “nhưng thẩm phán đã từ chối gia hạn. Evan phải quay về và đến thẳng Chicago vừa cố gắng đưa vụ việc ra tòa vừa phải thuyết phục bồi thẩm đoàn tiếp tục.”

“Anh ta định khi nào quay lại Anguilla?” Holly hậm hực.

“Có thể là ngày mai. Có thể thôi.”

“Evan là một gã ngu ngốc ngạo mạn, thiếu suy nghĩ còn tôi có quan tâm tới lý do tại sao anh ta lại không ở đây. Anh ta chỉ có mặt ngay trước khi đám tang kết thúc, bởi vì anh ta còn bận tham dự bữa tiệc mừng sinh nhật của một lão già nào đó. Anh ta biết thừa cậu không muốn chuyển đi này ngay sau tang lễ, thế mà lại làm cậu phải cảm thấy tội lỗi vì đã đồng ý đi du lịch với anh ta. Và giờ cậu đang mắc kẹt ở đó có một mình.”

“Có vài nơi bị mắc vào còn tồi tệ hơn nhiều.” Katie chòng ghẹo và cố làm cho Holly bình tĩnh lại. Từ khoe mắt cô nhìn thấy một chú chó lớn đang len lén chui ra khỏi bụi cây và lén vào vườn của cô. Cô kẹp điện

thoại vào tai, tay giở khăn ăn gói miếng thịt lợn muối mà cô đã để dành cho nó. “Thật ra có một anh chàng khá đẹp trai tớ gặp rất nhiều lần. Max và tớ đang ăn với nhau đây.”

Holly ngay lập tức bị hấp dẫn. “Trông anh ta thế nào?”

Điện thoại vẫn kẹp vào tai, Kate bước ra hiên và mô tả chú chó khi nó ngấu nghiến miếng thịt muối cô vừa quăng ra, và kiên nhẫn ngồi cổ ngồi chờ thêm một miếng nữa. “Anh chàng rất cao, mái tóc nâu sáng và đôi mắt nâu rất thông minh. Hòa nhã một cách đáng ngạc nhiên, nhất là với một anh chàng cao to như thế. Tớ gọi là Max, viết tắt của Maximilian.”

Holly nghe thấy giọng nói của Kate có vẻ đùa cợt. “Có chuyện gì với anh ta vậy, Kate?” cô cảnh giác.

“Anh ta quá gầy, cần phải tắm, và chưa từng đụng tới cái bàn chải răng bao giờ.”

“Chúa tôi.”

“Và có bốn chân.”

“Này, Cậu không thể sửa được cái tính đó,” Holly cười ngặt nghẽo. “Chúng ta đang nói về một con chó hay một con mèo đây?”

“Một chú chó khổng lồ,” Kate khẳng định, miệng cười toe toét vút cho con chó miếng thịt muối cuối cùng và chùi tay vào chiếc khăn ăn. “Nó làm tớ nhớ đến con chó mà cậu nhận vào lâu lắm rồi— cái con mà bọn mình không bao giờ bắt được ấy. Nó có bộ lông ngắn màu nâu vàng và cái mõm đen kít. Tớ nghĩ cậu đã nói nó là giống thuần chủng chuyên đi săn cọp.”

“Không phải cọp mà là sư tử.” Holly đáp. “Con chó đó là giống chó săn sư tử Châu Phi.”

“Max thì khác, nó không có lông trên lưng và chắc chắn là một con chó hoang. Anh chàng có hai cô bạn gái lếch nhếch, bé hơn nó và chúng lúc nào cũng kéo cả đàn đến xin ăn, nhưng Max bắt đầu ghé vào đây một mình chỉ để chào hỏi. Anh chàng chỉ tán tỉnh tí chút thôi.”

”Tiện bàn về chủ đề tán tỉnh, c ho tớ nhờ một chuyện trong lúc cậu còn bị mắc kẹt ở đó một mình không, vì Evan còn “bận bù đầu” khó mà quay về?”

“Nhờ cái gì?” Kate hỏi, ngay lập tức cảnh giác với sự đổi khác trong tông giọng của Holly.

“Có gã con người hấp dẫn nào mà chưa lập gia đình ở trong khách sạn đó không vậy?”

“Tớ không nghĩ thế đâu.”

“Thôi được, thế cậu có gặp gã gác cổng nào đẹp mã không? Hay một gã trực tầng duyên dáng?”

“Sao cậu hỏi vậy?”

“Vì tớ sẽ sung sướng đến phát rồ lên nếu như tớ nghĩ cậu nhào vào một gã nào đó khi Evan còn đang phải trả tiền cho cái hóa đơn khách sạn chết tiệt ấy.” Holly tỏ ra ác ý.

Kate cố nén cười. “Được thôi.”

Cơn giận của Holly chuyển này kinh ngạc. “Cậu sẽ làm việc đó hả?”

“Không,” Kate mỉm cười ương ngạnh. “nhưng tớ sẽ để yên cho cậu nghĩ thế, nếu như điều đó khiến cho cậu ”sung sướng đến phát rồ” lên.”

Đùa cợt với Holly đã khiến cho tinh thần Kate có đôi chút phấn chấn lại, và khi cô cúp máy, cô quyết định tìm ra cách tốt nhất để giữ cho bản thân mình bận rộn. Cô có thể đi bơi và rồi ăn trưa ở trong Sandbar, một nhà hàng nhỏ ấm cúng có hàng hiên bao quanh và những mái vòm theo kiểu maroc. Từ đó nhìn được toàn cảnh khu vịnh và nếu cô cảm thấy không thích ngắm mặt nước, cô sẽ đọc một cuốn sách mua ở Sân bay O’Hare có tựa đề Coping with Grief (Đối phó với nỗi đau).

Nếu cô không muốn vậy, cô có thể lên một danh sách những điều cần làm ngay khi trở về Chicago. Cô có những việc phải giải quyết ở nhà hàng, hiện giờ cô là người duy nhất chịu trách nhiệm về cái nhà hàng đó, và cô cũng có cả hàng tá việc cần quan tâm liên quan tới cái chết của bố cô và tài sản của ông.

Thường thì, viết ra giấy những việc cần làm theo thứ tự luôn khiến cho Kate cảm thấy tinh thần thoải mái hơn. Thật ra mỗi khi cô thấy căng thẳng cô thường liệt kê ra nhiều bản danh mục – danh sách các việc cần làm, thứ tự quan trọng, và các điểm thuận lợi và bất lợi khi cô cảm thấy khó khăn phải đưa ra quyết định cuối cùng. Holly chònh ghẹo cô về việc trở thành một nhà sản xuất đủ loại danh sách, nhưng chính điều đó lại hoàn toàn có tác dụng với cô.

Giờ có một kế hoạch dành cho chiều nay, Katie cảm thấy thoải mái hơn và tràn đầy năng lượng. Trước khi một nỗi buồn khác và cảm giác đơn độc bao trùm lấy mình, cô đi thay bộ đồ tắm màu vàng và buộc thêm quanh eo một cái khăn theo kiểu xà rồng rồi chụp lấy cuốn sách và một viên thuốc trong ngăn kéo bàn cho vào chiếc túi vải màu xanh lá cây mà cô đang dùng kết hợp thành cả túi xách và túi đi biển, cô rời phòng ra bãi biển. Đầu tiên sẽ là một cuộc đi bơi tiếp thêm sinh lực, sau đó sẽ là một bữa trưa ngon lành.

Người bồi bàn trẻ tuổi xuất hiện ngay lúc đôi sandal của Kate chạm xuống mặt sàn hàng hiên nhà hàng Sandbar, nhưng khi anh ta chuẩn bị dẫn cô tới chiếc bàn trống duy nhất ở ngoài thì cô lại tỏ ra lưỡng lự. Vì cô muốn tránh ánh mặt trời nhiệt đới như thiêu đốt trước khi nó làm làn da đẹp của cô cháy xém qua lớp kem chống nắng. Và thêm nữa, ba cậu choai choai cùng gã vệ sĩ đang ngồi ở bàn bên cạnh. Chúng đã cố tình tán tỉnh cô ngày hôm qua, và giờ chúng lại đang dán mắt vào cô với niềm hy vọng mới. “Tôi chắc mình sẽ vào trong.” Cô nói với bồi bàn.

Anh ta thật sự khổ sở. “Nhưng thế thì cô lại phải ngồi ngay ở quầy bar, trừ khi cô muốn chờ cho đến khi có bàn trống ngoài kia.”

Katie dừng lại dưới một mái vòm kiểu Macro và ngó vào trong. Không có ai ngồi ở phía quầy bar nhỏ, và những cái ghế cao trông có vẻ thoải mái với phần lưng ghế xinh xắn. Ăn ở quầy bar chắc sẽ hợp với ý thích của cô hơn. Cô chọn một chiếc ghế cao nhìn ra ngoài hiên; và rồi lôi cuốn sách, tập giấy dùng để ghi chép, một cái bút ra khỏi chiếc túi vải của mình. Hải lòng vì đã có mọi thứ mình cần, cô treo hai quai của chiếc túi màu xanh ra sau lưng ghế và gọi một đĩa salad, một cốc nước cà chua ép cho bữa trưa.

Khi cô bước lên khỏi mặt biển sau khoảng thời gian bơi lội thỏa thích, nhân viên đã mang lại cho cô khăn sạch quần tắm, và làn gió nhẹ dịu dàng thổi qua những mái vòm đang mở của nhà hàng, nhẹ nhàng làm khô dần mái tóc còn ẩm của cô. Thật tốt khi tránh xa được ánh mặt trời chói chang, và các cuộc chuyện trò ồn ã quanh các bàn kê san sát vào nhau đã khiến cho cô không thể nào tập trung nổi vào cuốn sách. Kate nhìn ra ngoài biển, nghĩ xem bản danh sách nào cần được bắt đầu trước tiên, lơ đãng gõ đuôi bút bị xuống bàn.

Cô quyết định bắt đầu với mối quan hệ của mình với Evan. Người bồi bạn mang đến cho cô cốc nước cà chua ép ngay khi cô chia tờ giấy trong cuốn sổ tay của mình thành hai cột bằng bút bi. Cột bên trái cô ghi. ” Lý do để Tiếp tục,” và cột bên phải là “Lý do để Kết thúc.”

Cô đã phó mặc số phận của mình trong mối quan hệ với Evan, cảm thấy có đôi chút lằm lạp, vì cô không chắc mình thực sự muốn tiếp tục với anh. Holly đổ lỗi cho Evan về nhiều việc, đặc biệt là thực tế anh đã không trao cho Kate chiếc nhẫn đính hôn sau gần bốn năm trời, nhưng đó không phải là mối bận tâm chủ yếu của Katie. Mỗi khi cô cảm thấy anh đang cân nhắc chuyện kết hôn, cô lại nói gì đó hoặc làm gì đó để bảo đảm anh phải hoãn lại và suy nghĩ thêm nữa. Bố cô rất mến Evan, ông chắc sẽ rất mừng với ý tưởng Katie kết hôn với một người nhà Bartlett. Ông mong cho Kate có được cuộc sống hạnh phúc, không phải lo lắng về tiền bạc, và

“Gi thế này?” cô hỏi người bồi bàn khi anh ta đặt cốc nước ép cà chua thứ hai bên cạnh chiếc cốc mà cô đã uống cạn.

“Lời thăm hỏi từ những quý ông trẻ tuổi ở ngoài hiên,” anh ta mỉm cười trả lời. “Chúng hỏi liệu cô có uống với chúng một ly không và sẽ tính phí vào hóa đơn của bố mẹ chúng.” Katie nín cười nhìn ra ngoài về phía bàn đám nhóc con đang ngồi.

Ba khuôn mặt nhóc con cười toe toét hăm hở hướng vào cô. Gia đình ngồi bàn bên cạnh rõ ràng biết đám nhóc đã làm gì, vì họ đang mở to mắt quan sát Kate – và cả đôi uyên ương ngồi gần Kate đã nghe được lời nhắn từ người bồi bàn khi anh ta đặt trước mặt cô cốc nước ép cà chua.

Đám nhóc nhìn như thể chúng chỉ ở độ tuổi từ 13 đến 16, và Kate trong đầu tính toán làm thế nào để xử lý tình huống này cho thật tốt đẹp mà không động chạm đến cái tôi dễ hơi của bọn chúng. “Hãy nói với

chúng là tôi cảm ơn. Và – nói với chúng rằng tôi đang bận việc.” cô thêm vào. Có đôi chút khập khiễng, Kate nghĩ bụng, nhưng chắc sẽ giữ được chúng đừng có mon men tiếp cận cô ở quầy bar này.

Vào lúc người bồi bàn mang đến cho cô món salad, Kate đã viết được vài gạch đầu dòng vào cả hai bên cột trong bản danh sách của mình, nhưng cô nhận thấy ngay lúc này cô đang quá xúc động khó mà phán xét một cách khách quan về Evan và những cảm xúc của họ dành cho nhau. Cô lật sang một trang giấy khác để bắt đầu lại từ đầu. Ngay trên cùng trang giấy cô viết. “Những việc cần làm ở Nhà hàng.” Cô ngược mắt lên khi người bồi bàn đặt thêm một cốc nước cà chua ép lên trước mặt cô.

“Lời hỏi thăm của các quý ông trẻ tuổi.” Lần này anh ta đảo tròn mắt và cười toe toét.

Khi Katie nhìn quanh, một vài cặp đôi khác ở các bàn bên trong phòng đang cười và tò mò quan sát cô, và khi cô liếc ra phía đám nhóc, mọi người xung quanh chúng cũng đang nhìn lại cô- ngoại trừ một người đàn ông ngồi một mình ở chiếc bàn mà trước đó cô đã từ chối. Bối rối với đám nhóc, chứ không phải với bản thân mình, Kate chiếu thẳng cái nhìn vào chúng và chậm chậm lắc đầu, nhưng cô lại bật cười khi ra hiệu cảnh cáo đám nhóc đừng ngay trở trẻ con ấy lại.

Cô nhìn xuống cái tiêu đề của bản danh sách mới, tay run nhẹ. Nhà hàng của Donovan sẽ luôn gọi lên trong tâm trí cô hình ảnh của bố mình. Tọa lạc ngay dưới phố, Nhà hàng Donovan đã khởi nghiệp như một quán rượu Ai Len nho nhỏ mà bố cô dựng lên, và qua hơn ba mươi năm nó đã mở rộng và biến đổi cho đến lúc này nó trở thành một trong những nhà hàng được ưa chuộng và thanh lịch nhất ở Chicago. Daniel Patrick Donovan đã luôn có mặt ở đó - người đàn ông dí dỏm lôi cuốn lảng xảng giữa đám thực khách của ông trong lúc mắt vẫn dõi theo từng chi tiết nhỏ nhặt liên quan đến món ăn và dịch vụ tiếp đón của nhà hàng. Ông đã trở thành linh hồn và sức sống của Nhà hàng Donovan, và giờ nó đang tùy thuộc vào nỗ lực tiếp quản của Kate mà thiếu đi sự có mặt của ông.

Đấu tranh để kiểm soát những xúc cảm trong lòng mình, Kate tiếp tục tập trung vào bản danh sách của cô. Theo như lời người phụ trách, nhà hàng đã được đặt kín trong vòng 11 ngày tới, và bản danh sách chờ còn dài hơn cả số lượng hủy bình thường. Kate cần tìm hiểu chi tiết về ngân sách hoạt động của nhà hàng, cô cũng cần thiết lập các biện pháp an toàn để đảm bảo duy trì hoạt động của nó... Cô cần có các cuộc họp giao ban hàng tuần với đội ngũ nhân viên trong một khoảng thời gian nhất định cho đến khi họ tin tưởng rằng cô hoàn toàn có khả năng thay thế bố mình – và cho đến khi cô cũng cảm thấy chắc chắn về điều đó. Cô cũng cần xem liệu các quyển thực đơn mới mà bố cô đặt đã được giao chưa. Ông thích những quyển thực đơn bằng da lợn màu nâu sáng với dòng chữ “Donovan’s” dập nổi màu vàng đậm ngay ngoài bìa.

Ông thích những chiếc ghế da màu nâu sáng bọc đồng, cô đau đớn hồi tưởng lại.

Và những người phục vụ mặc áo vec đen, thắt nơ hoa là lượt vừa như in...

Và cả những món đồ pha lê lấp lánh...

Và những đường viền bằng đồng thau sáng loáng ở quầy bar....

Katie ngừng viết và ấn hai ngón tay vào sống mũi cố giữ những giọt nước mắt đừng tràn ra trên mi mắt. Mọi tràng cười vang phát ra từ ngoài hiên vọng cả vào phía trong nhà hàng. Katie chớp mắt ngẩng đầu lên.

“Lời hỏi thăm của các quý ông trẻ tuổi.” Người bồi bàn thông báo.

“Trả lại đi và nói với chúng tôi không nhận đâu,” Katie yêu cầu, giọng cô vỡ vụn. Cô đưa mắt nhìn tỏ vẻ hối tiếc với những khán giả háo hức ở trong phòng, rồi cúi đầu lật một trang giấy mới trong cuốn sổ tay. Cô bắt đầu bản danh sách mới những việc cần làm với ngôi nhà của bố cô.

Bên ngoài hiên, đám nhóc thốt lên một tiếng than van khi người bồi bàn bước ra khỏi nhà hàng mang theo chiếc cốc nước cà chua ép chưa được động đến trên một cái khay.

Ngồi ở bàn bên cạnh, Mitchell Wyatt cúi đầu giấu đi vẻ thích thú của mình và bắt gặp những cái nhìn háo hức từ đám người bên tay trái anh. Đến giờ, tất cả số người ngồi ngoài hiên đều quan tâm đến những hành động thể hiện nỗi si mê của đám nhóc nhằm gây ấn tượng với người phụ nữ bên trong kia.

Dù Mitchell từ chỗ ngồi của anh nhìn được dáng cô bên cạnh quầy bar, nhưng hình bóng đó không rõ ràng, vì thế anh không nhìn rõ vẻ ngoài của cô. Theo như lời đám nhóc, ba ông lỏi nhiều lần bày tỏ ý kiến của

mình đến tất cả mọi người đang lắng tai nghe ngóng, thì cô “cực cực kỳ nóng bỏng” và “Y như một chú cáo nhỏ.”

Người bồi bàn đặt cốc nước cà chua ép lên bàn, lạnh lùng thông báo cho chúng. “Quý cô kia không muốn thêm nước quả.”

Cố gắng bỏ ngoài tai tiếng cười phá lên và những lời than vãn thất vọng ngay sau lời truyền đạt của người bồi bàn, Mitchell với tay lấy bản dự toán mà nhà thầu đã đưa cho anh, nhưng cậu nhóc nhỏ tuổi nhất rõ ràng quyết định tìm lời khuyên từ một người lớn tuổi hơn, trải đời hơn. Ngẩng người sang Mitchell, cậu ta đưa tay lên phác một cử chỉ tỏ vẻ bất lực và hỏi anh. “Theo ông thì ông sẽ làm gì?”

Hơi khó chịu vì bị quấy rầy, Mitchell liếc sang cốc nước cà chua ép chẳng ngon lành gì kia và đáp lại. “Nếu là tôi thì tôi sẽ cho thêm vào một nhánh cần tây và chút vodka.”

“Đúng rồi!” cậu nhóc hào hứng kêu lên và liếc sang người bồi bàn.

Anh ta ngó vào gã vệ sĩ đang ngồi ì chúi đầu đọc báo bên cạnh đám nhóc vẽ dò hỏi. Đám nhóc cũng liếc sang gã đầy hy vọng. “Giúp chúng tôi một tay đi, Dirk.”, một đứa lên tiếng khẩn nài. Gã vệ sĩ thở dài sườn sượt, lưỡng lự rồi gật đầu với người bồi bàn và nói. “Chỉ lần này thôi đấy nhé.”

Đám nhóc vỗ tay ầm ĩ và đập tay vào nhau.

Người ngồi bàn bên trái hào hứng tâm sự với Mitchell. “Anh không thể mắng chúng vì đã làm thế đâu. Chết tiệt, nếu còn độc thân, tôi đã nhảy vào tán tỉnh cô ta rồi. Cô ta quả là nóng bỏng.”

Chán nản, Mitchell không còn muốn tập trung vào bản dự toán nữa mà nhìn quanh tìm người để thanh toán. Anh ta đã đi khỏi tầm mắt anh và khuất vào trong khu vực nhà hàng.

Quên luôn vụ rắc rối ngoài hiên, Katie xem xét các nhiệm vụ cần phải làm ở nhà bố mà cô vừa viết ra, nỗi đau trong lòng cô cứ dâng lên càng nhiều. Quyên tặng quần áo cho Đội quân cứu tế (Salvation Army). Quần áo của bố cô... Cái áo len màu xanh ưa thích làm cho đôi mắt của ông xanh hơn. Ông có đôi mắt đẹp làm sao... ảm áp, ánh cười, đôi mắt sáng đặc trưng của người Ailen. Cô sẽ không bao giờ còn nhìn được đôi mắt ấy nữa.

Mình sẽ khóc, Katie kinh hoàng nhận ra. Cô phải ra khỏi đây thôi. Cô gấp cuốn sổ lại và tuột xuống khỏi chiếc ghế đầu, vừa vặn lúc người bồi bàn đặt một ly Bloody Mary trước mặt và một người khác đang sải bước từ ngoài hiên vào, thẳng tiến về phía cô. “Lời hỏi thăm từ những quý ông trẻ tuổi.” anh bồi bàn giải thích.

“Nước cà chua ép thì tốt thôi,” cô nói với anh ta. “Còn Một ly Bloody Mary thì không tốt. Đám trẻ đó làm những chuyện như thế này thật chẳng thích hợp và chướng mắt.”

“Đó không phải là ý tưởng của chúng, thưa cô.” Anh ta nói nhanh.

“VẬY CỦA AI?” Katie dò hỏi, không quan tâm đến mọi người trong nhà hàng – và cả ngoài hiên kia nữa- đều đang tò mò quan sát xem cô sẽ phản ứng như thế nào trước ly Bloody Mary.

“CỦA TÔI,” người mới đến lên tiếng ngay bên cạnh cô.

Kate có thể đoán qua giọng nói trầm sâu rằng anh ta đủ tuổi hiểu biết rồi, và cô thậm chí còn không lịch thiệp trao cho anh ta đến một cái liếc nhìn. “Giúp những đứa trẻ đó mua đồ uống có cồn là hành vi sai trái.” Tay trái cô với lấy cuốn sổ của mình và cuốn “Coping with Grief” dưới cái đĩa thức ăn, tay phải nhấc hai quai của chiếc túi vải màu xanh đang mắc trên ghế và cầm luôn ly Bloody Mary định đưa lại cho anh ta. “Tôi không muốn thứ này...” Hai quai túi xách của cô vướng vào lưng ghế, cô nôn nóng giật ra trong lúc giúi thứ đồ uống ấy vào tay anh.

Chất lỏng màu đỏ tràn ra khỏi ly và tưới đầm vạt áo trắng tinh phía trước ngực anh.

“ôi, không...: ” Kate la lên, giật mình trước câu rửa của anh và những tiếng thở hổn hển của đám người chứng kiến.

“Tôi rất xin lỗi.” Buông tất cả mọi thứ đang cầm trên tay trừ ly rượu Bloody Mary, cô đặt chiếc ly đã vơi hết nửa xuống mặt quầy, nhanh chóng đổi thành chiếc ly nước lạnh của mình và một mảnh khăn ăn. “Nước cà chua sẽ ố vàng nếu chúng ta không gạt sạch ngay lập tức.” cô luống cuống, không dám liếc mắt nhìn lên.

Khi cô đắp thứ nước lạnh buốt đó vào chiếc áo sơ mi lụa của anh, làn da Mitchell co lại, và khi cô bắt đầu gạt như điên cái mảng ố bằng chiếc khăn ăn, miệng xin lỗi rồi rít, nỗi phiền toái của anh chuyển thành một sự vui thú miễn cưỡng, nhưng khi anh nói với người bồi bàn đang lảng vảng quanh đó để mang cho cô một ly soda to tướng, Mitchell không thể nào chịu nổi. “Đừng có mà đưa cho cô ấy thứ gì khác để đổ vào người tôi.” Anh cảnh cáo. “Thay vào đó hãy mang cho chúng tôi một cái khăn.”

Cô đã đổ thứ thức uống đó vào người anh trước khi mắt anh kịp điều chỉnh với bóng tối bên trong phòng, và cô đã không nâng tầm mắt của mình qua khỏi ngực anh kể từ lúc ấy, vì thế anh không biết cô thực sự trông như thế nào ngoại trừ chiều cao khoảng 6 feet của cô, và mái tóc dài, đỏ sẫm rất dày, ẩm ướt, xoắn thành từng lọn dày. Ngoài ra, tất cả những gì anh có thể tả được từ ưu thế nhìn từ trên cao xuống hiện thời của mình là đôi lông mày và lông mi của cô đồng màu với mái tóc. Anh cúi đầu xuống và ngắm nghía đôi lông mi của cô. “Không ai dạy cô cách nói câu. ”Vô cùng cảm ơn, nhưng không,” à?”

Cuối cùng Kate cũng nhận thấy anh không hề tức giận, nhưng nỗi khuây khỏa của cô lại chuyển thành ngượng ngùng.

“Tôi sợ rằng cái áo của anh bị hỏng rồi,” cô nói khi tay phải nhận lấy chiếc khăn từ người bồi bàn và bối rối đặt những ngón tay trái của mình chạm vào nút áo sơ mi và làn da trần trên ngực anh. “Tôi sẽ thử thắm vết bẩn ra khỏi áo càng nhiều càng tốt.”

“Kế hoạch này nghe hay hơn là cứ cố tạt cái thứ đó vào tôi.”

“Tôi không thể nào cảm thấy có gì tồi tệ hơn chuyện này.” Giọng cô thốt lên nghèn nghẹt.

“Có, cô có.” Mitchell đáp lại, nhưng sự chú ý của anh đang hướng về tiêu đề cuốn sách mà cô vừa đánh rơi, anh đang cố đọc ngược.

“Tôi làm sao?”

“Tôi không định để cho bọn nhóc gửi đến cho cô ly Bloody Mary đó.” Anh trả lời ngay trước khi đọc ra cái tiêu đề cuốn sách là “Đối phó với nỗi đau.”

Sửng sốt, cô cuối cùng cũng ngẩng mặt lên, và trong chớp mắt, Mitchell hiểu đích xác tại sao ba ông lồi kia đã biến thành những gã ngốc trước cô. Mái tóc hung sáng quắn thành lọn bao quanh khuôn mặt không chút son phấn, cô thật gây ấn tượng với hai gò má cao, làn da trắng ngà và cái cằm vuông nhỏ xinh có một vết chẻ đầy hấp dẫn. Sống mũi cô thẳng tắp, khuôn miệng mềm mại và rộng, nhưng chính đôi mắt cô mới khiến cho anh ngay tức khắc bị mê hoặc:

Dưới đôi lông mày đỏ sậm duyên dáng và hàng mi dày cong vút, cô sở hữu một đôi mắt màu xanh huyền hoặc của những chiếc lá còn ẩm hơi sương. Muộn màng, Mitchell nhận thấy đôi mắt ấy đang tràn đầy những giọt nước mắt lấp lánh, và anh cảm thấy một nỗi dằn vặt hồi tiếc ngớ ngẩn, bất thần dâng lên trong lòng mình vì anh đã góp phần gây ra cho cô.

“Đương nhiên tôi muốn trả tiền chiếc áo cho anh.” Cô bước lùi lại và quay đi.

“Tôi không mong đợi ít hơn từ ai đó với các nguyên tắc cao cả của cô.” Mitchell nhẹ nhàng, quan sát cô vắt chiếc khăn lên mặt quầy và với lấy cái túi vải của mình. Anh để ý cô không đeo nhẫn trên bàn tay trái.

Kate nghe giọng nói đùa cợt và không thể tin nổi anh ta đang trở nên tốt bụng đến thế. Hoặc là đẹp trai một cách khó tin đến thế. Quay lưng về phía anh, cô nhét cuốn sách vào túi và mò mẫm tìm trong đó cái bút. “Tôi phải viết số tiền bao nhiêu vào tấm séc đây?”

Mitchell ngáp ngừng, thậm tâm đang bận đánh giá và quan sát thật nhanh: Island Club là một khách sạn nhỏ vô cùng tốn kém, đắt đỏ, nhưng chiếc đồng hồ đeo tay và chiếc nhẫn trên tay phải của cô lại rẻ tiền, và cái túi vải chỉ in tên một hiệu sách chứ không phải là logo của một hãng thiết kế sang trọng. Điều đó nghĩa là cô có thể ở đây với một ai đó đang trả toàn bộ những chi phí của cô. Với một vẻ bề ngoài ấn tượng, chắc chắn những gã đàn ông giàu có phải xếp thành hàng để được quyền đưa cô đến những nơi tốt nhất và

cùng cô vui thú... nhưng bộ áo tắm mà cô đang mặc lại hơi quá khiêm tốn so với một cô gái đang “vui thú”. Ngoài ra, có một cái gì đó yếu đuối và dễ bị tổn thương ở cô gái này, thậm chí còn hơi... nghiêm nghị?

Khi không thấy anh trả lời, Kate ngó quanh quất và nhìn anh dò hỏi.

“Chiếc áo này vô cùng đắt,” anh tỏ ra nghiêm trọng, nhưng một nụ cười ranh mãnh hiện ra trên khóe miệng. “Nếu tôi là cô, tôi sẽ mời cô đi ăn tối thay vào đó.”

Katie bật cười, tự dưng cô cảm thấy nỗi buồn đau đeo đẳng cô suốt cả gần hai tuần qua lùi ra xa. “Áo sơ mi của anh đắt tiền thế ư?”

Anh gạt đầu về hồi tiếc vờ vịt. “Tôi e là thế. Mời tôi đi ăn tối sẽ là lựa chọn sáng suốt nhất về mặt tài chính của cô, tin tôi đi.”

“Sau việc mà tôi vừa làm với anh, anh lại muốn đi ăn tối cùng tôi?” Kate hỏi, hơi có đôi chút khó tin.

“Đúng thế, nhưng chỉ quanh quẩn với đồ ăn đặc thôi. Không bất kỳ thứ thức lỏng nào trong tầm tay với của cô.”

Không thể nào giữ nổi khuôn mặt nghiêm trang, Kate cúi đầu, đôi vai cô rung lên vì cười trước giọng nói tỉnh bơ của anh.

“Tôi sẽ hiểu rằng cô sẵn sàng thanh toán món nợ của mình – chúng ta nói chuyện vào tám giờ tối nay chứ?” Mitchell êm ái hỏi, ước gì anh thấy được vẻ mặt của cô.

Cô lưỡng lự đôi chút, rồi gạt đầu và cuối cùng ngược lên nhìn anh. Cái nhìn chăm chú của Mitchell rơi từ đôi mắt cô xuống đến nụ cười rộng mở, và trái tim anh lỡ mất một nhịp. Khi cô mỉm cười, cô có một khuôn miệng lãng mạn, mời gọi nhất mà anh từng thấy.

“Tôi là Kate Donovan.” Cô lên tiếng, cái miệng xinh xắn mỉm cười thân thiện khi cô chìa tay ra.

Cái bắt tay cũng đẹp, Mitchell dứt khoát nghĩ thế khi những ngón tay dài trượt ngang qua lòng bàn tay anh và siết chặt. “Mitchell Wyatt,” anh đáp.

Tâm trí Katie quay về với thực tại. Evan đã đặt chỗ trước cho cả hai người buổi tối nay ở Voyages, một nhà hàng ốp toàn kính rất đẹp ở bên bờ biển. “Vây gặp nhau ở Nhà hàng Voyages vào lúc tám giờ nhé,”

“Hay gặp trước khách sạn đi. Tôi nhớ có một nhà hàng khác nữa.”

Nỗi lo lắng mơ hồ lướt qua tâm trí Kate, nhưng cô đang bận rộn với chiếc áo sơ mi hồng của anh; khuôn mặt đẹp trai, rậm nắng; và cô đột nhiên nhận ra rằng tất cả mọi người trong nhà hàng này đều đang nhìn vào họ và lắng nghe họ nói chuyện với nhau. “Thôi được,” cô đáp, và thu hết những món đồ của mình lại. Thay vì bước ra ngoài hiên và ngang qua bàn đám nhóc, Katie lại quay người tiến thẳng đến lối cửa sau, nơi cô có thể đi tắt ngang qua bãi cát về căn biệt thự mà cô đang ở. Đi được nửa đường, cô liếc nhanh qua vai, và khi cô không nhìn thấy người đàn ông cao lớn mặc chiếc sơ mi ố một vệt đỏ lớn ngay vạt trước, cô cho là anh đã rời nhà hàng theo lối cửa trước. Cô tự hỏi hơi chút tội lỗi rằng kiểu đùa cợt nào mà anh phải chịu đựng từ đám nhóc ngồi ở hiên khi anh đi ngang qua chúng.

5. Chương 5

Đứng trước gương phòng tắm, cuộn mình trong chiếc khăn bông trắng khổ lớn của khách sạn, Katie uốn tóc thành những lọn mềm mại, sau đó tắt máy sấy và bước vào phòng để chọn phục trang cho mình. Hầu hết các nhà hàng ở Anguilla đều bình thường thôi, nhưng có một số lại khá thanh lịch, và cô không định ăn tối mà lại mặc quần jean, áo phông hay thậm chí trong một bộ quần áo đi tập thể dục.

Vì đã nhìn anh mặc áo sơ mi trắng, quần đen và giày lười đi ăn trưa, cô đoán anh ít nhất cũng sẽ mặc chỉnh tề vào bữa tối, hoặc còn hơn thế nữa. Dựa vào đó, Kate chọn một chiếc quần lụa với hình in mờ Hoa loa

kèn nước của Monet, chiếc áo đồng bộ không cổ, cùng một chiếc khăn quàng vai bằng sa tanh màu xanh nhạt, nhưng rồi cô bỗng nhiên lưỡng lự vắt hờ hững trên tay.

Thay vì cố gắng đoán mò rồi cuối cùng lại chọn phải một bộ phục sức không phù hợp, cô đặt trả lại toàn bộ số quần áo vừa lấy ra vào tủ và bước về phía chiếc điện thoại đặt trên bàn phòng khách. Một làn gió nhẹ thổi từ ngoài vườn lùa qua những cánh cửa sân thượng để ngỏ khi cô nhấn số lẻ tân khách sạn và yêu cầu được nối máy đến phòng Mitchell Wyatt.

“Xin lỗi,” tiếng một người trẻ tuổi vang lên sau thời gian chờ máy. “nhưng Ngài Wyatt không đăng ký phòng với chúng tôi..”

“Anh chắc anh ấy không đăng ký chứ?” Kate hỏi.

“Vâng, chắc chắn rồi.”

Nỗi bức bối mơ hồ mà Kate đã trải qua trước đó khi anh đề cập đến việc có “nhớ đến một nhà hàng khác” lại hiện lên đầy rõ rệt báo động khi cô cúp máy. Nhìn đờ đẫn vào cuốn sổ tay Dịch vụ khách sạn đang đặt ngay bên cạnh điện thoại, cô xem xét lại các sự kiện vừa rồi: Cô đã gặp người này trong khách sạn – một kẻ lạ mặt mà cô hoàn toàn chưa hề quen biết - và lại còn đồng ý lên xe đi cùng với anh ta tới tận đầu tận đầu nữa chứ. Anh ta cực kỳ đẹp trai, quyến rũ từ đầu đến chân và ăn nói vô cùng lém lỉnh – một sự kết hợp hoàn hảo của một gã trai đào mỏ chuyên lảng vảng ở những khách sạn đắt tiền, hy vọng mỗi chài được những phụ nữ lắm tiền nhiều của.

Hoặc giả thử còn tệ hơn một gã trai đào mỏ. Có thể là một tên chuyên đi cưỡng hiếp. Hay một kẻ giết người hàng loạt lượn lách từ hòn đảo này sang hòn đảo khác, xé thây các nạn nhân của hắn và vùi thi thể họ trong cát.

Lo lắng vì những ý nghĩ của mình, Kate thơ thẩn bên ngoài hiên; sau đó cô kiểm lại một hơi thở hỗn hển lo sợ lúc cái đầu to tướng của con chó ngó ra từ bụi cây sát hiên nhà. “Mày làm tao sợ, Max!” cô thốt lên. Con chó chùn bước trước giọng điệu kết tội của cô, còn Katie ngay lập tức chuyển sang vỗ về dịu dàng. “Mày thật ra cũng không làm tao sợ. Trước khi mày đến tao đã sợ rồi, vì tao hẳn đã nhận lời đi ăn tối với một gã Jeffrey Dahmer hay Jack the Ripper không biết nữa.”

Con chó nhìn ra đằng sau như thể chắc chắn không có ai theo dõi nó; rồi nó vòng quanh bụi rậm và ngáp ngừng đặt một chân lên hiên nhà. Chỉ một bàn chân thôi, Katie nhận thấy không phải là hai. “Tao không có đồ ăn cho mày nữa đâu.” Cô nói với nó, ra hiệu về phía cái bàn trống không đằng sau mình. “Thấy chưa, chẳng còn thứ gì cả.”

Con chó đặt thêm bàn chân thứ hai của nó lên hiên, vẫn còn ngáp ngừng, nhưng ánh mắt vẫn dán chặt vào cô như thể nó muốn thứ gì đó khác. Bước một bước lên trước, cô vỗ lên đầu nó. “Tao chẳng có gì cho mày cả,” cô lặp lại, nhưng cái đuôi nó ve vẩy khi cô chạm tay vào nó. “Đây là thứ mày muốn phải không?” cô ngạc nhiên hỏi, và bàn tay ngáp ngừng chuyển từ đỉnh đầu của nó xuôi xuống cổ. Đáp lại, nó cọ đầu vào chân cô.

Đến cái gối thứ ba thì nó dựa hẳn thân hình to lớn vào người cô.

Đến cái gối thứ tư, nó nhắm tịt mắt rên ư ừ.

“Tao cũng cô đơn, Max.” Kate thì thầm. Sau cái chết của bố, những cảm xúc của cô quá nguyên sơ đến nỗi khi nhận ra con chó cũng đơn độc nước mắt thương cảm của cô cũng trào ra. Cố gắng tập trung sang việc khác, cô nghĩ về những khả năng có thể xảy khi khi liễu lĩnh quyết định nhận lời ăn tối với kẻ lạ vào tối nay, cô lơ đãng gãi gãi đầu con chó. Liếc vào đồng hồ, giờ đã là 8 giờ kém 15. “Tao phải đi rồi,” cô vỗ nhẹ lên đầu con chó lần cuối trước khi nhấc tay lên. “Nói mày nghe,” cô thêm vào, cố tỏ ra vui vẻ với của con chó, “Nếu tối nay tao còn sống sót mà quay về không hề hấn gì thì ngày sáng mai hai ta sẽ đi ăn sáng cùng nhau, và ta sẽ thiết đãi mày một bữa toàn thịt cho riêng mày thôi. Thấy thế nào?”

Đôi mắt nâu mở to nhìn cô van nài, cậu ta vẫy vẫy đuôi. Nó muốn cô vỗ về nhiều hơn, và nếu mà cu cậu nói được tiếng người thì hẳn điều đó trở nên rõ như ban ngày. Kate quay vào phòng và đưa tay kéo cửa kính lại. Trong một cố gắng hơi ngốc nghếch muốn chú chó tuyệt vọng cảm thấy được an ủi hơn – và muốn chính bản thân cô thấy bớt đi cảm giác tội lỗi – cô hứa với nó trong lúc chầm chậm kéo cánh cửa lại. “Ta

sẽ gọi cho mày thịt xông khói và xúc xích. Tốt hơn là tao sẽ cho thêm mày một khúc xương có thật nhiều thịt để mày mang đi chôn nữa. Mày thật sự phải đi thôi nhé!” cô giục giã, cánh cửa cuối cùng cũng được đóng lại. Bên ngoài tấm kính, chú chó giương mắt chăm chú nhìn cô; Kate miễn cưỡng quay mặt đi.

Mười phút sau, mặc lại bộ quần áo mà cô chọn lúc ban đầu, Kate cúi xuống xỏ đôi sandal màu xanh lá cây quai nhỏ, rồi cầm thêm chiếc ví màu xanh tont sur tont lên. Đến lúc phải tìm hiểu xem liệu có phải rằng cô đang mắc một sai lầm ngu ngốc và có thể nguy hiểm nhất từ trước đến nay qua việc đồng ý ăn tối bên ngoài khách sạn với một kẻ hoàn toàn lạ mặt hay không. Nếu tối nay cô không quay lại và chết lả quay ở đâu đó ngoài kia thì hẳn chẳng ai biết kẻ nào đã giết cô.

Nửa đường tới cửa, cô nảy ra một ý tưởng và quay trở lại. Lấy trong cái túi vải màu xanh chiếc bút và cuốn sổ tay cô đã dùng trước đó và xé lấy một tờ giấy trắng. Cô viết hàng chữ to cỡ. “Tôi đã đi ăn tối với một người đàn ông tên là Mitchell Wyatt. Chiều nay chúng tôi quen nhau ở nhà hàng Sandbar lúc làm đổ ly Bloody Mary lên áo anh ta. Người bồi bàn có thể mô tả anh ta chi tiết.” Cảm thấy hài lòng, cô lấy điện thoại chặn tờ giấy, nơi cảnh sát sẽ dễ dàng tìm ra nếu như họ phải điều tra vụ mất tích của cô. Khi họ đọc được dòng chữ này, họ chắc chắn sẽ kiểm tra người bồi bàn ở quán Sandbar và sẽ có được những thông tin mô tả kỹ càng hơn về kẻ đã bắt cóc cô.

Ngay trước ngưỡng cửa, Kate dừng chân ngoái lại phía cửa ngoài hiên. Max đã lúi vào bãi cỏ và hẳn chạy mất rồi. Rõ ràng là cậu ta quá ranh mãnh trèo qua hiên nhà nếu cô đi, và Kate cảm thấy vui vì điều đó. Cô chắc nó đã lúi vào bụi cây và trở về với đồng loại của mình như nó vẫn thường làm, nhưng khi cô mới bước được vài bước ra khỏi căn biệt thự sơn trắng, con chó nâu đã xuất hiện và chạy lon ton về phía cô. Katie lo lắng dừng chân. “Mày cả gan thật đấy,” cô nghiêm khắc cảnh cáo. “Nếu tao không có mặt ở đây Nhân viên bảo vệ mà nhìn thấy mày thì tao không bảo vệ được mày đâu.” Chỉ vào khu rừng. cô ra lệnh. “Đi đi!”

Nó liếc mắt theo hướng cô chỉ, rồi quay lại nhìn cô.

“Tao biết mày hiểu lời tao,” Kate kiên quyết. “vì người ta lúc nào cũng đuổi mày đi chỗ khác và rồi mày phải nghe lời. Ý tao là đi đi nào.” Cô vỗ nhẹ vào đầu chú chó vì cô không cưỡng lại được, và rồi cô chỉ vào bụi cây phía trước, gay gắt ra lệnh. “Đi đi,”

Con chó từ từ đứng lên.

“Đi nào!” Kate nghiêm khắc, hai tay cô vỗ thật mạnh, sau đó cô quay lưng lại với con chó và cố tình bước xuống con đường mòn dẫn đến cổng chính của khách sạn. Qua khốe mắt cô thấy nó chạy thẳng về bụi cây, nhưng chéo với hướng mà cô đã chỉ. Cô thán phục dõi theo cách con chó to lớn và nhanh nhẹn bước những bước dài rất nhanh, nhẹ tênh trên mặt đất, nhưng nếu nó định theo cô ra ngoài khách sạn, nó sẽ gặp rắc rối ngay khi đặt chân ra đó. Cô nghĩ đến khi này nó tựa cả thân người vào cô và nhấm nháp rên ư ử khi cô vỗ về nó, và cảm thấy mình giống như một mụ phù thủy nhẫn tâm đã đuổi con chó đi.

6. Chương 6

“Thưa cô,” người gác cổng lên tiếng khi Kate bước qua tiền sảnh của chính khách sạn lúc 8 giờ kém. Hàng đèn lễ hội thấp sáng dọc trên lối đi và cả hai bên đường xe chạy. Các cặp đôi lái xe đến và xếp thành một hàng đều, một số mặc lễ phục để ăn tối tại khách sạn, một số khác mặc quần short áo phông muốn đến những hộp đêm bình thường hơn nằm rải rác trên đảo. “Tôi gọi taxi cho cô nhé?”

“Không, cảm ơn,” Kate nhìn vào dòng xe đang xếp hàng chờ đợi. Hầu hết đều là những chiếc xe thuê hình dáng nhỏ gọn màu đỏ hoặc trắng, cô lơ đãng; sau đó cô nhớ ra hình như mình đã đọc ở đâu đó rằng những chiếc Volkswagen là lựa chọn ưa thích của những tên giết người hàng loạt. Nếu như Wyatt tới đây trên một chiếc như thế, cô quyết định mình sẽ không bao giờ đi cùng anh ta. Thay vì đi ra chờ ở sảnh ngoài, cô chậm chạp cuộc bộ xuống vỉa hè giáp với những bụi cây khổng lồ phía bên tay trái và con đường chính dẫn vào khách sạn bên tay phải. Khi cô đi bộ qua gần hết phần lối đi dọc theo hàng cây, cô bắt gặp một chiếc xe

mũi trần màu đen đang đi ngược đường về phía cô, nhưng một giọng nam đang giận dữ đột ngột thét lên the thé phía bên kia bụi cây đã khiến cô co rúm người và bước nhanh hơn đến chỗ họ.

Hai nhân viên trực tầng nhanh chóng chạy vượt lên trước cô, hình như cũng nhận ra tiếng thét này. Kate nghe thấy một người trong số họ nói lảng máng từ “con chó,” và cô co chân chạy theo ngay lúc Wyatt trên chiếc xe mũi trần trở tới phanh gấp vào lề đường ngay bên cạnh cô. Cô bắt gặp ánh mắt kinh ngạc của anh ta khi cô vượt qua xe, nhưng không còn thời gian dừng lại để giải thích những gì vừa mới xảy ra.

Guồng chân chạy thẳng về cuối hàng cây, Kate dừng lại bên người nhân viên trực tầng, nỗi sợ hãi chuyển thành niềm vui thú miễn cưỡng. Hai người làm vườn cúi kính thét lác đang đuổi theo Max chạy vòng vòng và vung vẩy những cái cào cỏ trên tay họ về phía con chó, nhưng nó thoát khỏi tầm với một cách dễ dàng.

Phía sau cô, Mitchell Wyatt lạnh lùng lên tiếng. “Ngay phút trước ở kia tôi lại tưởng cô cuống cuống chạy đến xe tôi vì cô đang vô cùng háo hức được gặp lại tôi cơ đấy.”

Ngoảnh lại, Kate liếc sang anh vẻ tươi cười, hơi phân vân. “Anh thấy được tăng bốc hay bị dọa sợ chết khiếp đây?”

“Cô chạy qua trước cả khi tôi kịp phản ứng.” Một lúc sau, anh vui vẻ nói thêm. “Nếu cô thích cược về kết quả giữa đám người kia và con chó, tôi sẽ để cô lấy đám người và cá 10 ăn 1.”

“Cá 20 ăn 1 vẫn là khoản cược quá hời” Kate đáp trả. Anh cười toe toét với câu châm chọc của cô, và đột nhiên những nỗi sợ trước đó của Kate về chuyện anh có thể là một kẻ tội phạm hung tợn dường như trở nên vô nghĩa. Cô chờ thêm một lúc nữa để chắc chắn rằng Max không có nguy cơ bị trói gô cổ nữa thì mới quay lại và bước theo Mitchell về xe ô tô. “Tôi mong họ sẽ không bắt được con chó.” Cô lên tiếng. “Một nhân viên nói với tôi rằng vài hòn đảo nhỏ xử lý đám chó hoang lang thang, nhưng con này thì không hề nguy hiểm. Nó chỉ đói thôi. Nó không làm hại đến bất kỳ ai cả.”

“Nếu tôi hiểu được lời các nhân viên kia đang nói chuyện thì con chó đó đang gây tổn hại rất nhiều đến khoảng sân vườn bởi vì nó quá lớn.” Mitchell mở cửa xe cho cô. “Và nó cũng dọa những người khách ở đây sợ chết khiếp. Tuần trước, nó đuổi theo một cô bé và con nhóc sợ phát cuống cả lên.”

“Nó cô đơn,” Kate buồn bã, nghĩ đến cách nó đã dựa sát vào người cô và sung sướng nhắm chặt mắt lại khi cô vuốt ve nó. Khi cúi người trượt vào trong xe, cô lên tiếng. “Người gác cổng kia đang nói tiếng gì vậy? Nhiều nhân viên khách sạn này nói tiếng Pháp, nhưng không phải ông ta.”

“Đó là tiếng Hà Lan,” anh đáp lời cô, nhưng tiếng phanh xe rít lên ken két ngay đằng sau đã khiến cả hai quay phắt lại, đúng lúc nhìn thấy con chó đang phóng ngang qua đường luôn lách giữa những chiếc xe, theo sát sau nó là chiếc xe golf chở hai nhân viên làm vườn. Chiếc xe golf an toàn tấp vào bên lề đường và một chiếc taxi đang trở đến cũng phanh lại, nhưng chiếc taxi khác từ hướng ngược chiều đang nhấn ga tăng tốc vượt lên, Kate gào lên cảnh báo cho con chó. Max thỉnh linh ngoặt lại về hướng phát ra giọng nói của cô và guồng chân chạy đến với cô. Chiếc taxi tông thẳng vào nó.

Kate nhào ra khỏi xe, chạy đến trước khi người tài xế taxi mở cửa bước ra. Mitchell bắt kịp và nắm lấy tay cô. “Để tôi ra xem trước đã.” Anh nài nỉ.

“Tôi muốn giúp,” Kate phát khóc, cố giằng ra khỏi cái nắm giữ của anh. “Bỏ tay tôi ra.”

Choáng váng vì cô muốn tận mắt chứng kiến thứ mà có thể trở thành một cảnh tượng đẫm máu, Mitchell buông tay và sải bước theo sau cô.

Khi Kate vội vã vòng ra được trước đầu xe taxi, nỗi sợ hãi biến thành cơn đau nhói lòng. Thân hình bất động của Max đang nằm nghiêng một bên, đầu nó oặt xuống lề đường, đôi mắt nhắm chặt. Quý gối xuống bên cạnh con chó, cô điên cuồng đặt tay lên động mạch cổ của nó. Cô thở dài nhẹ nhõm. “Nó còn sống,” cô nói nhanh. “nhưng chúng tôi cần giúp đỡ.” Cô ngẩng đầu lên nhìn về phía những nhân viên gác cổng và hai người làm vườn đang tụm lại thành một nhóm bên cạnh lái xe taxi và Mitchell. “Hãy gọi bác sĩ thú y ngay đi.” Cô nói với các nhân viên khách sạn.

Bọn họ đứng ngây ra nhìn nhau. “Bác sĩ thú y? (A veterinarian)?” Một người hỏi lại khi Kate bắt đầu kiểm tra xem đầu Max có bị chảy máu hay không.

“Một bác sĩ chuyên chữa trị cho các con vật.” Mitchell kiên nhẫn làm rõ hơn bằng tiếng Anh, sau đó lặp lại bằng tiếng Hà Lan.

Những người làm vườn kinh ngạc trước lời đề nghị ấy, còn các nhân viên khác thì ương ngạnh. “Không, thưa cô, không có bác sĩ,” một người lên tiếng. “Chúng tôi sẽ chăm sóc cho con chó, giờ cô đi đi và hãy tận hưởng buổi tối.” Anh ta nói gì đó bằng tiếng Hà Lan với những người khác và một tập bước lên phía trước.

Bóng họ đổ ngang người Kate ngay khi cô nhận ra họ muốn “chăm sóc” cho một con vật to lớn, bất tỉnh, phá hoại đang là một mối phiền toái với những người khách trong khách sạn và là mối đe dọa đáng sợ trong tâm trí của bọn trẻ con là thế nào. “Các anh định làm gì?” cô bướng bỉnh hỏi.

“Chúng tôi sẽ kéo nó ra khỏi đây để thông đường cho xe chạy, và sau đó sẽ mang nó đi.”

“Không!” cô lắc mạnh đầu. “Nó không nên di chuyển. Ô tô có thể đi vòng qua. Nó có nguy cơ bị thương ở cột sống hay gãy xương.” Cô nhận thấy họ không quan tâm gì đến chuyện này, vì thế cô vội vã quay sang người mà cô đã hứa đi ăn tối cùng. “Chúng ta phải giúp nó!”

Mitchell nhìn chăm chú vào khuôn mặt xinh đẹp của cô và thấy rằng cô đang mong đợi anh nhận lời bắt phải cứu sống một con chó lai bần thủ, nhếch nhác đi lang thang khắp nơi. Và rồi đột nhiên, anh hoàn toàn bằng lòng – mặc dù chính đôi mắt của cô chứ không phải là con chó kia đã khiến anh dẫn đến kết luận cuối cùng đó. Trong thâm tâm anh bị mê hoặc bởi đôi mắt xanh biếc khẩn nài, Mitchell nghiêm nghị lên tiếng. “Để xem tôi có thể làm gì.”

Nhân viên trực tầng mỉm cười lịch thiệp khi Mitchell lại gần anh ta. “Xin chào, thưa Ngài Wyatt.”

Mitchell cho là người nhân viên này hẳn đã chứng kiến cảnh tượng xảy ra trên đường, vì thế anh bỏ qua lời chào, cố ghìm lại không đưa ra những lời giải thích, và đi thẳng vào vấn đề. “Con chó đang bị thương rất nặng. Bác sĩ thú y gần nhất ở đâu?”

“Có một người ở Anguilla, nhưng giờ chắc ông ta đã nghỉ rồi.” Để chứng minh rằng đã khá là muộn, anh ta liếc nhìn lên đây ý nghĩa về phía mặt trời lặn.

Hắn đã đoán trước được đó sẽ là câu trả lời của anh ta, Mitchell sai bước vượt qua anh ta vào tiền sảnh khách sạn và tiến thẳng đến bàn lễ tân, nơi hai đôi uyên ương đang đứng chờ làm thủ tục nhận phòng và một người khác đang hỏi xin chỉ dẫn. Khi đã đi được đến nửa đường, người quản lý hiện ra từ cánh cửa bên, nhìn thấy Mitchell và đuổi theo anh để chào. “Ngài Wyatt!” ông ta thốt lên vui vẻ.

Mitchell dứt hai tay vào túi quần.

“Tôi không biết ngài đã đặt phòng ở đây.” Người quản lý tiếp tục, và giơ tay ra. “Tôi đang bận với trợ lý mới vì anh ta sẽ tiếp quản nơi này tuần tới. Tôi phải đi công tác gấp tới Mỹ ngày mai, và e rằng anh ta đang khá là choáng ngợp.”

Mitchell siết lấy bàn tay đang chìa ra của ông ta và trượt tờ 100 đô vào lòng bàn tay. “Tôi rất mừng vì ông vẫn còn có mặt ở đây tối nay, Maurice, vì đang có một tai nạn xe ô tô ngoài lối vào khách sạn cần tới sự giúp đỡ đặc biệt của ông.”

“Ồi, không! Có ai bị thương không?”

“Có.”

“Một người khách của chúng tôi ư?”

“Không, một con chó hoang.” Mitchell lên tiếng, chân anh đã bước thẳng đến chỗ chiếc điện thoại đặt trên quầy lễ tân cùng với Maurice vội vã theo đằng sau anh. “Tôi cần một chiếc xe cứu thương và một bác sĩ đến đây ngay.”

“Anh... anh muốn tôi gọi xe và bác sĩ chỉ vì một con chó hoang bị thương ở ngoài kia sao?”

Thay vì trả lời, Mitchell nhấc điện thoại lên và đưa ra trước mặt viên quản lý đang chờ người bối rối. “Tôi muốn họ đến càng nhanh hết mức càng tốt. Tôi vô cùng thích con chó này.”

Viên quản lý cầm lấy ống nghe, nhấn một nút trên điện thoại, và tỏ ra hơi lưỡng lự. “Họ sẽ không chịu chữa cho một con chó đâu.”

“Hãy kêu gọi lòng nhân đạo của họ.” Mitchell lạnh lùng lên tiếng khi anh rút tiền trong túi quần ra và bắt đầu xòe những tờ tiền mệnh giá lớn để trả cho bất cứ khoản gì mà người lái xe cứu thương và bác sĩ đòi hỏi trước khi họ lên đường.

Viên quản lý nhìn anh một thoáng, sau đó nhanh chóng nhấn nốt các con số còn lại trong dãy số điện thoại cấp cứu.

Mitchell ở đó cho đến khi cuộc gọi và một cuộc khác tới bác sĩ kết thúc một cách thành công, sau đó anh để lại “khoản tiền dút lót” đó cho viên quản lý để ông ta đưa cho họ.

Tầm nhìn của Kate Donovan rất rõ từ ngoài đường tới tiền sảnh khách sạn lúc anh vội vã bước vào trong. Tài xế taxi đã ra khỏi xe, nhân viên trực tầng và hai người làm vườn đã tản đi, còn lại cô ngồi một mình trên bãi cỏ bên cạnh con chó, những cái chân của nó cuộn tròn bên dưới cô. Với ánh đèn sáng chiếu từ trên xuống, mái tóc đỏ mượt của cô xòa xuống hai vai ánh lên rực rỡ, bàn tay cô nhẹ nhàng vuốt ve con chó bị thương, trông cô đẹp đến mờ ảo.

Cô ngước lên khi Mitchell tới gần, quan sát khuôn mặt của anh để dò xem anh đã làm được gì.

“Mọi trợ giúp đang trên đường tới đây,” anh hứa với cô và ngồi bằng gót chân xuống bên cạnh. “Bệnh nhân thế nào rồi?”

Cô chuyển sự chú ý của mình vào con chó lúc trả lời anh, những ngón tay dịu dàng vỗ nhẹ lên vai nó. “Hơi thở của nó hơi mạnh và đều hơn rồi. Tôi không thấy xương gãy, những vết cắt không sâu, nhưng nó có thể bị xuất huyết nội. Vài phút trước nó bắt đầu tỉnh lại, hay ít nhất là tôi cũng nghĩ thế.” Cô ngồi im lặng, còn Mitchell không nói gì thêm vì anh đang lắng nghe một âm thanh khác. Anh nghe thấy rất nhanh – một tiếng còi báo động dần lớn hơn.

Kate không để ý đến tiếng còi vì cô cảm thấy các cơ dưới những ngón tay cô đang giật nhẹ và đội nhiên Max mở bừng mắt. “Mày đây rồi!” cô vui mừng thốt lên. “Nằm yên đấy.” cô nói nhanh, cả hai tay ấn nó nằm xuống khi nó yếu ớt định nhấc đầu lên. “Mày sắp được giúp rồi.” cô hứa. Cô hỏi Mitchell mà không hề ngẩng lên. “Cái gì đang đến vậy?”

Câu hỏi của cô gần như bị át đi bởi một chiếc xe đang âm ỉ lao đến trên đường và rít lên chói tai dừng ngay trước khách sạn.

“Kiểu trợ giúp kia.” Mitchell đáp lời, anh đứng dậy.

Kate nghiêng người về phía trước và nhìn quanh quất chân anh; sau đó cô ngước lên nhìn anh với nụ cười ngưỡng mộ về hoài nghi không tin nổi. “Anh đã gọi một chiếc xe cứu thương?”

Cô còn nói nhiều hơn nữa nhưng Mitchell đã sải chân bước về chiếc xe và con chó mụ mị đang trở nên kích động, nó yếu ớt đập chân quơ quào gắng gượng nhồm lên. Vỗ về Max bằng giọng nói và đôi tay của mình, cô dõi theo hai người đàn ông nhảy ra khỏi xe cứu thương trong lúc chiếc xe màu xanh đen đang lao đến và phanh gấp ngay đằng sau họ. Động cơ xe vẫn chạy lúc người lái xe mở tung cửa vội vã bước ra, mang theo một cái cặp lớn màu đen.

Ông ta là một bác sĩ, Kate nhận ra ngay, nhưng niềm vui của cô bị nỗi sợ hãi lấn át vì ông bác sĩ cùng các nhân viên xe cứu thương đều quay hết lại xe của họ và rời đi ngay khi Mitchell nói đến nạn nhân. Một cách căng thẳng, cô dõi theo Mitchell ra hiệu về phía con chó mà cô đang giữ trong tay.

Kate nín thở.

Ông bác sĩ quay trở lại và bước thẳng đến chỗ cô. Hai nhân viên kia cũng vòng ra phía sau xe và lấy một chiếc cang.

Nỗi kinh ngạc và sự lạc quan dâng ngập trong lòng Kate, cô thì thầm với con chó. “Tao nghĩ chúng ta đang gặp những người tốt, Max ạ.” Cô quả quyết với nó khi ông bác sĩ cúi xuống bên cạnh cô, ngắm nghía con chó đang bồn chồn, cảnh giác và mở chiếc túi của ông ta ra. “Bác sĩ thú y chỗ chúng tôi đang đi nghỉ, nhưng tôi đã gọi cho một người bạn cùng làm bác sĩ ở St. Maarten trước khi đến đây, tôi có mang theo một số thứ

mà ông ta yêu cầu. Trước giờ ..." ông ta điềm điềm. "chó thường thích tôi. Hy vọng là con này cũng thế, vì tôi không muốn vỗ về nó. Những vết thương ở đầu có thể..." ông ta tiếp tục khi chậm chậm lại gần con chó. Một tiếng gầm gừ thấp, khàn khàn thoát ra từ cổ họng của con chó, nó nhe những chiếc nanh trắng ớn ớn dọa.

Ông bác sĩ rút tay lại. "Những con vật bị thương thường tấn công người nào đến quá gần." ông nói với Kate, sau đó lại gần con chó một lần nữa, lần này cẩn trọng hơn. "Nhưng anh chàng này có chút sợ hãi với tôi... và tiếng gầm gừ đó thật ra chỉ là... giả vờ."

"Không tôi không nghĩ nó..." Lời cảnh báo của Kate chìm ngấm vì tiếng thét đau đớn của ông ta.

7. Chương 7

"Tôi nghĩ con chó sẽ ổn thôi." Ông bác sĩ nói với Kate và Mitchell lúc ông ta nhìn quanh kiểm cái túi màu đen.

Nhân viên xe cứu thương đã rời đi trước đó, sau khi đặt con chó trên sàn nhà gần chiếc bàn trong sảnh chờ. "Nó sẽ ngủ hết đêm, đảm bảo tôi đã tiêm cho nó một lượng đủ thuốc. Ngày mai cô nên đưa nó đến St. Maarten và để bác sĩ thú y ở đó khám qua và chụp X-quang đầu và vai cho nó."

"KHông biết phải cảm ơn ông thế nào," Kate nồng nhiệt, "Vô cùng xin lỗi vì cánh tay đau của ông."

"Vết cắn không sâu lắm, nhưng hơi đau." Ông đáp lại không tự nhiên lắm trong lúc nhặt hết các băng dính cá nhân và thuốc sát trùng để trên mặt bàn gần cửa ra vào hiên. "Và dĩ nhiên giờ thì nên xem xét đến bệnh dại."

Kate kìm lại một nụ cười có phần nửa lo lắng nửa xấu hổ. "Ông đã nhấn mạnh rằng bệnh viện đã thông báo cho ông không hề có ca nào mắc bệnh dại trong vòng nhiều năm?"

"Đúng vậy. Tuy nhiên bắt buộc cô phải giữ con vật đó ở cùng cho đến khi nào cô rời khỏi đây. Sau đó, tôi sẽ chăm sóc cho nó. Tôi mong ngay lúc này cô sẽ để tôi mang nó đi."

Tôi muốn chăm sóc cho nó trong lúc tôi còn ở đây." Kate trả lời. Cô có cảm giác ông bác sĩ này muốn thực hiện cái chết không đau đớn với Max ngay tức thì nếu như nó mắc bệnh dại còn hơn là phải chờ cả 10 ngày trời để kiểm tra xem liệu Max có biểu hiện các triệu chứng hay không.

"Nếu như xuất hiện các triệu chứng của bệnh dại trong thời gian nó ở cùng với cô, tôi cần biết ngay tức thì để có thể điều trị luôn. Đồng ý chứ?"

"Hẳn rồi," Kate trả lời, gật đầu quả quyết.

"Và cô có biết rõ các triệu chứng đó là gì không?"

"Tôi đã chép hết ra đây này." Kate nắm chặt cuốn sổ trong tay.

"Nếu con chó này biến mất sau mười ngày kể từ hôm nay," ông bác sĩ chỉ dẫn. "tôi sẽ phải trải qua đợt điều trị chữa bệnh dại, cho dù nó có mắc bệnh hay không."

Mitchell đã nghe quá đủ về tình huống không tưởng này vì thực tế chắc chắn không thể xảy ra. Con chó quá yếu ớt và mất phương hướng đến nỗi khó có thể cắn sâu vào da của ông bác sĩ, nhưng người đàn ông này lại cứ gào lên đau đớn và băng bó cánh tay ông ta như thể cả một động mạch chủ bị xé nát bươm ra vậy. "Chúng tôi vô cùng hiểu," Mitchell nhẹ nhàng nói, tay ấn ông bác sĩ ra cửa. "Chúng tôi sẽ xích nó lại khi cho nó ra ngoài." Anh thêm vào, và dứt khoát mở tung cửa.

Đứng trên ngưỡng cửa, ông bác sĩ quay người lại tỏ vẻ lưỡng lự. "Ông có xích không?"

"Sáng mai tôi sẽ mua một cái."

Ông ta vẫn còn ngần ngại. “Ông sẽ làm điều đó trước tiên vào sáng mai chứ?”

“Ngay lúc bình minh.” Mitchell quả quyết, và hơi siết lấy khuỷu tay ông ta, anh xoay ông ta lại và không khách sáo đẩy thẳng ra khỏi cửa.

Kate quan sát vụ vận động bắt buộc này từ phía bên kia phòng, thích thú và bị ấn tượng bởi sự điềm tĩnh và khả năng giải quyết vấn đề nhanh lẹ của Mitchell trong những tình huống căng thẳng, Cô mới quen anh được vài tiếng đồng hồ, đã lên tiếng chỉ trích anh nặng lời – và thiếu công bằng – vì một ly Bloody Mary; đánh đổ ly nước đó vào áo sơ mi của anh; thất hứa về một bữa tối dễ chịu mà cô còn nợ; rồi lại lỗi anh tham gia vào một ca cấp cứu đầy ấn tượng. Anh đã xử lý toàn bộ mọi chuyện một cách không hề nao núng và vô cùng hòa nhã. Một giờ trước đó cô còn tưởng tượng ra anh là một kẻ giết người – giờ cô lại coi anh như một người bạn tốt và một đồng minh đầy tin tưởng.

Tình thân ái Kate dành cho anh thể hiện quá rõ ràng qua nụ cười trên môi cô. “Tôi vẫn còn nợ anh bữa tối. Tôi có thể gọi phục vụ phòng và chúng ta có thể ăn tối ở ngoài hiên kia, nếu như anh thích.” Vì Evan dự định sẽ bay về vào tối mai, Kate đề nghị một sự thay đổi khác trong phạm vi có thể. “Hay anh muốn quên luôn bữa tối và để tôi trả tiền cho chiếc áo của anh?” Cô tự hỏi liệu Mitchell có nhận ra cô đã giới hạn chỉ cho anh ta có duy nhất hai lựa chọn không, nhưng phản ứng của anh lạnh nhạt đến độ cuối cùng cô cho là anh chẳng thêm để tâm cũng chẳng thêm chú ý.

“Ăn tối ở đây cũng tốt thôi,” Mitchell đáp. “Cô nợ tôi một bữa.” anh ôn tồn, “và tôi luôn đòi hết những món người ta nợ tôi đấy.” Anh nhận ra cô hẳn là đang chờ đợi gã bạn trai sắp quay về vào ngày tối, hoặc là cô đã đưa ra một lời giải thích cho việc không thể ăn tối cùng anh vào một ngày khác.

Kate khoanh tay hờ hững trước ngực nhìn anh thích thú. “Thật hả?”

“Luôn luôn,” anh trả lời, tay với lấy tờ bìa “Dịch vụ khách sạn” đặt trên bàn.

“Thế thì tôi nợ anh bao nhiêu cho ông bác sĩ và xe cứu thương?”

“Không gì hết,” Mitchell lên tiếng, tay lật tới mục Phục vụ phòng.

“Không phải anh đã đưa cho họ tiền để họ đồng ý tới đây và chữa trị cho một con chó sao?”

“Tôi kêu gọi lòng nhân đạo của họ.”

“Hiểu rồi,” Kate đáp lời, giả bộ tin vào câu chuyện mà anh kể. “Và đó cũng là lý do tại sao họ lại ở đây nhanh đến thế, phải không? Ý tôi là họ đã có mặt ở đây chưa quá 10 phút ngay sau khi anh bước vào tiền sảnh.”

Mitchell liếc cô qua khóe mắt. Cô đang quan sát anh với một nụ cười hiểu biết ranh mãnh, và anh đột nhiên nổi lên một cơn bốc đồng khó tin muốn được kéo cô vào trong vòng tay của mình và che cái miệng trên người kia của cô lại bằng đôi môi anh. Ý nghĩ đó khiến anh bật cười khi anh nhún vai lên tiếng. “Họ đến nhanh vì đây là một hòn đảo nhỏ.”

“Và cũng vì anh đã hứa cho họ một khoản tiền boa rất lớn?”

Cổ ghim không cười phá lên, Mitchell tập trung vào tờ bìa. “Cô thích ăn gì?”

Kate nói món ăn ưa thích mà cô đã gọi vào tối hôm trước. “Tôi nghĩ mình sẽ gọi món sò điệp, tôm biển và salad bơ.” Cô cúi xuống kiểm tra con chó đang ngủ mê mết.

“Không phiền nếu tôi gọi điện cho dịch vụ phòng chứ?” anh hỏi.

“Vâng, không sao.” Kate nói qua vai. “Cứ gọi bất kỳ thứ gì mà anh thích. Gọi tất cả những thứ anh thích ấy.” cô đùa, tưởng tượng đến món tiền boa khổng lồ mà anh phải trả cho nhân viên cấp cứu và vị bác sĩ để họ phóng hết tốc độ tới cứu hộ chú chó hoang bị thương.

Cô chạm vào cái mũi ẩm ướt của Max, hơi thở nó nồng và hơi nhanh, nhưng bác sĩ đã đề cập với cô về chuyện đó. Phía đằng sau, cô nghe thấy Mitchell bấm số điện thoại, nhưng anh lại đặt cộp ống nghe xuống. Bối rối, Kate liếc qua vai và thấy anh đang đứng trước điện thoại, nắm chặt một tờ giấy nhỏ trong tay, đôi lông mày sẫm cau lại.

Một tờ giấy... tờ giấy của cô! Tờ giấy mà cô đã để lại cho cảnh sát nhân dạng anh nếu như cô mất tích. “Tôi có thể giải thích,” cô lên tiếng, vội vã đứng lên bước lại phía anh.

“Tôi đang mong đến chết được nghe đây!” anh lạnh lẽo trả lời, tay đưa cho cô tờ giấy.

Kate phản ứng trước giọng nói lạnh nhạt của anh bằng vẻ dữ dội đến ngay cả cô cũng giật mình kinh ngạc. Cô không muốn xúc phạm anh hay cho phép anh nghĩ xấu về cô... không phải lúc này, không phải khi cô đang quá biết ơn anh và yêu mến anh rất nhiều. Anh đã không nói cộc lốc hay tỏ ra thiếu thiện cảm khi cô đổ lỗi cho anh về ly Bloody Mary và việc cô vung tay hất ly rượu vào người anh. Cố tìm lời giải thích ít xúc phạm nhất mà cô có thể đưa ra, cô đọc lại những dòng chữ hiện lên trên tờ giấy.

“Tôi đi ra ngoài ăn tối với một người có tên là Mitchell Wyatt. Chiều nay chúng tôi gặp nhau ở quán Sandbar khi tôi lái đồ ly Bloody Mary lên áo anh ta. Người bồi bàn có thể mô tả rõ hơn về anh ta cho các vị.”

Lần nữa thêm chút thời gian, cô đặt tờ giấy găm ghì trở lại bàn. “Tối nay,” cô ngập ngừng bắt đầu, “khi tôi không chắc về bộ váy mặc cho bữa tối, tôi đã quyết định gọi cho anh hỏi xem chúng ta sẽ đi đâu.” Cô ngừng lời, lo lắng chà hai lòng bàn tay vào quần.

“Tiếp đi,” anh cộc lốc.

“Nhưng khi tôi gọi cho lễ tân khách sạn và yêu cầu anh ta nói máy đến phòng anh, anh ta nói anh không ở đây. Điều đó khiến tôi... ờ... khó chịu. Tôi bắt đầu suy nghĩ lung tung về những khả năng mà tôi đã không lường ra trước đó, khi tôi tin rằng anh là khách ở đây và đồng ý đi ăn tối với anh.”

”Những khả năng gì? Anh hỏi.

Kate muốn lẩn tránh, nhưng không thể vì ánh mắt sắc như dao của anh đang chiếu thẳng vào cô. “Có những chuyện chắc chắn về anh đã khiến tôi nghĩ anh có thể là một ...” cô gần như phát ho. “kẻ đào mỏ.”

Anh cau mày còn dữ hơn. “Một gì?”

“Làm ơn đi, hãy cố xem xét chuyện đó từ quan điểm của tôi. Anh đang lảng vảng quanh một khách sạn rất đắt tiền mà anh lại không ở đó. Anh lại quá đẹp trai, nhẹ nhàng đến khó tin, và anh vô cùng quyến rũ, và anh là một người hành động quá nhanh – chỉ trong vòng hai đến ba phút gặp tôi, anh đã mời tôi đi ăn tối cùng anh rồi.” Nét mặt anh không hề dịu đi đến một chút, thể hiện cho Kate hai điều: Anh không hề bị mờ mắt trước những lời khen tặng bốc của cô về ngoại hình và sự duyên dáng của anh; và anh đang chờ đợi một lời giải thích tại sao cô để lại tờ giấy nhắn kia cho bất kỳ ai đọc nó.

Đưa tay vén lọn tóc đang xõa xuống trán, cô thừa nhận toàn bộ sự thật bẽ mặt. “Tôi đã lo lắng đến khả năng bị lừa đi ăn tối với một gã đào mỏ, nhưng rồi nhận ra rằng có khi anh còn tệ hơn thế nữa.”

“Tôi không thể nghĩ đến bất cứ cái gì còn ghê gớm hơn cả một tên đào mỏ.”

“Không, nhưng có khi anh còn tệ hơn cả ”ghê gớm” nữa. Anh có thể trở nên nguy hiểm. Anh có thể là một kẻ giết người thích chọn những phụ nữ độc thân ở các khách sạn trên các hòn đảo, giết chết họ và vùi xuống cát... hoặc... đại loại thế...”. Kate ngập ngừng, cảm thấy mình giống y như một cô ngốc vĩ đại.

“Vì vậy cô đã để lại tờ giấy nhắn cho các nhà chức trách tìm hiểu phòng trường hợp cô mất tích.”

Kate gật đầu khổ sở

“Vì cô muốn đảm bảo rằng tôi sẽ không trốn thoát sau khi đã giết cô?”

Kate quá bẽ mặt và phiền não với chính bản thân mình đến độ không để ý đến vẻ thích thú hiện trong giọng nói trầm sâu của anh. Để tránh cái nhìn chăm chú của anh, cô cúi xuống Max. “Lúc đó dường như không có vẻ ngốc nghếch như anh nghĩ bấy giờ đâu.”

Lần thứ hai trong vòng mấy phút đồng hồ, Mitchell phải vận lộn với cơn bốc đồng muốn lôi cô vào trong vòng tay của mình. Để làm mình phân tâm, anh quay mặt đi và nhấc điện thoại lên.

Giật mình trước động thái đột ngột của anh, Kate lên tiếng. “Anh đang gọi cho ai vậy?”

“Dịch vụ phòng,” Anh nhẹ nhàng.

“Thế thì,” Kate nói đầy vẻ ăn năn, ” anh có thể đổi cho tôi lấy một đĩa bánh kẹp lớn.”

Mitchell vẫn còn đang cười toe toét khi nhân viên lễ tân trả lời điện thoại.

8. Chương 8

Để mặc Mitchell liên hệ với dịch vụ phòng, Kate vào phòng thay đồ kết hợp phòng tắm sang trọng để chỉnh trang lại. Xoay nghiêng người trước dãy gương treo suốt một mặt chiều dài tường, cô gột sạch những vụn cỏ và bụi bẩn dính đẫm sau quần, nhưng một vết ẩm ở ngay bên cạnh quần thì rất dễ nhận thấy.

Ý thức thời gian đang trôi qua, cô bước nhanh về tủ quần áo và cân nhắc lựa chọn đồ cho mình. Holly đã phụ cô sắp xếp đồ đạc vì đêm trước khi Kate bay tới Anguilla, cô đã đau đầu khủng khiếp, chứng bệnh mà cô mắc phải kể từ sau cái chết của bố cô. Holly đã chọn những bộ trang phục phù hợp dành cho một kỳ nghỉ lãng mạn cùng Evan, và không thứ nào trong số đó thích hợp nổi với sự kiện đặc biệt này.

Kate quyết định mặc chiếc quần lụa màu kem có phần viền gấu là một dải vải màu vàng thêu và một áo yếm lụa đồng màu trang nhã với đường viền cổ áo thẳng và hai dây quai nhỏ. Bộ đồ này dường như hơi có chút nhẹ nhàng nữ tính thái quá khi dùng cho một bữa tối riêng biệt trong phòng khách sạn với một người lạ, nhưng nó lại che được hầu hết cơ thể cô ngoại trừ đôi cánh tay trần, còn phần viền cổ áo thì kín đáo một cách hoàn hảo, chính vì thế thành ra nó lại trở thành sự lựa chọn tốt nhất trong số các bộ đồ mà cô mang theo.

Cô nhanh chóng thay đồ và xỏ chân vào đôi sandal màu vàng đồng. Đi ngang qua tấm gương viền mạ vàng, cô dừng lại một chút đủ để chải qua mái tóc của mình và thoa một lớp son mỏng. Cô nhất định quyết tâm chuộc lại tất cả những lỗi lầm của mình với Mitchell bằng cách làm cho phần còn lại của buổi tối hôm nay của anh trở nên dễ chịu hết mức có thể, và điều đó nghĩa là không giữ anh phải ngồi chờ lâu hơn mức cần thiết nữa.

Tiếng chuông điện thoại vang lên trong lúc Kate còn đang mài thoa lớp son môi, cô tự động với tay lên chiếc máy nhánh treo bên cạnh gương trên tường; cô bỗng lưỡng lự và định cứ để nó reo. Evan hàng tối đều gọi điện tới cũng vào khoảng tâm này, cuộc gọi chắc chắn là của anh. Nếu anh gọi đến để giải thích rằng chiều mai anh cách nào quay lại Anguilla được, thì có thể anh sẽ cảm thấy thoải mái để lại tin nhắn vào hộp thư thoại của khách sạn cho cô. Còn nếu anh gọi để xác nhận sẽ tới như đã định thì cô nghe tin nhắn sau cũng được. Ngay lúc này đây, cô còn một món nợ khá khẩn cấp cần phải trả cho người đàn ông đang ngồi ngay phòng bên cạnh kia, và cách duy nhất để làm được điều đó là bằng việc trở thành một bà chủ nhà cư xử thật khéo léo. Mà chính đó lại là công việc Kate khá thành thạo, vì cô đã học được trong nghề kinh doanh nhà hàng của mình.

Cô nhìn vào gương một lần cuối, rồi sau đó tắt đèn và rời khỏi phòng.

Cô định ra ngoài hiên tìm Mitchell, hẳn anh đang thưởng thức vẻ đẹp của bầu trời đêm sáng dịu ánh trăng, nhưng thay vào đó anh lại đang đứng bên cạnh con chó say ngủ, hai tay nhét túi quần và nụ cười lạ lùng hiện trên khuôn mặt. Cô dừng chân ngay ngưỡng cửa, kinh ngạc trước vẻ mặt của anh, cố đoán xem anh đang nghĩ gì, nhưng rồi cô bình tĩnh: Anh nhìn tề chỉnh không chệch vào đâu được y như lần đầu tiên cô gặp anh ở khách sạn tối qua. Mái tóc đen dày cắt hoàn hảo theo đúng kiểu và không một lọn rối; chiếc áo sơ mi trắng tinh không nếp nhăn, chiếc quần phẳng lì và đôi giày màu nâu bóng loáng. Anh đã vắt chiếc áo khoác màu xanh hải quân lên ghế, tay áo sơ mi xắn lên tận khuỷu, nhưng ngoại trừ hai thay đổi đó ở vẻ bề ngoài, anh không hề trông như thể vừa mới giúp nâng lên đặt xuống một con chó còn đang bất tỉnh nằm trong cũi.

Ngày hôm qua, dưới ánh sáng mờ mờ trong nhà hàng, cô đã quá bê mặt khi dội vào người anh ly Bloody Mary đến nỗi không nhận ra anh rất đẹp trai. Tối nay, cô cũng quá bận tâm đến con chó nên không quan sát kỹ người đàn ông đã vô cùng lịch sự đáp ứng lời khẩn khoản nhờ giúp đỡ của cô, nhưng giờ cô nhận ra rằng Mitchell Wyatt không chỉ đẹp mà phải nói là tuyệt đẹp thì đúng hơn. Anh cao khoảng 6 feet 3, hai bờ

vai rộng, một vầng ngực nở nang, và đôi hông hẹp. Khuôn mặt anh rám nắng, quai hàm vuông, lông mày rậm và thẳng trên đôi mắt mà cô đã biết có một màu xanh chàm sâu thẳm.

Bình thường Kate không hề bị ấn tượng với những gã đàn ông đẹp trai lạ thường như thế, vì họ hoặc là vô vị, nông cạn hoặc là nhu nhược, nhưng người này lại chu đáo và tốt bụng, cùng với một tính cách vô cùng mạnh mẽ. Đứng bất động ngay giữa phòng khách, hai tay đút túi quần, con người anh rõ ràng tỏa ra vẻ nam tính đầy sức sống và một sự hấp dẫn giới tính vô cùng quyến rũ.

Tất cả những thuộc tính ấy, kết hợp tính hài hước tinh khô và sự tinh tế sành điệu khiến cho Kate quyết định rằng anh, trên mọi khía cạnh, là người đàn ông hấp dẫn nhất cô từng gặp. Phụ nữ đẹp và thạo đời không nghi ngờ gì sẽ đổ rập vào vòng tay anh chỉ sau một cái búng nhẹ, Kate cười thầm. Cô, tuy vậy, lại không đẹp cũng như chẳng thạo đời, và vì cô đúng hơn là không phiền gì với những khuyết điểm của mình, và vì anh sẽ không bị cám dỗ mà lao vào say mê một người giống như cô. Buổi tối nay đã đủ căng thẳng lắm rồi, không cần phải né tránh thêm lời tán tỉnh thiếu thật tâm từ một anh chàng hấp dẫn chết người nữa. Nhận ra một cách muộn màng rằng mình đang quan sát anh quá lâu, Kate bước lên phía trước và lên tiếng thông báo sự hiện diện của mình bằng câu nói đầu tiên xuất hiện trong đầu cô. “Xin lỗi vì đã làm mất nhiều thời gian.”

Anh quay về phía phát ra giọng nói của cô, nhưng thay vì đáp lời, anh nhìn cô chằm chằm từ đầu tới chân với một nụ cười đánh giá thẳng thắn đầy nam tính có phần tăng bốc và hãnh diện đến nỗi cô phải tập trung vào đi để không vấp ngã. Khi cái nhìn chăm chú của anh ngừng lên, cô chờ đợi một lời khen ngợi đầy chủ ý.

“Những lọn tóc của cô tối nay đã thẳng xuống rồi,” anh nhẹ nhàng. Những nghi ngại của Kate bốc hơi theo tiếng cười nhẹ nhõm.

“Tôi dùng máy ép tóc và máy sấy hành hạ chúng,” cô dừng lại bên cạnh anh. “Bệnh nhân thế nào rồi?” cô cúi xuống cúi nhẹ vào sau tai Max. Những ngón tay của cô chạm vào một thứ chất bột mỏng mà trước đó con chó không hề có, lấp lăm cả ở dưới tấm thảm trắng quanh nơi nó nằm. Kate ngập ngừng liếc ra sau và giờ những ngón tay bám đầy bột. “Anh có biết thứ này là gì không?”

“Thuốc diệt rận. Tôi đã nhờ phục vụ phòng mang lên một ít trong lúc cô đang thay đồ.”

“Sao anh nghĩ nó có rận?”

“Vì trong lúc tôi đứng xem thì chúng nhảy từ con chó ra phía cửa.” anh vừa nói vừa kéo tay cô đứng thẳng lên. “Tôi sẽ đứng lùi ra sau cho đến khi chất thuốc này có hiệu nghiệm hoặc cô sẽ phải thức cả đêm để gỡ gãi đằng sau tai đấy.”

Ngạc nhiên và cảm thấy biết ơn vì cô nhận ra anh đã lịch sự quan tâm đến một rắc rối khác nữa của cô, Kate thẳng lưng và nhìn sẫm soi khuôn mặt rám nắng, đẹp đẽ của anh. Cô đã tỏ ra khó chịu đơn giản là vì cái ngoại hình đẹp đến khó tin của anh, và trong lòng cô bỗng nảy ra một thôi thúc quá mức được nói cho anh biết về điều đó, và rồi sẽ lại phải lên tiếng xin lỗi anh. Thay vì thế, cô nói một cách chân thành. “Anh rất tử tế.”

Phản ứng của Mitchell là nhục dục, không tử tế gì hết, nhưng khi anh nhìn vào đôi mắt xanh sáng lấp lánh của cô anh thấy mình tự hỏi liệu câu châm ngôn đôi mắt là cửa sổ tâm hồn có phần nào đúng sự thật hay không. Sự chú ý của anh gần như ngay lập tức dán vào đôi môi đầy đặn kia, nhưng ngay lúc anh bắt đầu hành động theo cơn bốc đồng muốn được hôn cô, thì bầu không khí im ắng nặng nề bị phá tan tành bởi đám nhạc công ngoài bờ biển khởi động những nốt nhạc đầu tiên trong bài “Jamaica Farewell.”

Kate bước lùi ngay lại, mỉm cười và nghiêng đầu về phía tiếng nhạc vọng vào qua những cánh cửa hiên đang mở. “Tôi yêu nhạc calypso. Anh đã sắp đặt thứ đó phải không, cũng như lúc anh gọi thuốc diệt rận ấy?”

Cô lấy lại thăng bằng quá uyển chuyển đến nỗi Mitchell thực sự tin cô không hề biết được chuyện gì sắp xảy ra giữa hai người bọn họ vào lúc này nếu như màu hồng nhạt trên gò má cô không xuất hiện. Về giả bộ của cô gây cho anh ấn tượng thích thú nhưng không cần thiết một cách khôi hài. Cả hai người bọn họ đều đã trưởng thành, họ rõ ràng là bị hút vào nhau; vậy thì tiếp nữa họ sẽ kết thúc ở cái giường cỡ lớn đầy mời gọi đặt trong góc phòng kia. Mitchell thấy không lý gì mà một trong hai người lại giả vờ rằng tình thế ấy lại xảy ra ngược lại. “Nếu tôi mà sắp đặt bản nhạc đó,” anh buồn cười trấn an cô, “thì tôi đã bảo họ rằng tôi thích nhịp độ chậm hơn nhiều – vào khúc dạo đầu ấy.”

Đôi mắt Kate mở lớn trước hàm ý sâu xa đằng sau câu nói của anh. Trước đó, cô đã đổ cho anh là một “kẻ hành động nhanh”, nhưng thậm chí nếu có như thế thì anh chắc chắn không thể nào định thực thi một cú nhảy vọt từ việc bàn luận đến bỏ chết sang một nụ hôn không thành, rồi lại đến lời bóng gió tình dục trắng trợn mà không một chút nao núng như thế chứ.

Hay là anh có thể?

Kate quyết định cho là trí tưởng tượng của cô đang bay cao quá và nhắc nhở bản thân về mục đích tối nay là phải trở thành một bà chủ nhà tử tế. “Để tôi pha cho anh chút đồ uống.” cô cười vội khi bước về phía quầy bar trong nhà. “Anh thích loại gì?”

“Vodka pha tonic nếu như cô có đá. Không thì vodka nguyên chất cũng được.”

“Tôi chắc là có đá,” cô khẳng định và nhắc thùng đá lên. “Nhân viên ở đây đều chú ý mọi việc. Họ thậm chí còn đưa cho anh khăn ướt lúc anh ở ngoài bãi biển kia.” Lấy trong tủ lạnh một chai vodka nhỏ, một ít nước khoáng, và một quả chanh tươi.

“Cô có điện thoại lúc đang thay đồ.” Anh nói.

Kate nhìn thoáng qua ánh đỏ báo hiệu có tin nhắn đang nhấp nháy đầy về tổ cáo trên chiếc điện thoại bàn và mở chai rượu. “Tôi biết rồi. Tôi sẽ nghe tin nhắn sau.”

“Cô đang mong anh ta khi nào thì đến?”

Giọng nói ngẫu nhiên, tình cờ của anh làm Kate sửng sốt khi anh đưa ra một kết luận sắc bén rằng cô đang chờ đợi một người, nhưng bằng cách nào đó cô thấy mình xoay sở liếc qua vai, mỉm cười và trả lời câu hỏi của anh cũng vô tình như cách anh đã hỏi. “Có thể là tối mai.” Khi cô cho thêm đá vào cốc của anh, cô chờ Mitchell đưa ra lời bình luận, và khi anh không, cô lại cảm thấy bắt buộc phải lấp đầy khoảng khắc im lặng khó xử bằng cách nói thêm về người bạn trai mà cô thực sự không muốn thảo luận cùng anh ngay trong lần đầu tiên gặp nhau này. “Anh ấy đang có một vụ quan trọng ở tòa suốt cả ngày và tối nay lại phải làm việc để giàn xếp thương lượng cho hai bên. Anh ấy bay đến đây cùng tôi bốn ngày trước, nhưng thẩm phán quyết định không xử lại vụ này nữa, vì thế anh ấy phải bay về. Anh ấy nghĩ vụ án này sẽ xong sớm thôi, nhưng nó cứ kéo dài mãi.”

Lúc Kate ngừng nói, cô nhận ra những lời của mình kể về Evan là một ý tưởng hay. Cô không chỉ thừa nhận với Mitchell rằng mình đã có bạn trai, mà cô còn cung cấp đủ thông tin cần thiết về Evan để ngay lúc này ngay tại đây, anh sẽ là một rào cản chắn giữa Mitchell và cô. Nếu lời bình luận của Mitchell trước đó về “cái nhịp độ” mà anh ưa thích thực sự là một gợi ý tình dục, Kate biết sẽ không còn phải đối phó thêm một lời nào như thế nữa. Anh cũng sẽ không cố hôn cô, và vì thế cô sẽ không bị anh cảm dỗ một cách ngốc nghếch.

Kate đổ vodka vào cốc đá cho Mitchell, bình thần tin chắc những gì cô vừa tả về Evan sẽ đảm bảo cho khoảng thời gian buổi tối đáng yêu trước mắt hoàn toàn thoát khỏi thêm bất kỳ thứ tình ý ngấm ngấm nào.

Mitchell dõi theo cô, hài lòng vì gã luật-sư-bạn-trai không phải là một trở ngại để ngăn cản họ ăn nằm với nhau tối nay. Với anh hiển nhiên là Kate không tưởng tượng nổi cô đang yêu một gã luật sư; những người phụ nữ tin mình đang yêu thường thể hiện ra ngoài những tín hiệu không thể nhầm lẫn, đặc biệt là khi nói về người tình của họ; còn Kate Donovan thì đang không hề bày tỏ bất cứ một điều gì.

Gã bạn trai đó thậm chí còn không thể nào biến thành mối bận tâm phiền phức nếu như Kate và anh cùng quyết định họ muốn tận hưởng bên nhau thêm một hai ngày nữa. Theo kinh nghiệm của Mitchell, những luật sư mà đoán trước được khả năng mình có thể kết thúc thành công “một vụ” quan trọng chỉ trong vòng vài ngày thì hoặc là đang tự lừa dối chính bản thân hoặc đang cố lừa dối kẻ khác – trong trường hợp này, chính là Kate.

Trong đầu Mitchell dường như hình ảnh một gã luật sư đứng tuổi, thành đạt đã xoay sở mọi cách mê hoặc được Kate nhiều năm trước, không lâu ngay khi cô vừa mới ra trường. Anh có thể khẳng định những nghi ngờ của mình chỉ qua vài câu hỏi, nhưng tâm trạng tối nay quả là bất lợi để tranh luận xa hơn về người tình khác trước mặt cô. Thêm nữa, chính bản thân Mitchell cảm thấy tệ mạt khi tọc mạch vào đời sống riêng tư của một người vắng mặt trong thời điểm như thế này. Theo nguyên tắc đạo đức tình dục Châu Âu

của Mitchell, việc ngủ với người tình của một gã đàn ông khác là hoàn toàn được cho phép nếu như người phụ nữ kia sẵn lòng. Còn việc tranh luận sau lưng về anh ta với cô nàng là một sự xâm phạm quyền riêng tư không cần thiết và vô vị. Không hề đàn ông chút nào. Và Mitchell căm ghét cách cư xử ấy.

Không hề nhận thức được rằng cuộc bàn luận của cô về Evan đã trái ngược hoàn toàn với những suy nghĩ trong thâm tâm, Kate thêm một lát chanh tươi vào ly vodka pha, và đưa cho Mitchell món đồ uống mát lạnh. Khi cô mang ly đến, anh thể hiện một cử chỉ đùa cợt nhắc đến ly Bloody Mary mà cô lúc trước đã đổ thẳng vào người anh bằng việc bước lùi lại và vờ vịt nhướn mắt lên nhìn cô cảnh giác trước khi anh thận trọng nhận lấy chiếc cốc từ tay cô. Trong tất cả những nét tính cách thu hút của anh, Kate cho là mình thích nhất tính hài hước làm nguôi giận của anh – chắc như vậy vì thật ra như thế thì dễ hơn để quên được vẻ ngoài hấp dẫn của anh và rõ là thoải mái khi họ đùa cợt với nhau. Cười một cách thật tự nhiên trước cử chỉ chế nhạo liên quan đến ly Bloody Mary, cô hỏi câu hỏi đầu tiên nảy ra trong đầu. “Anh học nói tiếng Hà Lan ở đâu vậy?”

“Ở Hà Lan,” anh trả lời và uống một ngụm rượu.

“Anh ở đó khi nào?”

“LÚC tôi mười một hay mười hai tuổi gì đó.”

Anh dường như có chút dè dặt về chủ đề này, nhưng Kate dù sao cũng đã mắc kẹt, vì có vẻ bắt đầu một cuộc đối thoại với những câu nói vô thưởng vô phạt như vậy khá là dễ. “Sao lúc đó anh lại ở Hà Lan?”

“Tôi học cùng một cậu bé có gia đình sống ở Amsterdam, cậu ta mời tôi nghỉ vài kỳ nghỉ hè ở đó cùng gia đình.”

“Tôi chưa từng đến Châu Âu,” Kate nói khi cô quay lưng lại và đi về phía tủ rượu, “nhưng Amsterdam là một trong những nơi tôi thích đến nhất. Anh có biết tôi nghĩ gì mỗi khi có người nhắc đến Amsterdam không?”

“Không,” Mitchell trả lời cô, mắt dõi theo vẻ duyên dáng tự nhiên, thoải mái trong dáng đi của cô và cái cách một dòng thác sóng tóc đỏ sậm rực rỡ của cô xỏa xuống, những lọn dài thả xuống ngang lưng. “Cô nghĩ đến thứ nào mỗi khi có người nhắc đến Amsterdam?”

Cô cúi xuống mở tủ lạnh và ngoái lại nhìn anh với cái nhìn cười cợt. “Tôi chắc là hai thứ giống như anh nghĩ.”

” Cần sa và gái mại dâm?” Mitchell đoán chắc.

Cô đứng lên cầm một chai Perrin trong tay, nhưng thay vì đồng ý với anh, cô vật lộn vài giây với cái nút chai, cố gắng giật nó ra. Mitchell dợm bước tính ngỏ lời giúp cô, anh chợt nhận thấy hai vai cô đang rung lên vì cười thì anh dừng lại ngạc nhiên. “Bất cứ khi nào người ta nghĩ đến Amsterdam,” anh đảm bảo, “hai thứ đầu tiên hiện ra trong đầu là các nhà hàng có món cần sa in trong thực đơn và gái mại dâm đứng sau những ô cửa mặt tiền.”

Cô cười dữ hơn nữa, và lắc đầu hết bên nọ sang bên kia, càng làm cho mái tóc xỏa trên đôi vai trắng ngà của cô trông giống như một bức màn đỏ dợn sóng. “Đó không phải thứ gần như ai cũng nghĩ,” cô cố đứng vững sau khi cuối cùng cũng bật được cái nút chai và đổ thứ chất lỏng lỏng lánh đó vào cốc của mình.

“Vậy còn gì khác?” anh hỏi.

Cô quay hẳn người về phía anh, khuôn mặt sáng bừng lên với tiếng cười. “Hoa tulip!” cô nói cho anh biết, cầm lên chiếc cốc và bước ngang qua phòng về phía anh. “Cả kênh V và những con kênh đào. Ai cũng nghĩ đến tulip và những con kênh khi họ nhớ tới Amsterdam.”

“Rõ là không phải ai cũng thế.” Mitchell chỉ ra.

“Hẳn là không!” cô đồng tình, nhưng cô từ chối thừa nhận chuyện này chỉ dựa vào ý kiến cá nhân của anh. “Tuy nhiên, tôi muốn chỉ ra rằng lúc nào anh ngắm những tấm ảnh chụp Amsterdam trong các cuốn lịch, anh sẽ thấy những cánh đồng hoa tulip rực rỡ và các kênh đào tuyệt đẹp. Anh không hề thấy ảnh chụp các cuốn thực đơn có món cần sa khai vị, cũng không có các cô gái mại dâm đứng sau ô cửa.”

“Các món Cần sa được liệt kê trong một bản thực đơn riêng.” Mitchell chữa lại, lòng dấy lên một nỗi thích thú trẻ con hầu như gần như đã bị quên lãng từ lâu được lao vào một cuộc tranh luận hào hứng, vô hại những thứ tầm phào vô nghĩa với một cô gái xấu xược hấp dẫn anh, làm anh thích thú, và chống đối anh. “Chúng không được liệt kê thành món khai vị.”

“Nên thế,” Kate tự động tư duy như một chủ nhà hàng. “Cần sa là một chất kích thích sự thèm ăn.”

“Cô đang nói dựa theo kinh nghiệm cá nhân?” Mitchell cười toe toét vẻ hiểu biết.

“Tôi có một bằng đại học,” cô hớn hở khoe, và anh ghi vào bộ nhớ của mình.

Để ngăn anh thúc ép cô hơn nữa, Kate cười đưa tay lên ra hiệu kết thúc chủ đề. “Đừng nói thêm về Amsterdam nữa, hoặc là anh sẽ làm hỏng toàn bộ hình ảnh của tôi về một nơi tôi chưa từng có cơ hội tới. Anh đã thay thế những suy nghĩ hạnh phúc của tôi về những cánh đồng hoa tulip bằng hình ảnh các nhà hàng nồng nặc khói và mơ mộng về những con kênh đào xinh đẹp của tôi giờ biến thành các con hẻm nhếch nhác toàn gái mại dâm. Ngoài ra,” cô cố nói nốt câu khi tiếng gõ cửa vang lên, “Bữa tối của chúng ta đến rồi.”

Mitchell cảm nhận vẻ nhẹ nhõm trong tông giọng của cô, và nhận ra cô thực sự thiếu thoải mái khi phải thảo luận quanh chủ đề tình dục bất hợp pháp và các loại ma túy với anh. Điều đó khiến anh bối rối và kinh ngạc, nhưng mặt khác hầu như mọi việc xung quanh cô hoặc là làm anh bối rối hoặc lại hấp dẫn anh. Trong những phút tiếp theo, anh quan sát cô đưa lời chỉ dẫn cho những người phục vụ và giám sát quá trình đặt đồ ăn lên chiếc bàn ngoài hiên như thể cô đã quán xuyến những công việc ấy trong các nhà hàng và khách sạn cả cuộc đời cô vậy. Không quá hai tiếng đồng hồ trước, cô đã quỳ xuống bên cạnh một con chó hoang bị thương và nước mắt lưng tròng nhìn Mitchell nài nỉ, và mới vài phút vừa rồi, anh bắt gặp cô đang ngồi bên vỉa hè bên cạnh con đường tấp nập, hồ hững không hề để tâm đến vẻ bề ngoài, quần áo của mình hay những phản ứng từ nhân viên khách sạn. Một vài giây trước thôi, khi anh nói với cô mọi sự cứu trợ đang trên đường tới, cô đã ngược lên nhìn anh và mỉm cười với lòng biết ơn vô hạn.

Cô thực sự thích anh, và cô không hề che giấu điều đó... và rồi, anh có cảm giác mình đang khiến cô lo lắng. Cô sống động, gần như kỳ lạ, đáng yêu... nhưng khi anh tỏ ra ngưỡng mộ hình ảnh cô trong bộ đồ lụa đang mặc trên người, cô dường như tỏ ra tỉnh táo cho là anh đã chú ý đến mái tóc mình. Một vài phút trước, họ đã gần như tiến đến ranh giới một nụ hôn... nhưng khi tiếng nhạc cất ngang, cô quay lưng lại và cố tình giả vờ như chưa có gì xảy ra.

Chứng kiến toàn bộ sự việc, Mitchell bắt đầu tự hỏi liệu có phải anh đã xét đoán sai lầm về những cảm xúc của cô dành cho gã luật sư đó không. Có thể lý do để cô ở lại với anh ta trong nhiều năm trời là vì cô đã ràng buộc về mặt tình cảm với anh ta, hay ít nhất cô cũng đã xác định mình không nên đi lạc. Mitchell mong mọi suy tính của anh đều sai, vì cô bị anh thu hút còn anh thì bị cô thu hút còn hơn thế.

Thật ra, không phải là rất, mà là anh vô cùng bị thu hút, anh tự thừa nhận với bản thân lúc dõi theo những người phục vụ khuất sau cánh cửa phòng.

Từ ngoài hiên phía sau anh, cô nói nhẹ. “Bữa tối đã sẵn sàng rồi.”

Mitchell quay lại và thấy cô đang đứng bên cạnh bàn, chìm trong ánh nến, làn gió nhẹ vờn lên mái tóc đỏ của cô xòa ngang vai.

Cực kỳ bị cô thu hút.

Khi anh bước tới gần, cô đưa tay gạt một lọn tóc ương ngạnh rơi trên gò má mịn màng. Anh ngơ ngẩn dõi theo cử chỉ nữ tính vô thức đó như thể anh chưa bao giờ thấy cử chỉ đó từ hàng trăm người phụ nữ khác vậy.

“Vui lòng ngồi xuống,” cô hòa nhã lên tiếng trong lúc anh vòng qua bàn để kéo ghế cho cô. “Anh đã phải đợi bữa tối này quá lâu rồi.”

Nỗi căng thẳng trước đó của Kate đã tan như bong bóng xà phòng. Cô giờ đang ở lĩnh vực quen thuộc của mình, đứng bên cạnh chiếc bàn thanh lịch, nền thấp lung linh và quanh quẩn gần một vị khách đặc biệt mà cô muốn anh ta cảm nhận được một cảm giác vô cùng quan trọng trong buổi tối hôm nay. Đó là một vai trò mà cô có thể làm tốt một cách hoàn hảo. Cô đã học đến thạc sĩ, và chỉ ông mới có thể làm việc đó tốt hơn.

Nhưng cô sẽ không bao giờ còn thấy được cha cô ở vị trí đó một lần nữa.

Chớp mắt ngăn không cho những giọt nước mắt bất ngờ dâng lên, Kate với lấy chai rượu đã mở sẵn đặt trên chiếc bàn nhỏ bên cạnh cô. “Tôi rót một ít rượu cho anh nhé?” cô hỏi, và mỉm cười nhìn vào anh qua màn nước mắt, không nhìn rõ nụ cười bất thành hình hiện ra trên mặt anh.

“Điều đó còn phụ thuộc vào chỗ cô định rót, và đích nhắm của cô mới tốt đẹp làm sao.”

Những xúc cảm của Kate đột ngột chuyển từ đau khổ sang buồn cười. “Tôi có đích nhắm tuyệt vời,” cô đảm bảo với anh, và cúi người về chiếc ly đặt trên bàn.

“Toàn bộ bằng chứng trước đó đều chứng minh ngược lại.” Mitchell chỉ ra. Trước vẻ mất tinh thần của Mitchell, cô trả đũa bằng cách mỉm cười nhìn thẳng vào mắt anh trong lúc rót một lượng chính xác rượu vào ly.

“Thật ra thì, tôi cũng đã nhắm chính xác vào thứ mà tôi đặt mục tiêu trong lần ấy.”

Trước khi Mitchell có thể chắc cô nghiêm túc hay không, cô quay đi luôn. Anh ngấm cô thật gần khi cô trượt vào chiếc ghế đối diện với anh, về mặt cô hoàn toàn bình thản. “Có phải cô đang ám chỉ cô đã cố tình dội ly Bloody Mary đó vào tôi?” anh hỏi.

“Anh biết những điều người ta kháo nhau về những cô tóc đỏ tính khí thất thường mà,” Kate đáp trả khi cô gấp chiếc khăn ăn; sau đó cô ngả người về phía trước và nhìn anh như thể một ý niệm kinh hoàng nhưng buồn cười vừa nảy ra trong óc. “Chắc anh không nghĩ tôi cố tình nhuộm mái tóc của mình thành cái màu quá quái này?”

Mitchell lặng đi sững sờ vì nghĩ cô đã thực sự hất thứ đồ uống đó vào anh trong một phút giây hờn giận trẻ con, không kiểm soát được. Anh không muốn tin anh đã xét đoán sai về cô, và anh cũng không muốn xem xét lý do tại sao chuyện ấy lại trở nên quan trọng với anh rằng người phụ nữ này lại trở thành con người với những việc mà cô dường như thể hiện ra. Với vẻ hờ hững vờ vịt, anh hỏi. “Cô thực sự cố tình làm thế?”

“Anh hứa sẽ không giận chứ?”

Anh mỉm cười độ lượng. “Không.”

Một tiếng cười khúc khích gần như giải thoát Kate trước sự trái ngược giữa nét mặt đồng tình và câu trả lời phủ định của anh. “Thế thì anh sẽ hứa không bao giờ đem chủ đề này ra lần nữa nếu tôi nói thật chứ?”

Nụ cười biếng nhác khác đi kèm theo câu trả lời. “Không.”

Kate bùm miệng nín cười. “Ít nhất thì anh cũng trung thực và thẳng thắn – theo một cách dễ hiểu lắm.” Tránh nhìn vào anh, cô nhắc giỏ bánh mì tròn đặt giữa bàn và đưa cho anh.

“Vậy cô có đang trung thực và thẳng thắn không?” anh thích thú thăm dò, tay nhón một ổ bánh từ chiếc giỏ. Mặc cho thái độ tỏ ra nhả nhặn đó của anh, cô vẫn có tâm trạng xúc động ngấm ngấm đột ngột, không thể giải thích nổi dâng lên trong lòng. Anh đang chơi trò mèo đuổi chuột với cô, và anh rõ ràng là một tay “mèo” vô địch thế giới, nhưng cô cảm nhận anh không thực sự thích thú với trò chơi này. Vì mục đích của cô là phải đáp trả lòng tốt của anh bằng việc khiến cho thời gian còn lại của buổi tối nay thật dễ chịu trong khả năng của mình, cô hạ màn cho màn kịch cuối.

Bắt gặp cái nhìn chăm chú của anh, cô thành thật. “Tôi không cố tình làm điều đó, Tôi chỉ đang giả vờ để trả đũa anh vì đã hai lần trêu tôi về ly Bloody Mary ấy thôi.”

Mitchell lắng nghe từng từ, nhưng sự dịu dàng ánh lên trong mắt cô và vẻ mặt cô đang xộc thẳng vào tâm trí anh, và anh quyết định rằng chẳng quan trọng gì nếu như cô đã cố tình làm thế. Rồi anh nhận ra rằng thật tình cô không chủ ý, và chuyện ấy lại trở thành quan trọng hơn là anh tưởng. Một gia đình nào, anh tự hỏi, ở một nơi nào, trên hành tinh nào mà lại sinh ra người phụ nữ vui vẻ, nghiêm túc, đứng đắn và không thể đoán trước nổi này, một người có tính hài hước ngang ngạnh, một nụ cười ngưng cả thở, và một niềm đam mê mãnh liệt dành cho những chú chó lai bị thương.

Mitchell với lấy con dao cắt bơ của mình. “Cô đến từ nơi quái nào vậy?”

“Chicago,” cô trả lời, hơi cười bối rối vì tông giọng của anh

Anh ngược lên nhìn sắc bén và với một vẻ hoài nghi đến nỗi Kate cảm thấy bắt buộc phải khẳng định lại một lần nữa câu trả lời của mình. “Chicago, Tôi đã sinh ra và lớn lên ở đó. Còn anh thì sao?”

Chicago, Mitchell cố gắng che giấu sự chán ghét ra ngoài mặt với câu hỏi của cô, nhưng trạng thái cảnh giác của anh đã tăng lên. “Tôi chưa bao giờ sống ở nơi nào đủ lâu để có thể gọi là “sinh sống” ở đó,” anh trả lời cô bằng một câu mơ hồ lúc nào cũng làm hài lòng bất cứ ai đặt ra câu hỏi đó. Dù sao đi nữa thì anh cũng biết câu hỏi chỉ là chiếu lệ. Người ta hỏi vì đó là một chủ đề hội thoại dễ dàng giữa những người lạ với nhau. Người ta không bao giờ thực sự quan tâm đến câu trả lời. Thật không may, Kate Donovan không phải là một trong số ấy.

“Anh đã sống ở những đâu?” cô vẫn kiên trì, và chọc vào thêm. “nhưng không đủ lâu để thực sự là....”

“Rất nhiều nơi khắp Châu Âu,” Mitchell trả lời, anh định thay đổi ngay chủ đề trò chuyện.

“Giờ thì anh ở đâu?” cô hỏi trước khi anh có thể làm thế.

“Bất cứ nơi nào công việc của tôi cần. Tôi có nhiều căn hộ ở nhiều thành phố khắp Châu Âu và New York.” Công việc của anh đôi khi đưa anh đến Chicago, nhưng anh không muốn đề cập đến điều đó với Kate, vì anh muốn né đi cuộc chuyện trò không tránh khỏi về những người họ có thể quen biết chung. Có rất ít cơ hội cho cô thực sự quen ai đó trong nhóm xã hội thượng lưu của Wyatt, nhưng cái tên nhà Wyatt thì nổi tiếng với bất cứ người Chicago nào hay đọc báo. Vì họ của Mitchell cũng là Wyatt, thế nên khả năng Kate sẽ hỏi xem liệu anh có quan hệ gì với nhà Wyatt hay không, và điều cuối cùng mà anh muốn làm là phải thừa nhận mối quan hệ đó, cho dù thực tế là như thế.

Kate trông chờ anh đưa ra một manh mối liên hệ đến những thành phố nơi những căn hộ của anh tọa lạc, hoặc là “công việc” của anh. Khi anh im lặng, cô cho là anh muốn bỏ qua những chủ đề cụ thể. Cô lại thấy hành động này hơi kỳ quặc. Theo kinh nghiệm của bản thân cô, đàn ông thích đàm luận về công việc và những thành công mà họ đạt được. Cô không muốn tọc mạch vào bất cứ điều gì mà Mitchell không sẵn lòng thổ lộ ra, nhưng cô không thể ngay lập tức chuyển sang một chủ đề khác được, thế nên thay vào đó cô nói. “Không quê hương?”

“Không,” Khi cô nhìn anh lạ lẫm, Mitchell nói thêm. “Theo vẻ mặt cô hiện giờ thì tôi đoán cô thấy có hơi chút kỳ quặc phải không?”

“Không phải kỳ quặc, chỉ là khó tưởng tượng nổi.” Giả định rằng nếu cô thoải mái tâm sự về thông tin cá nhân của mình, anh có khi sẽ mở lòng hơn, Kate tiếp tục. “Tôi lớn lên trong một khu phố Ailen nơi tôi được sinh ra. Bố tôi có một nhà hàng nhỏ ở đó, và nhiều năm chúng tôi sống trong căn hộ phía trên. Buổi tối mọi người cùng khu phố tụ tập ăn uống và hội họp. Ban ngày thì tôi đến trường mẫu giáo Dt.Mitcheal cùng với bọn trẻ khu phố. Sau đó tôi học ở Đại học Loyola. Sau khi tốt nghiệp, tôi đi làm gần nơi ở cũ, mặt dù giờ đây nó đã thay đổi rất nhiều.”

Với một cảm giác gần như là hoài nghi thích thú, Mitchell nhận ra mình đã vô cùng bị hấp dẫn bởi một cô gái Công giáo người Ailen xinh đẹp, tóc đỏ xuất thân từ một gia đình Mỹ tầng lớp trung lưu cơ bản. Hoàn toàn không đúng theo kiểu của anh, và không ngạc nhiên là với anh cô hoàn toàn bí ẩn. “Sau khi ra trường cô đã làm những công việc gì?”

“Tôi làm việc cho DCFS (Department of Children and Family Services: the name of a governmental agency in some states in the United States) với chức danh nhân viên xã hội.”

Mitchell ngả người về sau bật cười. Thật ra, anh vô cùng bị hấp dẫn bởi một cô gái Công giáo người Ai len tóc đỏ tầng lớp trung lưu có một lương tâm xã hội mạnh mẽ.

“Sao cô lại quyết định chọn làm nhân viên xã hội mà không phải là ngành kinh doanh khách sạn? Tôi cho là cô chắc đã có đủ kiến thức từ khi còn nhỏ rồi chứ?” anh trả lời luôn cho câu hỏi của mình.

“Cũng không hẳn là một nhà hàng. Nó chỉ nhỉnh hơn một quán rượu Ai len ẩm cúng phục vụ ở chừng mực những món ăn Ai len và bánh kẹp thôì, và tôi yêu mọi thứ ở nơi đó – đặc biệt là những tối khi ai đó chơi piano và mọi người cùng hát những bài hát Ai len.” Cô mỉm cười. “Karaoke đã có từ rất lâu – một hình thức giải trí kinh hoàng trong những quán rượu Ailen từ hàng trăm năm nay, chỉ là chúng tôi chưa bao giờ gọi nó bằng cái tên ấy.”

karaoke, Mitchell biết rõ thuật ngữ Karaoke, và biết tường tận một số quán rượu ở Ailen, vì thế anh hiểu đích xác ý cô muốn nói gì. “Tiếp đi nào,” anh giục già khi với tay lấy ly rượu của mình. “Cô đã yêu âm nhạc...”

Kate nhận ra anh là một người nghe rất chăm chú. Vẫn còn nuôi dưỡng hy vọng anh sẽ thoải mái mở lòng về cuộc sống riêng nếu như cô tâm sự về mình, cô thực hiện chính xác điều mình muốn làm. “Tôi yêu âm nhạc, nhưng từ phòng ngủ không nghe rõ lắm, và không được phép xuống nhà sau 5 giờ chiều, vì thế tôi thường lẻn vào phòng khách khi cô trông trẻ ngủ thiếp đi, và ngồi đó lắng nghe tiếng nhạc vọng đến. Lúc lên bảy, tôi biết hết những bản tình ca buồn, các bài hát cách mạng, và các bài hát ca từ bậy bạ. Tôi không hiểu hết nội dung, nhưng tôi có thể hát theo lời gốc Ailen được. Thật ra thì,” cô tâm sự sau khi cắn một miếng salad. “tôi đã xem rất nhiều vở nhạc kịch chiếu trên tivi, và muốn trở thành một ca sĩ phòng trà, mặc những bộ váy đẹp giống như các ca sĩ trong phim. Tôi thường giả vờ bàn ăn là một cây đàn piano cánh, và tập tành trong lúc hát vào một cái micro giả - thường là một cái cán chổi.”

Mitchell cười khúc khích trước hình ảnh mà cô đã tự vẽ ra. “Cô đã bao giờ hát trước một khán giả nào đó dưới lầu không?”

“Ồ, có chứ. Lần đầu tiên tôi xuất hiện hát chính thức là khi lên bảy.”

“Vậy lần đó thế nào?”

Câu chuyện rất tức cười, nhưng nó lại liên hệ đến cha của Kate, cô nhìn ra vườn, đắn đo xem liệu mình có thể kể ra mà không cảm thấy buồn bã hay không. “Hãy chỉ nói về chuyện đó thôi – nó không giống như tôi đã tưởng tượng.” cuối cùng cô lên tiếng.

Mitchell đang thấy khó khăn phải chú tâm đến bữa tối của mình. Trước đó cô đã thăng thần đến nỗi lúc này nét mặt ngập ngừng, quyến rũ của cô khi hồi tưởng lại bài hát đầu tay của mình ở quán rượu đã kích thích trí tò mò của anh và khiến anh quyết tâm muốn biết tường tận từ đầu tới cuối sự việc. Vì lịch sự nên anh ít nhất cũng để cô ăn nốt bữa tối, anh gạt trí tò mò của mình sang một bên, tạm thời hoãn lại câu hỏi của mình.

Đầu bếp ở Island Club nổi tiếng thế giới, còn món salad tôm trộn bơ mà Mitchell đã gọi cho cả hai người đều được phục vụ với cách bài trí kèm thêm một bông bạch hoa làm bằng pho mát cứng tuyệt đẹp. Món cá hồi cho anh được chiên vừa khéo kèm thêm măng tây tươi xếp dưới, nhưng cô gái tóc đỏ đang ngồi đối diện với anh còn hợp theo ý thích của anh hơn, và anh chẳng cảm nhận được đến một chút dư vị nào với thứ đồ ăn vừa nuốt xuống. Anh chờ cho đến khi cô ăn xong món salad và món chính, rồi anh lấy thêm rượu và nói với cô có phần hơi nghiêm túc. “Tôi không định để cô bỏ qua câu hỏi về lần hát đầu tiên ở quán rượu đâu.”

Sau khoảng thời gian im lặng giữa họ, giọng nói ấm áp của Mitchell đột ngột vang lên đã dội vào tâm trí Kate như một luồng điện, đầu cô ngẩng phắt lên. Cố che giấu phản ứng đó của mình, cô nhìn anh chăm chú tìm kiếm thứ mà cô hy vọng đó là một vẻ mặt kiêu ngạo cười cợt. “Tôi không muốn kể cho anh câu chuyện đó cho đến khi anh nói cho tôi biết về câu chuyện đã khiến anh trông buồn cười đến thế kia.”

Thay vì phủ định hoặc khẳng định lời cô, anh tựa người ra sau ghế xoay xoay ly rượu và nhìn thẳng vào cô không đáp một lúc lâu.

Kate cố gắng kéo đáp trả ánh mắt của anh một cách thần nhiên, cuối cùng đành cười trừ và gơ tay đầu hàng. “Tôi bỏ cuộc – anh đang nghĩ cái quỷ gì vậy?”

“Tôi đang nghĩ xem có phải dùng phương sách ép buộc hay mua chuộc đây.”

“Coi như mua chuộc đi.” Kate hăm hờ gợi ý, vì thật ra cũng chỉ là một câu chuyện tầm phào và cô chắc chắn là anh sẽ đưa ra một lời dụ dỗ ngớ ngẩn.

“Thế thì ngày mai tôi sẽ đem theo một cái vòng cổ và sợi dây buộc.”

Cô đảo tròn mắt kinh hãi. “Hoặc anh là một người vô cùng bệnh hoạn, hoặc anh hoàn toàn không có khiếu pha trò. Thít cổ vào những cái cà vạt...”

“Và tôi sẽ giúp cô đưa Max của cô tới bác sĩ thú y ở St. Maarten,” anh tiếp tục, lờ đi câu nhạo báng của cô.

Vỡ lẽ ra, tiếng cười của Kate nhạt dần. Cô nhìn anh, lòng biết ơn và thứ cảm xúc lạ lùng nhất giữa tình bạn của hai người – bằng cách nào đó đã được xác lập. Anh nhìn trả cô, đôi mắt xanh tươi cười ấm áp... không, không phải nồng nhiệt, Kate bình tĩnh. Mà là thân thiết. Vội vã, cô cố gắng lái anh sang bầu không khí hài hước. “Một vụ hối lộ khéo léo. Vậy anh định nói gì để ép buộc tôi đây?”

Anh nhướn một bên lông mày suy tư, nụ cười hiện trên môi. “Cô nợ tôi?” anh gợi ý.

Kate cảm thấy giống như phải che đậy khuôn mặt và đôi tai mình lại để chặn đứng vẻ ngoài và giọng nói của anh. Thậm chí cả khi ngồi thư thái trên ghế, con người anh cũng toát ra sức sống nhục dục mạnh mẽ. Khi anh cười, anh rất quyến rũ. Khi anh mỉm cười, trông anh lôi cuốn một cách vô cùng nguy hiểm. Và khi anh im lặng suy tư, giống như vừa nãy, trông anh gợi cảm... và tuyệt đẹp. Anh rất hấp dẫn về mặt thể chất, quá hóm hỉnh và tinh tế, và quá đáng yêu đến điên người đến nỗi cô những muốn đặt lòng tin vào anh và kết tình thân với anh. Cho dù anh có thể là người cuối cùng ở cái vùng biển Carribean này có thể tin cậy và thân thiết được trong một căn phòng khách sạn, đặc biệt là bởi một kẻ như cô. Anh giống thói nam châm nặng đến 200 pound, còn cô giống một cái ghim kẹp giấy nhỏ xíu, vận lộn chống lại sức hút của anh từng inch một từ phía đối diện với anh qua khoảng cách một cái bàn.

Thật sự là dễ hơn cho hệ thống thần kinh của cô qua việc phân tâm và đùa cợt với anh hơn là trải qua ba giây yên lặng cố gắng chống cự lại anh, cô nhận ra, và vì thế cô nhượng bộ và quyết định kể ra câu chuyện của mình.

Anh biết ngay rằng cô đã chịu nhún nhường. Anh dò hỏi về thỏa mãn hào hứng. “Thế nào? Ép buộc hay mua chuộc đây?”

“Tôi hoàn toàn không thể nào bị mua chuộc được.” Kate tự mãn, và sắp sửa thêm vào rằng cô cũng không thể nào bị ép buộc, nhưng trước khi cô kịp thốt ra, anh đã lên tiếng. “Tốt. Tôi sẽ đến đón cô vào 10 giờ sáng mai. Giờ thì hãy kể về chuyện lần đầu cô hát ở quán rượu đi.”

Với một tiếng thở dài, Kate bắt đầu câu chuyện. “Hôm đó là ngày lễ Thánh Patrick, vì thế lúc 7 giờ tối quán đã đông nghẹt, mọi người ca hát và ăn uống ồn ào. Tôi biết bố tôi đang chuẩn bị đi mua một ít đồ lật vặt, vì ông trước đó đã lên gác lấy ví, vì thế tôi lên xuống dưới lầu cho dù có quy định là ngay cả nếu bố tôi không có ở đó, tôi cũng không được phép bén mảng đến bất kỳ lúc nào trong ngày. Người quản lý cũng phải tuân theo, nhưng trong quán quá đông khách, còn tôi thì quá nhỏ nên không ai để ý đến. Lúc đầu, tôi chỉ quanh quẩn ở khu vực giữa cầu thang, thầm thì hát theo tiếng nhạc; nhưng tôi vẫn không thể nhìn thấy được gì, vì thế tôi đi xa hơn khỏi phòng ngủ... và xa nữa.... và xa nữa, cho đến khi tôi đi xuống hầm và đứng gần sau quầy bar. Chiếc đàn piano ngay bên phải đằng sau tôi, bên trái là một đôi vợ chồng đứng tuổi ngồi cạnh quầy. Tôi không nhận ra họ đang quan sát tôi hát thầm một mình cho đến khi người đàn ông ngửa ra sau và mỉm cười hỏi tôi bài hát nào mà tôi thích nhất. Tôi nói đó là bài ”Danny Boy,” vì tên bố tôi là Daniel.. ”Kate vội lấy ly rượu để che giấu đi cảm xúc mạnh mẽ đang dâng lên trong lòng khi kể về bài hát mà cô đã hát cho bố nghe lần cuối cùng, đứng bên quan tài của ông nước mắt nhạt nhòa rơi xuống má và những tiếng khóc nức nện giấu sau chiếc khăn tay.

“Tôi đang không để cho cô ăn.” Mitchell xin lỗi.

Kate nuốt xuống một con sò điệp và một ít cơm để cô có thời gian kiểm chế bản thân mình, nhưng Mitchell lại hầu như không đụng đến đồ ăn. Với một người cao lớn như anh đáng ra phải đang đói lắm, nhưng cô nhận ra anh ăn rất ít.

“Bất cứ lúc nào cô sẵn sàng tiếp tục...” anh nhắc nhở sau vài phút.

Anh cười toe toét hào hứng đến nỗi Kate phải cười đáp lại và tiếp tục câu chuyện của mình mà không cảm thấy nỗi buồn vừa mới dâng lên đau đớn trong lòng cô. “Người đàn ông ở quầy bar đứng lên và hẳn đã cho nhạc công piano một ít tiền, vì bài hát tiếp ngay sau đó là bài ”Danny Boy,“. Khi bản nhạc vừa dạo lên, ông ấy nhắc tôi lên khỏi sàn ngồi vào ghế của ông ấy và kêu gọi mọi người hãy im lặng vì tôi muốn hát bài ”Danny Song.” Kate lại ngừng kể; nhưng lần này là vì cô đang cố không cười rúc rích. “Đúng là giây phút trọng đại của tôi. Tôi quá lo sợ đến mức phải kẹp chặt hai tay vào nhau đằng sau lưng để khỏi run lên bần bật, và khi tôi cất tiếng hát, giọng của tôi phát ra chỉ ào ào như tiếng chuột kêu.”

“Và đó là đoạn cuối cùng của câu chuyện?”

Cô phá lên cười lắc đầu. “Đáng tiếc là không.”

Hăm hở muốn biết chuyện xảy ra tiếp theo, Mitchell đoán mò. “Cô cuối cùng cũng xoay sở để hát to hơn và giọng hát rất tệ phải không?” Nụ cười của anh nhạt dần khi anh nghĩ đến cả một căn phòng đầy chật những kẻ say đã tàn nhẫn với một đứa trẻ trong những tình huống như thế, nhưng Kate lắc đầu, giả dờ tỏ ra bị bê mặt “Tôi thích cái kết câu chuyện của tôi hơn của anh nhiều.”

“Thế kết cục của cô là sao?”

“Thật ra, vì tôi cuối cùng cũng đã lấy được giọng, thế nên tôi ổn. Dù sao đi nữa cũng đủ tốt, mọi người đều im lặng nghe tôi hát, và họ ngồi chờ hết người cả vài giây sau khi tôi hát xong, rồi tiếng vỗ tay mới cất lên.”

“Nhiều tiếng vỗ tay?”

“Rất nhiều. Tự nhiên tôi được khích lệ, thế là tôi hát thêm một bài nữa cho họ - một bài vui hơn mà tôi cảm thấy cũng sẽ thể hiện được cách phát âm tiếng Ailen giỏi giang của mình. Trong lúc tôi hát, một người đã chụp lên đầu tôi một cái mũ yêu tinh màu xanh và một cái gậy giả. Và đó...” cô phải ngưng lại vì cười không nén nổi. “Đó là khi bố tôi bước tới. Ôi, trời...”

- Green leprechaun’s hat: mũ yêu tinh (theo thần thoại Ailen).

“Ông ấy buồn.” Mitchell suy đoán, nghĩ bụng đáng ra bố cô không nên tỏ ra buồn đến thế, vì cô rõ ràng đang trình diễn khá là tuyệt vời.

“Ông có hơi buồn.” cô khẳng định, nhưng cười còn dữ hơn. “Anh thấy đấy, lúc ông tới gần, tôi không còn đứng trên ghế nữa mà đang ở trên mặt quầy bar – để mọi người nhìn thấy. Tôi đang đội mũ xanh, khệnh khệnh chống gậy giả, và hát rống lên đầy kích động bản ”Come All Ye Tramps and Hawkers“. Nếu mà anh không đoán ra thì có một vài từ trong trong bản nhạc ấy hơi bậy bạ, và tôi đang hát đến đúng đoạn giữa thì khuôn mặt của bố tôi hiện ra ngay sát mặt tôi.”

“Chuyện gì đã xảy ra?”

“Giọng tôi ngưng bật ngay giữa chừng.”

“Bố cô làm gì?”

“Ông lôi phất tôi ra khỏi mặt quầy, và ngày hôm sau ông bắt chú tôi phải sử dụng uy thế của chú ấy đưa tôi vào trường St.Mitcheal ngay lập tức để các sơ ở đó có thể... dạy dỗ cho tôi tới nơi tới chốn. Cho đến lúc đó tôi đã chuẩn bị vào trường công lập vì trường đó gần nhà hơn, và tham gia các lớp giáo lý ở St.Mike vào các ngày thứ Bảy.”

Nâng ly rượu lên môi, Mitchell nói. “Và chuyện đó đã kết thúc sự nghiệp ca hát của cô?”

“Khá nhiều. Từ đó đến giờ, sự nghiệp ca hát của tôi chỉ giới hạn ở dàn đồng ca nhà thờ.”

Mitchell ghen rượu ngay từ “dàn đồng ca,” “Cám ơn chúa. Nhờ trời các sơ đã không dụ dỗ cô vào tu viện của họ và biến cô thành một bà sơ.” Anh nói to, không thực sự có ý để lộ ra suy nghĩ của mình bằng lời.

Cô cười khúc khích. “Dụ dỗ tôi vào tu viện của họ? Họ còn chẳng để cho tôi vào kể cả tôi có cầu xin đi chẳng nữa. Tôi không cố tình vi phạm hay lách nội quy nhà trường, tôi lúc nào cũng bị bắt quả tang, chỉ giống như tôi bị bố tôi bắt quả tang hát ngay trên mặt quầy bar lúc đó. Tôi đã dành những năm tiếp theo ở lại sau giờ học vì hết tội này đến tội khác, và thực tế tôi đã bị bắt đứng trước bảng viết những câu đại loại như là ”Con sẽ tuân theo nội quy nhà trường,” hay ”Con sẽ không bắt kính nữa,” mỗi câu một trăm lần. Các sơ đã có thể thất vọng vô cùng nếu như tôi không gào đến mức quá ”ngọt ngào như thiên thần” đến thế mỗi khi tôi hát trong dàn đồng ca.

Mitchell vẫn còn đang vật lộn để liên tưởng hình ảnh một cô bé thiên thần đứng trong dàn đồng ca với người phụ nữ tóc đỏ duyên dáng đang ngồi đối diện với anh thì cô đã nhẹ nhàng nói tiếp. “Thật ra, có lẽ là do ảnh hưởng của chú tôi chứ không phải là khả năng ca hát của tôi mới giữ được tôi khỏi bị đuổi học từ năm lớp bốn.”

“Chú cô đã đóng góp nhiều tiền vào nhà thờ phải không?”

“Không, chú tôi đã dành rất nhiều thời gian của mình. Ông ấy là linh mục giáo xứ.”

Mitchell nhìn chăm chăm vào cô kinh hoàng.

Nghiêng đầu sang một bên, Kate sầm soi vẻ mặt anh. “Anh trông mất hết tinh thần với chuyện đó vậy.”

“Tôi còn ít mất tinh thần hơn thế nếu như cô bảo cô là một bà sơ.”

“Nếu tôi là sơ thì sao anh lại mất tinh thần?”

Câu trả lời đáng ra rõ như lòng bàn tay. Nếu nó không thế thì Mitchell quyết định nó cần phải thế. Anh đưa cái nhìn chăm chú của mình đầy chủ ý lên đôi môi đầy đặn mời gọi của cô, rồi lên tới đôi mắt cô. “Cô cho là tại sao, Kate?”

Hàm ý của anh trong câu hỏi thật rõ ràng, và Kate cảm thấy một cú thúc nhục dục choáng váng cuộn lên trong dạ dày, rồi giống như một tia sét nóng bỏng chạy thẳng xuống hai chân cô đến tận gót chân. Phản ứng của cơ thể cô mạnh mẽ và thành linh đến mức cô nghẹn lại một tiếng cười lo lắng và đứng bật dậy. Cố gắng để trông tỏ ra điềm tĩnh và vui vẻ, cô nghiêm giọng. “Anh lúc nào cũng thẳng thừng như thế à?”

“Tôi muốn chắc chúng ta đang suy nghĩ giống nhau.”

“Tôi không chắc chúng ta thậm chí còn đang nói đến cùng một chủ đề nữa cơ đấy,” Kate bòn chòn vén mái tóc của mình ra khỏi trán. Cái nhìn chăm chú của anh chuyển từ khuôn mặt xuống đến bàn tay cô và sau đó lại ngược lên một cách tán thưởng vào mái tóc bằng một cách tăng bốc và cảm dỗ đến nỗi bàn tay cô lặng đi và cô cảm thấy luồng hơi nóng bốc ra từ đôi má ửng hồng.

Anh cũng nhận thấy, và mỉm cười. “Tôi nghĩ chúng ta có.”

Cố gắng tránh né toàn bộ chủ đề, Kate đưa mắt nhìn anh tỏ vẻ dung thứ. “Anh chắc cho mỗi bản thân anh thôi.”

“Không nhất thiết” anh đáp trả không nao núng. “Tôi đơn giản có thể đã tự lừa dối bản thân nghĩ rằng cô gần như cũng bị thu hút vào tôi như tôi đối với cô. Nếu thế, tôi phạm vào tội mơ tưởng chứ không phải cả tin.”

Như thể anh đã không tàn phá đủ cô, anh nhướn mày, “Đó là những khả năng. Tùy cô chọn.”

Anh đang lạc đề đấy... chúng ta thậm chí còn không nói đến cùng một chủ đề... anh đang tự dối mình.. Đó là những gì cô cần phải nói, Kate nghĩ, nhưng với đôi mắt xanh sắc sảo và nụ cười hiểu biết của anh chiếu vào cô, cô không chắc mình đủ sức thuyết phục, không khi cô hoàn toàn không chắc về bản thân mình một chút nào. Cố gắng để lẩn tránh khỏi một vị thế nguy hiểm, cô lờ đi lời gợi ý cho cô có sự lựa chọn và vui vẻ lên tiếng. “Tôi ghét những câu hỏi lựa chọn. Chúng quá... hạn chế.” Trước khi anh kịp nói gì đó đáp lại hay dụ cô vào bẫy – hay vào lòng anh – Kate vội vàng nói. “Tôi muốn ra xem Max và lấy thêm chút đá. Vui lòng cứ tiếp tục bữa ăn của anh.” Nói vừa xong, cô quay đi liền và bỏ chạy vào trong nhà.

Thay vì dừng lại ở xô đá, Kate bước thẳng vào phòng tắm, bật đèn và đóng chặt cửa. Bám chặt hai tay vào viền gạch bàn trang điểm, cô gục đầu xuống thở một hơi dài, thật đều để cô gắng khôi phục lại trạng thái cân bằng của mình. Nhưng ý nghĩ duy nhất trong đầu cô là cảm giác sẽ thế nào khi được Mitchell hôn và ôm cô vào vòng tay anh.

Thất vọng với những ý nghĩ của mình, Kate ngẩng đầu lên và nhìn chòng chọc vào hình ảnh phản chiếu trong gương. Làm thế nào cô lại tơ tưởng đến một mối quan hệ bất chính qua đường, vô vị với một kẻ hoàn toàn xa lạ tối nay khi mà cô từ trước đến nay chưa bao giờ làm điều gì xấu xa như thế. Lời giải đáp thật rõ ràng: Con người xa lạ đang chờ cô ở ngoài hiên kia giống như một hình dung tưởng tượng... anh hóm hỉnh, duyên dáng, tao nhã, chu đáo, tử tế và – đẹp trai đến nín thở và quá ư quyến rũ. Thậm chí cảnh vật xung quanh cũng thật thơ mộng – họ đang ở trên một hòn đảo nhiệt đới, ăn tối dưới ánh trăng, ngồi giữa hương thơm dịu ngọt của những bông hoa đại đang nở rộ và tiếng nhạc bập bùng chơi bản calypso dưới bãi biển kia. Ngay cả thời điểm cũng phù hợp, Kate nghĩ, vì cô sắp sửa kết thúc mối quan hệ lâu dài của mình với Evan.

Tất cả mọi điều quây quanh đang kéo cô thẳng vào vòng tay của Mitchell Wyatt, cảm dỗ cô quyết định một việc có lẽ là sai lầm mà sau này cô sẽ phải hối tiếc. Cô chưa bao giờ trải qua cuộc tình một đêm tình cờ

nào hết, thậm chí ngay khi còn ở trường đại học với những cậu bạn trai mà cô quen. Nếu giờ cô có, nếu cô không kiểm soát chặt chẽ bản thân mình, lòng tự trọng và tư cách của cô sẽ bị hủy hoại ngay lúc sáng mai.

Đứng thẳng người, Kate suy ngẫm. Cô là một phụ nữ đã trưởng thành, và cô có thể không cảm thấy như thế vào ngày mai. Cô đã biết rõ rằng nếu cô quyết định không lên giường với anh, cô chắc mình hàng tháng trời sau đó sẽ tự hỏi liệu cảm giác trải qua chuyện ấy sẽ thế nào.

Vô vọng, Kate quyết định không quyết định gì hết. Cô với tay lên công tắc đèn trên tường bên cạnh điện thoại. Ánh sáng màu đỏ lập lòe báo tin nhắn một cách dai dẳng, và dù tội lỗi hay thận trọng, cô đột nhiên thấy như thể cần phải tìm hiểu xem Evan đã gọi để báo cho cô biết điều gì. Cô nhắc ống nghe lên và nhấn nút Tin báo trên điện thoại.

“Bạn có một tin nhắn chưa nghe,” giọng trên máy ghi âm phát ra, và một giây sau đó, cô nghe thấy giọng nói quen thuộc, học thức của Evan vang lên. “Kate, là anh đây. Chắc em ra ngoài ăn tối rồi.” Anh nói có vẻ thất vọng và bức bối, vì thế Kate biết ngay câu tiếp theo trước khi cô nghe anh nói tiếp. “Anh rất xin lỗi, nhưng ngày mai anh sẽ không quay về được đâu. Anh đang cố hết sức để giải quyết xong vụ này, nhưng anh biết là em hiểu. Chẳng cách nào mà vụ này kéo dài đến hết ngày mai, vì thế anh sẽ về vào ngày kia nhé. Mong em.”

Kate đã “mong” cả ba ngày hôm nay.

Cô cúp máy.

9. Chương 9

Trong phòng khách, cô dừng lại một chút để kiểm tra con chó đang ngủ say. Cô cúi xuống chạm vào mũi Max. Nó ẩm ướt và mát hơn lúc trước, hơi thở cũng trở nên đều đặn. Gãi nhẹ lên đầu nó, cô dịu dàng. “Mày cảm thấy thế nào, Max?”

Trước sự ngạc nhiên mừng rỡ của cô, nó mở hé mắt và vẫy vẫy cái đuôi một cách yếu ớt để trả lời.

“Mày sẽ ổn thôi mà,” cô thì thầm và gãi gãi vào tai con chó. “Nếu mày tình cờ khỏe lại trong vài phút nữa, và nếu mày là một con chó canh chừng giỏi, hãy tự do ra ngoài hiện kia nhé. Tối nay tao cần một sự trông coi nào đó, vì tao đang bị cấm đỗ làm một việc thực là ngốc nghếch. Hoặc có thể không quá ngốc đến thế đâu.”

Cô có cảm giác rất lạ đằng sau gáy và ngoái lại nhìn. Mitchell đang đứng quan sát cô.

“Nó thế nào rồi?” anh hỏi.

Nhịp tim của Kate nảy lên. “Nó khá hơn rồi,” cô đứng dậy. “Tôi sẽ ở quay lại ngay khi rửa hết thứ thuốc bột này đi.”

Trong phòng tắm, Kate nhanh chóng rửa tay. Khi cô bước ngang qua phòng khách, đập vào mắt cô là chiếc tủ rượu, cô liền nhớ đến xô đá mà cô đã dùng nó làm cái cớ để tháo chạy vài phút đồng hồ trước, và cô nhắc nó theo. Tiện thể, cô cũng cầm theo một chai brandy khác.

“Tôi đem quà đến đây.” Cô đùa, tay đặt xô đá và chai brandy lên chiếc bàn nhỏ bày rượu. “Anh có muốn thêm nữa không?”

“Tôi đã rót cho cả hai trong lúc đợi cô rồi.”

Kate liếc vào đĩa của anh và nhận ra anh không hề động đến thức ăn từ lúc cô rời đi và thà để nguội ngất còn hơn là ăn trong lúc vắng cô. Trên tất cả mọi điều, người đàn ông này có những nét tính cách hoàn hảo không chệch vào đâu được. Cố gắng để chuộc lỗi vì đã đi quá lâu, cô cầm nĩa lên để anh cùng làm theo, và cô để anh mở lời trước. Trước thái độ nhẹ nhõm của cô, và chỉ hơi chút thất vọng – anh giữ cho cuộc trò chuyện với những chủ đề chung chung, dễ dàng tấu gẫu với cô về khách sạn và khí hậu, kể cho cô nghe một

câu chuyện thú vị có liên quan hai đôi uyên ương đã thuê chiếc thuyền buồm trong vòng ba tiếng đồng hồ ở St. Maarten và rồi cuối cùng bị lạc suốt cả ba ngày trời.

Mười phút sau, điều đáng kể duy nhất mà Kate moi được ở anh là rằng anh xuất sắc trong nghệ thuật tán gẫu.

Các nhạc công hoặc đã xong cuộc trình diễn cho tối hôm nay hoặc đã nghỉ giải lao, nhưng tràng cười từ ngoài bãi biển vọng vào thì có lẽ đám du khách vẫn còn đang vui vẻ. Kate nhìn sang bên phải về phía khu vườn, lắng nghe tiếng sóng nhịp nhàng đánh vào bờ, trong lúc cô tính toán những phương cách cố bắt được anh phải thổ lộ về bản thân mà không tỏ ra tọc mạch. Cô còn tò mò hơn về anh và cảm thấy một nhu cầu cần phải biết và hiểu anh hơn nữa. Mặc cho vẻ bề ngoài duyên dáng thoải mái và hòa nhã ấy, Kate ngày càng cảm thấy rằng Mitchell Wyatt là một người rất phức tạp. Có điều gì đó khiến anh không sẵn lòng thổ lộ bản thân đã gây ấn tượng là anh thận trọng và cách biệt. Anh rõ ràng không có chút e ngại về sự thân mật thể xác, nhưng cô đang bắt đầu tự hỏi liệu anh có dành cho người khác một thứ xúc cảm thân mật không – đặc biệt là với cô. Trong thâm tâm cô thở dài, cô trách mình đã nghĩ – và đã cảm nhận – một thứ xúc cảm giống như cô bé 13 tuổi mê đắm, quá hăm hở không thể đợi để khám phá ra mọi thứ xung quanh đối tượng mê đắm của mình.

Mitchell nâng ly rượu lên và tựa ra sau ghế, mẫn nguyện trong giây phút ngắm nhìn nét mặt nghiêng nghiêng xinh đẹp và cái dáng vẻ trên người của chiếc miệng đáng yêu. Một nụ cười nhẹ thoáng trên môi anh khi anh mừng tượng cô lúc 7 tuổi với mái tóc dài xoắn đỏ rực, tự leo lên mặt bàn ăn, giả vờ cán chổi là một cái micro.

Anh cố hình dung cô trong bộ đồng phục của trường Công giáo – có thể là một chiếc áo trắng và váy xòe cùng tất trắng và giày nâu. Khi anh hình dung cô nhón chân viết câu “Con sẽ không vi phạm nữa,” một trăm lần lên tấm bảng, mắt anh nheo lại thích thú. Những bà sơ nghĩ cô cất tiếng hát giống như một cô bé thiên thần đứng trong dàn đồng ca, anh nhớ lại, và một hình dung mới mẻ hiện ra – một cô gái nhỏ mặc áo choàng dài đồng ca với một đôi mắt xanh ngấn to tròn ngược lên mộ đạo, giữ chặt cuốn sách nhạc trên tay.

Mitchell không lạ lẫm gì với những dàn đồng ca nhà thờ Công giáo. Tại Ý, anh sống cùng gia đình Callioroso cho đến tận lúc 5 tuổi và rời nhà đi học ở ngôi trường nội trú đầu tiên. Một thời gian ngắn trước khi anh đi, Sergio Callioroso và vợ ông thấy rằng Mitchell có thể chưa từng được rửa tội, và vì họ là những người Công giáo mộ đạo, họ chọn tôn giáo đó cho anh. Mitchell thực sự vẫn còn nhớ cái ngày tháng bảy mà anh được rửa tội ấy, ngôi nhà thờ nhỏ bé trong làng dưới bầu trời oi ả, và Rosalia Callioroso đã hồ hởi và là tấm áo sơ mi trắng của anh cho đến khi nó cứng ngắc như một tấm vải khô. Để thêm vào nỗi bức dọc của anh, ông linh mục già đã chọn Bí tích rửa tội như một chủ đề cho bài thuyết pháp dài vô tận, và khi anh ngồi chờ người trên ghế, những gì Mitchell nghĩ đến là sẽ tuyệt làm sao khi có một dòng nước lạnh nhỏ xíu đổ thẳng lên đầu, theo đúng kiểu mà Rosalia tả việc sẽ xảy ra. Nhưng khi thời điểm ấy tới, nước không hề lạnh, nó ấm áp. Thế là anh đã được rửa tội.

Được rửa tội theo nghi lễ Công giáo không làm anh cảm thấy ngoan đạo hay sùng kính; thậm chí còn không hề thấm nhuần một chút thiên kiến Công giáo nhỏ nhất nào trong anh. Tại tất cả các trường nội trú mà anh học sau đó, việc tham dự lễ nhà thờ là bắt buộc, vì ngay sau khi anh chắc chắn xác định được những buổi lễ nào là ngắn nhất ở một ngôi trường cụ thể, anh liền ngay lập tức quyết định tự “chuyển” sang tôn giáo ấy. Khi lên 14 tuổi và giáo sĩ Do Thái duy nhất trở nên quá ốm yếu để thực hiện các buổi lễ cho những vài cậu bé con Do Thái học ở trường Mitchell, anh nhanh chóng loan báo mong ước thành kính của mình là được chuyển sang đạo Do thái, và thế là anh tránh được việc tham dự bất kỳ buổi lễ nào trong gần nửa năm trời.

Bằng cách nào đó, Kate đã trưởng thành bùng sáng bất chấp cái không khí giáo xứ ngọt ngào mà cô đã lớn lên. Anh nuốt xuống một ngụm rượu nữa và lấy làm lạ rằng cô đã không hề bị ảnh hưởng và vẫn tự nhiên đến thế mặc dù có một khuôn mặt và thân hình gần như người phụ nữ nào cũng phải ghen tị. Mitchell đã thích thú cặp kè với nhiều phụ nữ thông minh, quyến rũ, anh cũng đã quen nhiều người giản dị tính hình hài hước, thông minh. Nhưng Kate Donovan là người đầu tiên mà anh từng biết sở hữu một sự phong phú của tất cả các tính cách hay nhất, đi cùng một trái tim dịu dàng vô cùng và một bản chất nghiêm túc đáng ngưỡng mộ. Tất cả chết tiệt là đều hấp dẫn không thể cưỡng lại được – miễn là cô không mang cái tính nghiêm túc của trường công giáo đi quá xa trong tối hôm nay.

Cô không hề kể đến mẹ hay chị em trong nhà, và Mitchell thắc mắc cả hai điều đó, nhưng anh không định hỏi cô. Anh biết nếu anh hỏi xa thêm nữa về gia đình cô, cô sẽ xoay ngược hỏi lại anh. Và mặc dù anh sẵn sàng thỏa mãn cô gần như hầu hết mọi thứ nhằm đưa được cô lên chiếc giường cỡ lớn kia, nhưng anh không hề muốn làm hài lòng trí tò mò của bất kỳ ai về thời thơ ấu hay gia đình mình.

Cô đang nhìn lơ đãng về phía rặng cây và dãy hàng rào bằng cây thấp nhỏ ở ngoài vườn. – chắc đang âm mưu lập một danh sách những câu hỏi dành cho anh, Mitchell nhăn nhó phỏng đoán – thì đột ngột thân hình cô cứng đờ và rướn người về phía trước. “Anh đã thấy cái đó không?”

“Thấy gì?” Mitchell hỏi, gần như nhồm lên khỏi ghế.

“Có cái gì đó vừa chuyển động trong đám cây, tôi thấy nó lóe lên – một phản chiếu dưới ánh trăng, chỉ một giây thôi.”

Lắc đầu trước phản ứng kỳ quặc của một cô gái sinh-ra-và-lớn-lên ở thành thị trước sự hiện diện của một con vật sống về đêm vô hại, Mitchell quyết định đứng dậy thay vì ngồi trở lại ghế. “Một con chó hoặc mèo gì đó.” Anh đảm bảo với cô, và vòng qua bàn đến bên cạnh cô. “Đôi mắt nó lóe lên khi ánh đèn chiếu trong đêm.”

“Thế con chó hoặc con mèo này phải cao gần 6 feet.”

“Vì nó ở trên cây,” Mitchell lý luận. Khi cô tiếp tục nhìn chòng chọc đầy nghi ngờ về phía rặng cây đằng sau anh, anh nói thêm. “Đừng mong tôi nhảy ra ngoài đó sục sạo nhé. Tôi đã vượt quá chỉ tiêu về hành động dừng cảm hàng năm của mình tối nay rồi.”

Kate quyết định rằng anh đã đứng về con vật đang ở trên cây, cô rơi vào tâm trạng đùa cợt của anh. “Tinh thần hiệp sĩ của anh ở đâu thế?” cô trách cứ.

Giọng nói trầm sâu của anh nhấn nhá một cách cố ý. “Tinh thần hiệp sĩ của tôi hết hạn khi món tráng miệng kết thúc.”

Anh đang đứng quá gần đến nỗi đôi chân dài dưới làn vải quần âu của anh chạm vào đầu gối cô, và cô phải ngửa đầu ra sau mới nói chuyện được với anh, nhưng cô cố làm hết sức để tỏ ra bình thường và vui vẻ bất chấp tư thế bất lợi của mình. “Chúng ta đã không ăn tráng miệng,” cô chỉ ra.

“Vậy thì giờ làm đi.” Anh lên tiếng với vẻ không khoan nhượng và chìa tay ra.

Trái tim Kate nảy lên thành thạch trong lồng ngực. Trong một cử động chậm rãi, bài tay cô đưa ra cho anh, những ngón tay trượt vào lòng bàn tay ấm áp của anh. Anh đưa nốt tay kia ra, và khi cô nắm lấy cô cảm thấy mình bị kéo lên. Cánh tay phải của anh trượt ra sau lưng cô, ép ngực cô sát với lồng ngực vững chãi nam tính giống như một bức tường đá, và khi anh rời xa khỏi bàn, bàn tay trái siết chặt tay phải cô, áp nó vào ngực anh. Mong đợi một nụ hôn, Kate hơi ngửa đầu ra sau, nhưng anh bước sang bên và đẩy nhẹ cô sang trái. Ngay trước khi cô mất thăng bằng và vấp vào chân anh, Kate nhận thấy ban nhạc dưới bãi biển đang chơi bản “The Girl from Ipanema” và anh đang không cố hôn cô, anh chỉ muốn nhảy cùng cô mà thôi. TỪ có ý nghĩa nhất là “đang cố,” trong lòng dâng lên một cơn bùng nổ những tiếng cười khúc khích ngượng ngùng, vì cô phải bước hai bước nhanh, vụng về để tránh vấp chân anh và thêm hai bước tới nữa để bắt kịp theo điệu nhạc.

“Thế nào?” anh đùa.

Giây phút trước đó, cô đã sợ chạm vào anh với nỗi sợ leo lên thành ngọn lửa cháy rực. Giờ cô lại tựa trán mình vào vầng ngực vững chãi rắn như đá đã làm khuôn ngực cô ngứa ran, cô cười vô vọng. “Anh chắc đã có ý nhảy cùng tôi, không phải cố cưỡng đoạt tôi.”

“Nhưng tôi thật sự định cưỡng đoạt cô,” anh cảnh cáo nhẹ nhàng, đôi môi của anh sát đỉnh đầu của cô đến nỗi hơi thở của anh phả lên tóc cô.

Tiếng cười khúc khích của Kate tắt ngấm và các giác quan trong cô bùng lên sống động. Với giai điệu samba đậm đặc vang trong đêm, và đôi chân dài của anh đang áp sát vào cô, cả một phút dài trôi qua trước khi Kate nhận ra rằng anh nhảy giống như anh thực hiện các việc khác – với sự dễ dàng và khả năng không hề

cần đến chút nỗ lực nào. KHÔNG nghi ngờ gì anh sẽ là một chuyên gia trên giường, cô nghĩ – cũng chỉ dịu dàng và mạnh mẽ đến khó tin như khi anh rời khỏi giường mà thôi.

Cơ thể phản bội của cô trở nên ảm áp và mềm mại, Kate vật lộn chống lại một cảm dỗ quá sức dễ chịu để đầu hàng áp lực tinh tế trên bàn tay anh lên xương sống cô và tựa sát vào anh hơn. Cô nghiêm khắc tự vấn mình, còn sau khi cô lên giường với anh thì sao. Anh tự nhiên với tình dục đến nỗi rõ ràng anh sẽ quên một người phụ nữ nhanh chóng và dễ dàng như khi anh quyến rũ cô ta. Nếu thế, thì anh sẽ còn thấy dễ dàng gấp đôi để quên cô. Hơn nữa, cô sẽ phải trải qua cả một khoảng thời gian khó khăn đến khủng khiếp phải quên anh lúc này, ngay cả nếu họ không gần gũi nhau. Nếu cô lên giường với anh, cô chắc không thể nào quên anh được rất lâu sau đó, hàng tháng hay hàng năm?

Cố gắng tập trung vào cái suy tính buồn nản đó, Kate nhìn thẳng về phía trước, nhưng cô thấy ánh mắt mình lại dôi sát vào phần hony râm nắng của anh và khoảng hở chữ V giữa lần áo sơ mi trắng, nơi đám lông dày đen thẫm lấp ló một cách mời gọi ngay phía trên nút áo. Vội vã, cô chuyển cái nhìn sang bên phải và thấy mình nhìn chăm chú những ngón tay dài, to lớn hơi siết lấy tay cô. Anh có bàn tay thật đẹp với những móng tay ngắn, vuông vắn. Bàn tay mạnh khỏe, thành thạo sẽ tìm kiếm và thăm dò chính xác các phần thân thể riêng tư nhất của cô nếu như cô để cho.....

Kate đầu hàng bại trận. Cô sẽ cho phép anh. Bất chấp hậu quả, cô phải tìm hiểu với chính bản thân mình những gì sẽ chờ đợi cô trong vòng tay anh. Cô phải biết. Cô phải hiểu tại sao anh có thể khơi gợi kết hợp kích động của nỗi khát khao bùng cháy và tình bạn ảm áp trong cô trong vài giờ đồng hồ quen anh.

Tựa má vào vầng ngực anh, Kate nhắm mắt lại và hòa theo những cử động bước chân của anh một cách hòa hợp như thể họ đã nhảy cùng nhau rất nhiều lần rồi vậy.

moreMitchell nghiêng nhẹ cằm, mỉm cười trước cảm giác má cô dựa vào ngực mình và cơ thể cô thoải mái thả lỏng hoàn toàn dựa vào anh trong trạng thái bằng lòng với những gì sắp xảy ra. Vặn nhẹ cổ tay, anh nhìn vào đồng hồ và thấy giờ đã là 11: 25. Trong vòng năm phút nữa, nhân viên phục vụ phòng khách sạn đáng ra phải đến để dọn dẹp phần còn lại của bữa tối. Cô có thể đã quên mất chuyến đi sắp tới của họ, nhưng Mitchell thì không, anh không muốn nụ hôn hụt khác giống như một nụ hôn cuối cùng. Thêm nữa, anh giờ đang không vội. Theo anh học được từ trải nghiệm cuộc đời, trạng thái dễ phòng trước bất kỳ cử chỉ thân thiết nào – bao gồm một nụ hôn đầu tiên giữa những người nhanh chóng trở thành người tình – thường thú vị y như chính hành động đó. Ngay mới đây, trạng thái dễ phòng thường thú vị hơn.

Bãi biển dưới kia, các nhạc công đã không còn chơi nhạc nữa và chào đón tràng pháo tay từ đám khán giả ít ỏi của họ. Trong vòng tay anh, Kate đứng im và ngược nhìn anh dưới ánh trăng và ánh mắt cô tỏ vẻ nhượng bộ.

Cô mong đợi được hôn, Mitchell nhận thấy, và trong một cú đảo ngược bất ngờ ở quyết định cuối cùng, anh cho rằng thời điểm này thật thích hợp cho một nụ hôn ngắn ngủi, nhẹ nhàng – một nụ hôn thoáng qua để đánh dấu những gì sắp tới.

Ngay khi anh cúi đầu, Kate đứng vững chờ đợi một sự tấn công dữ dội đầy đam mê, nhưng nụ hôn của anh lại rất nhẹ - chỉ là một cú chạm thân ái, thăm dò của miệng anh lên miệng cô – khuôn miệng tươi tắn, và cô cũng hé cười, khi cô vòng tay qua vai anh và quay lại nụ hôn “làm quen.”

Và rồi nụ hôn đó bắt đầu thay đổi khi anh miết đôi môi mình tới lui miệng cô, tinh tế gia tăng áp lực của mỗi cú trượt cho đến khi đôi môi cô tách ra. Khi họ hôn nhau, những ngón tay anh thọc sâu vào mái tóc đằng sau gáy cô, giữ miệng cô áp chặt vào miệng anh, và cánh tay còn lại vòng xuống ngang hông cô, kéo cô áp sát vào chiều dài cứng ngắc của mình.

Kate dường như chìm đắm trong nụ hôn đòi hỏi nóng bỏng đến nỗi tiếng gõ mà cô nghe thấy dường như đang vọng đến từ phía sau, cho đến khi Mitchell cuối cùng cũng nhấc miệng ra và quắc mắt nhìn qua vai cô. “Phục vụ phòng,” giọng anh căng thẳng. Anh hạ tay xuống. “Em nói dịch vụ phòng quay trở lại lúc 11:40 để dọn đồ thừa.”

Kate cuối cùng cũng nắm bắt được những gì anh đang nói với cô và nhanh chóng quay người lại, đi thẳng ra phía cửa để dẫn các nhân viên khách sạn vào.

Mitchell quan sát cô bỏ đi và anh lăm lăm bấm chữi thè, cố gắng kiểm soát sự ham muốn dội lên nhưc nhối của mình. Khi ham muốn đó không bớt đi, thậm chí không hề nhẹ hơn, anh xoay gót và rời khỏi hiên, buộc phải lui vào bóng tối của khu vườn để che đậy nỗi khuấy động mà đáng lẽ ra không đến chỉ từ một nụ hôn tương đối trong sáng ấy.

10. Chương 10

Kate mở cửa cho hai người phục vụ vào, một người gần 30, người kia gần 50. “Bữa tối của cô thế nào, thưa cô?” anh chàng trẻ tuổi lên tiếng hỏi khi anh ta đẩy xe vào.

“Tuyệt vời,” Cô không thể nào nhớ nổi mình đã ăn gì nữa và cô phát ra một tiếng thở dài nhẹ nhẽ.

“Rượu có vừa không?” người già hơn dò hỏi, bước một cách cẩn trọng qua con chó đang ngủ say.

“Vâng,” cô trả lời. “Rất ngon,” cô thêm vào với một nụ cười ngắn ngủi, cố gắng khôi phục lại trạng thái cân bằng của mình. Cô kiểm tra để đảm bảo rằng Max vẫn ổn; sau đó cô vuốt lại tóc và bước ra ngoài hiên. Mitchell đang đứng ngoài vườn, hai tay đút sâu vào túi quần, mắt nhìn lơ đãng vào vùng ánh trăng như thể mất hồn vậy.

Âm nhạc lại vang lên và khi Kate vòng qua bàn, người phục vụ trẻ tuổi tạm dừng công việc vật lộn của anh ta để ấn cái nút trở lại chai rượu đỏ còn dở. “Có một bữa tiệc riêng dưới đó,” anh ta lên tiếng. “Tôi hy vọng tiếng nhạc không quấy rầy cô và chồng.”

“Chúng tôi... tôi rất thích.” Kate lên tiếng, nhưng từ “chồng” khiến cô ngập ngừng giây lát, không phải vì Mitchell chỉ là một người bạn, nhưng vì cô nhận ra sẽ cảm thấy tình cảnh này khó xử đến thế nào vào đêm mai, hay đêm sau đó, nếu chính những người này lại phục vụ đồ ăn đến cho cô và Evan. Điều đó làm cô tổn thương. Rồi cô rung động khi nghĩ khả năng này có thể sẽ xảy đến với Mitchell và đó chính là lý do anh bước về góc tối kia ở phía cuối vườn.

Kate buộc những lo lắng của mình lùi đi và rời bước xuống bãi cỏ. Sớm thôi, cô sẽ phải đối mặt những hậu quả từ quyết định muốn được ở cùng Mitchell tối nay, nhưng cho đến bây giờ, cô đã định rồi. Cô không thể quay đầu lại được nữa. Cô không muốn rút lại. Không sau nụ hôn giữa hai người. Chưa bao giờ có một nụ hôn như thế - không đối với cô - và cô có một cảm giác hồi hộp rằng Mitchell đã tỏ ra gần như choáng váng và bị cuốn đi giống như cô vậy.

Anh xoay về phía cô, và Kate dõi theo nét mặt của anh, kiếm tìm một dấu hiệu nào đó thể hiện ra dư vị của nụ hôn vừa nãy đã tác động đến anh nhiều như cô muốn nghĩ. Cô muốn tin đó không phải là một nụ hôn bình thường đối với anh. Cô cần phải tin, và trong ánh trăng mờ ảo, anh dường như cau mày nhìn vào cô. Tuy vậy, anh quá xa để cô có thể đánh giá nét biểu cảm đó một cách chính xác, vì thế Kate mỉm cười ngập ngừng và cố gắng để quyết định xem mình cần nói với anh điều gì khi cô đến đủ gần. Anh không cười lại với cô, và cô tự hỏi rằng tại sao.

Mitchell không cười vì anh đang nhìn theo người phụ nữ vừa xoay sở cuốn anh đến bờ vực ham muốn sở hữu, không thể kiểm soát chỉ với một nụ hôn, và anh không hề thích thú chút nào trước những gì anh nhìn thấy. Với hai bàn tay siết chặt sau lưng cô, và làn gió nhẹ vờn quanh mái tóc dài, cô gọi cho anh nhớ đến một cô bé Ai len thánh thiện, và thứ trang phục gợi cảm mà cô đang mặc - tâm trí anh muốn lột trần cô trong bữa tối này - giờ đập vào anh thành một vẻ ngây thơ trong trắng.

Kate Donovan hoàn toàn không phải là kiểu phụ nữ của anh, và cũng không phải là phản ứng cơ thể sâu sắc của anh trước một nụ hôn đơn giản. Trước đó, khi cô đổ ly Bloody Mary đó lên người anh, nỗi khao khát được gặp lại cô đã trở thành một phản ứng thông thường trước một khuôn mặt quyến rũ với mái tóc đỏ rực bao quanh. Tối nay, tuy vậy, sức thu hút của cô với anh đã tăng lên quá mãnh liệt trước tất cả những việc cô làm và nói mà một nụ hôn giản đơn - thứ anh đã dự tính chẳng hơn gì một biểu hiện mong muốn yếu đuối sớm trở thành một cái gì đó khiến anh hài lòng - trở thành một nụ hôn gấp gáp đầy hoang dại.

Anh nhìn theo khi cô dừng chân ngắt một đóa hoa màu trắng từ bụi cây phủ đầy hoa. Cô đưa đóa hoa lên mũi, hít lấy hương thơm, mắt thoáng qua làn nước. Đột nhiên, Mitchell bị xoáy trở lại ký ức mười năm trước ở bữa tiệc anh đã tham dự tại nhà của một doanh nhân người Hy Lạp. Chán ngán với những thứ xung quanh, Mitchell đã mang theo đồ uống của mình bước ra ngoài, nơi anh lang thang bước xuống con đường nhỏ dẫn đến lối vào căn vườn nhỏ xinh, thấp thoáng sáng ở rìa vách đá. Ngay giữa vườn bức tượng người phụ nữ trẻ bằng kích thước thật với mái tóc suôn dài tay hồ hững cầm một đóa hoa. Dựa vào bộ đồ mà cô đang mặc, bức tượng hẳn mới được dựng gần đây, nhưng có một thứ gì đó đã làm anh mê hoặc. “Có phiền nếu tôi tham gia cùng không?” anh đã hỏi bức tượng khi anh ngắm nghía những nét mặt khắc chạm bằng thạch cao.

Câu hỏi ấy hồi đó thật ngốc nghếch y như thực tế giờ anh đang so sánh giữa một cô gái Chicago tóc đỏ với một bức tượng thạch cao Hy Lạp. Phản ứng của anh trước Kate Donovan không chỉ là huyền hoặc, mà nó hoàn toàn không tài nào đoán nổi, và mặc dù Mitchell chẳng hề ý niệm được lý do tại sao cô lại tác động đến anh theo cách đó – hay chính xác là mọi chuyện này sẽ dẫn đến đâu – anh đột nhiên có đôi chút đề phòng chiều hướng mơ hồ mà nó đã dẫn dắt anh. Anh quyết tâm xoay chuyển phần còn lại của diễn tiến này một cách thận trọng hơn và theo những điều khoản anh đặt ra.

Kate dừng lại trước anh và đưa mắt nhìn qua vai anh ra hướng biển, nơi những nhạc công đang bắt đầu chơi một bản samba khác. “Chúng ta lại có nhạc rồi,” cô nhẹ nhàng bình luận, cố không cảm thấy lo lắng về thực tế rằng anh đang nhìn vào cô với một nụ cười khá lạnh lùng và vẫn đang giữ hai tay trong túi quần mình. “Phục vụ nói có một bữa tiệc riêng ở dưới kia.” Cô nói thêm.

Mitchell nhìn theo hướng cô chỉ và đọc ra bản nhạc mà các nhạc công đang chơi. “Corcovado.” Anh lên tiếng, nhưng anh không thể hiện biểu lộ muốn được nhảy cùng cô, và Kate quyết định rằng sự hiện diện liên tục của hai nhân viên phục vụ kia ở ngoài hiên là lời giải thích cho cách cư xử do dự của anh.

Vì cô không thể nào phục hồi lại tâm trạng mà cô đã có ngay trước khi những người phục vụ kia tới, cô quyết định cố gắng tiếp tục về đùa cợt thân thiện mà cô đã chia sẻ với anh lúc ăn tối và, hy vọng rằng, có được một cơ hội để hiểu rõ thêm người đàn ông cô sắp sửa chia sẻ cùng trong đêm nay. “Tôi biết anh yêu âm nhạc,” cô nhẹ nhàng. “Tôi có thể nói thế qua cái cách anh nhảy. Loại nhạc ưa thích của anh là gì?”

“Jazz.”

Kate thở dài tỏ vẻ tuyệt vọng cường điệu. “Đàn ông thích nhạc Jazz vì anh ta không bận tâm phải nghe phần lời. Với nhạc Jazz, anh thậm chí không cần giả vờ mình đang lắng. Loại nhạc ưa thích thứ hai của anh?”

“Nhạc cổ điển.” Mitchell trả lời,

no “Cái đó cũng không cần lời.” giọng cô tự mãn đến độ Mitchell bật cười không đếm xỉa đến bản thân. “Loại ưa thích thứ ba?” cô dò hỏi.

“Opera.” Mitchell trả lời.

, “Thứ có lời nhạc mà anh chả hiểu gì,” Kate lạnh lùng chỉ ra, xòe hai lòng bàn tay của cô như thể những câu trả lời của anh hoàn toàn chứng minh quan điểm của cô, nhưng một thoáng do dự hiện lên trên nét mặt anh khiến cô thả tay xuống và quan sát anh gần hơn. “Anh có biết tiếng Ý không?”

Tiếng Ý là ngôn ngữ mẹ đẻ của Mitchell chứ không phải là tiếng Anh, nhưng thay vì kể cho cô nghe sự thật và kích động thêm các câu hỏi khác, anh chỉ gật đầu và trả lời cộc lốc. “Có,”

“Anh nói giỏi không? Ý tôi là anh có thông thạo tiếng Ý như tiếng Anh và tiếng Hà Lan không ấy?”

“Tôi không giỏi tiếng Hà Lan,” anh nhắc cho cô nhớ.

Từ câu trả lời ấy, Kate suy ra là anh nói giỏi tiếng Ý và cô tỏ ra bị ấn tượng và mê hoặc y như cô cảm thấy trong lòng. “Anh nói được bao nhiêu thứ tiếng?”

” Tôi chưa bao giờ liệt kê ra cả.”

“Thế thì giờ liệt kê ra nhé,” Kate đùa, và bắt đầu giơ những ngón tay lên.

“Không,” anh đáp lại cộc lốc, dập tắt nụ cười và nỗi hăm dọa của cô hiệu quả một cách nhanh chóng mà ngay cả anh cũng cảm thấy bất ngờ, đến nỗi anh phải đưa ra một nỗ lực vụng về để chuộc lỗi cho sự khiếm nhã của mình và dẫn đến việc trao cho cô một lời giải thích khờ dại làm cô bối rối. “Hầu hết dân châu Âu đều đa ngôn ngữ,” anh lên tiếng.

“Anh phát âm giống người Mỹ đến nỗi tôi không hình dung được anh lại là một người châu Âu.”

“Tôi không,”

“Thế thì anh là gì?” cô hỏi, đôi mắt xanh của cô dò hỏi.

“Tôi không phải người này cũng không phải người kia,” Mitchell đáp thẳng thừng. “Tôi là một người lai.” Anh nói thêm, vì đó chính xác là những gì anh tự nghĩ về mình, nhưng khi anh nhận ra rằng anh vừa bị ru ngủ bởi một giọng nói nhẹ nhàng và một đôi mắt sáng bằng việc nói ra một điều anh chưa bao giờ thổ lộ, anh không thích cảm xúc đó đến với anh. Sốt ruột, anh liếc nhìn về phía hiên, và sau đó anh đặt tay dưới khuỷu tay của Kate, dẫn cô về hướng đó.” Nhân viên phục vụ đi rồi. Hãy vào trong nào,” anh định đưa cô lên giường mà không trò chuyện gì thêm nữa.

Khi cô gật đầu và ngoan ngoãn bước theo anh, Mitchell cho rằng cô đã sẵn sàng thuận theo dự định ấy, nhưng vào lúc họ bước lên hiên nhà, cô thoái lui khỏi anh không biết vô tình hay cố ý bằng cách lùi lại và ngồi xuống hàng lan can bằng đá. “Mitchell...” Cô gọi tên anh lần đầu tiên bằng một giọng thấp, ngọt ngào; sau đó cô liếc xuống và ngừng lại như thể việc gọi tên anh đã mang lại cho cô nỗi nhức nhối của niềm vui sướng bất ngờ cũng như cảm xúc xuất hiện trong lòng anh.

Mitchell tựa người vào phía lan can đối diện và vòng tay quanh ngực. “Ừ?” anh sẵn sàng nói rõ bằng cả vài thứ tiếng trước khi anh có thể đưa được cô vào trong nhà cùng với mình.

Cô ngược lên nhìn anh, nụ cười bối rối. “Sao anh lại tự gọi mình là ”người lai“?”

“Bởi vì tôi sinh ra là người Mỹ và lớn lên là người Châu Âu.”

Cô gật đầu thỏa mãn. “Anh có chị em gì không?”

Giật mình và khó chịu vì một loạt các câu hỏi không mong đợi, Mitchell nói ngắn gọn. “KHông, không thực sự.”

“Không thật sự.” cô lặp lại, và rồi nửa đùa nửa thật cô lên tiếng. “Còn về một người mẹ hay một người cha?”

“Không.”

“Anh không có gia đình ở đâu à?”

“Điều đó có tạo ra cái quái gì khác nhau không?”

“Không, tôi đoán là không,” cô nói, nhưng một chút buồn và vẻ bỏ cuộc đã thoáng hiện lên trong giọng nói của cô, cho Mitchell ấn tượng rõ ràng là vì một lý do nào đó, việc anh từ chối trả lời những câu hỏi xa hơn sẽ áp lên anh gánh nặng nề hơn trong bất cứ quyết định gì mà cô đang do dự đưa ra.

“Tôi có một chị dâu, một đứa cháu, và một người dì lớn tuổi.” anh thừa nhận bằng một giọng rõ ràng và nhanh, từ chối thừa nhận sự tồn tại của người ông nội.

“Làm sao anh có thể có một người chị dâu và một đứa cháu nếu như anh không có anh chị em ruột?”

“Cuộc trò chuyện này đang đi tới đâu đây?” anh hỏi ngắn gọn.

“Anh có làm việc trong CIA hay MIA hay gì gì đó không?”

Nếu như anh không quá phiền lòng, thì anh sẽ phá lên cười. “Chẳng gì hết.”

“Không, dĩ nhiên là không.” Cô nói nhỏ và đứng lên. “Nếu anh như thế, anh hẳn đưa ra một câu chuyện giả vờ tốt hơn, phải không?”

Mitchell đứng dậy và trả lời bằng một câu hỏi cộc cằn, nôm nống của chính anh. “Lúc nào cô cũng quá tò mò phải không?”

Đó là một sự khiển trách tế nhị và một lời cảnh cáo hãy dừng đi quá xa. Và Kate lùi lại – theo cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng. Xoay người lại với anh, cô đối mặt với thực tại lạnh lùng của tình thế này và không phải khung cảnh đồng quê thơ mộng mà cô đã ấp ủ ngay lúc trước. Điều duy nhất anh muốn chia sẻ là một giờ đồng hồ hoặc hơn nữa ở trên giường, và mối quan tâm duy nhất của anh đối với cô là chỉ như một đối tác tình dục mà thôi. Trong phút chốc cô thực sự cân nhắc kết thúc mọi chuyện, nhưng cô đã có quá đủ nỗi buồn và bất an phải gánh đang chờ đợi cô khi trở về Chicago rồi. Cô không cần thêm nỗi nhục nhã và tội lỗi vào gánh nặng trên vai mình nữa.

Ngôn ngữ của cơ thể cô thể hiện rất rõ ràng, và Mitchell đột nhiên quyết định tối nay phải khá hơn việc kết thúc chính xác như thế. Phải khá hơn nhiều. Thực ra, anh thoải mái với kết cục này. Ngày mai, khi họ ở St. Maarten, anh có thể có được cô trong vòng tay mình – cả tâm hồn lẫn thể xác cô. “Muộn rồi,” giọng anh thực tế êm ái. “Tôi sẽ đến đón cô mười giờ sáng mai.”

Thay vì đồng ý như anh dự tính, cô lắc đầu; sau đó cô hắng giọng. “Không. Tôi sẽ sắp xếp tự mình đến đó, dù sao cũng cảm ơn anh.”

Mitchell đoán là cô đang hờn dỗi, và vì anh không thể nào chịu đựng được kiểu phụ nữ hờn dỗi, anh quá hài lòng với việc khám phá ra cô là một trong số họ. Ngay khi cô quay lại chiếu cái nhìn vào anh, anh nhận ra cô hoàn toàn không hề hờn giận. Mỉm cười thật nhẹ, cô lên tiếng. “Tạm biệt, Mitchell. Cảm ơn vì một buổi tối đáng nhớ và thú vị này. Tôi sẽ không bỏ lỡ nó vì bất kỳ điều gì trên thế gian này.”

Mitchell quá ngỡ ngàng trước vẻ mặt cô và những lời cô nói đến nỗi anh xoay ngược quyết định trước đó của mình về cách tốt nhất để kết thúc tối nay. “Không cần thiết phải dừng lại bây giờ.” Anh chỉ ra.

“Có chứ.”

Cho dù Mitchell sẵn lòng thay đổi suy nghĩ của mình, anh không hề sẵn lòng nhượng bộ hay buộc phải thỏa hiệp. “Bởi vì tôi không muốn kể cho cô câu chuyện cuộc đời mình?” anh bình thản suy đoán.

“Không, vì anh đã tò mò về câu chuyện cuộc đời tôi, nhưng anh lại không hề trao cho tôi bất kỳ điều gì về bản thân anh.”

“Không gì ư?” anh nhướn mày giễu cợt.

Anh đang nhắc cho cô nhớ rằng anh trao cho cô thân thể anh ở trên giường, thay cho tiểu sử cuộc đời mình và khi Kate gạt bỏ một sự dâng trào cảm xúc cảm động mới mẻ, cô ngỡ ngàng nhận ra lần nữa rằng cảm xúc lạ lẫm của tình bạn xác định trước đó đã vượt mất. Không hề nhận ra việc mình đang làm, cô đưa tay áp vào gò má vững vàng của anh và mỉm cười rạng rỡ nhìn vào đôi mắt khép hờ của anh. “Những gì anh trao cho tôi sẽ thỏa mãn bất kỳ người phụ nữ nào, tôi biết,” cô trêu chọc, “nhưng vấn đề là thấy ở anh không chỉ có một khuôn mặt đẹp mà còn hơn thế nữa...”

Trước lời nhận xét ấy, mắt anh lóe lên một tia vui vẻ miễn cưỡng và khóe môi anh co giật, và sự kết giao ấm áp mà Kate cảm thấy với anh trở nên mạnh mẽ hơn, cùng với cảm giác mát mát đau đớn. “SỰ thật là, tôi nghĩ anh có rất nhiều lớp vỏ che đậy bên ngoài, và nếu ngày mai chúng ta lại gặp nhau, tôi vẫn sẽ cố gắng bóc đi từng lớp một để xem có gì đang ẩn giấu ở đó.” Khi anh không đáp lại, cô đã thay anh tiếp tục. “Nhưng anh sẽ không để cho tôi làm thế, và anh sẽ không hề thích nếu tôi cố thử, phải không?”

Vướng vào nỗi choáng váng trước sự thẳng thắn của cô và sự ngưỡng mộ lòng can đảm của cô, Mitchell đã cho cô một câu trả lời trung thực. “Đúng.”

“Tôi biết mà.” Cô thì thầm, chậm chậm đưa tay rời khỏi gò má anh, trượt xuống vai cho đến khi cô cuối cùng buộc bản thân mình phải buông ra. “Giờ thì hãy đi đi trước khi tôi đổi ý.”

Mitchell nhận ra bàn tay cô vẫn còn nắn nắn, anh nghe thấy tiếng rung nhẹ nhẹ trong giọng nói của cô và anh biết rất rõ rằng anh có thể kéo cô vào vòng tay và thay đổi quyết định của cô. Anh thậm chí còn cảm nhận được hơn thế, cô muốn anh thực hiện một cách chính xác nhiều như anh bị kích thích thực hiện điều đó vậy. Thay vào đó anh quyết định làm đúng theo những gì cô nói cô, một phần vì anh biết có thể đó là một cách giải quyết khôn ngoan nhất. Tuy thế, thay vì kết thúc mối thân tình sơ qua của họ bằng một câu nói nhảm tâm, anh cố tình đùa cợt về quyết định của cô khi anh chuẩn bị ra về. “Cô sẽ phải hối tiếc.” anh tiên đoán với vẻ nghiêm nghị giả dờ.

Cô gật đầu đồng tình và tiếp tục câu nói của anh. “Không nghi ngờ gì,” cô đảm bảo với anh, nhưng đôi mắt cô lại sáng lên về hồ nghi.

Hòa theo với từng sắc thái biểu hiện của nét mặt cô hiện giờ, Mitchell cho rằng nước mắt hằn là nguyên do cho ánh mắt lóng lánh của cô. “Nếu cô đổi ý về chuyện ngày mai.”

“Tôi sẽ không,” cô lặng lẽ ngắt lời. “Tạm biệt,” cô thêm vào , và đưa tay ra bắt lấy tay anh, chỉ như cô đã làm 12 tiếng đồng hồ trước lúc tự giới thiệu mình sau khi đã hất một ly rượu vào người anh.

Anh nhìn xuống tay cô, và không một thể hiện báo trước hay lý do, anh cảm thấy một sự khao khát dữ dội thay đổi quyết định của cô và trải qua đêm nay với cô sau tất cả. Bỏ qua bàn tay đang đưa ra, anh nắm lấy cầm cô bằng hai ngón tay, giữa đầu cô lên và mỉm cười nhìn vào mắt cô. “Ồ châu Âu, khi một người đàn ông và đàn bà đã trải qua một tối bên nhau, họ sẽ hôn tạm biệt.”

Nếu như cô nhìn đi nơi khác hay cố thoát khỏi bàn tay của anh, Mitchell sẽ ép buộc cô phải hôn anh và làm dịu những chống đối của cô bằng miệng và hai tay anh,. Thay vì thế cô lại trao cho anh một cái nhìn ngây thơ, bối rối. “Ở nơi nào của Châu Âu? Pháp? Hay Thụy Điển? Hay là Bỉ?”

Lông mày Mitchell cau lại. “Cô ngang bướng như quý ấy, phải không?”

“Tây Ban Nha? Hay là Transylvania?” cô cố chấp. Mitchell buông tay ra trong tình trạng bị chọc tức. Cô bước lùi lại, “Tôi sẽ tiễn anh,” cô lịch sự lên tiếng, và quay người bước vào nhà.

Anh từ chối lời đề nghị của cô bằng một giọng nôn nóng, chán nản. “Đừng bận tâm. Tôi sẽ theo con đường này vòng qua nhà.”

Cổ nuốt nước mắt, Kate nhìn theo anh bước ra khỏi hiên nhà rẽ trái, lưng thưng đi vòng ra phía sau khu biệt thự, nhưng khi anh thò tay vào túi quần và rút chìa khóa xe ra, anh dừng lại một lúc, cúi đầu xuống nghĩ ngợi, sau đó anh quay lại đi về phía cô. Niềm hy vọng của Kate tăng lên trước nụ cười ngẩn ngui của anh, nhưng những lời anh nói đã kéo giập cô về với thực tại đau đớn. “Cô đã lựa chọn đúng.”

Trong thâm tâm Kate nao núng trước tổn hại mà anh đã bắt cô chịu đựng vì nụ cười chiếu lệ và câu nói hờ hững của anh, nhưng cô buộc những cơ mặt căng cứng nhứt nhối của mình căng ra thành một nụ cười đáp lại. “Tôi biết.” Cô nói dối.

Anh gật đầu, như thể hoàn toàn hài lòng với các vấn đề giữa họ hiện thời; sau đó anh quay trở lại con đường và biến mất sau góc nhà. Và ra khỏi cuộc đời cô.

Trong bụi cây phía sau, thứ gì đó tạo ra một tiếng động xào xạc, nhưng lần này Kate không hề giật mình hay bận tâm ngược lại. Vì cô biết đó không phải là Mitchell, cô không quan tâm cái gì ở đằng đó. Nhắm mắt lại, cô cúi đầu xuống trong một trận chiến mất mát với nỗi nghi hoặc và cảm giác bẽ bàng.

Những lý do mà cô đưa ra trước Mitchell để kết thúc đột ngột khoảng thời gian bên nhau giữa họ chẳng là gì ngoài những sự thật nửa vời. Lúc đầu khi cô định lên giường với anh, cô đã không cần biết anh nói được bao nhiêu thứ tiếng hay chuyện anh có bao nhiêu anh chị em ruột trước khi cô đưa ra quyết định. Những lý do mà cô tự vạch ra để thoái lui là hợp lý, nhưng lại khập khiễng và không thành thật. Cô nhận ra mình sẽ có thể cảm giác tội lỗi hay bẽ bàng sau đó nếu như cô ngủ với anh tối nay, và cô đã sẵn sàng mạo hiểm, chấp nhận nếu như chuyện đó xảy ra. Thứ mà cô không sẵn sàng đối mặt là việc quay trở lại Chicago và hành xác với những câu hỏi không thể trả lời. Lý do cho cái chết của bố cô là một bí ẩn; tương lai của nhà hàng mà ông đã dâng hiến cả đời mình là một bí ẩn mơ hồ gánh lên trách nhiệm của Kate. Khi Mitchell từ chối nói về bản thân, cô đã hốt hoảng nhận ra một bí ẩn bức bối khác đang ập xuống cô – chình ình trước cô, thật ra là nhìn vào cô bằng đôi mắt sụp mí, quẩn rũ và một nụ cười biếng nhác trẻ trung trong khi anh thực tế thách cô cố gắng để làm sáng tỏ những gì đang diễn ra trong anh.

Và điều khiến cho Kate quá tức giận với chính bản thân mình, và quá ngượng ngùng, là rằng cô, ít ra cũng đã có thể thực hiện được. Cô nhận bằng thạc sĩ tâm lý học và một vài năm kinh nghiệm xử lý những vụ việc xảy ra trong một số gia đình khác thường. Bữa tối nay, cô nhận ra rất nhanh rằng đã có những rào chắn xúc cảm được dựng lên cẩn thận quanh Mitchell, và cô đã cho là chúng đã ở đó từ rất lâu – có thể là ngay từ thời thơ ấu.

Thay vì cho phép anh cái quyền đặt ra những giới hạn và thay vì ngưỡng mộ sức mạnh và sự nồng ấm đáng kinh ngạc mà anh rõ ràng sở hữu – thay vì để anh thể hiện ra sự bản năng giới tính không cưỡng nổi của mình, thứ mà anh định làm với cô, Kate lại đào bới gốc rễ quanh các rào chắn của anh và bắt đầu bằng những câu hỏi tọc mạch thành viên gia đình anh.

Cuối cùng anh đã đưa ra cho cô một câu hỏi đáng giá triệu đô. ” “Điều đó có tạo ra cái quái gì khác nhau không?”

Và câu trả lời là, Kate đau đớn thừa nhận - không hề khác biệt. Người trưởng thành nào cũng có những rào cản cảm xúc trong lòng họ. Đôi khi, họ hạ chúng xuống vì một người phụ nữ họ quan tâm sâu sắc, nhưng không bao giờ họ lại làm thế đơn giản chỉ vì một người chỉ quen sơ yếu cầu họ làm điều đó - và còn ngay lập tức.!

Nuốt nước mắt vào trong, Kate quay về hiên nhà nơi cô đã cười đùa và nhảy cùng anh... và đã bị tan chảy bởi một nụ hôn không thể nào quên. Vô thức đưa tay lên, cô cọ xát các cơ bắp đau nhức sau gáy, rồi thả tay xuống ngang hông. Chưa đầy nửa tiếng đồng hồ trước, cô chưa xót nhớ lại, những ngón tay thon dài của anh đã đặt ở gáy cô, đã luồn vào tóc cô, và miệng anh đã ngấu nghiến lấy cô.

Tiếng nhạc im ắng ngay khi anh về, cô nhận thấy lúc lang thang vô định ra hướng biển. Đêm nay đã hết khi anh rời đi.

Cô nghĩ đến cách lúc này anh quay lại, như thể hành động lấy chìa khóa ra khỏi túi đột nhiên nhắc anh nhớ đến một hành động khác mà anh cần thể hiện... “Cô đã lựa chọn đúng.” Anh đã bảo cô với một nụ cười ngẩn ngui, và lần đầu tiên, Kate hiểu ra cử chỉ có vẻ kỳ quặc của anh: Anh đang lịch sự nhận hết lời khiển trách về lỗi lầm tối nay – xử sự như một quý ông lịch thiệp. Cách cư xử của anh không chỉ là tuyệt vời, Kate nhận thấy, chúng còn vô cùng hoàn hảo. Cho dù anh đang bị hắt ly nước lạnh buốt vào người hay bị từ chối với những mong ước vọng chưa thỏa mãn, anh cũng không hề đánh mất tính cách hay sự điềm tĩnh trong con người mình.

Cô dừng lại, mơ hồ cố gắng nối kết cách cư xử quen thuộc ấy với điều gì đó mà cô biết, và rồi cô nhớ ra đó là gì: Tầng lớp quý tộc Anh được cho là cử xử như thể họ không bị hề bị ảnh hưởng trong các hoàn cảnh hỗn loạn. Bất kì sự thể hiện ra ngoài hành vi không bình tĩnh nào đều được coi là một dấu hiệu của tầng lớp dưới. Rõ ràng, bản thân Mitchell bằng cách nào đó có cách cư xử của người thuộc tầng lớp quý tộc.

Cô sẽ không bao giờ chắc chắn liệu mình đúng về điều đó hay không. Bởi vì bản chất nhút nhát và nổi hão hức đại khờ muốn biết hết về mọi điều xung quanh anh, cô đã bỏ lỡ cơ hội được khám phá con người anh.

Nhận thức điều đó khiến cô quá đau đớn đến nỗi gần như cảm thấy một sự giải thoát khi nghĩ rằng anh đã chẳng hề thực sự để ý đến cô. Ít nhất cô cũng không thể đổ lỗi cho mình vì đã bỏ qua những cơ hội mà cô chưa từng có với anh.

11. Chương 11

Kate đi thơ thẩn đến góc vườn. Đắm mình trong nỗi tiếc nuối và một khao khát vô vọng, cô dõi theo những bọt nước lóng lánh dưới ánh trăng tràn trên cát và rồi dạt ra xa bờ.

Cô quá mải mê chìm đắm trong dòng suy nghĩ đến nỗi không nhận ra tiếng những chân thật nhẹ bước trên thảm cỏ đằng sau cho đến khi một bóng người đồ dài ngang tầm nhìn của cô. Cô đứng lặng người, sợ rằng nếu quay nhìn lại, cô sẽ vỡ lẽ ra đó chỉ là vị khách đang dạo biển vào đêm muộn. Khoảng khắc sau đó, nỗi sợ hãi của cô nổ tung thành làn sóng hân hoan khi thấy Mitchell hai tay chống nạnh và bước gần cô đến mức vải áo sơ mi của anh chạm vào lưng và hai cánh tay cô. Mất một lúc, những gì Kate nghe được chỉ là tiếng đập thình thịch của tim và tiếng lá cây xào xạc phía trên đầu. Và rồi anh nghiêm nghị nói, “Anh có một người anh trai tên là William.”

Cách anh sử dụng thì quá khứ đã cho Kate biết anh trai anh đã chết, và cô cúi đầu xuống ngượng ngùng hồi tiếc vì đã buộc anh phải kể về điều đó.

Như thể muốn trấn an cô, anh lên tiếng. “Bọn anh hiếm khi gặp nhau. Hai người là anh em cùng cha nhưng khác mẹ. Anh lớn lên ở Châu Âu còn Bill lớn lên ở Mỹ cùng với gia đình cha anh.”

“Em rất tiếc vì đã hỏi.” Kate thì thầm. “nhưng cảm ơn đã kể cho em nghe.”

Anh nhẹ nhàng chà xát cánh tay cô, và khi anh tiếp tục, anh ngập ngừng từng lời như thể cảm thấy khó nói lên được những gì anh đang muốn tâm sự với cô. “Hai bọn anh không ai biết nhau cho đến tận mấy tháng trước, mãi cho đến khi anh ấy tình cờ khám phá ra mình có một người em trai. Anh ấy lần theo địa chỉ của anh đến tận London và gửi một bức thư giải thích anh ấy là ai. Tuần tiếp theo, anh ấy gọi điện đến vài lần. Một tuần sau nữa, anh ấy đưa vợ và cậu con trai tuổi thiếu niên, không hề báo trước, đứng ngay trước cửa nhà anh.”

Những lá cờ hiệu vẫy vẫy trong tâm trí cảnh báo Kate về vai trò mờ nhạt của người cha trong cuộc hội ngộ này, nhưng điều cuối cùng cô muốn là tò mò hơn nữa. Thay vào đó, cô nắm bắt ngay lấy phần cao trào nhất của câu chuyện và mỉm cười quay lại đối diện với anh và đưa ra lời bình luận của mình. “Anh trai của anh hẳn là một người giỏi về chiến lược.”

“Tại sao em nói thế?”

“Bởi vì, bằng việc đưa vợ con đi cùng, anh ấy đã chứng minh rằng gia đình mình hoàn toàn đồng thuận với mong ước được đoàn tụ của anh ấy.”

“Thật ra, anh ấy mang vợ con đi cùng là để gây khó không cho anh túm cổ ném anh ấy ra ngoài.”

“Sao anh ấy lại cho rằng anh có thể sẽ làm một việc như thế?”

“Có thể vì anh đã không trả lời thư hoặc nhận các cuộc gọi đến của anh ấy,” anh lạnh lùng đáp.

“Anh không ư?”

“không,” anh trả lời, nhưng vẻ mặt đã dịu lại đủ để khiến cho Kate đánh bạo ước đoán. “Khi bắt buộc phải gặp, anh lại quý anh ấy, phải không?”

Anh tránh nhìn vào cô trước khi trả lời và ánh mắt hướng ra biển. “Đúng vậy,” anh nói, và vài giây sau, bằng một giọng trầm thấp anh nói thêm. “Anh rất quý anh ấy.”

Mắt Kate ngấn nước vì câu nói đọng đầy xúc cảm của anh.

Anh cúi xuống nhìn cô. “Em còn muốn biết gì nữa nào?”

Điều duy nhất Kate muốn biết ngay lúc này đây là làm thế nào để giải thoát cho cả hai khỏi chủ đề nghiêm túc đầy buồn phiền này. Bất chấp cảm giác nhẹ nhõm của cô trước đó rằng cô chẳng là gì đối với anh, sự thực là anh đã quay lại nơi đây để kể cho cô nghe bất cứ chuyện gì cô muốn biết. Anh thực sự đã quay lại. Đó mới là điều đáng kể. Sau một thoáng suy tư, cô nghĩ ra một cách khôi hài để trả lời câu hỏi cuối của anh và hy vọng rằng tâm trạng của cả hai sẽ biến chuyển khác đi. Cố làm ra vẻ vô cùng trang trọng, cô lên tiếng. “Có một câu hỏi duy nhất nữa mà em thực sự cần được nghe – nó rất riêng tư, nhưng lại vô cùng quan trọng với em. ” Đôi lông mày anh nhướng lên dò hỏi, nhưng nét mặt anh lại đề phòng và hờ hững đến nỗi Kate bật cười và hỏi câu hỏi “vô cùng quan trọng” của cô. “Anh nói được bao nhiêu thứ tiếng?”

Tiếng cười ròn rã vang lên của anh chuyển thành một nụ cười biếng nhác, gợi cảm khi anh giả vờ ra vẻ nghiêm túc suy ngẫm. “Anh không chắc lắm,” anh trả lời, bàn tay anh vuốt nhẹ xương sống của cô và kéo cô lại gần hơn. “Anh sẽ liệt kê hết để cho em đếm.” Anh nhìn chăm chú vào miệng cô, và cúi đầu xuống. “Anh giỏi tiếng Ý...” Khuôn miệng ấm áp của anh chạm vào cô và chậm rãi chà xát từ góc miệng này sang góc miệng kia, lúc đầu đầy vẻ thăm dò và cuối cùng siết mạnh lấy cô.

” Và tiếng Tây Ban Nha...” Nụ hôn của anh sâu hơn, miệng anh áp thật sát, vòng tay anh siết chặt. Lưỡi anh trượt trên đường nối giữa đôi môi cô, và nhịp đập của Kate tăng vọt lên gấp gáp.

“Và Pháp-” bàn tay của anh ôm xung quanh gáy cô, miệng anh chậm chậm mở ra trên khuôn miệng cô. Lưỡi anh chạm nhẹ lên cô thăm dò, và Kate trả lại nụ hôn kín đáo ấy, cô mê mải quấn tay lên cổ anh và áp sát

cơ thể mình vào những đường nét cứng rắn của người anh. Trước nỗi ngạc nhiên của Kate, phản ứng của cô khiến anh đột ngột kết thúc nụ hôn. Thay vào đó, anh đặt lên trán cô một nụ hôn rất nhẹ và thì thầm. “Anh cũng nói được chút ít tiếng Đức và một ít tiếng Hy Lạp...” Bờ môi anh áp vào thái dương cô, anh tiếp tục. “và một ít tiếng Nga, một ít tiếng Nhật nữa.” Anh trượt khuôn miệng mình qua gò má mịn màng lên tai cô, và hơi thở ấm áp của anh khiến cô rung động và cô tự động tựa vào anh sát hơn khi anh tình nghịch kết thúc câu nói của mình. “và anh hầu như không biết tiếng Hà Lan.”

Mặc cho giọng nói thoải mái của Mitchell, phản ứng run rẩy của cô cũng làm anh khao khát mong muốn bắt cô cảm nhận nỗi rung động một lần nữa, mạnh mẽ hơn, và dài hơn, anh phải vận hết sức lực để nâng đầu lên. Anh không thể hiểu tại sao việc hôn cô thôi cũng đã đẩy lên trong anh tác động cơ thể mạnh mẽ đến như vậy, và anh thực sự nhẹ nhõm vì anh đã xoay sở để đưa ra tất cả những thứ ngôn ngữ mình nói được trong lúc giữ mọi chuyện trong vòng kiểm soát của mình.

Kate tựa quây trong vòng tay anh và ngước lên. “Anh quên chưa nói đến tiếng Anh.” Cô cười.

Hòa theo thích thú, Mitchell đột nhiên cảm thấy rằng tiếng Anh cũng cần phải tính vào cùng với nụ hôn như các thứ tiếng khác. “Chưa à?” anh hỏi, và chậm chậm cọ xát ngón cái lên viền môi dưới mềm mại của cô; rồi anh nhìn vào cử động của ngón tay mình. Sự kiểm chế vỡ tan. Anh ấn ngón cái xuống mạnh hơn, buộc đôi môi cô tách ra, và đột ngột áp lên cô một cái hôn đôi khát, ngẫu nhiên. Lưỡi anh tìm sâu trong miệng cô, và nụ hôn trở nên hoang dại. Cô hôn trả lại anh, những ngón tay bám chặt lên những bắp thịt sau lưng anh, kéo anh sát lại trong lúc hai bàn tay anh trượt không nơi nghỉ trên khuôn ngực cô, rồi xuôi về sau, áp chặt lấy hông cô và kéo cô vào phần cương cứng của mình.

Khi Mitchell buông được cô ra, nỗi khao khát trong anh đang cuồng nộ thét gào, và ý tưởng đi cùng cô về căn biệt thự trong tình trạng cơ thể của anh đang phấn khích quá thật quá hài hước để cân nhắc đến. Thay vào đó, anh giữ cô trong vòng tay mình, khuôn mặt cô nép vào lồng ngực vững chãi của anh, mái tóc hung đỏ đang đổ tràn trên cánh tay anh thành một dòng thác rực rỡ. Ngước lên nhìn qua đỉnh đầu cô, ánh mắt anh dôi ra phía ngoài khơi xa kia, những xúc cảm của anh lẫn lộn đâu đó giữa cảm giác kích động, vui sướng và cả hoài nghi. Cô đang tựa sát vào anh tìm nơi nương tựa, bàn tay cô đặt lên phía con tim anh đang đập thình thịch, những ngón tay xoa nhẹ dịu dàng. Anh thích cách cô đang chạm vào anh. Anh biết cô cũng cảm nhận được xúc cảm thể chất nhiều như anh vậy, và anh cũng thích luôn điều ấy.

Thực ra thì anh thích tất cả mọi thứ nơi cô.

Anh thích tính hài hước của cô, sự nồng nhiệt và vẻ gợi cảm của cô. Anh thích lòng can đảm và tính thẳng thắn cùng niềm kiêu hãnh trong cô. Anh thích nụ cười và cả tiếng cười khúc khích êm tai của cô. Anh thích khuôn mặt, mái tóc của cô và cách cô chạm tay lên vai anh lúc trước, khi cô nói với anh rằng. “Tôi cảm nhận rằng nơi anh còn có nhiều hơn chỉ một khuôn mặt đẹp.”

Anh thích cách cơ thể cô vừa khít với anh, và cách khuôn ngực cô trong hai bàn tay anh. Mitchell xem xét lại hướng suy nghĩ của mình và cúi xuống, buông cô ra và bước lại ngôi nhà. “Đó là thứ tiếng bao nhiêu rồi?”

Cô ngẩng đầu lên khỏi ngực anh, nghiêng người trong vòng tay anh, ánh mắt ngây ngô trong giây lát; thế rồi cô nở một nụ cười vẻ thất vọng rất đáng yêu. “Em không biết. Em quên đếm từ lúc anh nhắc đến tiếng Pháp.”

“Thế thì chúng ta sẽ phải bắt đầu lại từ đầu thôi.”

“Ôi, chúa...” Tiếng cười cô nghẹn lại, và cô yếu ớt tựa trán mình vào ngực anh.

“Nhưng không phải ở đây,” Mitchell thích thú trước phản ứng của cô; rồi anh vòng tay quanh eo cô và dẫn cô về ngôi biệt thự. Khi họ bước qua bãi cỏ, anh cố nhớ xem lần cuối cùng mà một người phụ nữ đã khiến anh trải qua những biến đổi mạnh mẽ, thường xuyên, lặp đi lặp lại từ tiếng cười đến lòng ham muốn, và từ thất vọng đến bị mê hoặc là lúc nào. Anh không thể nhớ nổi chuyện đó đã từng xảy ra với anh không nữa. Trải nghiệm này thật đáng ngạc nhiên, kích động và thích thú. Anh không muốn làm gì để giảm bớt đi, hay người phụ nữ đã ảnh hưởng đến anh như thế, và khi anh liếc nhìn về phía cánh cửa ngoài hiên đang mở, anh tự hỏi liệu đó có phải là một sai lầm khi đưa cô lên giường trong chính căn phòng của bạn trai cô

ở khách sạn này không. Thế rồi anh lại tự vấn rằng chính cái gã mà anh nghĩ đến có bận tâm gì đến cô? Đến anh? Hay đến cả hai người bọn họ?

Khả năng anh không thích ý tưởng lên giường cùng cô trong căn phòng của một gã đàn ông khác có vẻ buồn cười, vì anh đã làm những điều tương tự như thế trước đây và không hề có chút băn khoăn dù là nhỏ nhất. Theo quan điểm của anh về điều đó, Mitchell quyết định rằng mối quan tâm của anh là hoàn toàn vì lợi ích của cô – cho đến khi họ bước vào phòng và cả hai người nhìn thấy chiếc áo khoác thể thao gá trên lưng ghế trong phòng khách.

Kate phản ứng với một câu nói rõ ràng là ngạc nhiên. “Lúc trước khi anh đi, anh quên áo khoác rồi.”

“Giải thích chuyện đó cho một anh luật sư chắc là khó đây,” Mitchell buột miệng mà không hề định phát ngôn một câu như thế. Gã luật sư là chủ đề bị cấm trong mọi tình huống, và anh không thể nào tin nổi anh vừa ngu ngốc hay thô bỉ đến mức lời anh ta vào ngay lúc này.

“Em đáng lẽ phải nhận ra và...”

“Và gì?” Anh dò hỏi, mặt dù hẳn làm tệ thêm vi phạm cuối cùng của anh và làm anh thậm chí còn bực bội với chính mình hơn nữa.

Kate quăng cho anh một nụ cười khó chịu và cúi xuống xem xét con chó đang ngủ say. Mũi Max mát lạnh và ẩm ướt, nó mở hé mắt khi cô chạm tay vào; rồi cái đuôi vẫy nhẹ nhẹ và nó lại chìm vào giấc ngủ. Hải lòng, cô đứng dậy và lau hai lòng bàn tay vào hai bên quần. Cô đang cố gắng nghĩ đến việc mình sẽ phải làm với chiếc áo của Mitchell, và cô ước gì vật này đừng xuất hiện, vì nó đang khiến cô cảm thấy lén lút và tội lỗi trước việc lên giường cùng anh ở ngay đây trong phòng ngủ của Evan, những giây phút trước khi cô cảm thấy vui sướng và hạnh phúc. “Em đoán em có thể gói nó vào túi đồ tên anh và đặt lên bàn.”

Mitchell hiểu đó là một giải pháp hợp lý vô cùng, nhưng vì một lý do nào đó anh đột nhiên thấy cái ý tưởng đó thật khó chịu – gần như thể đó chính là anh, thay vì chỉ là chiếc áo, cô sẽ quăng vào túi và vứt lên trên chiếc bàn kia.

“Hay em đoán là em tống nó vào tủ và chờ khi nào anh gọi đến và nói cho em biết phải làm gì với nó.”

Mitchell ghì lại lòng thối thúc ngu ngốc hỏi cô liệu cô có nghĩ gã luật sư kia và anh mặc chung một size áo hay không; rồi anh đưa mắt sang chiếc điện thoại và hình dung gã luật sư kia đang đứng đó, trả lời cuộc gọi của Mitchell về chiếc áo khoác và để lại lời nhắn của Mitchell. Khi anh nhìn vào điện thoại, trong óc anh nhận ra ánh đèn báo tin nhắn không còn sáng nữa. Có nghĩa Kate đã nhận cái tin thoại kia vào lúc nào đó trong tối nay.

Anh nhìn sang cô, nửa mong đợi cô cũng ngó đến điện thoại, nhưng cô đang nhìn về phía cái giường với vẻ mặt rõ ràng là tội lỗi, thay vì vẻ mặt dịu dàng, mỏng mảnh mà cô đã tỏ ra vài phút trước. Dù cho gã luật sư kia không hề hiện diện trong căn phòng này thì anh đã trở thành một trở ngại rất dễ thấy đối với niềm vui hưởng thụ không kiểm soát nổi của cả hai người bọn họ, Mitchell cảm ghét nhận ra. “Anh ta vẫn sẽ bay tới vào ngày mai chứ?”

Kate lắc đầu. “Ngày kia.” Cô lên tiếng, nhưng cuộc đối thoại của họ về Evan đã khiến cô cảm thấy bực bội đến nỗi không thể nhìn vào chiếc giường kê ở góc phòng kia mà không cảm thấy hèn hạ. Về mặt luân thường đạo lý mà nói, đây không phải là phòng khách sạn của cô hay giường của cô. Evan đang trả tiền cho tất cả những thứ đó. Giờ hãy quyết định đi, trí óc cô nhắc nhở. Quyết định đi. Quyết định đi. Bận rộn với cuộc đấu tranh riêng giữa đạo đức và tính hợp lý, Kate quay sang sững sốt, từ khóe mắt, cô thấy Mitchell đang nhắc chiếc áo lên. “Anh sắp đi sao?” cô phiến muộn thốt lên.

Anh gật đầu, sau đó anh phần nào xua tan nỗi sợ hãi của cô bằng cách nắm lấy cổ tay cô và kiên quyết kéo cô vào vòng tay mình.

Cô lưu ý rằng anh trông vui vẻ, chứ không bực bội. “Nhưng, tại sao vậy?”

“Bởi vì, ” anh khô khan đáp, “có một điều cho anh biết những cô gái thánh thiện người AI len lén xinh đẹp nghĩ thật hư khi ngủ với một người đàn ông trong phòng của người đàn ông khác.”

Đôi mắt Kate mở to trước lời nói sắc bén của anh, nhưng cụm từ “cô gái thánh thiện” dường như quá không thích hợp trong hoàn cảnh này đến nỗi cô khó che giấu sau lời nói giả tạo. “EM hầu như không cư xử giống như một cô gái thánh thiện.”

“Anh đã đoán sai về căn phòng này?” anh chỉ ra với một nụ cười hiểu biết.

“Không hẳn, nhưng...”

“Và anh cũng nghĩ rằng nếu như chúng ta ngủ với nhau ”ngay từ cuộc hẹn đầu tiên,” một trong hai ta sẽ quyết định vào ngày mai rằng cách cư xử tối nay của hai ta sặc mùi quan hệ tình dục bữa bãi, nhớp nhúa.”

“Ý là anh phải không?” Kate ngây ra, còn anh bật cười.

“Không phải anh. Mà là em.”

Kate ngẫm nghĩ đến lời anh vừa nói, và cô không cố che giấu nỗi khao khát hay vẻ bối rối mà cô cảm thấy. “Em chưa bao giờ nhận ra em phải trở thành một phụ nữ ra vẻ đoan trang .”

Anh đáp lời cô bằng việc trượt những ngón tay mình qua hai bên tóc cô và xoay mặt cô ngửa lên cho một nụ hôn đôi môi để đưa ra một câu mệnh lệnh cộc lốc. “Ngày mai hãy vượt qua chuyện đó.”

Kate cố nghĩ một lời đối đáp thông minh và thay vào đó cô nhẹ nhàng nói. “Vâng,” Hải lòng vì vấn đề đã được giải quyết ổn thỏa, anh bỏ tay xuống và quay ra hướng cửa hiên, dường như có ý định đi bộ vòng qua tòa nhà. “Anh biết là cửa chính ở kia mà.” Kate chỉ ra.

“Nếu anh mà đi ngang qua cái giường kia với em, anh sẽ có em ở đó trong vòng ba mươi giây.”

“Anh chắc chắn về bản thân mình quá đấy.” Cô đùa.

Anh nghiêng đầu quay lại, nhắm chặt mắt và nói. “Cứ thách anh chứng minh đi. Hãy cho anh một cái cơ thôi. Đó là tất cả những gì anh cần ngay lúc này – chỉ một cái cơ rất nhỏ và những do dự mới mẻ mỏng manh của anh sẽ chẳng còn là vấn đề.”

Kate khôn ngoan quyết định không làm điều đó, anh mở mắt ra. “Anh sẽ đón em và Max lúc 10 giờ. Chúng ta sẽ đưa nó đến bác sĩ thú y ở St. Maarten và nghỉ cả ngày trên đảo. Và buổi tối,” anh nói thêm đầy ý nghĩa. Khi cô không tỏ ý phản đối, anh nói. “Em có thích đánh bạc không?”

Kate nhìn vào người mà cô đã đồng ý qua đêm ngay sau khi quen chỉ một vài tiếng đồng hồ và nói với một nụ cười duyên dáng. “Chắc rồi.”

Anh hiểu ý cô và cười toe toét. “Thế thì hãy mang theo quần áo để thay vào buổi tối – thứ gì đó đẹp nhé.”

Anh quay đi và biến mất sau ngưỡng cửa.

12. Chương 12

Ngồi ở cuối boong tàu trên chiếc du thuyền của Zack Benedict cùng với một tách cà phê, một đĩa bánh mì nướng và một tờ báo đặt trên bàn ngay trước mặt, Mitchell ngược lên nhìn qua hàng lan can sắt khi người thuyền trưởng lăm bắm chữi thề, mắt nhìn trừng trừng vào con thuyền đang áp lại gần.

Đồng phục trắng tinh từ phần cổ còn hồ bột cứng của chiếc áo sơ mi dài tay đến tận đôi giày chống trượt bóng loáng, thuyền trưởng Nathaniel Prescott cao, tóc xám với dáng người thẳng tưng và toát ra một khí chất mạnh mẽ. “Chuẩn bị đi,” ông cảnh báo Mitchell. “Một cái nữa lại tới kia.” Vừa dứt lời, một cái phà chở đầy du khách tới hòn đảo lân cận đang lướt sát chiếc du thuyền chỉ cách 50 feet không hơn, và giọng nói của nhân viên phụ trách phà om sòm thông báo qua chiếc loa tới những vị khách của anh ta. “Kính thưa quý vị, đang nằm ở bên mạn phải chúng tôi– chính là bên phải của quý vị - là chiếc du thuyền dài 125 foot, thuộc quyền sở hữu của ngôi sao điện ảnh Zack Benedict, chiếc thuyền đặt tên Julie, theo tên vợ của anh.

Hãy chuẩn bị máy quay sẵn sàng, và tôi sẽ đưa quý vị vào gần hơn nữa. Tôi nhìn thấy một người đàn ông trên boong tàu có thể chính là Benedict.

Mitchell lẩm bẩm rửa thầm và đưa tờ báo lên che mặt. “Tôi không hiểu làm sao Zack lại chịu đựng được việc này. Tôi những muốn chĩa súng vào mặt bọn họ.”

Cho đến tận ngày hôm qua, chiếc Julie đã bình an cập vào một cầu tàu tại một trong những bến du thuyền xinh đẹp của St. Maarten, nhưng vài fan hâm mộ điên cuồng của Zack đã phát hiện ra con tàu và nhận ra nó thuộc quyền sở hữu của ai. Tin tức lan đi rất nhanh khắp hòn đảo. Trong vòng nhiều giờ đồng hồ, cầu tàu trở thành điểm thu hút khách du lịch, với những người hâm mộ Zack túm tụm vây quanh con tàu, hy vọng chụp được vài kiểu ảnh, và tạo một nỗi phiền toái chết tiệt. Vài người trong số họ vẫn lượn lờ bám theo suốt cả đêm qua khi Mitchell quay lại từ chỗ Kate, và để cho Mitchell có chút yên ổn, thuyền trưởng của Zack đã phải lái con thuyền rời khỏi bến ngay khi Mitchell trở lên boong. Giờ thì chiếc du thuyền này đã neo ngay bên ngoài bến, tách xa khỏi những vị khách bộ hành phiền toái, nhưng lại không thể tránh khỏi đám du khách trên những chiếc phà và các tàu du lịch nhỏ.

“Tôi đang liên lạc với các bến khác để xem liệu họ có luồng vào đủ rộng không.” Prescott nói bằng một tông giọng nhấn nhé của một người đã nhiều lần trải qua những tình huống như thế này rồi. “Đáng tiếc là tới giờ chúng ta sẽ phải dùng xuồng để đưa anh vào bờ thôi. ”

“Không sao,” Mitchell lên tiếng. “Tôi có ít việc lật vật phải làm ở St. Maarten sáng nay.”

“Tôi sẽ bảo Yardley chuẩn bị sẵn xuồng trong vòng...” Ông ngừng lại, chờ câu trả lời của Mitchell.

Mitchell liếc vào đồng hồ. Đã 8:15. “trong vòng 1 tiếng rưỡi nữa.”

“Tôi sẽ gọi vào di động, và cho ông biết nơi bọn tôi cập và để ông dễ tìm tới nay,” Prescott tự nguyện.

“Tối nay tôi không quay lại. Tôi sẽ ở khách sạn.”

Sáng nay, trong ánh nắng ban ngày, anh thích thú và có chút bối rối vì khoảng thời gian dài mà anh dành cho cô. Khi cô khẩn nài anh giúp cho một con thú lai đi lạc, anh đã nhanh chóng điều đến một chiếc cứu thương đi cùng bác sĩ và rồi còn tự nguyện đưa con chó đi khám nữa. Sau đó, khi từ chối ngủ với anh và gặp lại anh nếu như anh không kể cho cô nghe về bản thân mình, cô đang áp cho anh một tối hậu thư, và anh ngay lúc đó đã thừa hiểu ý định ấy. Anh không đồng ý bị thao túng, và anh đã bỏ đi – chính xác là đáng ra anh phải làm thế. Nhưng rồi, bị cuốn đi bởi một ham muốn mãnh liệt mờ mắt trong ký ức mình, anh đã chịu nhượng bộ và quay lại trả lời những câu hỏi của cô. Và nếu đó còn chưa đủ lạ kỳ, anh lại chịu đựng một cuộc công kích của cái tinh thần hiệp sĩ tức cười và quyết định sẽ không đưa cô lên giường trong căn phòng nghỉ khách sạn của gã bạn trai cô, nhưng phải đợi đến tận ngày hôm nay và đưa cô đến một khách sạn khác ở St.Maarten thay vào đó.

Quyết định ngoại lệ cho việc chờ đợi này còn kỳ cục gấp đôi xét thấy cái thực tế rằng suốt cả tối anh đã thắng thừng thái quá với cô về ý định ngủ cùng cô. Muộn màng nhận thức ra thì hầu như cách xử sự của anh tối hôm kia đang thất bại, à mà cũng không hoàn toàn như thế. Thời khắc sau anh lái xe đến khách sạn của cô tối qua, mọi thứ xung quanh cô bắt đầu ảnh hưởng tới anh.

Ít nhất đó cũng là cảm nhận của anh ngày hôm qua. Nhưng đây là hôm nay, và không có ánh trăng, tiếng nhạc – không có sự kết hợp của các chi tiết nhỏ nhỏ làm cho bằng cách nào đó đêm ấy dường như trở nên đáng nhớ – có khi còn là “một điều kỳ diệu” nữa. Ngay lúc này đây, Mitchell không chắc lắm rằng anh muốn vụ việc này diễn tiến như thế nào. Kể từ khi người anh cùng vợ con đến London, rất nhiều lúc Mitchell thấy anh đang trở nên “mềm yếu”, và đó là một thứ xúc cảm xa lạ và khá phiền phức. Đầu tiên William đã đến với anh; sau đó anh ấy lại lôi cả bà dì Olivia vào, và anh thậm chí còn bắt tay với cả ông nội anh nữa. Giờ thì anh lại đang dính dáng vào một cô gái người AI len tóc đỏ.

Cắt ngang dòng suy nghĩ, Mitchell nhận thấy một chiếc phà khác đã tiến đến sát bên con thuyền. Thay vì với lấy tờ báo, anh lại đưa tay nhón một lát bánh mì nướng, bẻ một miếng và quăng lên sàn tàu. Những con chim mòng biển rít lên chói tai và sà xuống. Anh bẻ thêm bốn miếng nữa và đám mòng biển trắng tinh muốt vào từ khắp mọi hướng.

“Thưa quý vị,” giọng người phụ trách phà vang vọng. “Nếu các vị hâm mộ ngôi sao điện ảnh Zact Bennedict...”

Mitchell rải thêm hai miếng bánh mì nướng nữa lên boong tàu, những con chim mòng biển từ trên bầu trời nhào xuống như mưa, tiếng rít chói tai.

“... Hãy chuẩn bị sẵn máy quay...”

Mitchell nhặt hết phần bánh mì còn lại và chậm rãi tung những mẩu vụn ra boong tàu cùng một lúc. Đám mòng biển phải đến hàng trăm con quây lại thành một bức màn dày màu trắng xám.

“... Hãy coi chừng đàn mòng biển...”

Mitchell liếc vào đồng hồ và kéo ghế đứng lên. Anh vẫn phải chuẩn bị đóng gói đồ qua đêm.

Được che chắn khỏi tầm nhìn của các vị du khách bằng tấm chắn của đàn mòng biển điên cuồng, anh lững thững đi dọc trên boong tàu.

Chiếc vali màu xanh đen của Kate đặt ngay dưới gầm giường, đồ bên trong đã sắp xếp thật gọn gàng và đầy đủ.

Ngồi trên chiếc sofa trắng muốt kê ngoài phòng khách, cô lơ đãng xoa đầu Max trong khi mắt nhìn chăm chăm vào cái vali và lo lắng cố lấy lại những xúc cảm mà cô đã có tối qua – những xúc cảm có vẻ như hoàn toàn thích hợp và cực kỳ hợp lý với cô để đồng ý qua đêm với anh. Sáng nay, việc cô đang toan tính làm dường như có chút điên khùng.

Cô nghĩ mình đã cảm thấy vui mừng khôn xiết thế nào tối qua khi Mitchell bước tới ngay sau lưng cô trong vườn và nói với cô rằng. “Anh trai anh tên là William,”. Trong lúc hồi tưởng lại, cô hình như đã hoàn toàn bị mê muội bởi một người đàn ông chỉ vì anh ta miễn cưỡng đề cập đến một vài chi tiết thực về anh trai mình và tiết lộ những thứ tiếng mà anh biết. Thật vô lý.

Rõ ràng cô đã bị ảnh hưởng một cách ngớ ngẩn bởi cái không khí lúc ấy, thêm với vẻ ưa nhìn hấp dẫn của anh và nét quyến rũ tinh tế mà hiển nhiên là cảm dỗ cô – chính xác đó là những thứ mà anh đã có ý định để xảy ra. Từ đầu buổi tối, anh đã tỏ rõ nỗi ham muốn ấy. “Tôi còn mất tinh thần hơn nếu cô kể cho tôi cô là một bà xơ... tôi muốn chắc chúng ta đang cùng một suy nghĩ... nhưng tôi thực định cưỡng đoạt cô.

Ngay cả cách anh hôn cũng là cố tình cám dỗ. Những nụ hôn chậm rãi, khuấy động chuyển thành nóng bỏng và đòi hỏi – cách anh ấn hông cô sát vào hai bắp đùi chắc nịch của anh trong lúc mê mải hôn cô. Cô nhận ra đó là cái hôn có mục đích hiển nhiên, rõ ràng. Tuy vậy, cô không ngốc nghếch đến độ sẵn lòng ngủ cùng anh chỉ vì cô đồng ý làm chuyện đó tối qua.

Sau khi Mitchell đi khỏi, cô trần trọc trên giường, quá bồn chồn và kích động, vì thế cô đã xổ tung hết đồng quần áo mang theo, cố chọn ra những bộ trang phục phù hợp nhất, cho dù Mitchell quyết định hai người nên làm gì lúc ở bên nhau đi chăng nữa. Khi cô xong việc thì đã gần 3 giờ sáng, và những bộ đồ đã nằm ngay ngắn bên cạnh chiếc va li cùng với giày, túi xách, vòng tay và đôi hoa tai. Thứ duy nhất mà cô không quyết định được là thứ cô sẽ mặc và kiểu tóc mà cô sẽ chọn khi anh đến đón cô đi.

Sáng nay, cô đã quá bận tâm lo lắng đến vẻ ngoài của mình. Thay vì nhặng xị lên với mái tóc, cô chỉ việc túm gọn lại thành một cái bờm ngựa đằng sau, và cô chọn ngay bộ đồ đầu tiên đập vào mắt mình lúc mở cánh cửa tủ - quần jean, áo phông trắng ngắn tay và đôi dép sandal bằng da thuộc.

Với một tiếng thở dài bồn chồn, Kate cúi xuống võ nhẹ lên đầu Max. “Tất cả là do lỗi của mày hết,” cô trông ghẹo. “Chỉ vì anh ấy đã giúp ta cứu mày và rồi lại phải gọi thuốc diệt rận, tao cảm thấy ngứa với anh ấy hơi bị ép buộc ...”

Ba tiếng gõ đanh gọn vang lên ở ngoài cửa làm cô giật mình. Max bò dậy bước lững thững bên cạnh cô, lê theo cái “vòng cổ” tạm thời mà cô sáng tạo ra bằng hai dây đai thắt lưng buộc vào từ hai chiếc áo choàng phòng tắm mà khách sạn cấp cho khách.

Cô ngược lên nhìn đồng hồ. Đúng 10 giờ sáng.

13. Chương 13

Đặt tay lên tay nắm cửa, Kate lưỡng lự, lo lắng lấy hết cam đảm đối mặt với người lạ mà cô đã đồng ý qua đêm trong một phút giây bốc đồng điên rồ. Cô nặn một nụ cười rạng rỡ trên mặt, và phòng khi anh định tiến tới cho nụ hôn chào buổi sáng, cô cố tình bước ba bước về phía sau trong lúc giật mạnh cánh cửa.

Dáng vóc cao lớn, đôi vai rộng của Mitchell hiện ngay trên ngưỡng cửa. Mặc chiếc quần đen thường và một chiếc áo polo đồng màu làm cho làn da anh sẫm hơn và biến đôi mắt anh thành một màu xanh biếc, anh nhìn đẹp trai đến chết người và vẻ quyến rũ không thể nào tin nổi.

Kate bước lùi thêm một bước nữa cho chắc. “Anh đến đúng giờ.” Cô cười rạng rỡ.

Anh đứng im trong giây lát, đánh giá khoảng cách mà cô đã cẩn thận đặt ra giữa hai người bọn họ, sau đó anh nhướn mắt vẻ hiểu biết lên nhìn cô và chậm chậm tiến vào. “Đúng giờ là một trong số ưu điểm ít ỏi của anh.” Anh nhún vai trả lời, lơ đãng nhìn quanh phòng. Kate dõi theo ánh mắt anh vào chiếc va li màu xanh đặt trên giường; sau đó anh chuyển sự chú ý của mình sang con chó, kẻ đang đứng chình ình trước mặt anh. “Max sao rồi?”

“Nó có vẻ ổn.” Kate đáp lại, liếc sang chiếc túi Mitchell cầm trong tay. “Em hy vọng là anh mang theo vòng cổ và sợi xích đến. Em đã phải gút hai cái dây đai áo choàng tắm để giữ nó trong nhà sáng nay.”

“Anh thấy rồi. Nó trông như vừa mới thoát khỏi gian spa phục vụ chó vậy.” anh châm biếm, tay đưa cho cô cái túi giấy.

Những kí ức vui vẻ mà họ đã chia sẻ cùng nhau tối qua quay trở lại như dòng thác lũ, cuốn đi chút xa cách lo sợ mà Kate cảm thấy sáng nay. “Anh sẽ đóng cửa.” Mitchell bước đến phía hiên nhà.

“Đồ ăn sáng vẫn còn đặt trên bàn đấy. Cứ tự nhiên.” Kate nói đằng sau lưng anh khi cô mở cái túi giấy xẹp lép, hầu như nhẹ bẫng ra.

“Anh không tìm được cửa hàng bán dây xích và cũng muộn rồi nên anh mua cái tương tự.” anh vừa nói vừa bước ra ngoài để xem xét những cái đĩa được đặt cẩn thận đặt trên bàn.

Kate lôi từ trong chiếc túi ra hai cái vòng cổ lẻo lẻo nhất mà cô từng thấy, một cái in hình cây cọ, cái kia có dòng chữ St.Maarten màu vàng chói lói in trên nền xanh da trời. Cười thầm, cô cúi xuống trước Max, xoay lưng tránh tầm nhìn của Mitchell trong lúc cô nhanh chóng tháo cái dây buộc tạm. Kate đã học cách thắt nút kiểu Windsor trên cà vạt khi cô làm việc tại nhà hàng Donovan trong những năm còn học đại học, những ngón tay cô thoăn thoắt tròng chiếc vòng cổ in hình cây cọ cho Max. Cô liếc ra sau khi Mitchell nhắc cái nắp đựng một cái đĩa đựng đồ ăn sáng lên. “Cứ coi như anh quá khó tính đi,” anh nhận xét, ‘nhưng anh từ chối biến thành kẻ thứ hai phải nhai một khúc xương.’

Một lúc sau, cô nghe thấy tiếng anh đóng cửa hiên, còn cô siết nút cuối cùng trên chiếc vòng cổ bằng một nhát kéo thuần thục, sau đó cô tháo đôi kính râm trên đầu cài lên đỉnh đầu Max, vỗ về nó nhẹ nhàng để nó không đưa chân hất tung ra.

“Em không chắc ”phong cách du lịch” của anh có tốt hơn cái “phong cách spa” của em không nữa,” Kate lên tiếng, Mitchel khựng lại ngay sau lưng cô. Xoay gót chân quay lại một cách duyên dáng, cô tránh ra và cho anh một góc nhìn thẳng đến Max.

“Ít nhất thì những cái vòng cổ này cũng nhẹ...” anh buột miệng, rồi sau đó bật cười và cúi xuống nhìn Kate, ánh mắt anh ấm áp, nụ cười uể oải và tán thưởng. “Rất thông minh.”

Kate mỉm cười, ánh mắt cô khóa chặt vào anh, và cô cảm thấy sức nóng đam mê của đêm hôm trước bắt đầu bao quanh họ. Anh cũng thấy rõ điều đó, vì anh quàng tay vào eo cô thật nhẹ, và giọng nói trầm sâu của anh trở nên khàn đi, gần gũi hơn. “Xin chào,” anh nhìn vào mắt cô và cười.

“Xin chào,” Kate thì thầm. Tiếng chuông điện thoại vang lên, cô giật mình; sau đó cô quay lại liếc vào nó với ánh mắt tội lỗi. Mitchell nhìn điện thoại, trong thâm tâm thấy khó chịu vì sự xen ngang không đúng lúc của gã luật sư kia. Thay vì hôn cô như anh đã định làm, Mitchell buông tay. “Hãy ra khỏi đây nào.”

Kate gặt đầu đồng tình và cúi xuống tháo vòng cổ cho Max; sau đó cô buộc nó và cái dây kia trong túi lại thành một sợi dây buộc tạm dài hơn.

“Nó hơi khó chịu khi bị buộc dây vào cổ lúc em dẫn nó ra ngoài vườn sáng nay.” Cô nói với Mitchell khi họ bước xuống con đường nhỏ từ biệt thự dẫn đến con đường chính của khách sạn. “nhưng nó không cố vùng ra.”

“Cái đó chứng tỏ rằng nó biết thưởng thức một miếng bít tết ngon lành.” Mitchell đáp trả, nhưng anh nhận ra con chó to tướng đó dường như chỉ muốn đi sát ngay bên cạnh cô hơn là thử kiểm tra xem cái dây dắt dài đến đâu, và anh khá ngạc nhiên là một con chó hoang đi lạc sẽ sẵn sàng lủi theo gót chân cô. Rõ ràng anh nhận thấy, Kate Donovan hẳn có sức thu hút đối với những “con vật lang thang” thuộc giống đực, cho dù là chó hay là người đi chăn nữa. “Hy vọng là nó biết điều mà leo vào xe và ngồi yên vị trên thuyền.” anh thêm vào.

Mitchell đã hạ mui chiếc xe ô tô mui trần để con chó không thể nhảy khỏi xe, nhưng Kate cũng không thể nào một mình bắt được con vật đó vào xe được. Sau khi nhét xong xuôi cái va ly của cô vào cốp, Mitchell quàng qua phía bên kia xe để giúp Kate, đến nửa đường anh đứng khựng lại, thích thú quan sát cảnh tượng đang diễn ra. Cô đang cúi xuống con chó, cố gắng vật lộn nhét hai chân trước của nó lên sàn ghế sau, và lần đầu tiên, Mitchell nhận ra rằng, từ phía sau, Kate Donovan đáng yêu vô cùng trong chiếc quần jeans bó sát. “Nếu em vào xe trước,” cuối cùng anh lên tiếng gợi ý, “Max sẽ sẵn sàng theo sau em ngay.”. Mảnh khoe đó quả có tác dụng, Mitchell đóng cửa xe lại ngay sau con chó; rồi anh vòng qua đầu xe mở cửa bên tay lái để Kate leo ra khỏi ghế sau và ngồi vào ghế trước.

Ở bãi đỗ phía bên kia đường, Thám tử Childress quan sát chiếc xe của Wyatt lăn bánh rời khỏi lề đường và liếc vào đồng hồ. Với tay lấy cuốn sổ ghi chú đang nằm trên ghế chiếc xe thuê màu trắng nhỏ tí, Childress ghi lại chính xác thời gian khởi hành của Wyatt trong lúc Thám tử MacNeil vội vàng lao ra từ tiền sảnh khách sạn và vượt ngang đường. “Cậu tìm ra danh tính cô gái tóc đỏ chưa?” Childress lên tiếng hỏi, vào sổ xe trong lúc cánh cửa phía bên MacNeil đóng sầm lại.

“Vẫn chưa. Người gác cổng trả lời y như gã quản lý lúc tôi hỏi tới qua – rằng tiết lộ danh tính của khách cho người khác là phạm vào nội quy của khách sạn.

Chiếc mui trần của Wyatt đã chuẩn bị rẽ sang phải hướng quốc lộ, Childress liền tăng tốc theo, “Cậu có dúm cho gác cổng tờ 5 đô trước khi hỏi không?”

MacNeil cười lục khục. “Tôi nhét hẳn cho anh ta tờ mười đô, và đó là câu trả lời tôi nhận được. Tuy thế, người trợ lý, Ngài Orly phụ trách ngày hôm nay, Orly trông rất bối rối. Trong lúc tôi còn ở sảnh thì có một đôi tên là “Wainwright” làm thủ tục nhận phòng, và Orly không thể tìm được giấy tờ đăng ký đặt chỗ trước của họ. Sau khi ông ta giải quyết xong liền sai một cậu chạy việc đưa họ đi xem khu nhà nghỉ và gọi họ là “Ông bà Rainright.” Tôi khỏi hỏi Orly về cô tóc đỏ trong lúc còn ở đó vì chắc chắn ông ta sẽ không nói, nhưng có thể ông ta đã quên tiết cái tên “Ông Wainright.”

Nói xong, MacNeil rút điện thoại di động từ túi áo ra bấm số gọi đến khách sạn Island Club. “Tôi muốn nói chuyện với Ngài Orly,” anh thông báo với nhân viên trực tổng đài.

Sau một khoảng thời gian chờ đợi đáng kể, Orly trả lời cuộc gọi của MacNeil, ông ta nói nhanh đến nỗi câu cú dúi vào nhau. “Orly đây. Xin lỗi vì đã để anh phải chờ. Tôi có thể giúp gì cho anh?”

“Tôi là Phillip Wainwright,” MacNeil nói dối, cố lấy giọng uy hiếp và đồng thời tỏ ra sẵn lòng bỏ qua những sai sót trước đó của Orly trong lúc làm thủ tục nhận phòng nếu như bây giờ ông ta sẵn lòng hợp tác. “Lúc tôi và vợ đang trên đường đi ăn sáng có gặp một người phụ nữ trẻ nhớ ra chúng tôi từ lần trước ở đây. Chúng tôi đều nhớ đã có một buổi tối thú vị với cô ấy vào mùa xuân năm ngoái, nên muốn mời cô ấy dự tiệc cóc tại ngoài biển, nhưng thật sự không tài nào nhớ ra tên cô ta. Cô ta có mái tóc đỏ và có nhắc đến chuyện hiện đang ở trong căn biệt thự số 6. Vậy tên cô ta là cái quỷ gì thế?”

“Rất lấy làm tiếc, Ngài Wainwright, nhưng việc tiết lộ danh tính khách với người khác là vi phạm nội quy khách sạn.”

“Tôi không phải là ”người khác“, tôi là khách !” MacNeil phẫn nộ hét.

“Quy định của khách sạn áp dụng cho cả khách, cũng như với cả người ngoài.”

“Cho tôi nói chuyện với Maurice,” MacNeil đòi hỏi, trong thâm tâm thừa biết vị quản lý đó hiện đang vắng mặt, “Tôi quen anh ta lâu rồi, anh ta sẽ sẵn lòng cho tôi biết danh tính của cô ta.”

Vị trợ lý ngập ngừng trong giây lát. “Maurice hiện không có ở đây.... tuy thế, nếu ông chắc chắn rằng ông ấy sẵn sàng tiết lộ cho ông biết....”

MacNeil cười thỏa mãn khi anh nghe thấy tiếng giấy lật sột soạt, nhưng câu nói tiếp theo của Orly thật đáng thất vọng, chẳng đưa thêm được chút thông tin nào hữu dụng hơn. “Căn biệt thự số 6 được đăng ký dưới tên một quý ông, và không có dấu hiệu cho biết tên người nữ. Rất tiếc, nhưng tôi đang có cuộc gọi khác...”

“Tên người đàn ông ở căn biệt thự số 6 là gì?” MacNeil hỏi nhanh. “Có khi chúng tôi nhớ ra.”

“Người đó là Bartlett, tôi không có ý khiếm nhã, nhưng thực sự tôi phải trả lời cú điện thoại kia ngay bây giờ.”

“Sao?” Childress háo hức hỏi.

MacNeil tắt di động và đút nó vào túi áo. “Căn biệt thự số 6 được đăng ký dưới cái tên đàn ông là ”Bartlett,” MacNeil trả lời, lặp lại câu nói của Orly, “Không có tên người phụ nữ.”

Giao thông trên hòn đảo này di chuyển với một tốc độ chậm rì , chiếc xe mui trần cũng bị sa lầy vào đó với tốc độ 1 phần 4 dặm một giờ. “Tôi cá Wyatt đang đi thẳng tới Blowing Point,” Childress dự đoán, nhắc đến cái cầu tàu nơi những chuyến phà và tàu nhỏ cập vào đón và trả khách tới đảo. Một phút sau, chiếc mui trần màu đen nhá đèn xi nhan xin đường sang phải. “Chết tiệt, đúng là Wyatt đang đi về phía Blowing Point, chúng ta sẽ phải lên chuyến tàu đáng ghê tởm để theo sau hắn. Tôi đã buồn nôn rồi đây.”

“Uống thuốc đi.”

“Tôi không uống được, loại thuốc đó làm tôi chuệnh choạng.”

“Đáng ra ông phải uống một viên vào tối qua, thay vì cheo leo bên mép thuyền ói văng cả óc ra.”

“Khi anh báo cáo với gã luật sư hôm nay, hãy bảo với Elliot rằng nếu như tôi buộc phải ngủ trên tàu vì chiếc du thuyền mà Wyatt đang ở lệnh đèn ngoài khơi thì chúng ta sẽ cần đến một con tàu lớn hơn – thứ mà không lắc như phao mỗi lần có sóng ấ. Tôi không định để bị say sóng cả tiếng rưỡi đồng hồ khi chúng ta bám theo hắn hết từ đảo này sang đảo kia đâu, nhưng tôi không thể làm việc nổi khi bị nhồi lên nhồi xuống cả một đêm dài chết đấm thế.”

Đó là lời nhận xét cuối cùng dập tắt mọi nỗi vui thú của MacNeil, vì Childress quả thực rất xuất sắc khi thi hành nhiệm vụ giám sát bằng xe ô tô. Đằng sau tay lái, Childress có thể luồn lách qua bất kỳ loại phương tiện nào, vượt trái vượt phải mà không hề thu hút bất kỳ chú ý nào. Ông ta cũng có một mảnh lối gần như lạ kỳ để biết khi nào thì cần áp sát xe Wyatt để xem Watt sắp sửa đi đâu và khoảng cách nào thì an toàn xa khỏi tầm gương chiếu hậu của Wyatt tránh khỏi bị phát hiện.

Chính vì điều đó mà Childress là người cầm lái, trong khi MacNeil xoay sở điều khiển một con tàu. Để đề phòng, họ thuê nhiều loại xe và tàu khác nhau mỗi ngày, nhưng MacNeil thì tin chắc về năng lực lái xe của Childress hơn là khả năng lái một con tàu đánh cá chiều dài lớn hơn 24 feet mà họ sử dụng hôm nay.

“Con tàu Wyatt đang đi hôm nay lớn không?” Childress hỏi khi ông đánh xe sang bên phải.

“Tôi không biết, 36 feet hay 38 feet gì đấy không chắc nữa.”

“Nếu lại phải ngủ trên tàu, tôi muốn một con tàu cỡ như thế.” Ông đợi cho đến khi Mac cuối cùng cũng quay lại trở mắt nhìn ông và tiếp tục. “Tôi không đùa đâu, Mac.”

MacNeil mở miệng định trêu gì đó nhưng ngậm lại ngay. Những giọt mồ hôi đang túa ra trên trán Childress, mặt ông ta chuyển thành một màu xám xanh dưới làn da rám nắng. Thay vì thừa nhận anh không nghĩ mình có khả năng xoay ở đâu ra một con tàu lớn hơn, MacNeil lên tiếng. “Sáng Wyatt để hành lý của mình ở khách sạn tại St. Maarten. Tôi không nghĩ anh ta định ngủ lại con tàu Benedict tối nay đâu.”

14. Chương 14

Cầu cảng ở Blowing Point hoạt động nhộn nhịp. Hai chiếc bè gỗ đôi bay phàn phật những ngọn cờ đủ màu sắc sắc sỡ chờ đầy du khách đang chạy ra khỏi dock, và những người khác xếp thành hàng dài chờ lên phà chạy từ Anguilla về St. Maarten và ngược lại cứ nửa giờ một chuyến.

Mitchell tìm được một chỗ đỗ xe gần cuối bến nơi con tàu anh thuê đang neo ở đó, viên thuyền trưởng đứng trên mũi tàu hút thuốc. “Anh hy vọng Max sẵn sàng theo em lên tàu như khi nó theo em vào trong xe vậy.” anh vừa nói vừa mở cửa xe cho Kate và đỡ cô ra ngoài. Cúi người ngó vào ghế sau, anh túm lấy sợi dây buộc tạm con chó. “Nó cứ lắc lung tung.”

“Nó sợ.” Kate tỏ vẻ thông cảm. Khẽ vỗ vỗ lên chân, cô gọi. “Lại đây nào, Max, ...”

Con chó to tướng cuống cuống nhảy phắt từ ghế sau gần như xô vào cô. Cười lớn, cô loạng choạng lùi lại, giữ thăng bằng và giữ lấy sợi dây buộc cổ của nó.

“Để anh giữ cho đến khi chúng ta đưa được nó lên tàu.” Mitchell lên tiếng. Nắm chặt lấy vòng cổ để giữ con chó chắc hơn, anh ghì lại; nhưng không cần thiết nữa, vì khi con chó chân vừa chạm đất, Max đã lên đến bên cạnh Kate và chạy lon ton một cách hỗn hởi đằng sau cô. “Em lúc nào cũng thuần hóa được bọn thú hoang hay Mac là một ngoại lệ đây nhỉ?” Mitchell tỏ vẻ ngờ vực.

“Max không hẳn là chó hoang,” Kate trả lời, cô gãi gãi đằng sau tai Max. Nó cả đời chắc chạy rong ngoài đường, nhưng nó quý con người, khi còn bé chắc nó đã ở quanh ai đó đã chơi đùa và nuôi nấng nó. Nếu không phải thế - nếu nó không “thích nghi” lại thì nó đã không muốn đi cùng chúng ta rồi. ” Cô liếc sang Mitchell đầy vẻ hối lỗi và giải thích. “Bạn thân cũng là bạn cùng phòng cũ của em là một bác sĩ thú y.”

Họ đến gần con tàu thuê của Mitchell, và sự chú ý của Kate chuyển sang nhiệm vụ làm sao để lôi được Max lên tàu. “Để em lên trước đã,” cô nói. Nắm lấy bàn tay đưa ra của viên thuyền trưởng, cô bước ra khỏi dock lên đuôi tàu, sau đó quay lại và vỗ lên chân ra hiệu cho con chó. “Lại đây, Max.” cô gọi.

Max lùi lại, toàn thân run lên vì khiếp sợ, nhưng khi Kate quyết định sẽ phải bế nó lên, nó liền nhảy một bước dài và hạ cánh xuống ngay dưới chân cô, khiến cô mất thăng bằng và phải viên thuyền trưởng đang ngay phía sau, ông ta liền giữ lấy tay cô.

“Cho đến giờ thì chuyện này dễ hơn anh tưởng nhiều.” Mitchell nhận xét, anh bước xuống tàu.

“Dễ hơn cho anh, không phải em.” Kate cười lớn, tay phải lông chó ra khỏi quần.

Mitchell cười thầm trước câu chế nhạo của cô và đi dọc theo lan can sắt để đứng bên cạnh cô, con chó vương ngay giữa họ. Viên thuyền trưởng khởi động máy tàu và Mitchell nghiêng người lơ đãng dõi theo cái bờm tóc buộc kiểu đuôi ngựa của cô tung bay trong gió khi con tàu tăng tốc rời xa bến.

“Sao anh nhìn em?”

Mitchell nhìn chăm chú vì cô là người đàn bà có một đôi mắt xanh nhất, một làn da mịn màng nhất và khuôn miệng đẹp nhất mà anh từng gặp. Và, nếu sự tận tâm của cô đối với một con thú lai đi lạc chỉ là một thứ biểu lộ vô tình thì cô cũng là người có trái tim dịu dàng nhất. Anh đã hoàn toàn bị mê hoặc trước tất cả những nét tính cách của cô trừ điểm cuối cùng. Vì một lý do nào đó, nó khiến anh cảm thấy bức bối một cách mơ hồ, không cất nghĩa được. “Anh đang nghĩ nụ cười của em thật đẹp. ” anh trả lời, rồi quay về phía lan can và tỉ tay của mình lên, dõi theo mặt nước bị con thuyền rẽ đôi thành một chữ V lớn.

Lời khen tặng bất ngờ làm lòng Kate tràn đầy vui sướng, nhưng vì anh không tỏ vẻ thích thú – hay thuyết phục khi trả lời câu hỏi của cô, cô quyết định không đáp trả.

Mười phút sau, khi họ tới gần St. Maarten, viên thuyền trưởng cuối cùng cũng phá vỡ sự im lặng. “Có ai trong hai người hâm mộ ngôi sao điện ảnh Zack Benedict không?” ông ta nói to.

Khi Mitchell không nói gì, Kate ngoảnh lại nhìn ông ta. “Tôi vô cùng hâm mộ anh ấy.”

“Phía kia là con tàu của Benedict,” viên thuyền trưởng báo cho cô, tay ông chỉ về mạn trái đến chiếc thuyền buồm màu trắng lộng lẫy đang neo trong cảng. “Nó được đặt tên là Julie.”

“Nó được đặt theo tên của vợ anh ta.” Kate giải thích với Mitchell khi cô háo hức ngắm nhìn con tàu thuộc quyền sở hữu của ngôi sao điện ảnh mà cô yêu thích.

“Sáng nay có vài du khách kể họ đã thấy Benedict ở ngoài boong đọc báo.” Viên thuyền trưởng tiếp tục. “Cô có muốn tôi tiến gần đó không? Tôi có thể giúp cô đến gần hơn, nếu anh ta ở trên boong thì cô nhìn được.”

“Không,” Mitchell gằn giọng ngay cùng lúc Kate lịch thiệp lên tiếng. “Không, cảm ơn.”

Giật mình vì giọng nói mạnh mẽ của anh, Kate tò mò quay sang. “Anh không hâm mộ Benedict à?”

Lông mày anh cau lại và một nụ cười khó hiểu nhếch lên trong lúc anh đưa ra câu trả lời cân nhắc của mình. “Thật lòng anh không thể tự mô tả mình là một fan hâm mộ Zack Benedict với em. Tuy nhiên, ” anh thêm vào. “Anh rất thích được nghe lý do tại sao em lại ”yêu thích” anh ta đến thế.”

Kate nghĩ anh đang hạ mình, nhưng cô không rút lại lời nói. “Em ngưỡng mộ anh ta trên phương diện một con người bình thường hơn là một ngôi sao điện ảnh.” Cô giải thích rất quả quyết. “Đàn ông thì nghĩ anh ta là đấng đại trượng phu mang tư tưởng cực đoan khi trốn khỏi tù vài năm trước và bắt Julie Mathison làm con tin, nhưng phụ nữ khắp nơi đều cảm thấy phát điên lên vì anh ấy đã tha thứ cho việc Julie dẫn anh vào bẫy và để bị bắt lại. Khi quay về thị trấn nhỏ nơi cô ấy sống để hỏi cưới cô ấy làm vợ, nửa số phụ nữ ở Mỹ đều khóc khi họ nhìn thấy đoạn quay cảnh đó trên truyền hình.”

“Em có khóc không?” Mitchell hỏi, quay hẳn về phía cô.

“Tất nhiên là em có.”

“Nghe như em là một người lãng mạn hết thuốc chữa ấy.”

“Chắc vậy,” cô thừa nhận.

“Cô ta đã phản bội anh ấy,” Mitchell nhắc để cô nhớ. “Nếu kẻ giết người thật sự không được tìm thấy thì Zack Benedict sẽ vẫn còn mục nát trong tù vì đã đặt lòng tin vào cô ta lúc đào thoát còn cô ta thì phản bội lại anh ấy.”

“Anh không dễ tha thứ, phải không?”

“Hãy cho rằng anh không phải là một kẻ lãng mạn.”

Dù câu nói phát ra nghe chắc như bấp, khi Kate nhìn vào khuôn mặt đẹp ấy, cô bần khoản nghĩ lại những hành động tối qua của anh và dẫn đến một kết luận. Cười nhẹ, cô quay lưng lại với anh và dán mắt vào chiếc thuyền buồm của Zack Benedict.

“Còn gì nữa vậy?” anh hỏi với vẻ tò mò háo hức.

“Em đang tính xem anh có phải là một người mơ mộng hay không.”

“Thế em nghĩ sao?”

“Em cho là anh có.”

“Và em nghĩ em biết được chỉ bằng cách nhìn vào mắt anh?”

Kate gật đầu quả quyết nhưng câu trả lời của cô có chút run rẩy. “Em thực sự mong là thế.”

Mitchell dẫn lại một nụ cười toe toét trước tông giọng của cô và hào hứng với ý tưởng làm cô ngạc nhiên vào ngày mai bằng cách đưa cô lên con tàu của Zack và giải thích cho cô rằng anh thân với cả Zack và Julie, và rằng anh yêu quý Julie. Tuy nhiên, ngay lúc này đây, anh không sẵn lòng nói bất cứ điều gì dẫn đến một cuộc tranh cãi kéo dài về người hùng lãng mạn yêu thích của cô, và anh không muốn tự sa vào một ràng buộc cho bất kỳ kế hoạch nào khác ngoài việc lên giường với cô.

15. Chương 15

“Phòng khám còn cách đây vài tòa nhà nữa,” Mitchell lên tiếng khi đỡ cô rời khỏi con tàu neo tại Captain Hodges Wharf ở Philipsburg, một thị trấn nhỏ tuyệt đẹp mạn Dutch Stt. Maarten. “Chúng ta có thể đi bộ tới đó, song với cái va li của em và con chó thì tốt hơn hết là gọi taxi.”

“Chắc vậy đi...” Kate vừa nói thì di động của cô đổ chuông, cô dừng lại lấy nó ra khỏi túi và nhìn vào màn hình hiển thị cuộc gọi. “Em cần nghe điện thoại. Em đã nhắn cho người quản lý gọi đến theo số này.”

“Anh sẽ xách va li và dẫn theo con chó đi tìm taxi.” Mitchell nói, chân anh đã bước xuống đường.

Kate áp di động vào một tai và bịt chặt tai kia lại, song quá nhiều tiếng ồn ào từ luồng xe chạy qua lại và những động cơ máy tàu làm cô phải đưa di động ra xa và chỉnh volume lên hết cỡ. “Vừa nãy tôi không nghe thấy anh nói gì, giờ thì được rồi. Ngày hôm qua có chuyện gì xảy ra à?”

Chậm chậm bước theo sau Mitchell, Kate lắng nghe Louis Kellard trao đổi những sự việc xảy ra ở nhà hàng trong một ngày.: Người cung cấp rau chỉ giao có một nửa số lượng đơn hàng, dẫn đến món ăn đầu tiên đặc trưng của nhà hàng phục vụ vào buổi tối phải thay đổi; nhân viên pha rượu từ chối phục vụ thêm rượu cho một ông khách say bí tỉ làm náo loạn và phải có người hộ tống ra ngoài; sáng nay luật sư của ông ta gọi đến, dọa sẽ kiện nhà hàng vì đã làm thân chủ của anh ta bê mặt; hầm rượu cần được bổ sung trước khi Kate quay lại...

Kate trượt vào phía ghế sau xe taxi còn Max nhảy ngay theo sau cô, vì thế cô ngồi dịch ra giữa ghế trong lúc chỉ đạo cho Louis: “Nếu gã luật sư kia gọi lại, đừng nói gì, hãy chuyển cuộc gọi cho luật sư của ta. Nhân viên pha rượu kia là ai vậy?” Khi Louis nói đó là Jimmy, cô trả lời. “Hãy nói Jimmy từ nay về sau phải xử lý khéo hơn. Bố tôi nói Jimmy rất hay tự ái, anh ta đang tính nghỉ việc. Anh đã nói chuyện với người cung cấp rau quả và tìm hiểu tại sao chúng ta lại chỉ nhận được nửa đơn hàng chưa?”

Trong lúc chiếc taxi giảm tốc độ trên con đường dọc theo phố Front, hai bên đường là dãy các cửa hàng và nhộn nhịp du khách chen nhau, Kate nghe nốt tràng than thở của Louis và cô cố hết sức giải quyết từng vụ việc một, song hầu hết thời gian cô trả lời những câu hỏi của Louis bằng câu hỏi của chính cô. “Bố tôi sẽ làm gì?”

Lúc Louis kết thúc xong, Kate cảm thấy vô vọng và khiếp hãi. “Hãy gọi lại cho tôi ngay trong buổi sáng nay, khi anh tìm hiểu xong chuyện gì xảy ra với đơn hàng rau quả và tại sao bản kiểm kê khăn trải bàn vải lanh đột nhiên lại thấp đến vậy.” Cô nhắc lại với anh trước khi tắt máy. Trượt di động vào trong túi; cô liếc sang Mitchell và thấy anh đang quan sát cô, đôi lông mày đen cau lại dò hỏi. “Em hình dung anh đang muốn biết cuộc gọi đó là gì,” cô lên tiếng.

“Anh không thể không nghe lỗi được. Anh đã có ấn tượng rằng em là một nhân viên xã hội còn bố em làm chủ một nhà hàng. Giờ thì có vẻ em đang điều hành cái nhà hàng đó thay ông.”

Hơi thở Kate run rẩy nhưng cô cố giữ cho giọng nói của mình vững vàng. “Bố em đã mất. Ba tuần trước ông bị giết chết trên đường đến nhà hàng. Tối đó đã muộn, cảnh sát cho rằng đó chỉ là một tai nạn xe thông thường, vì trước đó vài ngày đã có một tai nạn tương tự như thế ở khu kế bên. ”

“Và em đang cố gắng điều hành cái nhà hàng đó thay ông, đúng không?”

Kate gật đầu. “Em nghĩ làm ở DCFS để tập trung vào công việc. Suốt thời gian còn học ở trường và hồi đại học em đã làm bán thời gian ở nhà hàng, nhưng hoàn toàn không chắc là em biết quản lý theo cái cách mà bố em đã làm. Em...” Cô đột nhiên dừng lại và cúi đầu nhìn xuống, thấy đầu Max đang tựa lên gối cô, mõm nó ghéech lên và đôi mắt tỏ vẻ lo lắng dõi theo khuôn mặt cô.

Mitchell lặng lẽ kết thúc câu nói còn đang dang dở. “Em lo mình sẽ thất bại.”

“Em sợ thì đúng hơn,” Kate thú nhận.

“Em đã xem xét đến việc bán cái nhà hàng đó chưa”

“Thật ra không dễ dàng cân nhắc việc đó như ta tưởng. Bố em yêu nó, ông đã dành cả cuộc đời cho nó. Ông cũng yêu em, và vì hầu hết mọi lúc ông đã ở đó, hầu hết những kỷ ức đẹp em có với ông cũng gắn liền

với nó. Nhà hàng là một phần của chúng em. Giờ nó là tất cả những gì còn lại của ông... và cũng là tất cả những gì còn lại của "chúng em. Thật khó để giải thích..."

Ngỡ ngàng vì mong muốn được thổ lộ với Mitchell về khoảng thời gian bên cạnh bố, cô đưa tay xoa đầu Max, cố cưỡng lại cơn bốc đồng tức thời ấy. Sau vài giây do dự, cô liếc trộm sang Mitchell, nữa mong anh tỏ ra buồn chán và lơ đãng.

Thay vì thế, anh lại chăm chú nhìn vào cô. "Tiếp đi," anh nói.

Kate cố nghĩ lại một lý do tốt đẹp nào đó để giải thích tại sao nhà hàng lại giữ những hoài niệm yêu dấu trong thời gian ở bên bố cô như thế và bật thốt lên ý nghĩ đầu tiên nháng qua tâm trí cô. "Thường thì buổi chiều nhà hàng đóng cửa từ 3 đến 5 giờ, khi em còn nhỏ, em thường ngồi làm bài tập về nhà bên cạnh bố ở quầy bar trong lúc ông làm những việc phải làm. Ông ngồi sát em để giúp em những bài khó. Thật ra, chỉ vì đó là cách duy nhất để ông chắc chắn em phải hoàn thành xong đồng bài tập. Ông thích toán, lịch sử và môn khoa học, nhưng em biết ông ghét môn ngữ pháp tiếng Anh và ông ghét luyện cho em đánh vần." Kate mỉm cười buồn bã, "Em ghét làm bài tập về nhà, có lúc em bắt ông phải giúp em làm ngữ pháp tiếng Anh và luyện cho em đánh vần, liên tục hết ngày này đến ngày khác, chỉ để em thoát khỏi ông."

Thay vì đưa ra lời nhận xét, Mitchell nhướng mày, lặng lẽ ra hiệu cô nói tiếp. Hơi ngạc nhiên vì anh dường như tỏ ra thành thật quan tâm, Kate cố tìm một lý do khác nữa để kể cho anh nghe. "Lúc em lên lớp 4," cô ngập ngừng, "em quyết định rằng em muốn tham gia một khóa học trượt batanh. Bố em không không tán thành kiểu những đứa trẻ con cứ lượn lòng vòng ở đó, thế nên ông tống em vào lớp học bale hai buổi một tuần, cho dù em thật sự không muốn học. Trường dạy bale cháy ngay sau ngày em học buổi đầu tiên – em không dính lú gì đâu, nếu anh có thắc mắc."

"Khả năng đó chưa bao giờ anh nghĩ đến," Michell cam đoan.

Kate nhận thấy anh rất nghiêm túc và nín cười trước niềm tin hiện rõ rằng cô là một thiên thần bé nhỏ, cho dù thật ra ngày xưa tính tình cô có đôi chút hỗn xược. "Khi ngôi trường đó cháy, lớp học gần nhất phải đi xe bus, và em biết ông sẽ không bao giờ để em đi bằng xe bus đến đó, vì thế em cứ lải nhải rằng em thấy giáo viên ở đó tệ đến thế nào và em không thể học thêm bất kỳ một lớp bale nào nữa..."

"Và?" Michell thúc giục khi Kate bật cười khúc khích

"Và thế là bố em mời hẳn một cô giáo đến dạy cho em ngay tại nhà hàng. Chúa ơi, nhìn thấy ông cố gắng không nhăn mặt mới tức cười làm sao khi ba mươi cô bé mặc váy xòe múa may quanh phòng khách của ông hai ngày một tuần và một người phụ nữ nặng 300 pound nện thành thành vào chiếc đàn piano cổ của ông."

Kate im lặng, mỉm cười nghĩ đến những bữa tiệc sinh nhật mà bố tổ chức cho cô ở nhà hàng Donovan. Khi thấy Michell tỏ vẻ chờ đợi cô kể tiếp, cô nói với anh những gì cô nhớ được. "Mọi năm vào ngày sinh nhật em, ông mở một bữa tiệc lớn "bất ngờ" cho em ở nhà hàng và mời tất cả bạn học của em ở trường. Ông treo bóng bay khắp nơi và làm một cái bánh thật đẹp – lúc nào cũng là bánh socola trang trí kem lạnh màu hồng, vì em là con gái. Trước đó hàng tuần, ông đã cố phỉnh phờ em nghĩ ông sẽ không tổ chức tiệc. Ông nói người khác đã đặt trước phòng khách rồi vì chúng em cần tiền, hay là ông mắc bận phải đi vào ngày ấy. Ông muốn làm em bất ngờ khi em bước vào nhà hàng khi đi học về và thấy tất cả mọi người đều có mặt ở đó."

"Vậy em có bất ngờ không?"

Kate lắc đầu. "Không bao giờ. Làm sao ông có thể mong em đừng để ý đến cái hũ lớn đựng kem lạnh màu hồng đặt trong bếp ngay trước hôm sinh nhật em được, cả những cái hộp kem socola trong tủ lạnh, cả hai trăm quả bóng bay và một bình khí helium đặt sau nhà. Hơn nữa, ông lúc nào cũng hỏi một hoặc 2 người bạn của em để chắc chắn ai trong lớp cũng được mời, vì thế dĩ nhiên là em được bạn em kể cho nghe."

"Anh hiểu lý do em không bao giờ bị bố phỉnh rồi? Mitchell cười toe toét.

Kate bắt đầu đáp lại tiếng cười của anh, song cô bỗng trở nên nghiêm túc. "Thật ra, em đã bị phỉnh một lần – vào ngày sinh nhật lần thứ 14 của em ấy."

"Lần đó ông lừa em thế nào?"

“Bằng việc quyết định không tổ chức tiệc sinh nhật cho em nữa.” Để anh dừng hỏi thêm về ngày sinh nhật buồn bã đó, Kate kết thúc những hồi tưởng của mình và quay lại với câu hỏi trước của anh về chuyện liệu cô đã cân nhắc việc bán nhà hàng đó hay không. “Dù em có quyết định mình bán cái nhà hàng đó hay không, em vẫn phải tiếp tục mở cửa, vì thế em thực sự không còn lựa chọn nào khác trong lúc này ngoài việc phải đứng ra quản lý – nếu em có thể.”

Thay vì khách sáo nói lên những lời động viên rằng cô hoàn toàn đủ khả năng làm việc đó, việc mà Kate mong anh thể hiện ra, thì anh lại choàng tay ôm lấy bờ vai cô và siết chặt, chà xát cánh tay cô trong một cử chỉ dễ dàng an ủi. Kate tựa vào anh, để bàn tay anh làm dịu đi những lo ngại cho tương lai sắp tới, ít nhất thì cũng là cho mối lo lắng hiện thời.

“Anh lấy làm tiếc vì cái chết của bố em.” anh lên tiếng sau cả một phút im lặng. “Anh đã tự hỏi tại sao em lại đem theo cuốn sách nói về việc đối phó với nỗi đau ở nhà hàng hôm qua.”

Kate nhìn sững sờ. “Anh không bỏ qua bất cứ thứ gì, phải không?”

“Không khi anh đang tập trung vào một thứ nào đó. Hoặc một ai đó,” anh thêm vào, và chuyển cái nhìn chăm chú đầy ý nghĩa xuống đôi môi cô.

Kate biết anh đang cố tình tán tỉnh cô nhằm làm cô xao lãng và giúp cô lấy lại tinh thần, cô mỉm cười và theo sự tính toán của anh. “Anh đang tập trung vào cái áo của anh ngày hôm qua chứ không phải em.”

“Anh có một khả năng hiếm có – anh tập trung được vào cả hai thứ cùng một lúc.”

“Em cũng vậy,” cô đùa, “chính là tại sao em lại biết được taxi đã dừng và tài xế đang chờ chúng ta ra khỏi xe.”

16. Chương 16

Phòng khám của bác sĩ thú y nằm trong ngôi nhà ván ghép sơn hồng, và khu vực phòng chờ cũng chính là phòng khách của bác sĩ. Mitchell đã tìm ra địa chỉ này trong cuốn niên giám điện thoại sáng sớm hôm nay và gọi điện hẹn trước, nhưng cho dù đã làm thế, hai người vẫn phải chờ gần bốn mươi lăm phút đồng hồ, trong suốt thời gian đó Kate điền vào tờ thông tin của bác sĩ còn Max lung sục khắp căn phòng chật hẹp, khịt khịt mũi vào một con mèo đầy phân nộ, một con chó xù nhút nhát, và một con chim hoàng yến khiếp đảm rút vào trong lồng, những con vật này đều đã được chủ của chúng mang đến trước khi Mitchell và Kate tới.

Cuối cùng vị bác sĩ cũng thò đầu ra gọi đến lượt “Mary Donovan,” Kate để lại túi xách lên ghế bên cạnh Mitchell để cô rảnh tay giữ Max trong lúc vị bác sĩ khám cho nó.

Mitchell dõi mắt theo hình dáng cô khuất sau cánh cửa; sau đó anh nhặt một cuốn sách hướng dẫn du lịch được viết ở Dutch vì chẳng còn gì trong phòng đợi để mà đọc. Ngay tiếp đó tiếng chuông di động của Kate vang lên, anh để cuộc gọi theo chế độ trả lời tự động ghi lại tin nhắn, thay vì trả lời thay cho cô.

Một vài phút điện thoại lại reo, chế độ trả lời tự động lại nhận cuộc gọi.

Mười phút sau, di động của cô lại nhận một cuộc gọi khác. Mitchell cau mày nhướng mắt vào túi xách của cô, tự hỏi liệu gã bạn trai – luật sư ấy có phải đang cố liên lạc với cô không. Nếu thế, hẳn là anh ta hoặc rất kiên trì hoặc kẻ nào đó có giác quan thứ sáu đang cảnh báo cho anh ta biết rằng cô bạn gái đang lơ đãng những cuộc gọi của anh ta bởi vì cô còn đang lang thang với gã đàn ông khác. Nhìn chằm chằm vào chiếc túi xách, Mitchell mừng rỡ đến một gã luật sư trung tuổi, bệ vệ người chắc đã tỏa ra sức hấp dẫn đặc biệt khi Kate lần đầu gặp anh ta nhiều năm trước, nhưng giờ hẳn anh ta đã phệ cả bụng ra và mất hết hình tượng – và trở nên tuyệt vọng níu giữ lại một người đàn bà trẻ hơn anh ta rất nhiều – một người mà anh sợ là, có khi đã chán chường với vai trò của cô như một thứ ”đồ chơi”.

Mitchell đã chứng kiến cái kịch bản đó rất nhiều lần đủ để chắc chắn khẳng định niềm tin của mình, nhưng lần này anh có cảm giác hơi chút trắc ẩn kiểu quân tử cho gã luật sư kia. Rốt cuộc, tên khốn tội nghiệp đó

đã tiêu tốn cả một gia tài mới đưa được cô đến một khu nghỉ mát hàng đầu như thế này ở Caribbean, và trong lúc anh ta còn mắc kẹt ở Chicago, Mitchell lại sắp sửa đưa cô lên giường.

Anh ngược lên khi Kate xuất hiện cùng vị bác sĩ, anh ta không ngừng vỗ về cánh tay cô bằng cái cách mà khiến cho Mitchell bất bình. “Tốt hơn là tôi sẽ chụp X-quang phần vai và đầu cho Max.” vị bác sĩ kia cam đoan. “Tôi sẽ diệt luôn bọ chét cho nó và tiêm các mũi chích ngừa. Nếu như cô muốn tôi đưa nó trở lại tàu tối mai, chỉ việc gọi cho tôi thôi. Trong khi đó, ” anh ta tiếp tục nói lúc Mitchell đứng dậy, “tôi sẽ chuẩn bị tất cả mọi giấy tờ sẵn sàng để cô có thể đưa nó về Mỹ.”

Mitchell nhìn chăm chăm vào cô tỏ vẻ không thể nào tin nổi; sau đó anh nhấc va li của cô lên và đưa túi xách cho cô. “Thay vì gọi xe cứu thương đến cho Max tối qua,” anh đùa khi mở cửa cho cô bước ra ngoài. “anh đáng ra phải mua vé máy bay cho nó mới đúng.”

Kate chấp thuận lời nhạo báng với một tiếng cười ngắn và đưa ra lời giải thích cho việc làm của cô. “Em phải mang nó về nhà với em, nếu không nó sẽ người ta giết chết mất.”

“Đó có phải là lời vị bác sĩ kia nói với em không?” Mitchell hỏi khi anh bước ra khỏi vỉa hè ngay phía trước nhà bác sĩ và vẫy tay ra hiệu cho chiếc taxi ở góc đường.

Kate gật đầu. “Anh ta nói hầu như không có cơ hội nào để tìm một ngôi nhà cho nó ở đây hay ở Anguilla. Max là một con chó hoang đi lạc, và vì nó lớn quá nên nuôi nó rất tốn kém.”

Một chiếc Chevrolet màu xám bạc méo mó với biển “taxi” dán ngay trên cửa dừng lại, và khi cả hai leo lên xe, Michell chỉ đường cho tài xế. “Sáng nay em đã gọi cho bạn em là Holly, bác sĩ thú y ở Chicago.” Cô nói rõ. “Holly bảo em điều trị bệnh dại không còn khó khăn nữa, nhưng trong một vài trường hợp ngoại lệ thì chích ngừa bệnh dại là nghiêm trọng, thậm chí có những phản ứng phụ gây tử vong cho một số người. Đêm qua ông bác sĩ kia đã hoảng hốt ngay cả khi bệnh dại không phải là vấn đề nghiêm trọng trên đảo này. Thay vì cách ly tối đa Max trong vòng mười ngày, ông ấy có thể tiêm thuốc cho nó và biết ngay nếu như Max mắc bệnh. Em nghĩ ông ta đã định làm thế thật.”

Chắc là cô đã đúng, Mitchell biết vậy, vì thế anh đổi chủ đề câu chuyện. “Điện thoại của em reo mấy lần trong lúc em bận với bác sĩ.”

“Có lẽ Louis gọi từ nhà hàng và cả Holly nữa,” Kate lên tiếng, tay với lấy túi xách. Quên mất rằng cô đã điều chỉnh âm lượng đến mức lớn nhất, Kate nhấn nút nhận tin nhắn thoại trong lúc Mitchell lịch sự lùi ra một tập sách du lịch từ lưng ghế người tài xế và liếc qua nó.

Tin nhắn đầu tiên không phải là từ Louis mà là của Evan, giọng anh lo lắng đến nỗi Kate cảm thấy đau nhói vì tội lỗi. “Kate, tại sao em không gọi lại cho anh tối qua, em yêu? Anh đã gọi lại cho em ở khách sạn sáng nay và để lại tin nhắn, và anh vẫn chưa nghe thấy em hồi âm lại, anh đang rất lo. Có phải em ốm không? Hay là cơn đau đầu lại tái phát?”

Tin nhắn thứ hai của Evan càng làm cho tinh thần Kate tệ hơn. “Em yêu, anh vừa gọi cho Holly và cô ấy bảo đã nói chuyện với em hôm qua và cả sáng nay nữa, và báo là em vẫn khỏe. Rõ ràng em đang rất giận anh vì đã không ở cùng em đến nỗi em không nhận điện thoại của anh. Anh nhớ em phát điên lên, Kate, và anh mệt mỏi vì phải xa em và không thể ở cùng em suốt những ngày này. Chúng ta đáng ra phải ở cùng nhau ngay tại Chicago này. Chúng ta đã bên nhau nhiều năm rồi và đều biết là cả hai đều hạnh phúc. Cả hai đều mong ước giống nhau mà – một ngôi nhà, đám trẻ con, và được bên nhau. Còn gì khác nữa? Anh....”

Không chịu nổi phải nghe thêm một từ nào nữa, Kate tắt di động của mình mà không nghe hết tin nhắn tiếp theo. Cô lên lút liếc sang Mitchell, nhẹ nhõm vì anh dường như vẫn mê mải đọc cuốn sách hướng dẫn du lịch trên tay, nhưng anh đang cau mày, quai hàm căng ra. Sau một lúc im lặng khó chịu, Kate lên tiếng. “Mọi chuyện đều ổn.”

Đáp lại, anh nhét trả lại cuốn sách và nhăn mày nhìn cô. “Bạn trai em dường như lại nghĩ khác đấy.”

“Anh nghe được?”

“Anh không thể không nghe. Anh ta kết hôn rồi phải không?”

“Không, dĩ nhiên là chưa. Sao anh lại nghĩ thế?”

“Vì một điều, em đã nói hai người đã ở bên nhau nhiều năm rồi, nhưng từ những gì anh nghe thấy anh ta nói thì hình như hai người không sống cùng. Anh ta bao nhiêu tuổi?”

“Ba mươi ba. Tại sao anh...” Một nhận thức mới mẻ đập vào Kate và cô xoay người đối diện với anh. “Anh đang có ấn tượng rằng em là một...” cô ngập ngừng và rồi sắp xếp lại những từ ngữ mô tả khủng khiếp nhất lướt qua trong tâm trí. . –“một tình nhân?”

“Anh đã không dừng lại ở những khả năng đó, nhưng đó có thể là một khả năng thực tế nhất, dựa vào những gì anh biết về các tình huống tương tự.”

“Anh có nhiều kinh nghiệm về các tình huống ”tương tự”?”

Anh tựa người ra sau, duỗi dài đôi chân và lưỡng lự, thế rồi anh nhìn cô và nói thẳng thừng. “Đúng.”

Trước khi Kate có thể tiêu hóa hết câu trả lời ấy, anh thay đổi chủ đề. “Tại sao vị bác sĩ kia lại gọi em là ”Mary”?”

“Bởi vì em đã điền vào bản câu hỏi của anh ta bằng tên khai sinh, Mary Katherine. Từ lúc còn nhỏ mọi người ai cũng gọi em là Mary Kate. Bố em chưa bao giờ gọi em bằng một cái tên khác.”

“Mary Kate,” anh lặp lại tên cô có chút dứt khoát. “Rất dễ thương. Thật ra là tuyệt hảo với một cô gái Ailen thánh thiện.”

Sững sờ trước âm điệu của anh, Kate lên tiếng. “Em chưa bao giờ là một cô gái thánh thiện theo cái cách mà anh nghĩ. Thậm chí, em còn là một đứa bé ngỗ ngược.”

“Tốt thôi” anh ngắn gọn.

Kate quay đi và nhìn chăm chú vào những ngọn đồi nhấp nhô bên phải trong lúc cô cố gắng tìm một lời giải thích cho thái độ của anh. Một điều gì đó mà anh đã nghe trong những phút cuối cùng đang làm anh phiền lòng, nhưng cô không thể phán đoán ra chính xác đó là gì.

17. Chương 17

Vài phút sau, Kate liếc sang bên cạnh và bắt gặp anh đang nhìn cô, trán anh nhăn lại thành một cái cau mày trầm ngâm. Dần xuống cơn bốc đồng e dè bằng một cử chỉ vuốt thẳng tóc, cô phá vỡ sự im lặng với một câu nói ngớ ngẩn đầu tiên xuất hiện trong tâm trí. “Thời tiết ở đây lúc này quả là đẹp.”

“Đúng vậy.”

“Em đã nghĩ có lẽ sẽ mưa, nhưng bầu trời lại không hề gợn một chút mây nào.”

“Nếu trời không mây mà lại mưa thì quả là ngạc nhiên.” Anh long trọng tán đồng, nhưng miệng anh thì nhếch lên chỉ chực cười, còn Kate quá nhẹ nhõm đến độ cô trao cho anh một nụ cười toe toét ngượng ngáp.

Cái nhìn của Mitchell trượt từ đôi mắt xanh rạng rỡ của cô xuống tới bờ môi mềm mại, và cơn bốc đồng muốn hôn cô quá mạnh mẽ đến nỗi anh phải ngoảnh mặt đi và nhìn sang phía khác. Lương tâm của anh đột ngột lên tiếng sau cả thập kỷ im lặng về vấn đề đạo đức tình dục, và nó tràn qua tâm trí anh bằng một hình ảnh chân thực nhào nặn từ Mary Kate Donovan. Trong taxi, trên đường tới văn phòng bác sĩ thú y, cô đã thổ lộ với anh về người bố thân yêu và thời gian họ được ở bên cạnh nhau. Theo như lời cô nói, ngay cả với Michell- một người rất ít cảm nhận về các mối quan hệ gia đình ảm áp cũng thấy rất rõ rằng Kate yêu bố cô sâu sắc, và cô đang đau buồn vì cái chết của ông. Cô, như chính cô thừa nhận, rất sợ hãi vì phải gánh lấy trách nhiệm lên đôi vai nhỏ bé cố gắng để quản lý cái nhà hàng của ông ở Chicago. Gã bạn trai vắng mặt, người mà Mitchell giả định ban đầu là một gã tay chơi đến tuổi, giàu có chỉ biết sử dụng Kate như một món đồ chơi, thực tế lại là kém Mitchell một tuổi, và anh ta không chỉ quan tâm chăm sóc cho cô, mà còn mong mỏi được kết hôn với cô nữa. Anh ta đã đưa cô đến một khách sạn lộng lẫy trên hòn đảo nhiệt đới xinh đẹp này, rõ ràng là muốn giúp cô khuây khỏa. Khi anh ta cần phải quay lại Chicago, anh ta đã để

lại sau lưng một người phụ nữ đầy sức quyến rũ là một cô Kate đẹp, u buồn, hoảng hốt hẳn chưa bao giờ phản bội anh ta, nhưng cũng quá mềm yếu vì sự cô đơn và nỗi buồn đến nỗi sẵn sàng ngã vào vòng tay của Mitchell.

Tuần tới, hoặc là tháng tới, cô sẽ bắt đầu hối hận vì đã lên giường với anh, và rồi cô sẽ cảm thấy tội lỗi đối phó với nó cùng với tất cả các gánh nặng khác đang đè lên vai cô. Bản chất cô tốt bụng và dịu dàng đến nỗi ngay lúc nỗi buồn đau về cái chết của bố là của riêng cô, cô kiên quyết nhận nuôi một con chó hoang để giữ cho nó an toàn. Cô sẽ lúc nào cũng dằn vặt bản thân mình vì bất cứ việc gì “nhấn tâm” như việc phản bội lại người bạn trai kia.

Lương tâm của Mitchell chỉ ra rằng nếu như anh thực sự thích Kate như anh đang cảm thấy hiện giờ, anh sẽ phải để cho cô quyết định việc ngủ với anh bằng cách nói cho người tài xế kia quay lại và đưa họ trở về Philipsburg. Chính anh không quan trọng nhu cầu xác thịt kia. Trong nhiều thứ khác, anh không có ý định ở lại Chicago lâu hơn một tuần sau khi anh quay lại đó. Sự xuất hiện của anh ở buổi tiệc sinh nhật Cecil đã được đăng trên mục xã hội của tờ Tribune, và nếu anh còn tiếp tục bị bắt gặp ở Chicago, sẽ có kẻ bắt đầu sục xạo, và không sớm thì muộn cái quá khứ riêng tư của anh sẽ trở thành chuyện ngồi lê đôi mách trên người trước mặt những kẻ mà anh sẽ không bao giờ muốn chia sẻ chỉ một tối cùng dưới một mái nhà, huống hồ là chia sẻ cái câu chuyện nhớp nhúa đời anh. Hơn nữa, anh cảm thấy một nỗi ác cảm mãnh liệt, mơ hồ không giải thích được trong việc ghi nhận mối quan hệ của anh với dòng họ Wyatt đầy tiếng tăm, nhưng trong cái thành phố mà Kate Donovan sống, anh không còn có sự lựa chọn nào khác.

Lập luận của Mitchell tranh đấu với lương tâm và lý luận rằng Kate đã đủ tuổi để quyết định cho mình những gì mà cô muốn, và những gì là tốt nhất với cô. Hơn thế, một cuộc ái ân nồng nhiệt kéo dài sẽ cho cô một khoảng sao lãng tạm thời, để chịu khỏi những điều phiền muộn. Lương tâm phần nộ của Mitchell lên tiếng, phần cuối cùng đó thật không logic chút nào, mà chỉ là thói dâm ô hèn hạ mà thôi.

Người tài xế chọn đúng lúc để quay lại và chờ Michell dẫn đường. “Còn bao xa nữa là dừng đây?”

Mê mải trong những dòng suy tính, Mitchell ngập ngừng, và rồi lên tiếng dứt khoát. “Vài dặm nữa.” Đàm mê và logic hẳn đã ít nhiều tranh cãi, nhưng lại có tiếng nói át đi cả lương tâm của anh.

Kate mong anh quay lại nhìn cô và giải thích nơi họ sẽ đến, nhưng anh lại đưa mắt hướng ra ngoài ô cửa kính xe phía chỗ anh ngồi và không mở lời. Bối rối vì sự im lặng ấy, cô vươn người qua anh rút cuốn hướng dẫn du lịch mà anh vừa mới xem qua. Cô đã lấy một cuốn tương tự ở sảnh ngoài khách sạn Island Club, cuốn sách mỏng này cũng chỉ nhắc lại cùng một thông tin: St. Maarten là một hòn đảo nhỏ diện tích chỉ 36 dặm vuông, nó bị tách ra giữa hai hệ thống cầm quyền - khu vực phía bắc của Pháp, và khu vực phía nam thuộc về Hà Lan.

Bản đồ chi tiết của hòn đảo được in ngay sau cuốn sách, và Kate mở nó ra, hy vọng đoán được nơi cô sắp đến. Họ đã đi trên đường quốc lộ, và theo bản đồ thì chỉ có một con đường duy nhất, nó tạo thành một vòng quanh hòn đảo. Cô nhớ đã đi qua những tấm biển báo hiệu hết địa phận Vịnh Simpson và Sân bay Princess Juliana ngay sau khi họ đi qua Philipsburg, nghĩa là họ đang đi về phía đông. Dựa theo những điểm mốc mà cô đã nhìn thấy từ này, giờ họ đang lái xe về hướng bắc dọc theo bờ biển thuộc địa phận của Pháp, bên trái là Vịnh Caribbean và bên phải là những ngọn đồi thấp dưới chân núi.

Nơi đến sắp tới hẳn là trong địa phận của Pháp, vì thế Kate bắt đầu đọc phần cuộc sống về đêm sôi động, những gian hàng tuyệt đẹp, những khu chợ mở cửa tự do, và những bãi biển lộng lẫy, một vài bãi cho phép tắm trần. Tập trung vào tất cả những thứ đó dễ dàng hơn là việc cứ băn khoăn không hiểu cái gì đang làm người đàn ông ngồi bên cạnh cô phải bận tâm. Điều đó cũng tránh cho cô khỏi nghĩ ngợi về những tin nhắn mà Evan để lại.

Cô đang đọc đến trang sách thứ ba thì chiếc taxi quành thành một vòng cung, tốc độ chậm lại và rồi rẽ sang phải vào một con đường đẹp quanh co giáp với những bức tường ốp đá. Trong vài phút con đường dẫn lên một ngọn đồi bao phủ bằng những hàng cây nhiệt đới rậm rạp; rồi chiếc xe vòng một vòng dừng lại trước cổng đá, nơi người bảo vệ mặc đồng phục đứng cạnh hai cánh cổng sắt sơn đen lừng lững với tấm biển bằng đồng ghi dòng chữ “The Enclave” ốp ngang cánh cổng.

Mitchell nhào người ra nói tên cho người bảo vệ; chiếc cổng mở ra; và xe taxi chậm chậm lăn bánh tiến vào, rẽ thêm một khúc quanh nữa, và Kate vô cùng kinh ngạc ngay cái nhìn đầu tiên: một khách sạn bốn tầng

theo phong cách kiến trúc Địa Trung Hải được xây áp lưng vào sườn đồi nhìn ra Vịnh Caribbean, những bậc thang bằng đá có tay vịn dẫn xuống một bãi cát hình lưỡi liềm trải dài, cát trắng nguyên sơ. Những người phục vụ đang bước vội và lên xuống bậc thang bưng bê các khay đồ ăn thức uống cho các vị khách tắm nắng nằm dài trên bãi biển, họ bị che khuất bởi những chiếc dù lớn. “Nơi này đẹp quá!” Kate trầm trồ.

Người gác cổng mở cửa xe, Kate bước xuống, cô ngẩng đầu lên để ngắm toàn cảnh khách sạn. Mái nhà được làm bằng ngói, và toàn bộ công trình xây bằng xi măng trắng với những ban công ngoài trời hình vòng cung duyên dáng ngoài mặt tiền và những ban công lớn hơn, thụt vào ở hai bên hông nhà.

Phía trong, sảnh chờ mát lạnh và thanh lịch, với sàn nhà lát đá bóng kiếng và những ô cửa sổ kiểu Pháp mở ra một ban công phòng ăn giáp với sườn đồi. Kate bước theo Mitchell qua bàn lễ tân, nơi một cặp đôi đang đăng ký thuê bình khí lặn và một chiếc thuyền buồm, nhưng khi Mitchell đi ngang qua thang máy tiến về bàn có vẻ như là bàn Đăng ký Khách nghỉ, cô do dự liếc sang anh.

“Anh vẫn chưa đặt phòng,” anh giải thích

“Không phải anh đang ở đây à?”

Anh lắc đầu phủ nhận. “Anh ở trên thuyền một người bạn, nhưng anh nghĩ nơi đây sẽ thuận tiện hơn cho cả hai chúng ta.”

Thay vì bước theo anh đến bàn đăng ký, Kate đưa tay ra hiệu về phía bộ bàn ghế đặt gần thang máy, trên bàn đặt sẵn một chồng sách quảng cáo khách sạn. “Em sẽ đợi ở đó.”

Khi Mitchell sải bước đi tiếp, hai người phụ nữ rất hấp dẫn xuất hiện từ trong một cửa hàng ở tiền sảnh. Cả hai liếc vào anh, tiếng cười im bật, và rồi xoay người nhìn chăm chăm theo anh. Họ giữ những lời bình luận cho đến khi tiến gần về phía thang máy, nơi Kate đang ngồi.

“Anh ta không phải là người đàn ông điển trai nhất mà cô từng gặp à?” một người trong số họ lên tiếng.

“Anh ta là thứ phải gọi là xuất chúng mới đúng!” người bạn kia tán đồng theo bằng một giọng mang âm điệu Pháp đầy kính cẩn, rồi cô ta quay hẳn lại để nhìn theo anh.

Kate tự động hướng theo cái nhìn dán chặt của cô ta, Mitchell đang đứng trước bàn đăng ký điền vào những mẫu đơn thông thường. Từ phía sau, Kate thấy đôi vai anh rất rộng, nhưng một nhận thức khác dội vào tâm trí cô xua đi những ý nghĩ quanh dáng vóc nam tính của anh. “Con người ”xuất chúng” đó đã không mang theo va li theo cùng!

Lời giải thích duy nhất mà cô nghĩ ra là rằng Mitchell đã định ở trần với cô cho đến khi họ làm thủ tục trả phòng vào ngày mai, và kết luận đó khiến ruột gan Kate trở nên nhộn nhạo. Tối qua anh đã nhấn mạnh với cô việc mang theo thứ gì đó đẹp để diện vì anh muốn đưa cô ra ngoài đánh bạc, nhưng chính anh lại không mang theo đồ thay đổi, ngay thậm chí còn không có cả đồ bơi...

Bởi vì bãi biển và hồ bơi nơi đây có thể cho phép tắm trần!

Theo cuốn sách hướng dẫn du lịch mà cô đọc trên xe, một vài bãi biển ở địa phận của Pháp là bãi tắm nude, chắc chắn khách sạn này nằm trong địa phận này. Viễn cảnh ở trên một bãi tắm nude thôi – còn chưa nói đến chính cô để trần đứng đó – đã tống cho Kate một cơn rùng mình kinh dị, cô lún sâu vào ghế. Cô không thể nào chịu nổi việc trần truồng đi lung tung hay thậm chí phơi ngực trần trước đám người xa lạ. Cô thật sự không thể nào.

Viên quản lý khách sạn đợi để chặn Mitchell lại khi anh đăng ký xong phòng và trên đường đi về phía cô. “Tôi rất vui có thể cấp được loại phòng hạng sang mà ông chọn, Ngài Wyatt.” Viên quản lý xun xoe, tay chìa ra chờ đợi cái bắt tay của Mitchell. “Việc đó đòi hỏi chút khéo léo, song phía phía bên kia rất hài lòng với lời đề nghị của anh. Thật ra, họ đã rất thoải mái.”

Kate quan sát Mitchell ngẫu nhiên dứt tay vào túi trước khi anh bắt tay viên quản lý, và cô lơ đãng tự hỏi “lời đề nghị” nào đã được đưa ra và ai là “phía bên kia.”

“Diederik đang đợi ngài ở trên lầu.” viên quản lý tiếp tục. “Anh ta đã chuẩn bị tất cả những thứ mà ông yêu cầu.”

Kate mong những yêu cầu đó bao gồm cả quần áo và một bộ đồ tắm cho Mitchell. Cái ý niệm đó không chắc chắn đến độ lố bịch, và cô cúi đầu nhìn xuống để giấu đi nỗi bồn chồn lo sợ bằng một nụ cười khúc khích. Đôi giày của Mitchell hiện ra ngay trước mắt cô.

“Xong chưa?” anh nói.

Kate trượt cái nhìn của mình qua hết đôi chân dài, lên đến phần hông hẹp của anh, và chiếc áo sơ mi đen che phủ vàng ngực vạm vỡ và đôi vai rộng, và cuối cùng dừng lại bắt gặp khuôn mặt rám nắng cùng đôi mắt xanh sắc sảo của anh. “Diederik đã chuẩn bị những yêu cầu gì của anh vậy?” Kate hỏi khi cô đứng lên, tiếng cười âm vang trong lời nói của cô.

Nét mặt anh dịu đi trước điệu cười của cô. “Anh hy vọng đó là bữa trưa.”

18. Chương 18

Căn phòng theo “sự lựa chọn” của Mitchell hóa ra lại nằm trên tầng thượng của khách sạn ở cuối hành lang. Cửa ra vào căn phòng khép hờ, và một tấm bảng bằng đồng nằm kín đáo trên phía tường sát cửa cho biết đó là Phòng Tổng thống.

Mitchell mở toang cửa cho cô, Kate vượt lên trước anh, bước vào một không gian rộng lớn, sau đó rẽ trái và nín thở. Phần tường nhìn ra phía ngoài của căn phòng sang trọng như một cung điện được ốp toàn bằng kính, cho khách có một tầm nhìn toàn cảnh vịnh Caribbean từ phía tây sang phía bắc. Thảm trải sàn màu xanh biển, các đồ nội thất chủ yếu là màu trắng, với những lọ hoa rất lớn cắm đủ loại hoa nhiệt đới tươi tắn rực rỡ sắc màu.

Phía cuối phòng kê bộ bàn ăn sáu ghế. Thẳng ở ngay giữa phòng, đối diện với cửa sổ, là một chiếc giường lớn phủ một lớp chăn lông vịt màu trắng tinh và một chồng gối cao. Nó được đặt ở đó để cho khách nằm trên giường vẫn nhìn thấy được toàn cảnh Caribbean. Dàn đèn ẩn trên trần tỏa thứ ánh sáng dịu dịu xuống giường. Ánh sáng cũng được bố trí sao cho khách có thể thấy được những gì họ đang làm với nhau... Kate kéo gập ánh mắt chằm chằm của mình khỏi cái giường và bước thêm vài bước nữa.

Phía bên kia giường, ngay phía trước cửa sổ, là một dãy ghế sofa trắng và ghế tựa bọc gối tròn sắp theo hình chữ U để khách nhìn ra biển Caribbean.

“Nơi này thật đẹp,” Kate thú nhận.

“Anh rất mừng vì em thích,” Mitchell đáp lại, tiến về hướng ban công lớn mở ra phía tây căn phòng. Một người đàn ông mà Kate cho là Diederik đang đứng ngoài đó bên cạnh chiếc bàn, tay rót rượu vào cốc. “Hãy dành một vài phút dạo quanh trong lúc anh xem liệu Diederik đã chuẩn bị đồ ăn gì chưa.”

“Nghe như anh đang đói ngấu ấu,” Kate đùa.

Anh quay lại và Kate cảm nhận được một sức mạnh quyến rũ trong nụ cười trắng lóa chậm rãi và cái nhìn trực diện của anh. “Anh có một vị giác rất ngon miệng, Kate.”

Lời nói của anh hàm ý không thể nào nhầm lẫn được, toàn bộ cơ thể Kate căng ra, phần vì lo lắng và phần vì căng thẳng. Anh đã tỏ ra quá lơ đãng và xa cách lúc ở trong xe đến nỗi cô phải tự hỏi liệu có phải anh đang bàn tính đến một việc khác ngoài việc lên giường với cô không. Sau lời nhận xét vừa rồi của anh, giờ Kate lại thắc mắc liệu có phải anh tính toán ăn chưa với cô ngay tại đây để tiết kiệm thời gian không. Muốn màng nhận ra rằng cô đang đứng đó như thể chân cô mọc rễ dưới nền thảm sàn nhà, Kate bước chầm chậm theo sau anh.

Một quầy bar lớn với bốn chiếc ghế cao được đặt ở gần cửa ra vào ban công. Trong bức tường phía bên phải quầy là lối vào một phòng khác, hóa ra đó là phòng thay đồ kèm phòng tắm với bức tường khảm mô tả cảnh một hòn đảo. Chính giữa căn phòng, bên dưới mái vòm lộ thiên lấy ánh sáng trời, bốn bậc thang

dẫn xuống một cái bồn lớn lót bằng những viên gạch nhỏ và bao quanh bởi các trụ lớn. Một buồng tắm lớn đủ cho bốn đến năm người ốp kính trong suốt ba mặt có các vòi sen treo cao thấp khác nhau.

Kate đặt túi xách của mình lên trên bàn trang điểm chạy dọc gần như hết chiều dài phòng, và dùng phòng tắm. Cô đang làm khô tay thì vô tình nhìn xuống chiếc túi và những tin nhắn điện thoại của Evan bắt thần quay lại ám ảnh cô.

Cô đã luôn biết rằng anh quan tâm đến cô rất nhiều, nhưng cô chưa bao giờ hình dung ra anh có thể phát điên lên vì lo lắng và sợ hãi cho cô đến mức đã cầu hôn cô ngay trên điện thoại – không, trên tin nhắn thoại mới đúng. Quả là một việc làm bốc đồng không đúng với tính cách của anh. Cho đến tận bây giờ, anh đã cho phép cô trốn tránh chủ đề hôn nhân, và Kate luôn cho đó là vì thâm tâm anh mãi nguyện với hiện trạng cuộc sống của mình – một cuộc sống đầy những công việc mà anh đam mê, một phụ nữ anh yêu quý và khoảng thời gian chơi golf xen kẽ giữa hai thứ trên.

Nhưng có lẽ điều đó không hoàn toàn đúng. Anh có lẽ đã quan tâm đến cô nhiều đến mức anh sẵn sàng trì hoãn một cuộc hôn nhân vì anh không muốn gây áp lực bắt cô phải thực hiện một cam kết cho đến khi cô hoàn toàn sẵn sàng cho việc đó.

Cách anh cư xử mới dịu dàng, vị tha và rộng lượng làm sao....

Kate lắc đầu, cố gắng xua đi cảm giác tội lỗi trong lòng; sau đó cô cầm túi xách lên và mang nó theo vào phòng chính. Cô đặt túi lên mặt quầy, bước về phía ban công, dừng lại và vờ vẩn quanh đó. Lúc trước, khi cô kiểm tra tin nhắn thoại, thấy có ba tin nhắn nhưng cô chỉ nghe hai. Tin nhắn thứ ba có lẽ là từ Louis ở nhà hàng. Nếu thế, cô thực sự nên xem lại. Quay lưng về phía ban công, cô lôi di động ra từ trong túi, và sau đó bật máy.

Nếu tin nhắn đó là từ Evan thì cô không thể còn lòng dạ nào nghe nổi. Không phải bây giờ. Không khi cô vừa mới làm thủ tục nhận phòng khách sạn với một người xa lạ, người mà cô bị hút vào như một thói nam châm, và trên nhiều mức độ gây nhầm lẫn, cô không tài nào hiểu được cái gì đang xảy ra nữa. Tất cả những gì cô biết chắc là rằng cô đã cảm thấy một điều nào đó sâu sắc và huyền diệu tối qua, và cô muốn trải nghiệm lại nó một lần nữa, mọi thứ xung quanh nó: nỗi khao khát tuyệt vọng đến từ những nụ hôn của Mitchell; niềm hân hoan vui sướng được ở trong vòng tay của anh với cơ thể anh áp sát vào cô; và cảm giác gần gũi không thể nào giải thích nổi mà cô cảm nhận được trong những lúc chỉ cần nhìn thấy anh hay lắng nghe anh nói.

Nhưng không thể phủ nhận thực tế cô chỉ biết anh mới chỉ một ngày, và rồi những gì cô đang suy tính dường như trở nên hoàn toàn rối loạn. Hoàn toàn thiếu thận trọng. Và có chút điên cuồng.

Tình trạng căng thẳng và do dự siết chặt lấy các bó cơ ở sau cổ thành một gút cứng ngắc. Tưởng mình có thể ở bờ vực một cơn đau đầu nhức nhối mặc cho đã dùng thuốc, Kate chà tay xoa bóp phần gáy, sau đó cô kéo sợi dây thun buộc tóc ra.

Đứng trên ban công, Mitchell dõi theo mái tóc dày của Kate xỏa tung tràn xuống hai bờ vai thành một dòng thác đổ sầm, anh lơ đãng quên mất cả những gì người phục vụ đang nói. Cô đang vật lộn để đưa ra một quyết định nào đó, anh cảm nhận được điều đó ở cô và rồi cô hất đầu lên, xoay gót bước thẳng đến chỗ anh. Nâng li rượu lên môi giấu nụ cười tán thưởng, anh quan sát cô tiến vào ban công – một cô gái thuần Mỹ lạnh mạnh, bình thản trông vô cùng nữ tính trong chiếc áo T- Shirt và quần jeans... một cô gái Ai len hay đi lễ nhà thờ giữ những nguyên tắc cao cả, một trái tim hiền dịu đáng ngạc nhiên, và một vị hôn phu – tương – lai con nhà gia giáo, giàu có sống trong cùng một thành phố với cô.

Mitchell không có quyền đưa cô lên giường và hủy hoại bất cứ điều gì trong số những điều mà cô có.

Cô bước hẳn ra ban công tới bên anh – người phụ nữ quyến rũ, đam mê, tươi cười với khuôn miệng rất đáng được hôn, đôi mắt xanh biếc dưới hàng mi dài rợp bóng làm anh tan chảy, và một thân hình mảnh dẻ mà anh thêm muốn được vuốt ve và kéo cô áp thật sát vào với anh.

Mitchell dứt khoát rằng anh có mọi quyền đưa cô lên giường, miễn là anh trung thực với cô trước và đảm bảo rằng cô không có bất kỳ ảo tưởng sai lầm hay những kỳ vọng thiếu thực tế nào.

Anh đưa cho cô một ly vang trắng. “Dirderik đang kể cho anh nghe về những người khách trước đây của

căn phòng này.” Nét mặt Kate cho cô biết anh chẳng màng đến chuyện này ngoài việc tỏ ra lịch sự mở lời với cô trong lúc Diederik còn có mặt ở đó.

Diederik độ gần bốn mươi tuổi, hói đầu và bộ ria mép cắt tỉa gọn gàng, anh ta hẳn đã liệu trước cơn thèm ăn của Mitchell. Đủ các khay hoa quả và pho mát, cùng mới một đĩa salad đầy tận ngon, một đĩa to sandwich, một liên súp, và hai cái bát nóng bỏng bốc hơi nghi ngút đặt trên bàn, anh ta đang xếp những lát chanh và mùi tây quanh một cái đĩa đầy tôm padan. Anh ta nói chuyện với Mitchell bằng tiếng Hà Lan, song khi có mặt cô anh tự động chuyển sang ngôn ngữ tiếng Anh vì đó là thứ tiếng mà Mitchell sử dụng với cô. “Các vị khách là đôi vợ chồng trẻ mới cưới, thiếu kinh nghiệm du lịch nước ngoài, đã đến trước ba ngày so với đăng ký phòng trọn gói 4 ngày với chúng tôi.” Diederik giải thích. “Ngay ngày đầu tiên, họ đi thăm các khu chợ phía bên kia hòn đảo, và ăn phải đồ ăn ôi thiu. Sáng hôm sau, họ ốm đến độ bác sĩ của khách sạn phải cho uống thuốc trị ngộ độc thực phẩm, và kể từ đó họ không ra nổi giường, ngoại trừ những lúc thật cần thiết,”

Kate nhớ đến cuộc thảo luận ngắn ngủi giữa Mitchell và vị quản lý lúc ở tiền sảnh, và cô chiếu cái nhìn buộc tội vào Mitchell trong lúc hỏi thẳng Diederik. “Giờ đôi vợ chồng đó ở đâu?”

“Anh nhờ người lôi họ ra và quăng xuống vách đá rồi,” Mitchell trả lời thay.

“Họ ở phòng khác,” Diederik buột miệng. “phòng mà Ông Wyatt đã rất vui lòng đề nghị thanh toán thay họ. Vị chủ rể trẻ đã rất lo đến chi phí cho căn phòng mà họ không thể hưởng thụ được hết,” Mẫn nguyện với cách bài trí đĩa tôm, anh ta ngược lên bảo Kate. “Tôi sẽ đỡ đồ cho cô trước khi đi. Cô có cần gì thêm nữa không?”

“Không, cảm ơn anh,” Kate đáp lời và nhặt nửa khoanh bánh kẹp và bước tới lan can thành cao của ban công để nhìn xuống dưới rõ hơn.

Đang sau cô, Diederik lên tiếng, “Tôi đã là toàn bộ quần áo, thưa ông Wyatt, và treo trong tủ.”

Không nhận ra Mitchell đã theo cô, Kate quay phắt lại và gần như đập khoanh bánh mì vào ngực anh, “Anh có quần áo mặc?” cô vui sướng kêu lên.

Chống hai tay lên bức tường hai bên cô, anh giữ cô lại trong cái bẫy của mình và quan sát cô với sự mê hoặc thích thú. “Em trông có vẻ mừng vui với sự khuây khỏa đó nhỉ.”

Trước khi Kate mở miệng đáp lại, Diederik lịch sự xen vào. “Khi tôi xong việc đỡ đồ, có cần thêm dịch vụ nào nữa không?”

Cái nhìn hào hứng của anh vẫn dán chặt vào Kate, Mitchell lên tiếng. “Vui lòng chuẩn bị giường trước khi anh đi, và hãy nhớ chúng tôi không muốn bị làm phiền.”

Kate há hốc miệng nhìn anh kinh hoàng. “Anh nói rõ hơn được không?”

“Ở đây là khách sạn,” anh chỉ ra một cách hợp lý.

“Em biết rồi. Nhưng trong năm ngày vừa rồi em đã làm thủ tục nhận hai phòng với hai người đàn ông khác nhau. Em đang thấy mình giống như một ả gái điếm từ đầu đến chân.”

Anh cười lực khục trước sự mô tả về bản thân cô và trượt khớp ngón tay anh dọc theo cánh tay cô bằng cử chỉ vuốt ve uể oải. “Vì thế mà em nghĩ anh không mang theo quần áo đúng không?”

“Anh không mang theo vali lúc lên taxi.” Kate chỉ ra, cố tỏ vẻ bình thản trước sự đụng chạm của anh trên làn da cô.

“Anh đem đến sáng nay lúc cố đàn xếp đặt được căn phòng này hoặc ít nhất là một căn phòng tốt hơn so với thứ mà lễ tân đưa ra cho anh.” Những khớp ngón tay anh trượt lên vai cô và lần theo đường viền quai hàm, cho phép những ngón tay anh trượt xuống bên dưới viền áo sơ mi của cô và lướt qua phần xương quai xanh lộ ra của cô. “Để khỏi tò mò, em nghĩ anh sẽ làm gì với quần áo trong lúc chúng ta ở đây?”

“Em tưởng anh cho rằng anh sẽ không cần đến quần áo,” Kate run nhẹ, cố tập trung vào lời nói của anh chứ không phải là những ngón tay anh đang chạm vào cô. “Theo như sách hướng dẫn du lịch, thì một vài bãi tắm ở St. Maarten cho phép tắm trần.”

“Các sòng bạc thì không.”

“Dĩ nhiên là không rồi. Em tưởng có thể anh định bỏ qua vụ đi sòng bạc tối nay.”

“Và thay vào đó thì làm gì?”

“Em không biết.”

“Có, em biết.”

Bậm miệng nín cười, Kate liếc mắt về phía cửa. “Suyt. Diederek đang ở kia kìa. Anh ta nghe thấy anh mất.”

“Ai thèm bận tâm?”

“Em. Chuyện này có vẻ không phức tạp với anh, nhưng em thật ra chưa bao giờ nhận phòng ở khách sạn với mục đích duy nhất là lên giường với người khác, và em tự có chút ngại ngùng vì chuyện đó. Em cho là anh trải qua rất nhiều lần rồi, phải không?”

“Giờ thì anh đang cảm thấy ngại đây.”

“Đáng ra em không nên hỏi như thế,” Kate phiền muộn.

“Chắc là không,” anh thì thầm.

Kate cứng người trước lời khiển trách hàm ý, nhưng trước khi cô nghĩ được ra một câu đáp trả thích hợp, anh đã luồn tay vào tóc cô và ngửa đầu cô lên. Đôi môi nóng ẩm của anh áp vào môi cô cho một nụ hôn dài, chậm rãi, sâu lắng tràn đầy nỗi khát uể oải. Cuối cùng, anh dứt ra khỏi cô. “Đi vào trong nào.”

Kate gạt đầu đồng thuận. Nếu như anh có gợi ý cả hai cùng nhảy đầm đầu xuống ban công thì hẳn cô cũng theo luôn, nhưng vì họ hiện đang ở trong phòng, âm sắc và lời nói của anh khiến cô giật mình thoát ra khỏi cơn mê mải nhục dục của mình.

“Chúng ta cần nói chuyện, Kate. Em ngồi đi.”

Ngạc nhiên vì âm điệu nghiêm túc của anh, Kate tựa hông vào thành ghế sofa và tò mò dõi theo những bước chân anh về phía cửa sổ, hai tay rút túi quần, và mắt nhìn xuống một lúc như thể sắp xếp lại dòng suy nghĩ trong đầu. Khi anh quay lại, nét mặt anh ôn hòa nhưng kiên quyết. “Trước khi em lên chiếc giường đó cùng anh, anh muốn chắc em không hề có bất kỳ những ảo tưởng sai lầm nào về chuyện đang diễn ra giữa hai ta. Anh đang nói với em vì anh không bao giờ muốn em nhìn lại khoảng thời gian hai ta ở bên nhau rồi cảm thấy hối tiếc.”

“Tiếp tục đi,” Kate thúc giục khi anh ngừng lại để cô có thời gian suy ngẫm vấn đề.

“Như em đã tự thừa nhận, em có một ”bản tính lãng mạn” và tối qua, chúng ta đã bị cuốn vào một tình huống mà dường như ... rất có ý nghĩa ,... nhiều hơn thực tế nó vốn thế. Những điều anh đang cố bày tỏ là giữa hai ta đã xảy ra một phản ứng hóa học rất đáng ngạc nhiên, nhưng tối qua, trên bãi biển dưới ánh trăng, những nụ hôn của chúng ta có vẻ như... Anh đang nghĩ đến từ gì nhỉ?”

“Kỳ diệu?” Kate gợi ý, cô sử dụng ngay từ phù hợp nhất với cảm nhận của riêng cô vào lúc tối qua. Ngay khi cô thốt lên, cô lại hối tiếc vì đã bội phản lại những cảm xúc của mình, nhưng Mitchell dường như tán đồng với sự đánh giá của cô.

“Từ ”kỳ diệu” gần đúng theo ý anh. Em không phải là người duy nhất chịu ảnh hưởng bởi không gian và thời gian lúc đó. Anh thực sự đã quay lại để trả lời những câu hỏi mà anh chưa bao giờ làm trong những hoàn cảnh bình thường. Tuy vậy, đó là đêm qua và đêm qua là ... một phút giây lâm lạc.”

Vật lộn với chính mình để không đưa ra bất kỳ một lời kết luận vội vàng nào và để tỏ ra bình thản, Kate ngoảnh đầu sang một bên và cười nhạt hỏi. “Anh đang cố cảnh cáo em phải không?”

“Không. Anh đã thèm muốn được đưa em lên giường kể từ khi chúng ta ngồi ăn tối hôm qua.”

“Thế thì có phải anh đang cố đặt ra một số nguyên tắc căn bản?”

“Anh không nghĩ thế?”

“Thế anh đang làm gì?”

“Anh đang cân nhắc rất kỹ càng,” anh tỏ ra phần nộ, “và anh đang cố giải quyết với việc này.”

“Đây có phải là một sự cố bất thường với anh không?”

“Trong những tình huống như thế này thì chưa,” anh thẳng thừng.

“Nếu vậy thì, em đang bị hy vọng hão,” Kate đáp trả, nhưng cô không hề hy vọng hão huyền; cô bối rối, khó chịu và cảm giác đó càng lúc càng tăng cho đến thời điểm này.

“Anh đang cố gắng giải thích rằng anh cần đảm bảo sự có mặt hiện thời của em ở đây với anh là vì những lý do xác đáng, không phải là những lý do sai lầm. Cho đến sáng nay, anh đã không hề biết bố em vừa mất. Hai bố con em rõ ràng là rất thân thiết, và em đang cảm thấy có chút mất mát và cô đơn. Trên hết, em phải đối phó với gánh nặng quản lý công việc kinh doanh thay cho ông. Em lo lắng và em sợ hãi. Toàn bộ các cảm xúc có thể làm em suy xét chưa kỹ về những gì anh và em đang làm.” Anh dừng lại để chờ sự phản ứng của cô.”

Thận trọng trong lời phát ngôn, Kate đơn giản chỉ gật đầu tỏ vẻ rằng cô đã hiểu, cho dù trong thâm tâm cô chẳng hiểu gì. Hoàn toàn không. Và chưa.

“Cho đến tận cách đây một tiếng đồng hồ,” anh tiếp tục. “Anh đã nghĩ bạn trai em ở Chicago chỉ là một gã trung niên xuẩn ngốc nào đó chỉ muốn khoe khoang và đưa em đi nghỉ cùng. Từ nãy đến giờ em có nghe anh không đấy?”

Kate chậm chậm gật nhẹ đầu.

“Tốt. Thực tế lại là: Ở Chicago, có một người hội tụ đủ các điều kiện và đủ tư cách mong muốn được kết hôn với em. Tại đây, trong căn phòng này, có một người chỉ muốn đem em lên giường và làm tình với em cho đến khi cả hai chúng ta không còn sức mà cử động. Nhưng chỉ thế thôi, không hơn. Nếu không sẽ trở nên quá phức tạp.”

“Và anh không hề thích sự phức tạp ấy?”

“Không,” Mitchell thừa nhận. “Đặc biệt không phải là kiểu chúng ta đã có.”

“Em đánh giá cao lời cảnh báo,” Kate lên tiếng, vật lộn để thể hiện ra lời tiên đoán của cô một cách điềm tĩnh mà không cảm thấy bẽ mặt vì cô đã đẩy mình đến lời tiên đoán trước hết này. Xem xét từ một quan điểm thích hợp, cô biết mình tốt hơn hết là phải tìm hiểu ngay lúc này, hơn là để lại sau, rằng mối quan tâm duy nhất của Mitchell đối với cô chỉ như một đối tác thuận tiện, qua đường cho một thứ quan hệ tình dục giải trí ngắn ngủi. Giờ thì cô đã hiểu, cô cũng biết mình không nên cảm thấy tội lỗi và căm ghét bản thân đã lừa dối Evan vì một điều vô nghĩa và vô giá trị như những gì Mitchell đang ngang nhiên gợi ý.

Hơn nữa, lập luận của Mitchell về trạng thái tinh thần cô có thể chính xác: cô đang bán loạn sau cái chết của bố mình và cô không thể tư duy hợp lý. Rất may là Mitchell lại đang suy tính vô cùng hợp lý và đang hành xử rất lịch thiệp qua việc nói cho cô hiểu cảm xúc hiện thời của anh. Và để tăng thêm độ tin cậy, anh không hề ép buộc cô làm theo những gì anh đang đề nghị. Nói tóm lại, quả là khá mâu thuẫn.

Kết luận xong, Kate cảm thấy thực sự nhẹ nhõm và đầu óc cực kỳ thông hiểu – nhưng, nơi đâu đó sâu thẳm trong trái tim cô, cô cảm thấy thất vọng đau đớn và hoàn toàn khổ sở. Ngay lúc này, tuy thế, không có gì cô làm được ngoại trừ việc cố tỏ ra bình thản và tự nhiên, và rồi giải quyết những xáo động về mặt tinh thần sau, khi cô được ở một mình.

“Rõ ràng anh đã đúng khi nói rằng em đã quá rối loạn trong những ngày này vì cái chết của bố em, và sự phán đoán của em có thể cũng đã bị kém đi.” Thậm chí khi nói ra điều đó, bản năng trong Kate và trái tim cô vẫn nín giữ cho dù có thể cô đã sai về mọi thứ khác, nhưng hẳn có một điều đặc biệt về “sợi dây kết nối vô hình” mà cô cảm nhận được với anh và chết tiệt là anh cũng cảm nhận được về cô như thế! Cô quyết định tóm lấy một sự mạo hiểm nho nhỏ và đặt cược vào anh. Ngoài việc vui vẻ với cô thì anh chẳng muốn gì thêm, và cô cũng không nghĩ anh sẽ làm điều đó. Ngẩng lên nhìn anh, cô nói nhẹ, “Em nghĩ định mệnh đã đưa chúng ta gặp nhau và trở thành bè bạn theo cách của chúng ta – đó là duyên tiền định.”

Ngay khi cô nói đến từ “duyên tiền định,” anh trao cho cô cái nhìn hoài nghi, vai anh tựa vào khung cửa sổ, hai cánh tay vòng trước ngực.

Ngôn ngữ cơ thể của anh là một sự bác bỏ hùng hồn trước bất kỳ ảnh hưởng siêu nhiên nào có liên quan, nhưng Kate từ chối cho phép anh nhạo báng giả thuyết của cô trước khi anh hiểu ra. “Em rất mến anh,” cô lặng lẽ tiếp tục, “và em nghĩ anh cũng mến em...”

“Anh có. Rất nhiều,” anh đột ngột mỉm cười thừa nhận một cách nồng nhiệt và chân thật.

“Đó là ý của em khi em đề cập đến định mệnh và duyên tiền định. Em thường cẩn trọng về cảm xúc yêu mến thực sự một ai đó, và em hoàn toàn bị dẫn dắt để không thích anh...”

“Tại sao?”

Cô cười khúc khích. “Anh có bao giờ nhìn vào khuôn mặt mình chưa?”

“Ngày nào anh cũng cạo râu.”

“Ồ, một người đàn ông sở hữu một ngoại hình quá ưa nhìn cũng như cả lòng tốt và danh tiếng, và cả nhiều lớp mặt nạ che giấu nữa.” Không còn lời giải thích nào nữa, Kate đưa ra cho anh một ví dụ thực tế duy nhất mà cô nghĩ được ra. “Cách tốt nhất để minh họa cho những điều em vừa nói là...” Ngửa hai bàn tay ra, cô mỉm cười nhăn nhó. “Hãy nhìn xem, chúng ta đang ở cùng phòng, chủ đề của chúng ta là sex, và chúng ta đang nói chuyện về nó như thể bạn bè lâu năm vậy. Không giận dữ hay giả tạo, chúng ta đưa ra một quyết định rằng không nên ngủ với nhau nữa.” Kết thúc, Kate chờ anh tán thành.

Nheo mắt lại suy tính, anh chậm chậm gật đầu như thể đang tính toán cái kết luận gây ngạc nhiên và phần nào khó chịu. “Anh hiểu. Đó là việc chúng ta đang làm phải không?”

Vì dường như anh đã tự trả lời cho câu hỏi đó, Kate thấy không có lý do nào để phải đáp lời. Hơn nữa, câu hỏi thật kỳ quặc vào tình huống này, và cô đang cạn hết các phương án trả lời xác đáng khôn ngoan. Thay vì lên tiếng, cô đứng dậy và sải bước về phía cửa ban công. “Nào, vì em đã không lừa dối bạn trai của mình,” cô nói thật nhẹ, “và không ai trong chúng ta đã làm điều gì để phải hối tiếc, vậy tại sao chúng ta không cư xử như cách bạn bè cư xử với nhau trên hòn đảo tuyệt đẹp như thế này – hãy đi ngắm cảnh. Khi em quay lại Chicago, và anh - ở một nơi nào đó – chúng ta có thể trao đổi bưu thiếp cho nhau và viết những chuyện ví dụ như là câu “Hãy nhớ đến quán cà phê nhỏ xinh xắn ở St. Maarten.” Sau khi ngắm cảnh xong, anh có thể đưa em quay về phòng khám bác sĩ thú y, nếu không phiền. Em sẽ đón Max và mang nó về Anguilla.”

Khi Michell im lặng, Kate quay lại và thấy anh không hề di chuyển. Anh vẫn đứng lặng yên, đôi vai tựa vào cửa sổ và tay vẫn khoanh trên ngực, anh chỉ đang nhìn cô qua đôi mày cau lại. Cô ngắm khuôn mặt đẹp, bí hiểm của anh và không thể dò được bất kỳ một biểu hiện nào. “Em hỏi anh được không?” cô ngập ngừng.

Anh gật đầu.

Tránh cái nhìn chăm chú của anh khi cô lên tiếng, Kate quay về phía ban công, lơ đãng chà xát đôi vai. “Anh có thất vọng vì không hề có một điều kỳ diệu thực sự xảy ra giữa hai chúng ta tối qua không? Đó chỉ là do ảnh hưởng của không gian và thời gian?”

Anh không trả lời ngay, cô liếc trộm qua vai. Không còn nhìn vào cô, đầu anh hơi cúi xuống sang phải, như thể anh đang sẫm soi nghiên cứu mặt thảm sàn nhà vậy. “Không,”

Anh cộc lốc; sau đó anh ngẩng đầu lên và nhìn thẳng vào cô. “Không,” anh lặp lại.

Nhận thức đó đánh mạnh vào tâm trí Kate như một cú giật điện kinh hoàng. Rõ ràng như lời anh, cô biết điều đó là sự thật, và cô xoay người đối diện anh. “Anh không thất vọng, vì anh đã không hề mong muốn điều đó xảy ra ngay buổi ban đầu, đúng không?”

“Chính Em dùng thuật ngữ ”kỳ diệu” để mô tả cho tối qua chứ không phải anh.” Anh trả lời khi đứng thẳng lên từ chỗ tựa của mình. Sải bước đến chỗ cô, anh cho cô một bài giảng thiếu kiên nhẫn với thực tế của anh. “Anh không tin vào ”điều kỳ diệu” hay những sự việc ”kỳ diệu” theo kinh nghiệm của con người. Anh cũng không tin vào câu chuyện thần tiên, phép thuật, bùa mê, yêu thuật, hay ma quỷ.”

“Hãy giữ mồm giữ miệng,” Kate đùa.

Một thoáng căng thẳng hiện lên trên mặt anh sau câu nói của cô. “Em không thực sự tin vào điều đó chứ?”

Nỗi thất vọng của Kate chuyển thành đau đớn và tổn thương, vì giờ cô nhận ra anh đang rất hài lòng với hoàn cảnh của họ ngày hôm nay và thậm chí còn cố tình khoét sâu một khoảng cách nữa. Đấu tranh để giữ cho giọng mình bình thản, cô lên tiếng. “Vào đúng thời điểm này thì những gì em tin đâu còn quan trọng nữa.”

“Cứ cho là thế đi.”

“Thôi được, em không tin vào Ông già Noen hay Thổ Phục sinh. Nhưng em tin vào điều kỳ diệu khi em cảm nhận nó, và vào tối qua thì đúng thế. Em sẵn sàng đồng ý rằng anh không phải là nguyên do, nhưng...”

Anh ngắt lời cô bằng một lời thách thức nhạo báng. “Anh cho rằng em sẽ tìm cách thuyết phục anh rằng giữa em và người bạn trai kia cũng giống thế?”

Kate trở nên nghiêm túc. “Trước hết, em không tìm cách thuyết phục anh. Sau nữa, nếu câu trả lời cho câu hỏi của anh là có, thì em sẽ không ở bên anh tối qua và em cũng sẽ không ở đây. Thứ ba, và quan trọng hơn hết, đừng nhắc đến anh ấy nữa.: ” cô cảnh báo anh một cách kiên quyết. “Anh không có quyền bàn cãi về anh ấy và em cũng vậy.”

Lời biện hộ đầu tiên cho người bạn trai này đã giống lên một tiếng chuông cảnh báo Mitchell rằng anh đã kéo căng sợi dây thừng kết nối với cô và anh đang đứng bấp bênh ở rìa bờ vực nguy hiểm. Cô quá tự trọng và tự tôn để ngã theo việc mà anh đang sẵn lòng đề nghị. Cô muốn một điều kỳ diệu xảy ra, và không có nó, cô đang bày tỏ lòng chung thủy với gã bạn trai kia. Thực ra, tâm trí cô đã quyết định ở cùng anh.

“Điều quan trọng,” cô nói tiếp bằng một giọng nói ngọt ngào biểu lộ hối tiếc khi cô vô tình đẩy anh ra khỏi bờ vực. “là anh không tin vào sự kì diệu, và em cũng thế. Và ở đó là một khoảng trống mà chúng ta không thể lấp đầy. Không ngay trong căn phòng này hoặc ở bất cứ nơi nào khác.”

Mitchell thấy anh đang chìm ngấm trong một bầu không khí đặc quánh, lao thẳng xuống vực bởi một cô gái trẻ trung tóc đỏ xinh đẹp với khuôn mặt thiên thần và lòng kiêu hãnh ngoan cường của một phiến quân nổi loạn Ai len. Dù vậy, anh dùng hết sức để để nín thêm một bước chân và chặn đứng cú rơi của mình bằng lời gợi ý. “Sao chúng ta không lên giường xem xem chuyện gì sẽ diễn ra ở đó?”

Cô lắc đầu và trưng ra nụ cười thánh thiện của cô. “Tại sao? Vì em có thể tìm cách làm cho anh cảm thấy được điều kỳ diệu trong khi anh đang tìm cách chứng minh ngược lại? Một người không thể tạo ra thứ đó. Phải cần đến hai. Rõ ràng là anh sẽ thắng và em sẽ thất vọng. Nếu em thất vọng,” cô thẳng thắn thừa nhận, “em không muốn điều đó lại xảy đến với anh. Em không biết tại sao, nhưng với em nó lại quan trọng.” Cô quay đi và bước qua ngưỡng cửa ban công, đưa mắt nhìn ra ngoài biển. “Hãy đi tham quan và cố gắng tìm hiểu nhau thêm một chút trước khi em đến đón Max và đưa nó quay về Anguilla với em. Em sẽ đợi ngoài kia nếu anh muốn thay quần áo.”

Mitchell thấy mình rơi thẳng xuống vực sâu bằng một cú rơi mới, cảm giác dạ dày mình xoắn lại thành gút và gió thổi ù ù qua tai anh. Hít vào một hơi thở sâu, ổn định, anh nhìn chằm chằm vào cái lưng mảnh dẻ của người phụ nữ mà anh đã để cho cô làm việc này với anh. Trạng thái thăng bằng quay trở lại, và rồi anh cảm nhận được sàn nhà ngay dưới chân mình. Nơi ban công kia là một cô gái người Ai len mạnh mẽ chạm được đến nơi sâu thẳm trong trái tim anh, khuấy động dòng máu nóng, và khiến anh cười, làm anh vui. Cô nồng nhiệt và ngọt ngào, trung thực và thông minh, tự trọng và bí hiểm. Cô hát trong một dàn đồng ca, nụ cười như thiên thần, và nhận nuôi một con chó hoang xấu xí toàn bộ chết. Cô là một câu chuyện thần tiên. Và anh

Bị mê hoặc hoàn toàn.

Bước theo cô, anh vòng tay ôm lấy cô và áp lưng cô sát vào ngực anh. “Hãy cứ để mọi chuyện phức tạp đi, Kate.” Giọng nói của anh phẳng phất một nét cười.

“Cám ơn vì lời đề nghị,” cô lịch thiệp, “nhưng tốt hơn hết hãy để mọi chuyện như nó vốn thế.”

Cố tình lơ đi, Mitchell ép môi anh lên đỉnh đầu cô và thì thầm. “Hãy đọc những câu thần chú của em, cô phù thủy đáng yêu này. Hãy dệt câu thần chú ma thuật của em.”

“Làm ơn dừng lại đi, hoặc tình bạn của chúng ta sẽ kết thúc đấy” cô cảnh báo.

“Chúng ta thực sự là bạn rồi,” anh lầm bầm, miệng anh vạch một đường dài qua tai cô. “Chúng ta sắp trở thành người tình của nhau.”

Cô rùng mình trước hơi thở của anh phả vào tai cô, và không hề dịu lại. “Em đã nói em không muốn.”

“Có, em có muốn, và anh cũng vậy,” anh lên tiếng, và hôn vào thái dương cô. “Hãy vòng tay ôm anh và cuốn chúng ta đi vào sự kì diệu. Anh không thể làm thế mà thiếu em.”

“Ôi, vì chúa,” cô bùng lên giận giữ. “Anh nghĩ mình là gì mà...”

Michell chuyển từ chiến thuật thuyết phục nhẹ nhàng sang hành động quyết đoán và lấy tay anh che miệng cô trước khi cô nói hết câu. “Kate,” anh hạ giọng kiên quyết, “một tiếng đồng hồ nữa, những âm thanh duy nhất anh muốn nghe từ em là những tiếng rên rỉ thỏa mãn và những lời ”có“, ”nữa đi,“ và ”làm ơn,“.

Anh nói lỏng bàn tay một chút, và cô thốt lên. “Thôi đi!”

“Nói sai rồi,” Mitchell bảo cô, và xoay cô lại. “Nhìn anh đi, Kate.”

Đôi mắt xanh cảnh giác và đầy khó chịu, nhìn thẳng vào anh từ bên dưới đôi lông mày màu nâu đỏ thanh nhã đang cau lại.

Michell để tâm đến nét mặt cô và cẩn trọng dịu giọng. “Anh đang cố thừa nhận. Sự thật là anh đã cảm thấy giống như em tối qua, và em biết thừa là anh có.”

Nhìn sâu vào đôi mắt xanh cô ban của anh, lắng nghe âm sắc hơi khàn trong giọng nói trầm ấm, Kate cảm nhận được anh đang nói thật cho cô cũng như cho phép cô chạm vào sau những lớp mặt nạ của anh, và cô thấy một cú thúc mạnh mẽ trong trái tim cô. Lời giải thích tiếp theo của anh tác động đến cô như một làn sóng trào:

Những điều ngăn cản anh nói cho em vài phút trước gần như là kết quả của lòng mong mỏi không thật tâm muốn bảo vệ em tránh xa anh...” anh dừng lại, nghiêng đầu, và sau một giây suy tính, anh thừa nhận với vẻ lạnh lùng thích thú. “Trên thực tế, có thể là ngược lại.”

Bặm môi cố nén cười, Kate nhanh chóng hạ cái nhìn xuống vai anh, nhưng việc nhìn tránh đi này cũng không giúp ích gì. Cô quá tuyệt vọng né tránh anh bằng mọi cách mà không thể nào chống đỡ nổi. Sững sờ trước nỗi tuyệt vọng của chính mình, cô hơi lắc đầu. Mitchell rõ ràng hiểu lầm cử chỉ đó của cô là một dấu hiệu cô sắp sửa chối bỏ những điều anh vừa nói, anh đưa ra cho cô lời cảnh báo nghiêm khắc. “Anh không chấp nhận từ ”không“ trong cái danh sách những từ có thể chấp nhận của anh đâu nhé.”

Bị mắc kẹt giữa trạng thái đùa cợt và sự dịu dàng, Kate chịu thua cuộc. Mỉm cười, cô đặt hai lòng bàn tay lên ngực anh và êm ái nói qua hơi thở một từ cũng không có trong bản danh sách của anh. “Mitchell...”

Cô bắt gặp một tia nhìn thích thú nháng lên trong mắt khi cô gọi tên anh bằng cách ấy. “Anh có thể thêm từ đó vào bản danh sách đó.”

Nhón chân lên, mắt lấp lánh ánh cười, giọng nói run run vì khao khát cháy bỏng, Kate vòng tay ôm lấy cổ anh. “Làm ơn đi,” cô thì thầm, đôi môi cô gần sát vào môi anh.

“Một sự lựa chọn hoàn hảo,” Mitchell đáp lại, và miệng anh chà qua lại môi cô trong một nụ hôn nhẹ nhàng, trên chọc.

“Nữa,” Kate nói qua hơi thở khi anh ngẩng lên.

“Một sự lựa chọn còn hoàn hảo hơn.” Mitchell cười toe toét, và vòng tay cuốn cô thật sát vào anh, sẵn sàng thưởng thức và khám phá một cách nhàn nhã khuôn miệng cô. Cô đưa anh từ tâm trạng hài hước thoải mái đến nỗi đói khát hoang sơ chỉ trong vòng vài phút đồng hồ.

Anh khéo léo dìu cô – không hề có chút kháng cự – đến bên giường, và buông cô ra chỉ để kéo chiếc áo của mình ra khỏi đầu. Khi anh thả nó xuống sàn và vươn tay giúp cô cởi đồ, cô mỉm cười nhìn lên anh và nhẹ nhàng lắc đầu như thể cô muốn tự làm việc đó vì anh. Cô kéo vạt áo thun của mình ra khỏi quần, nắm lấy chân áo và tuột ra khỏi đầu. Khi cô kết thúc, cô đứng trước anh trong chiếc áo ngực đang ten màu trắng tinh, và Mitchell thấy mình đang mỉm cười với cô – một nụ cười ấm áp, vui tươi thoáng nét thách thức. .

Anh chuyển cái nhìn chăm chú của mình lên đôi mắt xanh thăm của cô, và đôi tay anh chạm vào nơi thắt lưng.

Kate buộc phải tháo đôi săng đan trước khi cô có thể thoát khỏi chiếc quần jean, vì thế cô cúi xuống xoay xở với chúng. Ngay trước đôi mắt đang hạ thấp của cô, quần đùi và quần dài của anh đã nằm dưới sàn nhà. Những ngón tay run rẩy, Kate tập trung vào việc tháo từng chiếc săng đan một. Cô bước khỏi chúng và bắt đầu đứng thẳng lên. Ngay lúc đó, ánh mắt của cô trượt đến phần cơ thể đàn ông nam tính của anh, và cô vội vã tránh đi. Nhìn vào vầng ngực vững chãi của anh còn ít phá hủy thần kinh hơn là thấy anh khỏa thân lần đầu tiên. Hai bàn tay anh đặt lên vai cô kéo tuột hai dây áo ngực xuống, chúng lỏng ra trên cánh tay cô, trước khi anh trượt xuống vòng lấy lưng cô và tháo chiếc móc áo đằng sau với sự thành thực của người đàn ông đã làm việc đó rất nhiều lần.

Thoáng nghĩ về điều đó, cô ngược lên nhìn anh chăm chú và bắt gặp nét mặt thông hiểu lướt qua trên khuôn mặt anh, trước khi anh hạ thấp ánh mắt của mình và buông rơi chiếc áo lót ra khỏi khuôn ngực của cô. Kate bước ra khỏi chiếc quần jean, cái nhìn uể oải, chậm rãi của anh buông lơỉ khắp dọc người cô, mê mải đắm đuối khuôn ngực, nơi thắt lưng và bụng rồi xuống đến những lọn xoắn giữa hai bắp đùi thon. Theo cách cô thường cảm nhận được những gì đang diễn ra trong anh, cô biết anh mong đợi cô cũng đánh giá anh trọn vẹn, nhưng dù cho cô có sẵn sàng để tiếp nhận và được tiếp nhận đi chăng nữa, cô vẫn không chắc mình sẵn sàng nhìn vào thứ mà vô tình đập vào mắt cô vừa nãy. .

Giọng nói của anh trầm sâu và vững vàng khi bàn tay anh cuối cùng cũng vươn ra chạm vào cô, nhưng không tới những nơi mà cô mong mỏi được chạm vào. Bàn tay anh dịu nhẹ nâng cầm cô lên, “Em đang ngượng phải không?” anh hỏi.

Cô bắt gặp cái nhìn chăm chú hoàn toàn không nao núng và bật thốt. “Không, chỉ là có hơi chút.... ngần ngại thôi.”

Anh hiểu lầm ý nghĩa trong lời nói của cô. “Giờ thì đừng ngần ngại gì hết.”

Kate mím môi che giấu một nụ cười, cô áp tay vào cơ ngực vững chãi của anh, và trong lúc đôi bàn tay anh siết chặt lấy eo cô, cô tạo nên áp lực cho anh. Cô chậm chậm trượt đôi bàn tay mình qua hai núm vú của anh, và rồi xòe tay thả rơi xuống trở lại trong lúc cô quan sát những ngọn lửa nhỏ trong đôi mắt anh giờ bùng lên âm ỉ cháy. “Không phải là kiểu / ngần ngại đó.” Cô thì thầm đáp lại.

Họ đứng đó, sát bên nhau, hoàn toàn khỏa thân, mặt đối mặt. Cô có một khuôn ngực đẹp, không lớn, nhưng đầy đặn, và khi anh vạch một đường dài bằng bàn tay mình xuống đến eo cô, đôi mắt anh nhắm hờ cảm nhận khoái cảm được chạm vào làn da mịn màng như lụa của cô. Anh xòe tay đóng đẩy lấy khuôn ngực cô. Anh gia tăng áp lực cho đến khi cô bật thốt lên một tiếng thở hổn hển đầy thích thú đầu tiên.

Hai tay cô lướt đến bờ vai anh, trong lúc đôi môi mềm mại của cô chạm đến miệng anh dịu dàng và toàn bộ cơ thể áp sát vào cô.

Niềm khoái lạc uể oải của những giây phút trước giờ nổ tung thành một cơn đại hồng thủy dục vọng nguyên sơ, Mitchell vòng tay ôm siết lấy cô và xoắn chặt cô vào lòng, dịch chuyển đưa cả hai vào giường. Hồng anh tỳ lên phần lọn xoắn quyến rũ giữa đùi cô, và đôi tay anh chuyển trở lại ngực cô. Cô nhìn anh, đầy nhục cảm, đôi mắt ánh cười ấm áp. Anh không thể nào nhớ nổi đã từng bao giờ có được niềm thân mật nào như thế không – ngay cả chỉ cần ngắm cô và biết rằng cô đang nhìn anh trong lúc này.

Đôi tay cô dịu dàng chậm rãi lướt qua lưng anh và xuống phần mông, núp giữ anh sát vào cô. Cô mở rộng đôi chân, và anh nhắc mình chuyện này vẫn còn quá sớm, những màn khởi động vẫn chỉ vừa mới bắt đầu. Nhưng anh thả lỏng cơ thể mình trên lối vào của cô, trải qua một cảm giác sung sướng khám phá ra nơi đó của cô đã ẩm ướt dành cho anh.

... ..

(Chỗ này dot dot dot được rồi a, vì bà Judith này tả hot thô quá, tranh không thích, nếu ss nào quan tâm thì tìm đọc bản tiếng Anh, chịu khó đi, Tranh buông tay đầu hàng. Sau này có làm ebook để tranh edit lại nhé, còn có một đoạn in ít nữa thôi.)

Sau đó, cô nằm trong vòng tay anh, ngược nhìn lên, những ngón tay nhỏ nhắn biếng nhác êm ái vuốt ve phần tóc phía thái dương anh. “Nữa?” cô háo hức chờ đợi.

Mitchell bật cười toe toét và siết chặt lấy cô hơn. “Đó là từ ưa thích của anh.”

19. Chương 19

Thám tử Childress quăng chiếc vali đánh ịch xuống một trong hai cái giường phòng 102 khách sạn Enclave. “Cậu có thấy gã trực thăng chết đâm kia cố tranh giành cái va li của tôi không?”

“Anh ta đang hy vọng có được khoản tiền bo 10 đô thôi mà,” MacNeil trả lời trong khi anh lôi chiếc máy tính xách tay nhẹ hều ra khỏi túi xách.

“Cậu có biết điều gì làm tôi vãi ra ở đây không?” Thấy MacNeil không đáp lại, Childress liền giải thích. “Hàng đồng đàn bà phụ nữ đẹp lộng lẫy mặc đồ tắm hai mảnh đang diễu qua mặt chúng ta, còn chúng ta trông chả khác nào một cặp đồng tính nam ấy.”

MacNeil ngược lên nhìn vào đồng sự của anh, mệnh lệnh đưa ra yêu cầu phải giả trang thành một du khách bình thường đã biến thành quần lửng sắc sỡ kiểu Bermuda, áo phông in hàng chữ St. Maarten uốn éo giữa hàng cây cọ, chiếc mũ lưỡi trai, cặp kính râm, và một chiếc camera lủng lẳng nơi cổ. “Đó là do cái quần lửng Bermuada của ông thì có,” MacNeil lên tiếng.

Suy tính của Childress đã nhảy qua những vấn đề khác. “Tôi không thích kiểu ”tiến sát và tới gần” này khi còn đang tiến hành điều tra. Nó tăng khả năng bị Wyatt phát hiện ra lên gấp ba lần.” Vừa nói ông vừa sải chân bước ra cửa và quan sát xung quanh. “Một đêm ở cái nơi này còn đắt hơn cả tiền tôi mua chiếc xe mới nhất của mình. Gã ủy viên công tố quận thể nào cũng sẽ nhảy dựng hết lên lúc đồng hóa đơn thanh toán chuyển đến mắt.”

“Tôi sẽ nói sự thật cho anh ta: Đường chính hay đường phụ ở cái chốn này cũng chả có chỗ nào để mà đậu xe cả ngày lẫn đêm mà chờ đợi Wyatt. Bảo vệ ngoài cổng chỉ cho chúng ta dừng xe có một tiếng đồng hồ, sau đó nhân viên khách sạn sẽ chường mặt ra và đuổi chúng ta đi. Vậy thì chúng ta phải đăng ký phòng ở đây thôi.”

“Đúng, tôi biết cả đấy, nhưng tôi mừng vì chính cậu mới là người phải giải thích điều đó cho Elliot.”

MacNeil đưa mắt nhìn giờ và rút di động ra. Đến lúc phải gọi điện báo cáo tình hình hàng ngày rồi.

“Thưa ngài Elliot?”

Gray Elliot ngược lên khỏi đồng ảnh bày khắp bàn trong văn phòng ở Chicago của anh, khuôn mặt cau lại. “Sao?”

“Thám tử MacNeil đang chờ máy.”

“Đóng cửa lại giùm tôi!” Gray lên tiếng. Xoay người trên ghế, anh chờ cho đến khi cánh cửa phòng đóng lại phía sau lưng người thư ký trước khi nhắc điện thoại lên. “Chào, Mac.”

“Anh đã nhận bản báo cáo và ảnh chụp mà chúng tôi e-mail tới qua chưa?”

Quá bồn chồn, Gray đứng dậy. “Tôi nhận được rồi,” anh nói ngắn gọn.

“Wyatt đã đến đón cô gái tóc đỏ ở khách sạn nơi cô ta ở sáng nay, và họ vừa làm thủ tục nhận phòng ở St. Maarten. Chúng tôi vẫn chưa biết danh tính cô ta, nhưng phòng khách sạn ở Anguilla được đăng ký dưới cái tên Bartlett. Không sớm thì muộn cô ta sẽ phải dùng đến thẻ tín dụng hay đưa ra bằng lái xe, lúc đó chúng tôi sẽ lần theo cô ta....”

“Đừng bận tâm,” Gray ngắt lời thẳng thừng, ánh mắt nhìn chăm chú vào bức ảnh cận cảnh một người đàn ông và một phụ nữ ôm nhau đầy đam mê sát ngay bãi biển. Bức ảnh được chụp lúc trời tối sử dụng máy camera hồng ngoại. Nó hơi mờ, nhưng hai nhân vật trong bức ảnh vẫn dễ dàng nhận diện. “Tên cô ta là Kate Donovan.”

“Cái tên đó có nghĩa gì với tôi không?” Mac hỏi. “Nghe quen lắm.”

“Bố cô ta là Daniel Donovan.”

“Daniel Donovan chủ nhà hàng phải không?”

“Chính thế,” Gray nhạo báng. “Daniel Donovan đã chết vài tuần trước trong một vụ được cho là tai nạn đâm xe thông thường.”

MacNeil ngả người ra thành giường, trong đầu ráp từng chi tiết vụ việc lại với nhau và dẫn đến một kết luận đồng thuận với cái kết luận mà Gray đã đưa ra. “Trong vòng vài tháng có 3 người liên quan đến Wyatt đã chết yếu.”

“Đúng vậy.”

“Gã Bartlett này có liên quan trong vụ việc như thế nào?”

“Kate Donovan là bạn gái của Evan Bartlett,” Gray chỉ ra. “Hay ít nhất thì cũng là tôi nghĩ thế. Evan và tôi quen nhau ngay từ khi còn nhỏ. Anh ta là một luật sư trong đám luật sư có danh tiếng không tì vết. Tôi khá chắc Evan Bartlett không hề biết về bất kì những việc mà cô ta có liên quan.”

Thay vì tranh luận về chuyện đó, MacNeil chỉ bình thản lên tiếng. “Chúng tôi không thấy Bartlett có mặt tối qua, nhưng anh ta đã đứng tên đăng ký căn biệt thự ở Anguilla nơi cô ta đang ở.”

“Thì cô ta đang dùng tên anh ta, nhưng Evan không ở đó. Tôi đã gặp anh ta ở tòa án hôm qua, và anh ta đang thụ lý một vụ kiện. ”Thay vì để MacNeil nghĩ rằng anh đang để cho những xúc cảm cá nhân của mình can thiệp vào tính khách quan – Gray cộc lốc, “Đừng để Wyatt hay Donovan rời khỏi tầm mắt cậu. Tôi phải tham dự một cuộc họp bây giờ. Một điều nữa...” anh nói thêm, “Nếu chiếc du thuyền của Benedict chạy qua không phận quốc tế, tôi muốn cậu báo cho tôi biết ngay. Và cũng tương tự nếu máy bay của Wyatt chuẩn bị cất cánh rời khỏi St. Maarten.”

”Hiện có cài hai thợ máy chốt tại sân bay Princess Juliana theo dõi chiếc máy bay giùm ta rồi. Tôi đã bám theo Wyatt đến Khách sạn ở St. Maarten sáng nay, anh ta gửi hành lý ở đó. Tôi không nghĩ anh ta tính sẽ quay về du thuyền của Benedict tối nay đâu, nhưng nếu anh ta và cô con gái nhà Donovan mỗi người mỗi hướng, chúng tôi không thể nào trông chừng cả hai người họ và chiếc du thuyền cùng một lúc được.

”Ngân sách của tôi sẽ không chi thêm bất cứ khoản nào nữa cho vụ công tác này. Quên chiếc du thuyền đi, nếu như anh phải lựa chọn. Nếu nó chạy đến hải phận quốc tế, chúng ta không thể làm gì để kéo gã Wyatt ra khỏi đó, nhưng có thể gây áp lực cho Zack Benedict phải trao lại Wyatt cho chúng ta.

“Anh mong Wyatt dẫn chúng ta đến chỗ thi thể ở chốn này hay là bắt quả tang cùng kẻ đồng phạm hay gì thế?”

”Tôi không biết đến một đồng phạm nào cả, nhưng nếu anh đánh cược khoản tiền hưu của mình rằng thi thể William đang ở đâu đó phơi ra trên đất nhà anh ta. Có đến 500 arc rừng rậm ngoài kia, và chúng ta đang giúp cho dân ở đó xới tung đám đất lên. Bể vẫn còn chưa tan, nhưng thi thể sẽ trôi lên bất cứ lúc nào. Đến lúc đó, tôi muốn biết đích xác phải tìm Wyatt ở đâu. Đừng hỏi làm sao tôi biết Wyatt là tên giết người hay thi thể William ở đâu. Một khi thi thể được tìm thấy, nhân chứng sẽ tới thẳng và khai nhận hết. Tôi đã nhận được thông tin từ một kẻ nặc danh.

20. Chương 20

Đứng bên ngoài ban công, hai khuỷu tay tựa vào bờ tường phía sau, Mitchell dõi mắt theo những ngọn đèn sáng lấp lánh phát ra từ chiếc tàu du lịch từ đằng xa đang lướt chậm chậm về phía bắc trong lúc chờ đợi Kate sửa soạn trang phục để cả hai cùng tới sông bài.

Sau cuộc ái ân lần đầu của họ, cả hai thức dậy và đói ngấu, họ đã gọi đồ ăn và lại quay về giường, ái ân thêm lần nữa rồi chìm vào một giấc ngủ sâu, kiệt sức. Mặt trời đã lên cao khi anh thức dậy có Kate nằm gọn trong vòng tay mình. Anh đã cảm thấy vô cùng thỏa mãn và hoàn toàn thư thái thả mình nằm đó, và đến giờ cảm giác ấy vẫn còn nguyên vẹn.

“Xin lỗi vì em đã khiến anh phải chờ.” Tiếng cô phát ra ngay đằng sau anh.

Mitchell đứng thẳng xoay người lại, nụ cười biếng nhác, uể oải của anh mở rộng thành một cái cười tán thưởng. Tề chỉnh trong một chiếc váy ống ngang ngực màu đen ngấn, phần thân trên xếp nếp giống như vỏ sò và đôi săng đan cao gót quai mảnh, Kate Donovan hiện lên như một ảo ảnh dưới những đường cong mê hoặc, làn da tỏa sáng, mái tóc lộng lẫy và đôi chân dài thẳng tắp. Ánh nhìn của anh gắn chặt vào đôi chân của cô, Mitchell đưa mắt lên, cười toe toét trước phản ứng ngỡ ngàng của mình với thứ mà, có thể là, đôi chân dài đẹp nhất anh từng gặp.

“Anh đang cười vì em hấp dẫn đến khó tin, hay vì chiếc váy này của em có vấn đề?” cô trêu chọc, nhưng giọng cô lộ vẻ hơi chút lo lắng.

“Anh cười vì anh vừa nhận ra em có đôi chân tuyệt đẹp,” Mitchell nhún nhả đáp lại, “và anh trước đây chưa bao giờ thấy.”

“Đôi chân em từ trước đến giờ vẫn ở với em đó thôi,” cô gạt nhả, “Thật ra thì em rõ ràng có nhớ lúc chúng ta ở trên giường thì chân em vẫn gắn liền với người cơ mà.”

“Lúc chúng ta ở trên giường mắt anh quá gần không thể nhìn hết được.”

Cô bước về phía anh và xoay lưng lại. “Anh kéo khóa lên giúp em được không?” Cô hỏi, tay nâng phần tóc sau gáy lên cho anh. “Em không với tới được.”

Mitchell đã làm việc đó biết bao nhiêu lần không đếm xuể với những người đàn bà khác trước đây, nhưng khi anh cúi đầu nhìn xuống phần gáy trần của Kate, có một sự gần gũi thân mật và một niềm thích thú nảy ra trong cử chỉ giản đơn khiến anh kinh ngạc. Anh chạm tay vào móc khóa và kéo nó lên, cô nói đùa về phản ứng của anh trước đôi chân cô. “Để em đoán,” cô lên tiếng, “anh là một người thích chân dài, phải không nào?”

Thường thì Mitchell chẳng e dè gì mà trả lời luôn là “có”, nhưng vì một lý do mơ hồ nào đó, câu hỏi đó dường như hoàn toàn trở nên sai quấy, đặc biệt là từ cô. Vòng tay anh ôm lấy vai cô, anh nghiêng đầu hôn lên đôi má. “Đừng nói đến chuyện đó.” Anh thì thầm.

“Kate chậm chậm quay lại nhìn anh. Anh đã không trả lời câu hỏi với cùng một lý do mà cô ngay lập tức cảm thấy hối tiếc khi hỏi – cô không muốn biết anh thích phần cơ thể nào của một người đàn bà. Thật sự, ngay lúc này đây, cô muốn nghĩ rằng anh yêu toàn bộ những gì mà cô đang có. ”Trả lời rất hay,” cô mỉm cười nhìn sâu vào mắt anh.

“Anh cũng nghĩ vậy.”

Sông bài mà anh đưa cô đến nằm trong địa phận của Hà Lan, đó là một câu lạc bộ tư nhân lớn nơi những thành viên trò chuyện bằng nhiều thứ tiếng và quy định đặt bàn là rất cao. Trên đường tới đó, Mitchell đã mô tả sông bài như một “hương vị Châu Âu,” Kate có thể hiểu được câu nói qua bầu không khí thanh lịch, tinh tế, sành điệu và thờ ơ. Bầu không khí đó hợp với anh một cách lạ kỳ, thâm tâm Kate thốt lên. Chín chu trong bộ vest xám thiết kế riêng vừa vặn hoàn hảo, áo sơ mi xám đậm, và cà vạt xám nhạt, anh là hiện thân của một con người tinh tế và lòng tự tin điềm tĩnh.

Mối tương đồng duy nhất giữa các sòng bài mà cô từng đến ở Mỹ và sòng bài nơi đây là hoạt động bài bài đều hợp pháp. Thật ra, những lần cô nhìn thấy các sòng bài như thế này chỉ là trên phim ảnh quay ở các vùng như Monaco mà thôi.

Cố gắng không trông như thể cô chưa từng đến những nơi này, hay ở xung quanh những con người này, Kate liếc qua bàn baccarat và bàn roulette tụ tập toàn những quý ông giàu có với những chồng thẻ đặt cao ngất ngay trước mặt và những quý bà kèm sát bên đeo đầy đồ trang sức lấp lánh trên người.

“Em đang tìm thứ gì đặc biệt?” Mitchell lên tiếng hỏi.

“Vâng,” Kate đáp lời, cái nhìn thoáng qua lấp lánh ánh cười. “James Bond.”

“Em sẽ phải kèm sát anh tối nay đấy.”

“Em làm được,” cô nói dứt khoát, còn anh cười toe toét.

“Câu hỏi ban đầu của anh có ý là em thích chơi trò gì cơ,” Mitchell giải thích, dẫn xuống cái thôi thúc ngớ ngẩn muốn được vòng tay quanh người cô khi họ bước đi bên cạnh nhau.

“Em thích bất cứ trò nào có thể ăn tiền.”

“Thế thì, ta cần phải đi ngay,” anh đùa.

“En thật sự rất gặp may với trò đánh bài,” Kate thành thực thú nhận. “Máy giặt xèng cũng vậy, và các bàn xúc xắc thường rất thân thiện với em.”

“Thế em có may mắn với trò blackjack không?”

“Cũng còn tùy.”

Họ tìm được hai chỗ ngồi cạnh nhau ở bàn blackjack và dù trong thâm tâm Kate rùng mình vì mức đặt cược thấp nhất cũng phải là 100 \$, cô vẫn mở ví kiên quyết rút ra 5 tờ chi phiếu du lịch trị giá 100 \$ trước khi ngồi xuống. “Em cần phải đổi sang tiền mặt số chi phiếu này trước đã.”

“Anh sẽ không đưa em đến đây nếu như anh định để em làm thế.”

“Em không thể chơi bằng tiền của anh. Một trong số những điều bố dạy em là một quý cô lúc nào cũng phải đánh bài bằng chính tiền của mình, hoặc là không.”

“Bố em hẳn có một số ý niệm thật lạ lùng,” Mitchell tỉnh khô đáp lại khi cô xoay người bước đi, đầu nghiêng ngó về phía ô cửa thu ngân gần đó. Nụ cười vô thức hiện trên môi, anh dõi theo bước chân cô, ngưỡng mộ dáng người thật đẹp và cách những lọn tóc màu lửa của cô đung đưa như sóng nước gập ghềnh trên đôi bờ vai.

“Bell femme,” (Tiếng pháp: người đàn bà đẹp), Người đàn ông ngồi bên phải Mitchell buông ra lời nhận xét, ánh mắt ông ta dán chặt vào Kate.

“Đúng vậy,” Mitchell phản hồi. Anh vẫy tay ra hiệu cho nhân viên chia bài và đăng ký một bàn. “Hãy để ý quý cô kia không hết thẻ khi cô ấy thua nhé,” Mitchell chỉ thị cho người nhân viên khi anh bắt đầu gạt đồng thẻ về phía mình.

“Chắc rồi, thưa ngài Wyatt,”

Một giờ sau đó, cô thắng được 2,400 \$, còn Mitchell đã ngừng chơi để anh ngả người ra sau và dõi theo Kate. Cô đã thắng được một số tiền lớn. Cô đẩy đồng thẻ hướng về phía người nhân viên chia bài và lên tiếng. “Tôi muốn đổi tiền mặt.” sau đó cô ngẩng lên nhìn bốn người đàn ông ngồi cùng bàn và hòa nhã tiếp lời. “Xin lỗi vì đã ngưng giữa chừng. Thật khó cho tôi để có thể bỏ qua linh tính của mình.”

Người đàn ông Pháp vừa mới nói chuyện với Mitchell khi nãy cười rộ lên với cô, nâng bàn tay cô lên đặt vào đó một nụ hôn đầy biết ơn. Ông ta quay sang Mitchell hồ hởi. “Elle est une très belle femme!” (Cô ấy là một phụ nữ đẹp). Vừa thích thú vừa ngỡ ngàng, Kate thu thập hết phần thẻ thắng được của cô lại trong lúc người đàn ông kia ồn ào tuôn ra một tràng tiếng Pháp với Mitchell, anh tiếp chuyện ông ta cũng bằng ngôn ngữ tương tự.

“Chuyện gì vậy?” Kate hỏi khi họ rời khỏi.

“Ông ta lưu ý rằng em không chỉ rất đẹp mà còn vô cùng may mắn với trò chơi bạc đó nữa.”

“Ông ấy nói nhiều hơn thế. Ông ấy cũng hỏi anh một câu, vì anh đã gạt đầu và trả lời ông ta bằng giọng khá lạnh lẽo.”

Mitchell cười rộ lên với cô. “Anh nói có vẻ ”lạnh lùng” ư? Anh thật là thô lỗ, mà anh hiếm khi tỏ ra lỗ mãng như thế.”

“Ông ta hỏi anh gì vậy?” Kate chất vấn.

“Ông ta hỏi liệu anh có cho phép em đứng bên cạnh ghế của ông ta để vừa có được sắc đẹp của em vừa nhờ vào cả duyên cờ bạc của em nữa.”

Kate tạo ra một tiếng khịt mũi khiếm nhã và lắc đầu. “Ông già tham lam, hoàn toàn bất vớ vẩn.” Đôi vai Mitchell rung lên vì cười trước câu giễu cợt của cô, anh cố dần xuống một thôi thúc mãnh liệt – ước muốn được kéo cô vào vòng tay và trình diễn một màn tình cảm ướt át công khai.

“Anh đã nói gì với ông ta?”

“Thật khó mà truyền đạt lại cho chính xác.”

“Thử đi nào.”

“Dịch thoáng ra thì, anh bảo ông ta là một lão già tham lam, và điều ông ta vừa nói thật vớ vẩn”

Kate cười, nhưng cô không tin chút nào. “Đó không phải lời anh.”

Mitchell nghiêng đầu áp vào má cô thì thầm. “Anh bảo ông ta đi mà tìm người khác vì anh sẽ không chia sẻ quyền sở hữu của anh đâu.; rồi anh đứng thẳng lưng tiếp tục bước đi như thể cái áp môi của anh chẳng ảnh hưởng gì đến anh hết.

Trái tim Kate thực hiện một cú lộn nhào ngoạn mục khi nghe được Mitchell ám chỉ mình là “bạn gái” của anh, nhưng cô biết đó chỉ là một cách nói thông thường, và cô cố gắng không để mình mơ tưởng đến một ý nghĩ nào khác. Cô đang trải qua khoảng thời gian tuyệt vời suốt buổi tối ngày hôm nay, cho dù cô mất hết một nửa số tiền thắng cược của mình.

Mitchell đánh bạc với một bản năng chẳng hề phải nỗ lực gì nhiều như cách anh làm với những việc khác, nhưng điều đặc biệt quyến rũ Kate là cách cư xử của anh trước nhiều phụ nữ khác vậy quanh lộ liễu đưa đẩy tình ý với anh suốt tối. Anh vô cùng bình thản; anh đơn giản chỉ cư xử như thể đám đàn bà đó vô hình ngay trước mắt anh vậy. Hoặc là anh đã quá quen với việc đó nên không hề để tâm, hoặc anh không thích bị coi như một bữa thiết tiệc tình dục ngon lành. Kate thích thú nghĩ rằng về sau là đúng.

Gần tới nửa đêm, khi họ đã không còn chơi bạc nữa, họ dừng lại ở một phòng nhỏ ngay lầu một của sòng bài, nơi ban nhạc đang cùng ca sĩ tấu lên một bài hát rất hay. Họ tìm ra được một bàn trống, và trong lúc người ca sĩ ngân lên lời bài hát quen thuộc “The Way You Look Tonight”, Kate dõi mắt theo Mitchell ngồi xuống, mở tung vạt áo vec, tựa lưng ra sau ghế và duỗi dài đôi chân. Hình ảnh đó của anh – thoải mái, đẹp trai, và hoàn toàn thư thái trong một sòng bài tư nhân – tự in dấu lên trái tim của Kate trong lúc lời nhạc réo rất vang lên, bện chặt và ghi dấu hình ảnh của anh trong tâm trí cô. Cố giấu đi nụ cười ngưỡng mộ, cô tì tay lên bàn và tựa cằm xuống, ngắm anh qua đôi lông mi dài cong vút.

Một lúc sau, anh nhận thấy đáng ra người phục vụ đã phải có mặt ở đây, vì thế anh hơi ngẩng đầu lên và liếc sang phải với một cái cau mày. Hai nhân viên hiện ra từ phía đối diện, gần như va vào nhau trong lúc vội vã đáp lại lời triệu tập của anh, Kate nín cười. Ở nhà hàng của bố cô, cô thường quan sát những dấu hiệu nhận biết mà các khách nam giới dùng để gọi bồi bàn – từ các tín hiệu thô lỗ nhất cho đến rụt rè nhất – cô âm thầm đánh giá cao Mitchell, cả cho “tác phong uy thế” và ”hiệu ứng của tác phong” đó.

“Cognac thì thế nào?” anh lên tiếng hỏi trong lúc người phục vụ đứng ngay bên cạnh.

“Tốt thôi, cảm ơn anh.” Kate trả lời, biết rằng cô chỉ uống được có một ngụm. Vẫn mê mải với quan sát vừa mới, cô quay đầu nhìn về phía ca sĩ, một nụ cười lơ lửng trên môi.

Mitchell gọi đồ uống và sau đó tưởng lầm lý do cô mỉm cười. “Em đặc biệt thích bài hát đó phải không?”

Kate gật đầu.

“Có lý do riêng?”

Vì không thể giải thích lý do thật của mình, Kate cụp mắt xuống và đưa ra một lý do thật tương đương. “Hồi 13 tuổi, Michael Buble và ông nội đã đến thăm Chicago và, hoàn toàn vô tình, họ đã ăn tối ở nhà hàng của em. Ông Micheal tình cờ nhắc với bố em – rất tự hào – rằng Micheal sẽ phát triển sự nghiệp ca hát của mình ở Canada, vì thế bố em đề nghị Micheal lên hát bài “United States debut” ngay tại đó. Mitchell lúc ấy chỉ mới 16 tuổi, nhưng anh ta trông tuyệt vời đến độ bố em đã đưa em từ phòng ngủ xuống lầu để nghe anh ta hát.”

“Và?” Mitchell nhắc khi cô trông hơi có vẻ xấu hổ.

“Và Micheal hát đúng bài chúng ta đang nghe đây. Thật ra, anh ta đã hát riêng tặng em.”

“Anh có nên tỏ ra ghen tị không?”

“Dĩ nhiên rồi,” Kate cười. “Em đã phải lòng anh ta đến phát điên từ lúc đó và ngay tại đó. Lần tiếp theo em nhìn anh ấy hát là lúc anh ấy đang ở Carnegie Hall.”

Cảm thấy có đôi chút ngớ ngẩn vì đã kể cho anh nghe một câu chuyện khác trong cuộc đời mình khi cô vẫn gần như chưa biết gì về anh, Kate nhìn xuống mặt bàn và nhận thấy bàn tay của Mitchell đang ở sát tay cô chỉ chưa đầy một inch. Hình dáng những ngón tay thon dài của anh đặt quá gần khiến cô ngẩn ngơ. Tự vấn bản thân rằng cô đang suy nghĩ thật vẩn vơ, cô liền dứt ánh mắt ra xa.

Mitchell cúi đầu, cũng giống như cô, mắt anh dán chặt vào đôi bàn tay của họ. Chầm chậm, anh đưa tay lên và đặt tay lên tay cô.

Kate cảm thấy một sự kích động run rẩy xuyên suốt khắp toàn bộ cơ thể. Nuốt xuống, cô dôi mắt xem anh có bất kỳ sự phản ứng dù nhỏ hay không. Anh siết chặt lấy bàn tay cô.

21. Chương 21

Nhìn ra ngoài khơi xa để tìm Mitchell, Kate lơ đãng phúi những hạt cát mịn đang bám vào chân cô và với tay lấy chiếc áo choàng tắm mà họ mang theo từ phòng mình. Không khí ban đêm rất dịu, nhưng cô bắt đầu rung mình dưới chiếc áo tắm mỏng manh, cảm giác vì bồn chồn hơn là lạnh.

Khi họ rời khỏi sòng bài, Mitchell đề nghị đưa cô đến Vịnh Maho để cô có thể tiêu một phần số tiền thắng bạc của mình vào những cửa hàng thời trang cao cấp mở cửa suốt ngày phục vụ cho các hộp đêm và các vị khách du lịch. Kate đã gợi ý họ nên trở về khách sạn và thay vào đó là đi bơi ngoài biển. Trong tâm trí cô đã mừng tượng mình lười biếng lơ lững nằm trên mặt nước mặn nửa tiếng đồng hồ. Họ đi bơi, nhưng khi Kate đã lên bờ, thì Mitchell lại nói anh muốn bơi thêm chút nữa để thư giãn.

Khi cô phát hiện ra ngay lúc khởi động, khi Mitchell xuống nước anh vận hết sức lực của mình, sải thân hình cao lớn rẽ nước với tốc độ tối đa, như thể có một đám ma quỷ nào đó đang bám ngay sau anh vậy. Lúc đầu, Kate ngưỡng mộ đôi mắt theo anh, nhưng vài phút sau hình ảnh của anh hoàn toàn biến khỏi tầm mắt, cô bắt đầu cảm thấy lo về sự an toàn của anh.

Cố không để nỗi lo lắng của mình leo thang lên đến mức hoảng loạn, Kate tiếp tục tìm kiếm dưới mặt nước lấp lánh ánh trắng khi cô xô tay vào hai ống tay áo choàng và thắt dây lưng lại. Cuối cùng, cô bắt gặp một dấu hiệu mờ nhỏ xíu hiện trên mặt nước phía xa và nhẹ nhõm ngồi phịch xuống chiếc ghế tựa dài.

Giải thoát khỏi nỗi lo lắng cho Mitchell, cô vòng tay, co người ôm lấy hai đầu gối. Ngửa đầu ra sau, cô nhìn chăm chú lên bầu trời đêm như một bức màn sa tanh lấp lánh ánh sao trong lúc một cảm xúc sâu lắng về sự hình bóng bố cô chầm chậm lướt qua trong tâm trí. Cảm xúc đó bao bọc quanh cô, ấm áp và mạnh mẽ, trườn lên cô một sự ngọt ngào, như thể đó là một cái ôm xiết - một cái ôm mạnh mẽ xuất phát từ thiên

đàng. Kate say sưa chìm trong cảm xúc mê mải, níu giữ lấy nó trong lúc nước mắt cô trào ra và trượt dài trên đôi má.

Cuối cùng cô ngẩng lên để xóa những cảm xúc đó đi trong tâm trí và nhìn ra ngoài khơi dỗi theo Mitchell. Anh đang bơi thành một đường thẳng để quay lại với cô, đôi bờ vai và hai cánh tay giang ra rải từng rải trên mặt nước.

Vào chính lúc ấy, cô đột ngột vỡ lẽ ra. Cô hiểu chắc chắn rằng nếu bố cô đang ngồi bên cạnh cô đây ngay trên chiếc ghế này, mắt cũng dỗi theo Mitchell, và mỉm cười.

Điều đó bỗng trở nên đầy ý nghĩa, rất rõ ràng. Đó là lý do tại sao cô lại cảm thấy một cảm xúc gần gũi kì diệu đến thế với anh ngay từ lần đầu tiên mới gặp. Sự thừa nhận sâu sắc của Mitchell nhói lên trong tâm trí cô: Anh đã cảm thấy những điều ấy giống như em đã cảm thấy tối qua. Định mệnh đã đưa họ đến với nhau và yêu nhau, nhưng số phận thật thường đang không níu giữ họ vào nhau.

Lau đi những giọt nước mắt, Kate nhìn lên bầu trời cao vợi vợi và thì thầm. “Cám ơn, Bố. Con nhớ bố nhiều.”

Cảm giác sự gần gũi của ông đã giảm đi nhưng vẫn còn kéo dài vài phút nữa khi Mitchell đứng lên khỏi mặt nước. Hất mái tóc của mình ra hai bên, anh lội ra khỏi làn nước biển đang chảy xuống từ hai bờ vai mạnh mẽ và đôi chân dài. Anh đẹp đến ngỡ ngàng đến nỗi Kate phải lắc đầu tỉnh trí. Mỉm cười, cô ngược lên trời và nói thầm. “Bố nghĩ thế nào mà lại cho rằng con xứng đáng với một người đẹp trai đến thế?”

Mitchell đưa tay nhận lấy chiếc khăn tắm mà cô đưa cho anh và dẫn lại thôi thúc muốn xổ tung những lọn tóc ẩm ướt dính sát quanh khuôn mặt cô và đổ xuống hai bờ vai. Với một mái tóc như thế, cô trông thật ngon lành; thật ra, cô trông giống y như lúc anh lần đầu tiên gặp cô ở nhà hàng. “Chào,” anh mỉm cười.

Cô cười đáp lại. “Jamaica thế nào rồi? Trên đường đi anh có vượt qua được con cá mập nào không?”

Cười toe toét trước câu nói chòng ghẹo của cô, Mitchell bắt đầu lau ngực và hai cánh tay trần. “Anh đã nằm ườn ra ở đây cả tuần rồi, ” anh giải thích . “Anh muốn tập luyện một chút.”

“Anh có thường bơi để giữ sức khỏe không?”

Anh lắc đầu. “Một người dưới quyền anh là chuyên gia võ thuật. Anh thường xuyên tập luyện với anh ta.”

“Công việc của anh ấy là gì vậy?”

“Anh ta là lái xe của anh.”

“Lái xe của anh.” Kate lặp lại, suy tính đến chuyện đó. “Cũng là vệ sĩ của anh?”

“Anh ta nghĩ vậy,” Mitchell trả lời, anh cúi người lau khô đôi chân.

Kate chờ cho đến khi anh vứt chiếc khăn sang một bên và nhặt áo choàng lên trước khi cô lên tiếng hỏi một câu đang khiến cô dỗi chút bận tâm. “Anh làm kiểu công việc gì mà phải cần đến vệ sĩ?”

“Tại Châu Âu, tài xế kiêm vệ sĩ là khá phổ biến.”

Vô tình hay cố ý, anh đã không hề đề cập đến nghề nghiệp của mình, Kate nhận ra điều đó, và anh cũng không hề đề cập đến chủ đề đó tối nay. Họ đã ngủ cùng nhau và cô càng lúc càng cảm thấy yêu anh hơn qua từng giây phút. Cô mong đến chết để được biết thêm về anh và hiểu anh hơn. Khi họ lững thững đi bộ qua bãi biển về phía các bậc thang lát đá dẫn về khách sạn, cô lên tiếng. “Anh đang làm nghề gì vậy?”

“Anh kinh doanh tạo ra lợi nhuận,” Mitchell đáp lời, tự động đưa ra cho cô một câu trả lời sẵn giống như câu trả lời của anh cho hầu hết những kẻ tò mò khác; sau đó anh cảm thấy tội tệ vì mình đã cư xử với cô như thể cô chỉ là người lạ qua đường tỏ vẻ hiếu kì.

“Anh không điều hành doanh nghiệp,” Anh làm rõ. “Mặc dù anh đã có ý định đó, anh ngờ là mình thiếu năng lực quản lý. Anh đầu tư tiền vào các ý tưởng và cảm hứng của những người khác có tài năng quản lý doanh nghiệp.”

Kate thò tay vào hai túi áo choàng và cân nhắc đưa ra câu hỏi tiếp theo.

“Làm thế nào anh lại chọn lựa ra được những ý tưởng và những con người anh cần đầu tư?”

“Anh dựa một phần vào thông tin và một phần vào bản năng, trong đó rốt cuộc là đưa ra phán đoán có suy tính.”

Anh định kết thúc cuộc nói chuyện, Kate nhận ra ý của anh qua tông giọng. Cẩn thận phát ngôn như thể cô đang đưa ra một lời nhận xét vô tình, thay vì cố gắng tiếp tục chủ đề, cô lên tiếng. “Khi người ta có sở trường thiên bẩm trong việc thực hiện một điều gì đó, em nghĩ thế gọi là tài năng.”

“Trong trường hợp của anh, đó là kỹ năng đạt được hơn là một tài năng thực sự.”

“Làm sao anh có được kỹ năng ấy?”

Anh dừng bước, quay sang và quan sát cô với cái cau mày hơi nôn nóng. “Anh có một người thầy kinh nghiệm – Stavros Konstantatos.”

Kate mở to mắt trước lời nhắc đến nhà tài phiệt người Hy Lạp ẩn dật, tự tạo lập đế chế của riêng mình được báo chí ca tụng là một trong những người giàu nhất thế giới. “Có phải chúng ta đang nói về người sống trên một hòn đảo đầy vệ sĩ canh gác khắp nơi và là người có chiếc du thuyền trang bị cả ngư lôi không?”

Sự đối kháng của Mitchell biến mất, thay vào đó là niềm thích thú. “Không phải ngư lôi, chỉ là súng phòng không mà thôi.” Anh nói, lồng những ngón tay mình vào tay cô và nắm chặt khi họ bước tiếp. “Con trai ông, Alex, là bạn học cùng trường nội trú với anh. Có một năm, Alex nài nỉ anh đi cùng cậu ấy nghỉ đông ở hòn đảo của họ để cậu ấy khỏi phải “chết vì buồn chán một mình” trong lúc cậu ta phải ngồi giông tai nghe Stavros giảng giải về kinh doanh tại mỗi bữa ăn. Giống như hầu hết các đứa trẻ con nhà giàu khác, Alex chẳng hứng thú gì với việc kiếm tiền, cậu ta chỉ thích tiêu thôi.”

Kate nhận thấy Mitchell dường như đã loại trừ mình ra khỏi danh sách “những đứa trẻ con nhà giàu”, nhưng cô không cố gắng theo đuổi lời tâm sự đó. Thay vì thế cô đàm luận. “Bố của Alex có thật sự giảng giải về kinh doanh tại mỗi bữa ăn không?”

“Stavros nói không ngừng,” Mitchell cười lục khục, “nhưng anh không hề thấy chán, thật ra anh bị mê hoặc thì đúng hơn. Ông ấy nhận thấy điều đó, dĩ nhiên, và anh nghĩ ông mong thái độ của anh sẽ làm thức tỉnh Alex. Kỳ nghỉ tiếp theo, ông nhấn mạnh Alex phải đưa anh tới đảo. Anh gặp rất nhiều người nhà Stavros kể từ đó. Sau nhiều năm, ông bảo trợ cho anh và huấn luyện anh, và thúc đẩy anh cho đến khi anh nắm rõ hết những lời chỉ đạo của ông. Khi tốt nghiệp, ông ấy để anh làm việc trực tiếp dưới sự quản lý của ông, để ông có thể “hoàn thành trọn vẹn nền giáo dục của mình“. Cuối cùng/ Sau rốt, ông bỏ 8 tỷ đầu cho phép anh thực hiện những vụ giao dịch của chính anh và chia lợi nhuận – hay cùng chịu lỗ.”

“Thật là một người đàn ông tuyệt vời và một kinh nghiệm thật may mắn cho anh.”

Mitchell gật đầu đồng thuận. Anh không đề cập đến chuyện vợ của Stavros đã không ngừng cố ý dụ dỗ anh từ lúc anh mười bảy tuổi. Cũng không nhắc đến bất kỳ chuyện gì của anh trước đó, những kinh nghiệm kém “tuyệt vời” hơn với các gia đình giàu có của đám bạn học – những ông bố bà mẹ dễ chịu, có giáo dục mà anh đã gặp khi đám con trai của họ mời Mitchell về nhà trong kì nghỉ. Họ hỏi anh những câu hỏi đáng sợ giống y hệt mà các bậc phụ huynh đều đưa ra – rằng anh từ đâu đến và họ hàng của anh là ai. Vì họ nhận thấy anh chỉ là một kẻ ngoài cuộc mờ côi không nơi thân thích, họ thường xuyên đối xử với anh như một kẻ cơ hội đang cố bám vào con họ vì những lý do họ mặc nhiên coi là rất đáng ngờ và phiền phức.

Một vài người trong số họ trong chừng mực còn gọi cho quản lý trường nội trú và phàn nàn về phẩm chất đáng ngờ của đứa trẻ mà đám con cái họ đang kết giao. Họ được phản ánh lại rằng Mitchell là một “học sinh có học bổng” và là một “vận động viên thiên bẩm” có được sự quan tâm đặc biệt từ một tổ chức của Mỹ rất thế lực. Mitchell nghe được những điều đó từ đám con cái những bậc cha mẹ phàn nàn.

Bước đi bên cạnh Kate, anh cố gọi lại trong suốt những năm học nội trú của mình, anh đã bị một gia đình người bạn học hỏi không biết bao nhiêu lần về chuyện anh có liên quan gì đến dòng họ “Wyatt ở Chicago” hay không. Mía mai làm sao vì từng ấy lần anh đều phủ nhận. Đột nhiên giải thích cho lý do tại sao anh có thể buộc mình ngay lúc này thừa nhận câu trả lời mặc nhiên là có.

22. Chương 22

Cô người nằm trong vòng tay Mitchell trên chiếc giường êm ái, Kate dõi mắt nhìn lên bầu trời đêm đang chuyển dần sang buổi bình minh. Sau khi từ bãi biển quay về khách sạn, họ tắm và rồi nhận ra cả hai cùng đói ngấu. Phần thừa của bữa ăn ngon lành bao gồm bánh kếp dầu tây và trứng luộc mà Benedict để lại vẫn còn trên mặt bàn.

Sau đó họ lên giường, nhưng ngủ thì không phải là ý định của Mitchell. Sự cấp bách đòi hỏi, dữ dội và mãnh liệt của cuộc làm tình trước đó của anh đã không còn, và giờ anh yêu cô với nỗi đam mê chậm rãi, nồng nàn, điềm tĩnh dịu cô đến tận đỉnh khoái cảm, trong lúc khám phá những phần cơ thể mà cô chưa từng biết mang lại những xúc cảm run rẩy đến vậy, anh thì thầm dẫn dắt và khuyến khích cô làm những điều anh đang làm cho cô. Cho đến lúc anh đưa cô đến tận cùng, Kate đang rung động một cách hoang dại trong vòng tay anh, điên cuồng thâm thì thầm van xin anh hết lần này đến lần khác.

Khi cơn co thắt cuối cùng của cô đã qua đi, anh thay đổi tốc độ những cú thúc của mình và cơ thể mảnh mai của Kate đột ngột cong lên như một sợi dây cung căng ra, áp chặt vào anh với sự tự nguyện dâng hiến trong khi anh trút bản thân mình vào cô. Kate nghe thấy tiếng cô rên rỉ, cô bám lấy anh, bị cuốn vào thời khắc mà không chỉ là tiếp xúc dữ dội về mặt thể xác mà còn cả sự kết nối tinh thần mãnh liệt giữa hai tâm hồn.

Sau này, khi cô nhìn lại những chuyện đã qua, cô thấy mình như một cô học trò ngây ngô vừa được chỉ dạy bởi một bậc thầy lão luyện, có lẽ gần như thôi, ngoại trừ sau đó, cả chiều dài thân hình anh đè lên cô và giữ cho cả hai bọn họ nằm đó, áp vào nhau với khuôn mặt anh gục xuống hờn cổ cô một lúc lâu, như thể anh cũng bị cuộc ân ái của họ tác động mạnh mẽ như cô vậy.

Vào lúc đó, khi họ cùng nhau ngấm mặt trời mọc nơi đường chân trời, bàn tay anh vòng quanh cánh tay cô, anh vuốt ve làn da cô thật dịu dàng. Cả hai người bọn họ đều uể oải, những phút giây yên lặng bên nhau càng dài hơn, nhưng khi bầu trời trở nên sáng tỏ, bình minh một ngày mới bắt đầu đang xua tan đi tâm trạng thỏa mãn sâu lắng của Kate và nỗi lo lắng tràn ngập trong cô cùng với cảm giác tội lỗi rõ rệt đè nặng khi cô nghĩ đến Evan.

Cô đã chờ gọi lại với anh ngày hôm qua cho đến trước lúc cô thay đồ đi đến sông bãi, vì cô biết Evan lúc đó chuẩn bị chơi tennis ở câu lạc bộ của anh. Cô đã để lại cho anh một tin nhắn thoại trấn an anh rằng cô không hề giận gì anh, rằng cô đang vui vẻ nghỉ ngơi thăm thú những hòn đảo xung quanh, và rằng anh hoàn toàn không cần phải lo lắng hay cảm thấy tội lỗi về bất cứ điều gì. Mọi chuyện cô nói cho anh đều là thật, nhưng có những điều cô không kể ra đã khiến cho lời nhắn đó trở thành một lời dối trá khó chấp nhận nổi. Ngoài ra, cô không thể nào nói hết với anh qua điện thoại, không phải sau nhiều năm họ ở bên nhau, và đặc biệt không phải sau khi anh vừa mới đưa ra lời cầu hôn. Chỉ còn bốn ngày nữa thôi trong chuyến du lịch 10 ngày theo như dự tính của họ. Nếu vụ việc mà anh thụ lý kéo dài thêm một hay hai ngày nữa, chắc chắn anh sẽ quyết định chẳng cần phải bay về Anguilla làm gì nữa.

Cảm nhận được một sự đổi khác nơi cô, Mitchell quay sang nhìn người phụ nữ đã cho anh trải nghiệm tràn đầy và viên mãn nhất trong đời sống tình dục của mình. Những lọn tóc đỏ rực của cô đang rối tung lên lộn xộn, trải dài trên đôi bờ vai và trên ngực cô, và đôi gò má mịn màng như sứ kia vẫn còn hơi ửng hồng sau cuộc làm tình của họ, nhưng nét mặt cô đã chuyển sang trạng thái trầm ngâm tư lự. Mitchell đoán hắn cô đang nghĩ đến gã bạn trai kia và tự hỏi liệu anh ta có đến đây ngày nay không. Anh cũng có cùng một ý nghĩ giống cô.

“Những điều phiền muộn phải không?”

Cô nằm trên gối quay đầu sang anh, “Không hẳn. Dù sao thì cũng không phải về anh.” Cô sửa lại. Một lúc sau, cô mỉm cười tiếp tục. “Anh đã kết hôn bao giờ chưa?”

Thường thì câu hỏi ấy đặt trong một bối cảnh cụ thể sẽ khơi dậy phản ứng thận trọng ở Mitchell, nhưng họ đang còn nằm đó đặt ra những câu hỏi linh tinh và vì họ vừa mới làm tình. Rốt cuộc, họ là hai người gắn kết với nhau qua một sự thân mật riêng tư, và tình cảm dành cho nhau thật rõ ràng, nhưng không hề

Và vì họ đã hiểu nhau qua những cuộc trao đổi chuyện trò về những món ăn ưa thích, những trò tiêu khiển lúc rảnh rỗi, ngay cả những chính trị gia nào ít được yêu thích nhất, và bao điều khác nữa, vậy thì câu hỏi của cô lúc này dường như hoàn toàn hợp lý với Mitchell. “Rồi, còn em?”

“Chưa,” cô lên tiếng.

Điều này, không giống như tất cả những câu hỏi và câu trả lời trước đó của họ, rõ ràng cô nghĩ đến việc bắt buộc phải có sự trả lời rõ hơn, vì cô nhượng lòng mày và nhìn anh chờ đợi.

“Anh đã cưới con gái của Stavros, Anastaska, trong ba năm.” Mitchell thêm vào để cô hài lòng. Điều đó không hề làm cô thỏa mãn. Quay hẳn người sang anh, cô đưa tay ra chạm những đầu ngón tay mình vào đôi môi mím lại của anh. “Nếu em chết vì tò mò ngay trên cái giường này,” cô cảnh báo, “anh sẽ phải giải thích nhiều với quản lý khách sạn đấy.”

Mitchell cố tỏ ra cau có, nhưng một lọn tóc mềm mại của cô đang cù lên má anh, ngón tay cô đang miết lên khuôn miệng anh, và nụ cười của cô hấp dẫn đến không thể nào cưỡng nổi. “Anastasia là con út của Stavros và là cô con gái duy nhất,” anh đành bại trận trước cô. “Ông ấy giữ cô con gái trong tầm tay và trong tầm mắt của mình bằng cách cấm không cho cô ấy tiêu tiền.”

“Em nghĩ những nữ thừa kế người Hy Lạp hẳn lớn lên không ai quan tâm chăm chút.”

“Người nhà Stavros cũng vậy,” Mitchell lạnh lùng đáp lời cô. “Lúc được 21 tuổi, cô ấy quá tuyệt vọng để có được chút tự do và muốn “trải nghiệm cuộc sống” đến nỗi gần như gợi lòng trắc ẩn. Hôn nhân là tấm vé duy nhất thoát ra khỏi vòng cấm đoán ấy, nhưng Stavros sẽ không để đàn ông đến gần cô ấy trừ một vài kẻ phù hợp với ông ta nhưng lại không hề hợp với Anastasia.”

“Bọn anh đều biết nhau kể từ khi còn bé và hiểu rất rõ về nhau. Bọn anh đều cảm thấy thích nhau. Vì thế bọn anh đưa ra một cam kết. Bọn anh kết hôn và anh để cho cô ấy thoải mái vui thú với những trải nghiệm cuộc sống mà cô từng mong muốn.”

“Vậy có gì sai?” Kate hỏi, chăm chú nhìn vào nét mặt anh.

” Anastasia quyết định cô ấy muốn một trải nghiệm mà anh không cho phép, một thứ mà cô ấy tuyệt đối đồng ý từ bỏ trước khi bọn anh kết hôn.”

“Cái gì vậy?”

“Thiên chức của người mẹ.”

“Anh li dị vì cô ấy muốn sinh con cho anh.”

“Không, anh đã để cô ấy ly dị anh.”

Qua tông giọng của anh cô hiểu chủ đề này nên chấm dứt tại đây, Kate cụp mắt xuống, tự hỏi liệu cô có thể tìm thêm được chút thông tin nào đó. Cô quyết định mình không thể làm được điều đó ngay lúc này, và cô không hề mong muốn phá hỏng tâm trạng hiện thời của cả hai người.

Cô tìm một câu hỏi vô thưởng vô phạt và quyết định hỏi đến vết sẹo nhỏ ngay bên cánh tay phải của anh. “Anh bị cái sẹo này ở đâu vậy?” cô chạm vào nó bằng những ngón tay mình.

Anh nhìn xuống để xem cô đang nói đến cái gì, và giọng anh mất đi sự vẻ cảnh giác sắc lạnh. “Lúc 15 tuổi, anh đã đụng vào một lưỡi kiếm mỏng.”

“Lời tiên đoán đầu tiên của em cũng vậy.”

Đôi mắt xanh của anh gợi lên một sự ám áp dễ chịu sau nụ cười hiện ra ở góc miệng. Một tay nâng mặt cô lên, anh miết ngón cái của mình vào chỗ trên cằm cô mà anh nghĩ đó là vết chẻ và trêu ghẹo. “Vậy em có cái lõm nho nhỏ dễ thương trên cằm ở đâu vậy?”

“Lúc em 13, em va phải một cái thùng thư.”

Mitchell cười phá lên và ghé miệng hôn lên cằm cô, nhưng cô quay đầu tránh. “Em nói thật đấy.”

Anh ngẩng lên thích thú. “Thế quái nào điều đó lại xảy ra được?”

“Ngay trước sinh nhật lần thứ 14, em quyết định làm một cuộc du ngoạn trái phép đến Cleveland để thăm một người quen lâu lắm chưa gặp. Em đã thuyết phục một cậu bạn 15 tuổi đi cùng vì thế Travis đã mượn xe ô tô của anh trai vào buổi sáng, và buổi trưa chúng em trốn học. Đi được ba dặm, Travis bị mất lái, tông lên lề đường và đâm thẳng vào một cái thùng thư. Em va cằm vào bảng điều khiển xe.”

“Mười lăm tuổi được phép lái xe à?”

“Phạm luật. Đó là một trong nhiều lý do mà bọn em bị bắt khi cảnh sát tới hiện trường.”

“Còn những lý do gì khác nữa?”

“Sở hữu phương tiện ăn cắp, trốn học, tàng trữ cần sa, và phá hoại tài sản công cộng.”

Tiếng cười om sòm của Mitchell nâng đôi vai anh lên khỏi gối.

“Đó là một lời kết tội vô giá trị.” Kate phản đối, chống hai khuỷu tay lên, và anh lại phá lên cười ha hả.

“Này, phải rồi. Travis đơn giản ”đã quên” nói với anh trai rằng cậu ta đang dùng chiếc xe hơi, vì thế người anh đã báo chiếc xe bị mất cắp. Còn thứ cần sa kia không phải của bọn em, mà là của anh ta.”

“Hình ảnh thánh thiện của em trong anh đang biến đổi đáng kể đấy.”

“Đó là những ngày tuổi thơ nổi loạn của em. Dù sao đi nữa, chúng cũng kết thúc cùng ngày..”

“Sao vậy?”

“Em bị đưa vào bệnh viện để khâu vết rách trên cằm, và tự nhiên là bệnh viện phải thông báo cho bố em. Ông khiếp đảm và phẫn nộ đến mức ông quát lên với em suốt khoảng đường quay về nhà hàng. Lúc về đến nơi, ông đuổi em lên gác và nói rằng em bị cấm túc hai tháng. Ông nói sẽ hủy luôn bữa tiệc sinh nhật lần thứ 14 của em, và rằng sẽ có thêm hình phạt nữa cho đến khi ông bình tĩnh lại đủ để suy nghĩ cho thông suốt. Sau đó ông quay vào văn phòng và đóng sầm cửa mạnh đến mức nó bật tung ra.”

“Em bé ngoan cuồng tội nghiệp,” Mitchell trêu cô, ngón tay cái của anh chạm vào vết lõm nhỏ trên cằm cô. “Bị cấm túc những hai tháng trời.”

“Em không định để bị cấm chỉ hai tiếng đồng hồ. Em tỏ ra phẫn nộ với ông vì lệnh cấm túc em và quát lên với em khi em vừa bị khâu. Em lờn lộn khắp tầng lầu mấy phút đồng hồ, và rồi em lên xuống nhà, định đến nhà bạn em một lúc. Khi em nhón chân qua cầu thang về phía cửa sau, em nghe thấy tiếng động phát ra từ phòng làm việc của ông khiến em đứng sững lại.”

” Gì vậy?”

“Tiếng nước nở,” cô nói tiếp, “Em có thể thấy được bóng ông ở trong chiếc gương treo trên tường phía ngoài phòng làm việc. Ông đang ngồi sau bàn, đôi tay ôm lấy mặt, khóc lặng lẽ. Ông là một người mạnh mẽ, bất khuất đến mức em chưa bao giờ hình dung ra có điều gì đó lại làm cho ông khóc được. Đó gần như là giây phút đau đớn nhất trong cuộc đời em.”

“Em đã làm gì sau đó?”

“Em quay lên gác và cấm túc mình trong vòng hai tháng. Em không bao giờ trốn học nữa, và em tránh xa các rắc rối – ít nhất là những mối phiền hà lớn – từ ngày đó trở đi.”

Mitchell trở nên im lặng, tiếp thu điều mà cô vừa kể cho anh, cố gắng hình dung ra một hình ảnh ba chiều của cuộc đời cô, nhưng anh chưa bao giờ quen biết người nào đó có một lai lịch thậm chí còn xa mới giống được với cô.

“Em chưa bao giờ nhắc đến mẹ,” cuối cùng anh lên tiếng.

Kate nhướng mày. “Anh cũng chưa bao giờ nhắc đến mẹ mình.”

“Bà còn sống không?” Mitchell kiên nhẫn.

“Em không nói cho anh đâu, trừ khi anh kể cho em nghe trước.”

“Anh nghĩ dù gì đi nữa em cũng sẽ kể cho anh.”

“Anh không đòi nào moi chuyện đó từ em với một cái xà beng.”

“Anh có thể moi được ra bằng hai ngón tay thôi,” anh hứa với một sự chắc chắn đến tuyệt đối, tay anh trượt xuống dưới tấm chăn.

“Thách anh dám...” Kate cảnh cáo, hai chân cô kẹp chặt lại. Đột nhiên trở nên quan trọng rằng anh không thể giữ bí mật của mình trong lúc lôi kéo cô quá dễ dàng vào việc tiết lộ những bí mật của riêng cô.

Những ngón tay anh trượt vào phần tam giác giữa hai đùi cô. “Mở chân em ra, Kate.”

“Không,” Tay anh chạm vào cô và rồi ý thức của cô hoàn toàn đảo lộn và rồi cô khó mà kháng cự lại. Cô thả lỏng bản thân mình, thở hổn hển khi anh trượt một ngón tay vào sâu trong cô và chà ngón cái lên mảng xoăn phía trước, rồi cô buông thả mình để cho anh truyền khoái lạc và sự ấm nóng qua cô.

“Có điều gì em muốn kể cho anh nghe không?” anh hỏi, chậm chậm tăng thêm áp lực và thay đổi những chuyển động của các ngón tay.

“Chưa,” Kate yếu ớt thì thầm, vòng tay quanh vai anh và nhắm mắt lại. Anh đang đưa cô đến quá gần đến nỗi gần như không thể dừng lại được.

“Không có điều gì em muốn kể cho anh nghe sao?”

Cô đang đeo bám lấy anh, trái tim cô đập dồn, những móng tay bám sâu vào khoảng lưng trần của anh.

“Không”, cô thở hổn hển, nhưng cả cơ thể đang trên bờ vực giải thoát.

Anh ngừng lại. “Thế còn bây giờ?”

Cô đang cheo leo trên vách đá, tuyệt vọng, và anh biết điều đó, anh đã định tước đi của cô cực khoái ngay lúc cô đang đến gần và giữ lại cho đến khi cô chịu đầu hàng. Bằng cách nào đó cô đã tưởng lầm rằng anh tin anh có thể moi được một câu trả lời nơi cô bằng việc trao tặng cho cô khoái cảm. Trong khi anh có ý định thực hiện điều đó bằng cách tước đi niềm vui của cô.

Cơ thể cô đang cầu xin cô nhượng bộ; còn trái tim cô thì không cho phép. Cô buông vai anh ra và thả người vào gối, ngược mắt lên nhìn anh với ánh nhìn tổn thương, căm lạng và thất vọng.

Anh nhìn chăm chú vào cô, đôi mắt xanh nặng trĩu, nét mặt khó dò. Đột nhiên, anh lôi cô vào vòng tay của mình, những ngón tay anh tìm kiếm vào đúng những nơi anh vừa chạm vào và buông tay, đưa cô đến đỉnh điểm mà anh vừa tước bỏ khỏi cô trước đó.

Kate đeo bám đến anh trong lúc những cơn chấn động xuyên qua cô, và khi chúng qua đi, cô nằm xuống gối và đưa tay ra chạm vào phía quai hàm cứng rắn của anh, dịu dàng trượt lên mái tóc dày đen của anh. “Mẹ em sống ở Cleveland,” cô thì thầm, chấp nhận chiến thắng của anh – nhưng chiến thắng đó nằm trong phạm vi các điều khoản của cô, không phải của anh.

Những xúc cảm xa lạ dâng lên đầy chặt trong lồng ngực Mitchell, nổ bùng ra và mở rộng. Cô là dành cho anh, và họ là dành cho nhau. Nhưng sau ngày hôm nay, hoặc ngày mai tới, một người đàn ông khác sẽ đến với cô, một người hẳn thích hợp với cô hơn là Mitchell...

Trong tâm trí anh, Mitchell nghe thấy tiếng kèn thổi và các sứ giả đang gọi tên mình, triệu tập anh có mặt trong Đại hý trường La mã của những lời Cam kết và tự giới thiệu mình trước đám đông đang gào thét – một đấu sĩ, tay không kiếm và lá chắn, chỉ trang bị quanh mình bằng những bí mật và những hy vọng mong manh. Những chiếc tù và đang thổi, và anh đang bước những bước dài về phía định mệnh của mình, không hề phòng bị nhưng cũng không hề sợ hãi.

Tay Kate đang đặt lên ngực anh, những ngón tay dịu dàng chạm nhẹ lên viền quai hàm anh trong lúc đôi mắt xanh sáng ngời của cô ngược lên nhìn anh. Mỉm cười, Mitchell cúi xuống tay cô, hôn lên lòng bàn tay, và thì thầm. “Chúng ta những kẻ sắp hy sinh đón chào em!”

23. Chương 23

Ngồi trên chiếc ghế phía trước cửa sổ phòng 102, một chân gác lên thành cửa và cặp ống nhòm đặt trong lòng, MacNeil ngáp dài, duỗi chân theo dõi trong nỗi chán ngán một mỗi khi những vệt màu hồng rực xuất hiện ở khoảng trời phía trên mặt nước lóng lánh của vịnh Caribbean. Anh và Childress đang thay nhau trực luân phiên, và ca trực của Mac đã bắt đầu.

Nhân viên khách sạn đã xuất hiện loanh quanh khu vực bờ biển, chuẩn bị bữa sáng và thu dọn những chiếc ghế tựa dài, một vài chiếc taxi đỗ thành hàng ngay trước lối cổng vào, sẵn sàng đón những du khách dậy sớm đến nơi họ yêu cầu. Nếu Wyatt định rời khỏi khách sạn, anh ta phải đi ngang qua cửa sổ của MacNeil mới vẫy được taxi. Từ vị trí thuận lợi này, Mac có thể dùng ống nhòm để theo dõi Wyatt và cô gái nhà Donovan đêm qua cho đến khi họ trở về phòng.

Lúc 11 giờ, Childress và anh thay phiên gác cho nhau ở cửa sổ, Childress tự rót một tách cà phê từ chiếc bình mà phục vụ phòng đã mang đến trong lúc MacNeil còn đang mải mê theo dõi. “Tôi đã ở đây lâu rồi,” Childress nhận xét, tay xúc một thìa đường vào chiếc cốc. “Đêm qua tôi đã đọc tập sách giới thiệu khách sạn, và bắt đầu nghĩ là móng chân mình thật sự cần phải được chăm sóc, và tôi không thể tiếp thêm một ngày nào nữa mà thiếu cách trị liệu xoa bóp bằng dầu thơm.” Ông đặt tách cà phê lên chiếc bàn kê ngay bên cạnh ghế của mình và với tay lấy cặp ống nhòm của Mac ở kế đó. Nâng chúng lên tầm mắt, ông chậm chậm lướt qua một vòng bãi biển, tìm một cô gái tóc vàng nổi trội. “Cô ta kia kia, đang nằm trên ghế bố dài. Tôi hẳn đang phải lòng cô ta rồi. Nhìn xem... cô ta có một hình xăm nho nhỏ ngay trên mông trái. Làm sao hôm qua tôi lại không thấy nhỉ?” Ông dừng lại để chỉnh chế độ phóng to và điều chỉnh tiêu điểm. “Một con bọ rùa, thật dễ thương, hay là cái gì nhỉ?”

“Tôi đi tắm đây,” Mac trả lời, sau đó trích dẫn một câu từ ngay tập sách giới thiệu khách sạn lúc anh sắp sửa bước vào phòng tắm, “và nhấn chìm bản thân mình trong sự sang trọng của dầu gội đầu hương hoa đại.”

Childress liếc lại sắc lẹm gọi với theo. “Để dành cho tôi một ít.”

MacNeil cười lục khục, dừng chân ngay ngoài cửa phòng để lấy bộ quần áo mới, và sau đó vút chúng ra giường, vì di động của anh đã bắt đầu rung lên ngay trên bàn trang điểm.

Giọng nói của Gray Elliot nhanh và dữ tợn. “Chúng tôi vừa tìm thấy xác William Wyatt, ngực có một lỗ đạn bắn thủng, trong cái giếng cũ khu trang trại kế bên, chủ sở hữu là một gia đình người Udall. Thật ra,” anh ta chữa lại, “chúng tôi không tìm, mà người mua trang trại vài tháng trước đã tìm ra khi ông ta vấp chân vào cái miệng giếng bị tuyết phủ cả inch. Trong lúc đứng lên, ông ta nhận thấy có gì đó cộm lên dưới tầng tuyết. Ông ta nghe tin William mất tích và bị nghi là ở trang trại kế bên, vì thế ông ta kéo cái nắp đập và nhìn xuống. Cảnh sát địa phương nhận cuộc gọi, họ đã bàn giao toàn bộ vụ việc cho chúng tôi. Xác của William và khẩu súng rõ ràng là vật đã gây nên cái chết của anh ta được đưa đến bằng trực thăng ngay lúc này. Khoa đường đạn hiện đang xem xét khẩu súng.”

“Có dấu vân tay nào trên đó không,”

“Không hề,” Gray trả lời, có vẻ dừng dừng không quan tâm.

Ngay lập tức MacNeil đoán ngay ra lý do. “Có thứ gì đó dưới giếng?”

“Một cái nút áo bọc da màu đen, kích thước hợp với áo khoác đàn ông, sợi chỉ vẫn còn dính vào.”

“Một cái nút áo ư?” MacNeil lặp lại, anh cau mày và ngồi xuống mép giường.

“Một cái khuy áo thủ công, rất đặc biệt,” Gray làm rõ hơn, “nhãn hiệu thiết kế in ngay phía trước và biểu tượng phía sau, xác định rất rõ người thiết kế.”

“Tôi cá rằng anh nghĩ mình có khả năng lần ra được người sản xuất?”

“Chúng tôi đáng ra còn có thể làm tốt hơn thế nhiều. Nó chỉ ra rằng những chiếc nút như thế này thường được đặt hàng độc quyền bởi các nhà thiết kế Châu Âu ghi chép rất cẩn thận đến mức tìm ngay được các loại khuy áo phù hợp với khách hàng khi cần.”

“Châu Âu rất rộng. Anh nghĩ mất bao lâu mới có thể lần theo dấu người thiết kế hay người sản xuất nút áo?”

”Giám định cho biết loại da và thuốc nhuộm dùng cho chiếc nút là của Anh, vì thế chúng tôi đang tập trung trước hết vào những nhà may ở Luân Đôn. Ngay lúc này, vấn đề của tôi chỉ còn là thời gian. Đó chỉ là vấn đề về thời gian trước khi phương tiện truyền thông thổi tung lên rằng chúng ta đã phát hiện ra thi thể của William, và nếu Wyatt nghe được chuyện đó thì máy bay của anh ta sẽ cất cánh rời khỏi St. Maarten,

“Nếu tôi có khả năng kéo anh ta trở lại Chicago, tôi có đủ căn cứ để bắt giữ anh ta, tiến hành thẩm vấn và buộc anh ta phải nộp lại hộ chiếu. Điều đó sẽ cho chúng ta thời gian để tìm ra người thợ đã may chiếc áo. Một khi chúng ta có bằng chứng, có thể xin được lệnh bắt giữ. Tôi đã dàn xếp với NYPD (Cảnh sát New York) chiều muộn hôm qua để tìm ra căn hộ ở New York của anh ta khi tôi đưa cho họ tín hiệu xuất phát đầu tiên đó. Anh ta cũng có nhà ở Rome, London, Paris và tôi đang cố gắng cùng lúc tìm ra chúng, nhưng chính quyền ở Châu Âu chắc khó mà hợp tác. Tôi sẽ bắt đầu dò theo những mối quan hệ cá nhân.”

“Anh sẽ cần phải vận hết cả công lực để tách anh ta ra khỏi cô gái nhà Donovan.”

“Tôi có kế hoạch này: Gray lên tiếng. ”Tôi sẽ nhanh chóng đến chỗ anh trong một khoảng thời gian ngắn. Trong khi đó, đừng để mất dấu anh ta, và cũng đừng lo về chuyện bám sát Kate Donovan nếu như họ chia tay. Tôi sẽ giải quyết với chính cô ta ngay khi tôi tóm được Wyatt trong thẩm quyền của chúng ta.”

“Chúng tôi sẽ bám theo anh ta.” MacNeil cam đoan.

“Mac?”

“Sao?”

“Tôi cũng có một nhân chứng đã nhìn thấy Wyatt mặc chiếc áo khoác có hàng nút giống như chiếc ta tìm thấy ở trong giếng. ”

24. Chương 24

Di động của Kate trên mặt quầy bar reo lên ngay khi Mitchell đưa tay với lấy tuýp kem cạo râu trong phòng tắm. Lơ đãng lắc tuýp kem, anh dõi theo từ khốe mắt hình ảnh cô bước vào từ ban công và nhắc di động để xem số người gọi. Cô lưỡng lự, cắn môi sau đó cô áp di động vào tai và trả lời cuộc gọi.

Tiếng vòi nước nóng xả ra ngay trên bồn rửa làm anh không thể nghe được lời cô nói, nhưng đôi vai cô đang cứng lại, mái đầu nghiêng nghiêng, và cô đang xoa bóp phần gáy sau đầu với bàn tay còn lại. Ngôn ngữ cơ thể cô cho anh biết cô đang căng thẳng và lo lắng. Từ đó, Mitchell suy ra được gã luật sư kí hoặc đang bảo cô anh ta dự tính sẽ quay lại St. Maarten, hoặc đang mắng nhiếc cô vì đã không nghe những cuộc gọi của anh ta. Cuộc gọi kéo dài một lúc, sau đó cô đặt di động xuống.

Cuộc gọi không kéo dài đủ lâu cho bất kỳ một phần nộ bộc phát nóng nảy nào – không phải từ một gã luật sư. Mọi luật sư đều lập kế hoạch cho một tràng diễn thuyết. và cuộc gọi chẳng đủ lâu để gã thậm chí còn bắt đầu chạm đến lòng tổn thương của người khác. Kết luận hợp lý tồn tại duy nhất là rằng gã luật sư - bạn trai của Kate đã đơn giản chỉ thông báo cho cô biết anh ta đang trở về Anguilla và , cũng dựa vào thời gian ngắn ngủi của cuộc gọi, Kate đã không cố gắng tìm cách ngăn cản anh ta. Đó không phải là cách xử sự mà Mitchell dự tính ở cô.

Khi Kate bước vào phòng tắm, Mitchell đang đứng trước bồn rửa, khăn tắm quấn ngang hông, và đang cạo râu. NGạc nhiên vì cảm xúc thân mật ngọt ngào của thời khắc này, cô dựa người vào cạnh bàn trang điểm và dõi mắt nhìn vào chiếc gương khi anh đưa lưỡi dao cạo xuống đến phần cổ họng của mình. Khuôn mặt anh được che phủ sau đám bọt trắng xóa, chỉ lộ ra đôi lông mày đen, đôi mắt xanh thẫm dưới hàng lông mi dài và một cái miệng gợi cảm, nét môi như chạm khắc.

Anh rửa con dao cạo dưới dòng nước đang chảy và liếc nhìn bóng cô trong gương, khuôn miệng anh nhếch lên cười nhẹ trước thái độ dờ dẩn của cô; sau đó anh lại tiếp tục công việc của mình. Dứt khoát trong từng động tác khéo léo với con dao cạo, khuôn mặt râm nắng của anh, với đường viền quai hàm vuông vắn, cương nghị và hai bên xương gò má mạnh mẽ như tạc, bắt đầu xuất hiện sau khi từng mảng bọt trôi đi.

Ánh mắt Kate lơ đãng nhìn theo, nhưng dòng suy nghĩ của cô trôi về cuộc gọi ban nãy từ cô thư ký của Evan đã nhanh chóng khiến cho trán cô hằn lên thành một cái cau mày. Theo Patricia, cô ta và Evan đã phải làm việc rất muộn tối hôm chủ nhật, và Evan cuối cùng cũng đã đưa ra một giải pháp thỏa đáng đối với phía bên kia mà không cần phải đưa nhau ra tòa. Anh đã cố gọi cho Kate từ văn phòng của mình để báo rằng anh đang bắt chuyến bay lúc 2:30 sáng, và đến vào 12:35 chiều, theo giờ St.Maarten, nhưng tất cả những gì anh nhận được chỉ là một lời nhắn thoại từ căn biệt thự và trên di động của cô. Từ chối không để lại tin nhắn, anh đã quăng bay di động của mình đi và chỉ đạo cho Patricia gọi liên tục ngay cho Kate vào sáng thứ hai cho đến khi nào Patricia nghe được giọng nói của cô thì mới thôi. “Nếu tôi là cô,” Patricia cảnh báo về cười cợt, “tôi sẽ gặp anh ấy tại cửa với một nụ cười nở trên môi và một chai martini ngay chiều nay. Anh ấy đã điên tiết vì không thể nào nổi máy được với cô hai ngày nay rồi.” Evan sẽ còn cảm thấy tệ hơn thế nhiều, Kate biết, khi cô gặp anh ở ngưỡng cửa với đồng hành lý đã đóng gói gọn gàng dưới chân mình.

Mitchell để tâm đến nét mặt cô trong gương. “Em trông như người đang rối tinh lên vậy.” anh chăm chú quan sát.

“Anh ấy đang trên đường tới Anguilla.”

“Em chắc chắn gặp rắc rối rồi.”

“Em sẽ phải gặp anh ấy ở biệt thự và sẽ cố gắng giải thích cho anh ấy mọi chuyện ngay ở đó. Em không biết mình nên nói gì hay làm gì nữa...”

”Thế thì còn to chuyện hơn nữa.”

Ngạc nhiên và hơi chút tổn thương vì phản ứng trơn tuột của anh và thái độ dường như lạnh nhạt về một vấn đề hằn rất khó khăn đối với cô, Kate nói nhẹ nhàng.

“Anh hình như đã sẵn lời giải đáp trong đầu. Anh có lời khuyên nào trong tình huống như thế này không?”

“Vì anh ta đã trên đường tới đây, kịch bản đã ấn định và quá muộn để thay đổi.” anh trả lời, và đưa con dao cạo xuống vòi nước rửa lại lần nữa. “Giả sử anh ta và anh đều quân tử thì vai trò của bọn anh hiện đã được định sẵn rồi, và có những quy tắc bất di bất dịch phải tuân theo. Giả sử em có ý ở bên anh ngay từ bây giờ, thay vì ở bên anh ta, thì với em cũng giống nhau cả thôi.”

Gần như gõ ngang trước cách anh dùng cụm từ mập mờ theo kiểu “giả sử em định,” Kate đưa mắt nhìn anh đưa lưỡi dao cạo xuống phần môi dưới, và rồi cô lên tiếng. “Chính xác thì cái vai trò ”quân tử” của anh là gì?”

“Anh rất vui lòng bày tỏ một sự tự nguyện tạm thời rút lui để anh ta có thể có bất cứ điều gì còn lại với kỳ nghỉ cùng em, cùng với cơ hội để chiến đấu vì em trong suốt quãng thời gian đó.”

“Vai trò của anh ấy thì sao?”

Vạch một đường cạo từ quai hàm đến xương gò má phía mặt trái, anh lên tiếng. “Ngay khi anh ta biết em nghiêm túc về chuyện muốn ở cùng một người khác, anh ta có nghĩa vụ phải chấp nhận thất bại một cách lịch thiệp và mong em ổn – do đó gây ấn tượng cho em về chuyện em đang đánh mất đi một chàng hoàng tử trong mơ trong lúc em xuống trong cảm giác tội lỗi và nghi ngờ - và rồi để em tránh cho khuất mắt anh.”

“Và vai trò của em?”

“Là thuyết phục anh ta rằng em nghiêm túc trong một quãng thời gian ngắn ngủi này – được tính bằng tiếng đồng hồ chứ không phải là ngày – và để tránh việc anh ta cố dụ em vào gần chiếc giường êm ái đó trong lúc em đang mở lời giải thích và thuyết phục của em.”

Lý do dcho giọng nói cộc lốc và lời ám chỉ đến chiếc giường khiến cô rung động, Kate nhìn chăm chăm vào anh. “Anh đang ghen à?”

“Không hẳn, nhưng anh đang hướng đến điều đó, ” anh lên tiếng, đưa những nhát dao cạo nhanh gọn dưới phần tai trái.

“Nhưng tại sao?” Kate hỏi, cố gắng che dấu đi cảm xúc vui sướng đáng xấu hổ đang dâng tràn trong lòng trước lời thừa nhận của anh. “EM không thể chia tay anh ấy trên điện thoại hay ngoài ở sân bay được. Em cần có mặt ở biệt thự để nói chuyện với anh ấy và giải thích cho rõ ràng để anh ấy hạ hỏa.”

Thay vì đáp lời, Mitchell cúi đầu rửa mặt và hỏi một câu hỏi cho chính anh. “Mất bao lâu để bay từ đây về Chicago?”

“Khoảng tám tiếng đồng hồ, vì không có chuyến bay thẳng.”

“Có vẻ như với anh việc khích lệ anh ta bay 8 tiếng để tới đây, tưởng anh ta sẽ ở bên em suốt thời gian còn lại của kỳ nghỉ này, là một tình thế hiếm kỳ để ”anh ta hạ hỏa“?”

Kate cuối cùng cũng vỡ lẽ ra rằng anh đang trong một ấn tượng sai lầm, và cô nhanh chóng làm rõ tình thế. “Cuộc điện thoại đó không phải là từ anh ấy mà từ cô thư ký. Anh ấy đã nhờ cô ta gọi cho em để báo chuyến bay cất cánh lúc 2h 30 sáng nay, và hạ cánh lúc 12:35. Em đã không nghĩ anh ấy sẽ cố xuống đây khi chỉ còn 4 ngày còn lại trong kỳ nghỉ của chúng em. Nếu em có cơ hội nói chuyện thẳng thắn với anh ấy ngay trước khi bay, em sẽ không bao giờ để anh ấy tới đây mà nghĩ mọi chuyện giữa chúng em vẫn như cũ.”

“Anh xin lỗi. Đáng ra anh nên biết điều đó.”

Kate bác bỏ nỗi lo lắng của anh bằng một nụ cười mỉm, nhưng cô bị kích thích vì phát hiện đây hãnh diện về quyền lực nữ tính của cô ảnh hưởng tới anh, và bị mê hoặc vì những quy tắc ứng xử mà anh đặt ra một cách chắc chắn tuyệt đối. Quyết định đưa cả hai đến một bài kiểm tra vô hại, mục đích chỉ để vui đùa, cô bắt chéo hai tay trước ngực, nghiêng đầu sang một bên, và giả vờ sắn soi móng tay. “Về những quy tắc mà anh vừa nhắc đến – Là một quý ông, anh sẽ yêu cầu gì nếu em, ờ, có đôi chút dao động trong việc chia tay với bạn trai mình?”

Về lạnh nhạt cố tình trong giọng nói của cô ngay lập tức cảnh báo đến Mitchell đến việc cô dự tính, anh dần lại tiếng cười khi với tay lấy khăn mặt. Một kẻ lạ trước những trò chơi đòi hỏi sự cân bằng quyền lực tinh tế giữa đàn ông và đàn bà, anh không hề lạ gì. “Trong trường hợp đó,” anh cười nhẹ, “các quy tắc rất rõ ràng, và cũng rất đơn giản: Em sẽ được yêu cầu phải gọi điện báo cho anh biết điều đó, và rồi anh đơn giản chỉ cần hoán đổi các vai trò với anh ta mà thôi.”

“Anh sẽ chấp nhận thất bại một cách lịch sự, chúc em hạnh phúc, và sau đó tránh sang một bên?”

Đằng sau chiếc khăn mặt, nụ cười của Mitchell chuyển thành cái cười toe toét. “Em có chắc em muốn chơi trò chơi đặc biệt này với anh không, em yêu?”

“Em không nghĩ vậy,” cô nói vẻ thận trọng, và anh cười phá lên.

Lòng tràn ngập nỗi vui sướng trước biểu lộ yêu mến của anh, Kate nghiêm giọng. “Chỉ dừng để cho những lọn tóc Orphan Annie của em và hình ảnh thánh thiện của em đánh lừa anh; em có thể giữ vững lập trường với anh đấy!”

“Em có hồ sơ của cảnh sát; hình ảnh thánh thiện của em đã tan thành mây khói rồi.”

Kate cười và lắc đầu nhìn anh giả vờ phẫn nộ. Anh nhượng mảy, chờ đợi một cú phản công bằng lời nói, và khi cô im lặng, anh trao cho cô nụ cười toe toét vô cùng thỏa mãn đây về trẻ con và quay lại bồn rửa để chải tóc.

Kate liếc vào đồng hồ đeo tay. “Em không muốn anh ấy phải nhìn thấy em dọn đồ, vì thế em cần phải về trước 1 giờ, chắc lúc đó thì anh ấy sắp đến rồi. Gần 11 giờ, em nên đi khỏi đây trong vòng 15 phút nữa.” Cô nhìn xuống chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt bằng lụa mà cô đã thắt một nút trên bụng cùng với quần sooc trắng, và quyết định mặt quần dài thay vì những thứ đang lộ ra trước mắt cô. “Em nghĩ em nên thay đồ.” Cô nói to khi bước qua tủ quần áo. Cô lấy ra một chiếc quần dài màu trắng và nhận thấy chiếc váy đen và đôi giày mà cô mặc tối qua lẫn đi đâu mất. “Anh có biết chiếc đầm màu đen em mặc tối qua đâu không?”

Mitchell dừng lại, tay cầm lược và cau mày hoài nghi khi cô bước đến sau anh. “Nếu đó là thứ em định mặc trong lúc em mở lời giải thích và giúp anh ta hạ hỏa, thì anh không nghĩ em hiểu hết cái khái niệm đẳng

sau những quy tắc mà chúng ta vừa thảo luận đâu.”

Phản ứng của Kate đầu tiên là kinh hoàng, rồi sau đó chuyển thành vui vẻ trước hình dung của anh, và rồi cô nhanh chóng cụp mắt xuống, duyên dáng ngồi vào chiếc ghế bàn trang điểm đối diện với bồn rửa để chải tóc. “Lại cái giọng đó.” Cô mơ màng như thể đầu óc đang phân tán. “Cái giọng... à, em nghĩ đó là... giọng của người đang hơi ghen tuông tuyên bố rằng anh ta sẽ từ bỏ em mà không có quá nhiều phản đối nếu em thay đổi ý kiến ngày hôm nay ở biệt thự.”

Nhắm hờ mắt, Mitchell âm thầm thừa nhận vòng đầu bằng lời nói cuối cùng với cô và tiếp tục chải tóc. “Anh bắt đầu hiểu tại sao bố em lại khóc.” SỰ thật thì hoàn toàn ngược lại – khi anh nhìn thấy cô chải mái tóc màu đỏ lộng lẫy của mình, anh không thể nào nhớ nổi có bao giờ cảm thấy hoàn toàn thư thái và toại nguyện như anh hiện giờ không. “Diederik tối qua đã mang quần áo của chúng ta đi trong lúc em còn đang tắm. Anh ta sẽ đem trả sau khi đã giặt là ngay thôi.”

Cô gặp anh ở ngoài ban công mười phút sau, nơi anh đang đứng tựa lưng vào tường, mắt nhìn ra mặt nước phía xa, “Em phải đi rồi.”

Mitchell quay lại, nhìn vào chiếc va li cô đang cầm trong tay và hình ảnh đập vào mắt khiến anh đứng đờ người một khoảnh khắc trước khi anh nhận ra cô cần nó để đóng gói đồ đạc của cô ở căn biệt thự.

Tâm trạng vui vẻ vài phút đồng hồ trước đó biến thành ủ rũ khi cô với lấy túi quần áo đặt trên bàn và bước đến anh chào tạm biệt. “Em có chắc em không muốn anh đi cùng và đợi ở Philipsburg không?” Anh hỏi, hai tay vòng qua eo cô siết lại.

Kate áp tay lên ngực anh và lắc đầu. Bên dưới làn vải áo phông bó màu trắng, cô cảm nhận được trái tim anh đang đập những nhịp chậm chậm, đều đặn và cô bị mê hoặc vì sức mạnh của nó. “Em cần một khoảng thời gian một mình trước khi gặp anh ấy, thời gian để tách biệt cảm xúc và tâm trí giữa hai chúng ta và tập trung vào anh ấy. Em sẽ gặp anh ở Catain Hodges Wharf, ngay chỗ chúng ta cập cảng ngày hôm qua ấy, lúc 4 giờ.”

“Dựa vào cách cư xử của anh ta, em có thể phải mất ít nhất là 3 tiếng đồng hồ sau khi em báo tin cho anh ta.”

“Thế thì em sẽ dùng thời gian để tâm trí thoát khỏi anh ấy và bắt đầu tập trung lại vào chúng ta.”

Mitchell mỉm cười nhìn xuống đôi mắt xanh của cô, ngưỡng mộ tính ngay thẳng và đạo đức của cô.

Cô cười lại với anh, làn gió nhẹ tung mái tóc, những ngón tay của cô mở ra áp vào trái tim anh với cái chạm dịu dàng

Mitchell thấu hiểu rằng cô hoàn toàn đúng, về suy xét sáng suốt phải quên “cả hai người bọn họ” trong vài tiếng đồng hồ tới. “Hôn tạm biệt anh nào.” Anh lên tiếng, chuẩn bị trao cho cô một nụ hôn ngắn ngủi, nhẹ nhàng nhưng cô lại vòng hai cánh tay ôm lấy anh, áp đôi môi hé mở của mình vào môi anh, và trao cho anh một nụ hôn thật dài và nồng nhiệt khiến hai tay anh co lại và những ngón tay bấm vào lưng cô.

Phía dưới bãi biển, Thám tử Childress đưa máy quay lên và tình cờ lia đến khu mặt tiền khách sạn; rồi ông xoay sang trái lên trên, và cũng ngẫu nhiên chụp được ngay tức thì hình ảnh đôi uyên ương đang đứng ngoài ban công tầng 4.

Mitchell vẫn đứng yên lặng; thay vì bước theo cô ra đến cửa phòng, tầm nhìn của anh từ phía ban công có thể nhìn xuống được cổng chính khách sạn, vì thế anh thấy cô sau vài phút khi người gác cổng ra hiệu vẫy một chiếc taxi giùm cho cô và xách vali đặt vào ghế sau. Khi chiếc taxi đi ngang qua ban công phòng họ, cô mỉm cười vẫy tay chào anh qua ô cửa mở.

“Nhanh quay lại nhé,” anh gọi với theo cô và thấy cô gật đầu.

Chiếc taxi vòng một vòng chữ U đi qua phần đường riêng của khách sạn đến đường chính, Mitchell nhìn theo bóng chiếc xe khuất dạng; sau đó anh quay đầu hướng về phía biển và tựa hai khuỷu tay xuống lan can, dõi mắt nhìn con tàu thủy đang chậm chậm lướt đi phía đường chân trời xa xa. Anh quyết định ngày mai, anh sẽ đưa Kate tới chiếc du thuyền của Zack đang đậu ngoài khơi kia. Trong vài ngày nữa, Zack và Julie sẽ quay lại từ Ý, và anh có thể giới thiệu Kate với cả hai người bọn họ. Anh muốn chỉ cho cô ngôi nhà

anh đang xây ở Anguilla, ngôi nhà đầu tiên của anh, ngôi nhà đang được xây lên giữa những hàng cọ xanh trên dải bờ biển nguyên sơ lộng lẫy với một tầm nhìn ra mặt nước cực kỳ ấn tượng.

Khắp thế gian này nơi anh muốn xây một tổ ấm của riêng mình, anh đã chọn hòn đảo nhỏ bé ở vùng biển Caribbean này nơi cô gái tóc đỏ với đôi mắt xanh ngời sáng và một nụ cười rung động đã hất vào anh ly rượu, đẩy lên trong anh mọi cảm giác say mê, hào hứng và sưởi ấm trái tim anh và rồi lấy trái tim anh đi mất. Tất cả những điều đó – đều chỉ xảy ra trong chưa đầy bốn mươi tám tiếng đồng hồ mà thôi.

25. Chương 25

Cánh cửa văn phòng luật sư quận ở tòa nhà Trung tâm Richard J.Daley trên đường Washington đã khép. Bên ngoài văn phòng, bầu không khí im ắng bất thường, còn Paula Moscato, thư ký của Gray Elliott, đang giữ nguyên hiện trạng bầu không khí ấy bằng cách nhướn mày cau kính vào bất kỳ ai dám bén mảng đến bàn cô và sau đó đưa một ngón tay lên miệng cắn cắn.

Bên trong phòng, hai trợ tá luật sư đang đứng tựa lưng vào tường phía xa, quan sát Gray Elliot chuẩn bị bằng chứng quý giá trong cuộc điều tra vụ mưu sát William Wyatt. Nhân chứng bị đặt ngồi phía sau bàn làm việc của Gray trong chiếc ghế xoay êm ái của anh; trước mặt là chiếc bút và một tập giấy viết nguệch ngoạc vài dòng gợi ý cho cậu ta trong cuộc điện thoại anh sắp sửa tiến hành, một cuộc gọi dự tính định nhờ Mitchell Wyatt quay về đối mặt với tòa án Quận Cook.

Mẹ của nhân chứng đang ngồi trước bàn làm việc của Gray, tay vặn xoắn chiếc khăn tay trong lòng cô ta, khuôn mặt xinh đẹp hiện rõ nỗi đau buồn trước phát hiện thi thể của chồng, nét mặt bàng hoàng khi dõi theo cậu con trai đặt bẫy kẻ giết chồng mình. Lily Reardon, một nhân viên của ASA đang quan sát tiến trình, gật đầu hướng về phía Caroline Wyatt và thấp giọng nói với người đồng nghiệp. “Anh có hình dung được phải như thế nào khi nhận ra kẻ giết chồng bà chính là khách của gia đình từ sau cái chết của ông ấy không?”

Jeff Cervantes lắc đầu. “Nếu Gray không làm vụ này nhanh lên, bà ta trông như thể hoặc chết là đi hoặc phát ốm lên vậy.”

Gray tựa hông vào cạnh bàn làm việc của anh. “Cậu thấy ổn không, Billy?”

Cậu con trai mười bốn tuổi đẹp mã ngồi ngời ngời nhìn vào anh, nuốt ực xuống và gật đầu. Cậu cao, mảnh mai và hình thể vừa vặn so với tuổi, và mặc áo khoác tối màu, sơ mi trắng, cà vạt hoa văn cùng với phong thái thoải mái của một cậu học sinh con nhà quyền thế người đã quen mặc những bộ đồ trịnh trọng cũng như mặc đồ jean bụi bặm vậy. Ở khía cạnh ấy, cậu ta trông chẳng khác nào so với Gray ngày xưa ở cùng độ tuổi.

“Hãy nhấp chút nước lạnh trong lúc tôi kiểm tra kỹ lưỡng một lần nữa, được không?”

“Được, thưa ngài Elliot.”

“Vui lòng gọi tôi là Gray. Cậu có nghĩ mình theo được cuộc gọi này không?”

Mặc dù nỗi lo sợ hiện ra rành rành trước mặt, cậu vẫn gật đầu quả quyết; sau đó thêm một cái gật nữa tạo cảm giác thuyết phục hơn. “Ông ta đã giết cha cháu. Cháu sẽ làm bất kỳ việc gì để lôi ông ta về đây.”

“Tôi biết cậu sẽ.” Gray nhận xét, hơi cười mỉm vì vào chính lúc đó, ngồi đằng sau chiếc bàn làm việc bóng lộn của Gray, trong chiếc ghế xoay to lớn, Billy bộc lộ cả tính cách của bố mình và lòng quyết tâm sắt đá của ông nội Cecil. “Thôi được, hãy lướt qua một lần nữa. Tất cả những gì cậu phải làm là bảo Mitchell rằng xác bố cậu đã được tìm thấy và kẻ giết người đã thú nhận...”

“Hiểu rồi ạ.”

“Rồi cậu sẽ nói với anh ta rằng ông nội và mẹ cậu đã đón nhận tin đó rất tệ, và cậu cần anh ta quay về đây vì cậu đang vô cùng sợ hãi.”

“Được,” Billy đáp lời, và cậu ta thêm vào, với một vẻ đau đớn như nỗi của bản tính ngây ngô gọi lòng thương cảm. “Cháu biết mình có thể thực hiện phần cuối cùng, Gray, vì cháu đang rất, rất sợ hãi...”

“Hãy cố gắng thể hiện thuyết phục như cậu có thể.”

“Cháu sẽ.”

Hài lòng, Gray vươn người qua bàn với lấy điện thoại và nhấn nút điện đàm nội bộ. “Gọi đi, Paula.” Cố không làm gì để gây suy nhược cho người phụ nữ 40 tuổi hơn nữa, Gray chậm chậm tiến về phía sau cậu ta và nhấn nút máy ghi âm; sau đó anh liếc vào đồng hồ. Hiện ở St. Maarten là 1 giờ 30, và theo như xét đoán của Childress, Mitchell Wyatt đang trong phòng anh ta ở khách sạn.

Trong một nỗ lực làm cho thời gian trôi qua nhanh hơn và để bản thân mình sao lãng khỏi dòng suy tưởng về thử thách nặng nề mà Kate đang phải đối mặt, Mitchell đã gọi đến văn phòng của anh ở New York và yêu cầu trợ lý fax đến một số tài liệu mà Stavros đã nhờ anh xem xét cẩn thận.

Khi di động của anh đổ chuông, Mitchell vẫn còn đang đọc dở xấp tài liệu ở phía tay phải và lơ đãng với lấy di động đặt trên bàn cà phê phía tay trái.

“Chú Mitchell, là cháu. Billy đây.” Tiếng cậu nhóc vang lên với một giọng run rẩy đến nỗi cậu ta gần như đang lắp bắp.

“Có chuyện gì vậy?” Mitchell hỏi, chậm chậm đứng lên trong trạng thái đề phòng một tin nào đó vô cùng tồi tệ.

“Bố cháu...”

Nhắm mắt lại, Mitchell chờ đợi điều mà anh biết anh sẽ phải nghe vào một ngày nào đó.

“Họ đã ... đã tìm thấy thi thể bố cháu trong một cái giếng gần khu trang trại.”

“Chú rất lấy làm tiếc.” Mitchell bật thốt lên khàn khàn, sau đó anh mở bừng mắt và lắc đầu để tỉnh trí lại.

“Một cái giếng? Anh ấy ngã xuống một cái giếng ư?”

“Không, bố không ngã; bố đã bị giết chết. Bố bị bắn vào ngực.”

Lo sợ thốt ra điều gì đó sai lầm, Mitchell chờ đợi một cách vô vọng cậu bé tâm sự thêm nữa. “Tiếp đi, Billy. Chú đang ở ngay đây. Chú đang nghe.”

“Quản gia nhà Udall đã bắn bố. Ông.... ông ta đã thú nhận. Ông ta là một gã say sưa già cả tục tĩu, và ông ta thú nhận mọi chuyện với cảnh sát khi họ thẩm vấn ông ta. Gã khốn vô lại đó – ông ta đã bắn bố! Làm ơn, Chú Mitchell, chú về nhà đi? Mẹ cháu đã khóa cửa nhốt mình trong phòng, cháu không biết mẹ có ổn không, còn Ông nội Cecil – người ta đã đưa ông đến bệnh viện rồi.”

“Chú sẽ về,” Mitchell hứa chắc.

“Tối nay nhé? Làm ơn nói chú sẽ về tối nay đi. Cháu sẽ cố gắng tỏ ra can đảm và cố trở thành người đàn ông trong gia đình, giống như Ông nội vẫn nói thế, cho đến khi chú về đây để chăm lo mọi việc.” Giọng cậu ta vỡ òa ra, còn trái tim Mitchell siết chặt lại vì cảm thông. “Chú Mitchell, cháu thật sự rất sợ cho mẹ. Mẹ có thuốc ngủ trong phòng và không nghe cháu gọi.”

“Chú sẽ đến đó.”

”Chú sẽ đi ngay chứ?”

Mitchell liếc vào đồng hồ đeo tay. “Chú sẽ rời khỏi đây lúc 5 giờ, ở chỗ cháu là 3 giờ. Chú sẽ ở đó lúc 8 giờ tối.”

“Được ạ”, cậu ta ngoan ngoãn. “Chú Mitchell?”

“Gì vậy, con trai?” Mitchell hỏi.

“Bố cháu thật sự yêu chú. Bố nói... nói rằng chú khiến bố tự hào là một người nhà Wyatt.”

Mitchell nuốt xuống một cục nghẹn nơi cuống họng và nhìn chăm chăm ra ngoài khung cửa sổ. “Cảm ơn cháu đã nói cho chú điều đó.”

Tại Chicago, Billy tựa người ra sau ghế của Gray và cười ngoác miệng trước đám khán giả đang chờ người như bị thôi miên. “Cháu làm thế nào?” cậu ta hỏi, tay gõ gõ đuôi bút chì xuống cuốn sổ màu vàng giống như một cái dùi gỗ vào trống. “Thật là chuyện nhảm nhí, nhưng cháu nghĩ chuyện này hiệu quả, đúng không? Cháu đã nghĩ cách cháu ứng tác ra một ”lão già say khướt” ấy thật có ảnh hưởng tốt.”

Bên kia căn phòng, Lily Reardon dần xuống một cơn rùng mình và tránh ánh nhìn của người đồng sự.

“Cháu thật đáng ngạc nhiên, Billy ạ.” Gray tự hào lên tiếng và đứng dậy. “Cháu hoàn toàn rất đáng ngạc nhiên.”

26. Chương 26

Vài phút sau khi Billy cúp máy, Mitchell vẫn đứng lặng bên bàn, đầu cúi xuống, trán anh cau lại, vật lộn với một dòng thác lũ nỗi đau buồn ào đến khi anh cảm giác được sự mất mát một người anh trai cùng cha khác mẹ mà anh mới biết, và đã lại phải chấp nhận cái chết của người anh.

Cho đến tận 8 tháng trước, anh thậm chí còn không tưởng tượng nổi cảm giác có một người thân là thế nào, huống hồ gì đến cảm giác mất người thân. Đến giờ thì anh cảm nhận được một chút cả hai điều đó, và giờ trong anh tràn ngập là nỗi đau đớn và niềm hối tiếc.

Trong tâm trí, anh tưởng tượng hình ảnh William đang đứng trong phòng khách căn hộ ở London của anh cùng với Caroline và Billy lấp ló ở phía sau. “Tôi hiểu tại sao cậu không trả lời điện thoại cũng như các lá thư tôi gửi, Mitchell ạ.” William đã mỉm cười lên tiếng khi Mitchell lờn lộn đi qua đi lại trong phòng, định tổng cổ họ ra ngoài một lần và mãi mãi, “nhưng cậu không thể lựa chọn người thân của mình, vì thế tôi e là cậu sẽ mắc kẹt với chúng tôi đây.”

Bất chấp thực tế anh đã kiên quyết xác định chối bỏ lời đề nghị đáng lẽ gia đình anh phải đưa ra từ lâu này khi bước chân anh sải dài trong căn phòng hôm đó, Mitchell trải nghiệm được một cú sốc khi phải mặt đối mặt với một người có cùng vẻ tương đồng dù mơ hồ nhưng vẫn rất rõ ràng với anh. “Tôi chả thích thú gì kiếm được một ông anh trai.” Mitchell vạch lại.

“Tôi thì có đấy,” William vừa thân thiện vừa nồng nhiệt đáp trả, và với một ý chí mạnh mẽ đáng ngạc nhiên. “Chúng tôi ngồi được không?”

Từ “không” định bật ra trên đầu lưỡi Mitchell, nhưng Billy đang đứng đó quan sát ông cậu nó thật gần, và Caroline đang mỉm cười nhìn anh như thể cô muốn thoát lên. “Chúng tôi biết cậu cảm thấy thế nào, điều đó với chúng tôi thật cũng rất khó xử.”

Trước khi anh hiểu ra, anh đã đồng ý gặp họ ngày hôm sau, và hôm sau nữa, và sau nữa..

William hăm hở muốn biết về đời tư của Mitchell với tư cách cá nhân, dù là anh hẳn đã tìm hiểu rõ về Mitchell hơn là Mitchell hiểu chính bản thân mình. Bên cạnh việc sở hữu toàn bộ những sự kiện xung quanh việc ra đời của Mitchell, anh cũng đã xem rất kỹ toàn bộ những hồ sơ mà anh khám phá được từ kết sắt của Cecil, bao gồm các lá thư và các bản báo cáo được trường học của Mitchell gửi tới – tất cả đều vẫn phong kín, William trung thực thừa nhận điều đó.

Những điều William không thể nào lục lọi tìm ra được từ đồng tài liệu thì anh khám phá bằng cách rà soát trên Internet mọi thông tin có liên quan đến Mitchell. Anh đọc về những bằng cấp của Mitchell đạt được sau khi hoàn tất các khóa học ở Oxford và Cambridge, cả về Stavros Konstantatos và cuộc hôn nhân của Mitchell với Anastasia. Thậm chí anh còn chòng ghẹo Mitchell về các mối quan hệ quảng giao trong suốt những năm vừa qua.

Mitchell đã không mong muốn nghe bất kỳ thông tin nào có liên quan đến bố hoặc ông nội của mình, những người từ chối liên hệ với anh, và William lúc đầu dường như tỏ ra chấp nhận chuyện đó, nhưng Mitchell sớm nhận ra, người anh trai của mình giống hệt một cái đầu máy xe lửa câm lặng kiên định không thể nào bị trật khỏi đường ray và chuyển viếng thăm tại bất kỳ thời điểm nào đều khó mà đoán trước được.

Một đêm khi Mitchell có mặt tại Chicago, gặp gỡ Matt Farrell, anh đã ăn tối cùng cả nhà William, còn William đã quăng ra một câu mà anh hy vọng sẽ là quân bài chủ đề nhằm thu hút sự chú ý của Mitchell đến mối quan hệ với Cecil. “Có một khoản tiền lớn được xem xét...”

“Của ông ta hay của tôi?” Mitchell đáp lại một cách mỉa mai, dù là anh thừa biết Cecil là một nhân vật vô cùng giàu có. Caroline đã cúi mặt xuống rất nhanh để giấu đi nụ cười của mình. William phá lên cười ròn rảng và rồi nghiêm túc trở lại. “Một nửa số tài sản thừa kế của anh thuộc về của chú một cách hợp pháp.”

“Tôi không muốn nó.”

“Anh không hỏi chú có muốn hay không; mà anh đang nói anh sẽ không chấp nhận chuyện đó. Khi lớn tuổi hơn, mặc dù có thể là không khôn ngoan hơn, em trai ạ, anh có quyền trông chừng đến những lợi ích tốt nhất của chú.” Anh cười toe toét về bối rối và tiếp tục, “Anh cứ nghĩ mãi đến chuyện sẽ thế nào nếu như chúng ta được lớn lên cùng nhau, và trong hình dung của anh, anh thấy cậu đang trốn chui trốn nhủi đằng sau anh, và anh đang bảo vệ cậu khỏi những tên bắt nạt to xác, còn cậu, chà, cậu biết đấy....”

“Không, tôi không biết,” Mitchell thành thực trả lời.

Caroline hoàn thành nốt câu nói của William, cô dịu dàng mỉm cười với Mitchell, “_và, cậu sẽ ngược lên nhìn ông anh lớn của mình và hỏi xin lời chỉ bảo, thế thôi.”

Mitchell nhìn chằm chằm vào “ông anh lớn” kẻ đang ngồi ngay ngắn ở cái ghế chính giữa bàn trong một tòa biệt thự ở Chicago. Anh ấy thấp hơn vài inch, già hơn vài tuổi, và nặng cân hơn Mitchell nhiều. Anh ấy cũng là một người đàn ông rộng lượng, tế nhị nhất mà Mitchell từng gặp. Giờ thì tôi nhìn anh đây, anh nghĩ, và với vẻ thích thú, anh thêm vào, nhưng nếu anh sẽ phải đi vòng quanh quẩn đi một nửa số gia tài của mình, tôi mới chính là kẻ nên đưa ra lời khuyên đấy.

Ngay sau đó không lâu, Caroline đi cùng William và ông bố của Mitchell, khi cô và Mitchell còn lại một mình, và những gì cô ta thốt ra giải thích không chỉ đơn thuần về lý do tại sao Edward vẫn không hề muốn dấn động gì đến Mitchell.

“Bố William – bố cậu – là một người ích kỷ chỉ biết mình nhất mà tôi từng gặp. Ông ấy rút sâu vào trong vỏ ốc của mình, trốn tránh cuộc sống, che giấu sự thật về chuyện ông ta là ai ngay chính với bản thân và với những người xung quanh, và ông ấy uống rượu để chắc chắn không bao giờ phải đối mặt với chuyện đó. Ông ấy chưa từng tỏ ra đến một chút quan tâm tới William từ nhỏ đến lớn, đó là lý do tại sao William đã vô cùng kiên quyết muốn xây dựng tình anh em với cậu,” Caroline kết thúc, “William tức giận vì cả hai người bọn cậu đều lớn lên gieo trong lòng cảm nghĩ như thể cậu không có ai quan tâm đến, và khi cậu có một người, anh ấy quyết tâm đền bù lại khoảng thời gian đã mất.”

Cô đứng lên ngay sau đó vì bữa tối đang được dọn ra, và bám lấy cánh tay của Mitchell lịch sự đưa ra khi họ cùng tiến về phòng khách, “Mà này,” cô giải bày, “phòng khi cậu không hề nhận thức được chuyện này, anh ấy yêu cậu, anh ấy nghĩ cậu rất giỏi giang và anh ấy vô cùng tự hào về cậu đấy.”

Thay vì kể cho cô ta nghe về cảm giác của anh đối với William, đó chính là điều mà Mitchell biết cô ta hy vọng anh sẽ làm, anh chỉ mỉm cười lên tiếng. “Anh ấy thật may mắn có được chị.”

“Tôi may mắn có được anh ấy thì đúng hơn.” Cô ta nói một cách giản dị.

Giờ thì, khi Mitchell đứng trong căn phòng ở khách sạn Enclave, trong lòng anh ngập tràn nỗi tiếc nuối vì ít nhất đã không nói cho Caroline biết anh yêu quý và ngưỡng mộ William đến thế nào, để chị ta có thể truyền đạt lại cho chồng mình, giống như chị ta đã từng thổ lộ những tình thương mến của William cho anh. Tại sao anh lại không thể nào thốt ra những câu nói ấy? Tại sao anh không nói ra, để William biết được cảm xúc trong lòng anh như thế nào trước khi anh ấy chết?

Thở dài nặng nề, Mitchell dứt khỏi những dòng suy tưởng của mình để trở về với thực tại và tập trung vào việc anh cần phải làm. Billy hoảng loạn cho rằng mẹ cậu ta sẽ tống quá liều thuốc ngủ là vô căn cứ, Mitchell

biết vậy. Caroline đã tin chắc William không tự ý biến mất, mặc cho cảnh sát có nghĩ gì đi chăng nữa. Chị ta cũng thừa biết chẳng có gì khiến cho William rời xa gia đình mình ngoại trừ cái chết của anh ấy. Bọn họ đã trao đổi về mọi chuyện một cách thường xuyên kể từ sau cuộc mất tích của William. Hơn nữa, điều cuối cùng trên thế gian này mà Caroline mong muốn là để cho Billy phải sống cô cút một mình, vì thế chẳng có lý gì mà chị ta lại xem xét đến việc rời bỏ cuộc đời này.

Mặt khác, không nghi ngờ gì Mitchell cần phải về Chicago ngay lập tức và lặn xả vào cái gọi là sự hỗ trợ tinh thần cho Caroline và Billy trong vài ngày tới đây. Anh cần phải làm điều đó vì người anh trai mà anh đã ... yêu thương.

Một khi anh giải thích cho Kate lý do tại sao anh cần phải có mặt tại Chicago, cô sẽ hiểu và tha thứ cho anh mà không hề nghi ngờ gì cả. Cô quá tốt bụng và từ tâm đến nỗi không thể nào chịu đựng nổi việc bỏ rơi một con chó hoang bị thương, vì thế cô sẽ lập tức hiểu ra anh không thể nào bỏ rơi Caroline và Billy được.

Anh có thể bay qua bay lại giữa Chicago và St. Maarten trong vài ngày tới. Chỉ mất có vài giờ bay thôi, và anh có thể ngủ được một giấc ngay trên máy bay. Tuy thế, ý tưởng để cô một mình lại trong một khách sạn khác y như cách mà gã bạn trai cô đã làm, thật không chấp nhận nổi.

Cô đã từng nhắc đến cô thích những chiếc tàu, anh nhớ lại, và một giải pháp khả quan nhất đột nhiên nảy ra trong đầu anh – anh có thể sắp xếp cho cô một cuộc dạo chơi quanh quần đảo này bằng chiếc du thuyền của Zack trong vòng một ngày anh vắng mặt. Cô sẽ thích thú với việc đó. Trong một vài ngày, Zack và Julie, Matt và Meredith, đều cùng rủ nhau bay về tụ tập cho một cuộc đi biển dài hơn, và cô sẽ thích gặp được họ, Mitchell quyết định xong xuôi thì tay đã với lấy điện thoại đặt trên bàn.

Cuộc gọi đầu tiên của anh là đến đội phi công riêng của mình, chỉ thị cho họ sẵn sàng đáp xuống O'Hare vào lúc 5 giờ.

Cuộc gọi thứ hai chuyển đến lễ tân khách sạn, thông báo rằng anh sẽ làm thủ tục trả phòng ngay.

Cuộc gọi tiếp theo tới Zack hiện đang có mặt tại Rome.

27. Chương 27

Đứng bên cửa sổ căn hộ của Mitchell ở khu quảng trường Piazza Navona tại Rome, Julie Mathison Benedict nhìn chăm chú xuống Đài nước Bốn dòng sông (Fountain of Four Rivers) đầy ngoạn mục, tác phẩm của Bernini. Hiện giờ đã là tối muộn, và cả đài nước tỏa ra ánh sáng rực rỡ, những quán cà phê nho nhỏ tọa lạc quanh khu vực quảng trường đang phục vụ bữa tối, những đôi uyên ương và du khách đang tản bộ thành một hàng dài đều đặn. Trong căn phòng khách phía sau lưng cô, đảng phu quân đang ngồi tại vị ngay chiếc ghế bành hoa mỹ từ thế kỷ 17 xem xét từng chi tiết những ghi chú của anh về cảnh quay trong ngày của vai diễn mới. Họ đã ở đây hai tuần, cảnh quay diễn ra ngay tại hiện trường, và địa điểm cuối cùng là Rome, nhưng Zack muốn ở lại thêm vài ngày nữa để thêm một số cảnh quay bên ngoài nữa.

Quảng trường Navona – Đài nước Bốn Dòng Sông (Fountain of Four Rivers)

Bức điêu khắc Bốn Dòng Sông biểu trưng cho 4 lục địa gắn liền với tên của 4 con sông nổi tiếng của chúng: Danube, Ganges of Pussin, Rio della Plata và Nile. Ở giữa là đài tưởng niệm của người Ai cập cổ đại có gắn một chú chim bồ câu bằng đồng – biểu tượng của hòa bình. Ngoài ra, trong Kinh thánh, chim bồ câu còn là hóa thân của những thiên thần. Và vị Thiên thần dưới lớp chim bồ câu này quay mặt về phía “tổng hành dinh của hội Illuminati”.

“Em sẽ nhớ nơi này,” Julie lên tiếng, ánh mắt liếc qua vai. “Thậm chí em sẽ còn nhớ cả Giovanni.”

Zack ngược lên cười toe toét. “Thật sao? Em đã quyết định anh ta không phải là một tên lưu manh giả danh tài xế từ khi nào vậy?”

“Ngày hôm qua,” Julie thừa nhận, “khi anh ấy thực tế là túm lấy em quăng vào xe và giường chân đuổi theo tên cướp đã giật túi xách của một bà già.”

Zack nhìn lên sắc lém. “Em định khi nào mới kể cho anh nghe chuyện đó?”

“Ngay lúc này đây,” cô bình thản thú thực, “lúc chúng ta chuẩn bị rời khỏi Rome và anh sẽ không phải lo gì chuyện đó có thể xảy ra lần nữa. Anh có nhận thấy Giovanni đã quen biết Mitchell kể từ khi còn nhỏ không, hồi anh ấy còn sống ở Italy ấy?”

“Anh thậm chí còn không biết Giovanni nói được hơn một vài câu tiếng Anh nữa cơ,” Zack bắt đầu nói, nhưng tiếng chuông điện thoại vang lên và anh dừng lại để nhắc máy.

Vài phút sau anh đặt ống nghe xuống, anh biểu lộ một nét mặt suy tư kỳ cục.

“Chuyện gì vậy?” Julie hỏi.

“Là Mitchell. Hẳn cậu ta đã quen được ai đó trên đảo, và phải để cô ấy lại đó và quay trở về Chicago. Cậu ấy nhờ anh gọi cho Prescott và sắp xếp cho cô ấy lên tàu đi một vòng quanh đảo trong lúc cậu ấy vắng mặt.”

Julia quan sát kỹ càng nét mặt vui vẻ ranh mãnh của anh. “Phần nào là phần anh chưa kể cho em đây?”

“Phần hay nhất. Mitchell định bay qua bay lại mỗi ngày để theo cô ấy lên tàu ra biển.”

“Anh đùa à”

“Cực kỳ nghiêm túc đấy. Anh nghĩ cậu ấy cũng vậy.”

Zack nghiêm chỉnh lại, “Lý do cậu ấy phải quay lại Chicago là vì đã tìm thấy thi thể của người anh trai.” Anh liếc vào đồng hồ đeo tay và với lấy điện thoại gọi cho Prescott. “Bây giờ là 1 h 30 ở St. Maarten,” anh lên tiếng, “Mitchell nói cậu ấy sẽ đưa cô ấy lên tàu lúc 5 giờ.”

“Chúng ta có biết tên cô ấy không nhỉ?” Julie đùa.

“Kate Donovan.”

28. Chương 28

Kate kéo khóa chiếc va li, mang nó vào phòng khách và đặt bên cạnh chiếc túi vải của cô. Cô đã nhắm đi nhắm lại những điều muốn nói với Evan nhiều đến mức cô sợ rằng lời nói của cô phát ra sẽ giống y như một bài phát biểu tập dượt sẵn, mặc cho lòng cô đâu phải lạnh nhạt trước nỗi đau mà cô sẽ gây ra cho anh.

Không còn việc gì khác để làm, cô bước ra ngoài ban công, và cảm giác luyến tiếc quá khứ và hạnh phúc bắt đầu dâng lên tràn ngập trong lòng. Chỉ ba ngày trước thôi cô đã đứng ở nơi này, trò chuyện với Holly trên điện thoại và cho Max ăn những lát thịt muối ngon lành. Cuộc sống phía trước dường như quá ảm đạm, trống trải vào buổi sáng ngày hôm ấy, và giờ nó lại trở lên tươi sáng một cách đáng ngờ ngang và được khóa lấp bằng một lời ước hẹn sâu xa. Mọi thứ đã thay đổi hết trong ba ngày ngắn ngủi. Cô đã yêu một người mất rồi.

Mỉm cười, cô bước lên phía trước và trượt bàn tay mình dọc theo hàng lan can đá của ban công trong lúc những ký ức ngọt ngào lững lờ xen trong tâm trí cô. Ở bên phía hàng rào khoảng sân gần bãi biển kia là hàng cộ mà cô đã đứng khi Mitchell mỉm lòng quay trở lại để trả lời những câu hỏi của cô... Anh trai anh tên là William.

Trên ban công này, chính nơi cô đang đứng đây, là nơi họ đã lần đầu tiên cùng nhau khiêu vũ. Cô đã hiểu lầm anh định hôn cô và nụ cười trên môi cô tắt ngấm, cô đã tránh cứ anh: “Anh hẳn đã nhắc là chỉ định khiêu vũ cùng tôi, đừng cố ép buộc tôi.”

“Nhưng anh định ép buộc em thật đấy,” anh đã thì thầm như thế vào tai cô.

Anh thật sự thăng thấn đến mức thái quá về những ý định của mình tối đó, nhưng anh đã ham muốn cô đến độ thay đổi quyết định và quay lại với cô trong khu vườn. Anh cũng đã thăng thấn bày tỏ quan điểm vào ngày hôm sau ở căn phòng khách sạn Enclave, Kate nhớ lại, trên môi cô vương một nụ cười...

Ở Chicago, có một người hội tụ đủ các điều kiện và đủ tư cách mong muốn được kết hôn với em. Tại đây, trong căn phòng này, có một người chỉ muốn đem em lên giường và làm tình với em cho đến khi cả hai chúng ta không còn sức mà cử động. Nhưng chỉ thế thôi, không hơn. Nếu không sẽ trở nên quá phức tạp.

Một vài phút giây sau đó – là một sự thỏa hiệp. Và khi Mitchell thỏa hiệp, anh trở nên hấp dẫn đến độ hoàn toàn không thể nào cưỡng nổi.

” Sự thật là anh đã cảm thấy giống như em tối qua, và em thừa biết là anh có.”

“Kate?” Tiếng nói của Evan vang lên khiến cô quay phắt lại đúng lúc nhìn thấy anh đang khép cửa phòng – một người đàn ông cao lớn, cân đối, quyến rũ có mái tóc nâu và đôi mắt xám người đã trở thành một phần trong cuộc đời cô suốt bốn năm vừa qua. Một người đàn ông tốt cô sắp sửa làm tổn thương. “Em không nghĩ anh lại có chìa khóa vào phòng,” cô lên tiếng, một đợt sóng trào của sự hồi tưởng về quá khứ, một cơn đau nhói, dội mạnh trong lòng cô.

“Từ lúc em không có ở đây,” anh trả lời, sải bước về phía cô. “Anh đã dừng lại ở quầy lễ tân và...” Cái nhìn trần trụi của anh dán chặt lên đồng da li đang đặt dưới đất của cô và bật ngược trở lên khuôn mặt cô. “Chuyện gì vậy?”

Chà hai bàn tay lên lớp vải quần một cách bồn chồn, Kate cố gắng mỉm cười khi cô hất đầu ra hiệu về phía ghế sofa. “Đến kia đi, và hãy ngồi xuống. Chúng ta cần nói chuyện.”

“Vậy thì đi thẳng vào chủ đề chính luôn.” Anh lạnh lẽo đáp lại. “Em tức giận vì anh đã để em lại một mình chỗ này, còn anh thì tức giận vì em đã đáp trả anh bằng cách phớt lờ những cú điện thoại và bắt anh phải chịu đựng cả ngày dài chờ đợi, lo lắng không biết bệnh đau đầu của em có ảnh hưởng đến em không, thậm chí anh còn nghĩ đến cả căn bệnh u não nữa. Cuối cùng thì sao đây?” anh chất vấn. Không chờ nghe câu trả lời, anh xoay gót và bước đến quầy bar.

Và trong chính khoảng khắc kỳ lạ đó, khi Kate biết giữa hai người bọn họ mọi chuyện đều chấm dứt, cô nhìn anh và hiểu ra những lý do mà anh đã hấp dẫn cô ngay từ buổi ban đầu – bản tính quyết đoán và trí thông minh, cùng với năng lực biết hướng thẳng vào chủ đề cốt lõi và nhìn nhận nó từ hai phía, cùng với khả năng giữ cho đầu óc tỉnh táo trong lúc bất kỳ ai cũng có thể mất đi lý trí. Tất cả những năng lực tài ba đó biến anh thành một luật sư xuất chúng, và một người tình tuyệt vời.

Cô nhìn anh nuốt ngụm rượu, và khi anh đặt chiếc ly xuống, quắc mắt cau có nhìn lên, cô ngượng ngáp cười và tha thiết mong đợi anh sẽ tìm thấy người nào khác tuyệt vời ngay lúc ấy.

“Sao em cười?”

“Em đang mong anh tìm được đúng người xứng đáng với anh.”

“Em đừng có mà mỉa mai,” anh nhìn thẳng vào cô. ” Thôi cái vẻ thật thà và nhún nhường đi.”

Giằng xé giữa tròng cười và những giọt nước mắt, Kate cắn môi cụp mắt xuống. Anh không chỉ là người tình của cô; anh còn là một người bạn. Cô đang đánh mất đi một người bạn và sắp sửa làm tổn thương anh. Ngắc đầu lên, cô thở một hơi dài và nói nhẹ nhàng. “Em không mỉa mai, Evan. Ý của em là thật đấy.”

Bàn tay anh đang cầm chiếc cốc lên ngang miệng đột ngột bất động. Cái nhìn chăm chăm của anh dán vào cô, anh đặt chiếc cốc trở lại mặt quầy. “Em đang nói đến cái gì thế?”

“Em đã gặp một người khác ở đây, và xảy ra một sự kiện đặc biệt giữa hai người bọn em. Em phải để việc đó một cơ hội.”

Anh vẫn đứng bất động. “Toàn bộ chuyện đó xảy ra khi nào?”

“Hai ngày trước. Chính xác là hai ngày rưỡi.” Kate sửa lại, cố gắng khiến cho việc mà cô đang làm trở nên ít điên cuồng bốc đồng hơn”

“Anh ta là ai?”

“Một người anh không quen. Anh ấy sống ở Châu Âu và New York.”

“Em gặp anh ta ở đâu?”

“Evan, làm ơn...”

“Hãy giúp anh hiểu cái kẻ mà em mới quen có 2 ngày đó làm thế nào mà lại có thể khiến em vứt bỏ mối quan hệ bốn năm trời của chúng ta. Nói chi tiết cho anh.”

“Em đã gặp anh ấy trong nhà hàng khách sạn.”

“Anh ta làm gì?”

“Em... không rõ.”

“Tên anh ta?”

“Tên anh ấy là gì đâu có quan trọng.”

“Chết tiệt là việc đó với anh lại thành vấn đề đấy. Anh muốn một cái tên để mà chửi rửa. Đó là việc đàn ông vẫn làm, Kate. Chúng ta cứ làm như là đang chuyện trò vui vẻ, và rằng trong lòng chúng ta không hề đau đớn, và rồi chúng ta uống say bí tỉ và chửi bới gã con hoang đã cướp đi người phụ nữ chúng ta yêu vậy.”

Mắt Kate ngấn nước.

“Em đã ngủ với anh ta rồi, phải không,” anh cay đắng kết luận. “Anh đã mất cả hai tháng trời mới đưa được em lên giường, còn anh ta chỉ mất có hai ngày trời.”

“Tốt hơn là em nên đi khỏi đây,” Kate lên tiếng và cúi xuống định nhấc va li của cô lên.

“Hãy đưa cho anh một cái tên trước khi em rời khỏi đây.”

“Mitchell Wyatt.”

Về mặt hoài nghi đột ngột xuất hiện. “Mitchell Wyatt?” anh lặp lại. “Em đang dính dáng đến Mitchell Wyatt ở cái chốn này ư?”

“Anh biết anh ấy?”

“Anh biết anh ta,” Anh cộc lốc. “Anh ta là gã cháu trai vô thừa nhận của Cecil Wyatt.”

Không có gì ngạc nhiên khi biết Evan hình như đã gặp Mitchell ở một buổi họp mặt nào đó, Kate cũng không chú tâm lắm đến lời tuyên bố của Evan. Theo như cái kiến thức nhảm chán trong tâm hiểu biết của cô thì đám người thuộc tầng lớp xã hội thượng lưu của Evan thường có những mối quan hệ rộng rãi ở nhiều nơi, họ giữ những tin tức thân mật của nhau và họ ngồi lê đôi mách không ngừng về tất cả mọi chuyện. Trước đây lâu rồi, cô đã không theo Evan đến những buổi tụ họp của họ nữa. Cô chỉ là một nhân viên xã hội bình thường và là con gái của một chủ nhà hàng, và kể từ lúc mối quan hệ của cô cùng Evan trở nên không xác định, họ không biết phải làm gì với cô, ngoài việc đối xử một cách lịch sự chỉ vì lợi ích của Evan. Kate cũng đối đáp lại như thế với lý do tương tự. Thi thoảng, Evan cố lái câu chuyện đến một trong số các bữa tiệc này, nhưng ngay sau khi anh bắt đầu đề cập đến những vị khách mời có mặt ở đó và những thứ có liên quan đến họ, trí óc của Kate tự động chuyển sang một kênh khác trước khi anh đi thẳng vào vấn đề. Cô hoàn toàn không biết chắc Cecil Wyatt là nhân vật nào, vì thế thông tin tiết lộ Mitchell có thể là “gã cháu trai vô thừa nhận” của ông ta không hề tác động đến cô.

“Chuyện này hẳn là một sự trùng hợp ngẫu nhiên khôn khiếp,” nhưng giọng anh cất lên như thể chẳng hề ngẫu nhiên một chút nào.

“Cái gì kia?” Kate hỏi, trong lòng nhẹ nhõm vì đầu óc anh đang xao lãng đi khỏi những cảm xúc tổn thương.

“Khi anh gặp anh ta ở bữa tiệc sinh nhật của Cecil Wyatt, anh rõ ràng là đã kể cho anh ta nghe em và anh sẽ bay đến đây, và nghỉ tại khách sạn Island Club này. Anh đã nói anh ta sẽ bay xuống đây cùng lúc, và ở trên con tàu một người bạn. Hãy tha thứ cho anh vì kể ra có vẻ hoang đường, nhưng anh thấy hơi lạ rằng anh ta cố ý lừa đi tất cả đám đàn bà con gái tại bữa tiệc đang hăm hở ném mình vào anh ta... còn anh ta lại không tài nào tìm ra một cô ả độc thân phù hợp với mình ở bất kì nơi nào trên cái quần đảo này... cho đến

khi anh ta "tình cờ" nhảy bổ vào em – trong một cái khách sạn mà anh ta không ở - và trong lúc anh đi vắng. Mọi chuyện này không hề ngẫu nhiên với anh mà tưởng như một cú trả đòn vậy.”

“Anh ta không hề biết em quen anh.” Kate xen vào. “Em chưa bao giờ nói tên anh cả.”

“Cẩn biệt thự mà em đang ở này đăng ký tên anh.” Evan vặc lại.

Kate thấy chả lý do nào để tranh luận về vấn đề vô lý đó, nhưng cô ngỡ ngàng vì sự bỏ rơi của cô đang lái anh đến những suy nghĩ ngược đời không tài nào hiểu nổi đến thế.

“Trả đòn vì cái gì?” cô bình tĩnh hỏi.

“Wyatt có kể cho em điều gì về quá khứ của anh ta không?”

“Em không quan tâm đến dòng dõi hay địa vị hợp pháp của anh ấy.”

“Vậy thì hãy quan tâm đi, Kate.” Anh ta sắc bén ra lệnh. “Đó là một câu chuyện xấu xa, và có liên quan đến cả em lẫn bố em đấy.”

“Thôi được,” cô thở dài, “Em đang nghe đây.”

“Cho đến tận vài tháng trước Mitchell Wyatt vẫn tin rằng anh ta bị bỏ rơi ngay từ lúc mới sinh ra và rằng cái tên đang mang chỉ là vô tình được nhặt ra từ một cuốn danh bạ điện thoại. Anh ta đã học ở những ngôi trường nội trú tốt nhất tại Châu Âu cùng với đám trẻ con nhà giàu trên khắp thế giới, nhưng anh ta bị dẫn dắt tin vào mình chỉ là một trường hợp từ thiện nhận được tài trợ của một hội từ thiện nào đó.”

Thâm tâm Kate gào lên phản đối, nhưng đi cùng theo đó là tâm trạng lo lắng. “Điều đó thì có quan hệ gì với anh?”

“Bố anh đã dựng lên và xác nhận câu chuyện hoàn toàn giả dối đó cho đến tận bây giờ, và Wyatt đã khám phá ra sự thật cách đây tám tháng. Giờ thì Cecil đội nhiên lại lời anh ta khỏi cái bóng đêm mờ mịt ấy đến Chicago, và ông ấy phô trương anh ta giống như một kẻ thừa kế hợp pháp. Bố anh và anh là hai người duy nhất biết sự thật về quá khứ đáng khinh của anh ta, còn anh ta cay cú chuyện bọn anh làm, cũng như về cái thực tế rằng bố anh thực sự đã đứng ra dàn xếp mọi chuyện trước đó cho Cecil. Tại bữa tiệc của Cecil, Wyatt đến chỗ bọn anh và em có thể xất lát được cái không khí thù địch phát ra xung quanh bọn họ bằng dao. Anh bước tới và cố dung hòa mọi chuyện bằng cách thảo luận về kỳ nghỉ của chúng ta tại Anguilla. Anh đã kể cho anh ta nghe về em và rằng bố em vừa mất còn anh đang chuẩn bị tới dự tang lễ của ông.”

“Anh đang nói là anh đã kể tên của em cho anh ấy đúng không?” Kate khó khăn lên tiếng.

“Đúng thế. Lúc anh làm điều đó, anh hoàn toàn không may may biết về cái gì đang gặm nhấm anh ta. Anh cũng không để ý cho đến tận sáng hôm sau việc Cecil và bố anh đã làm với Wyatt khi còn là đứa trẻ.”

“Giờ thì,” anh nở nụ cười nghiêm nghị, “trước khi em rời khỏi, em sẽ trả lời một câu hỏi của anh chứ?”

Kate nhận ra anh đang đưa ra một thử thách cuối cùng mà không hề buộc cô phải thừa nhận rằng anh có thể đã đúng về Mitchell, và cô yêu anh vì điều đó. Anh tin mình đúng, cô hiểu, nhưng anh không biết về Mitchell theo cái cách mà cô biết về Mitchell. Hơn nữa, không lý gì anh lại đang cố gắng trở nên thẳng thắn đến thế, anh đang bị bỏ rơi vì một người đàn ông khác, và điều đó dễ hiểu là đang bóp méo quan điểm của anh về đối thủ của mình. Cô không muốn làm anh tổn thương bằng cách đứng về phía Mitchell, thốt lên những lời ca ngợi, và biện hộ thay anh. Cô muốn kết thúc chuyện này càng sớm càng tốt, ít tổn thương đến lòng tự trọng của Evan hết mức có thể, và rồi cô muốn tới gặp Michell và không bao giờ lộ ra rằng cô đã biết hết câu chuyện đau lòng về thời thơ ấu đã qua của anh. Anh sẽ tự mình kể cho cô nghe vào một thời điểm thích hợp nào đó. Thật ra, anh đã hé mở cho cô một chút rồi. Để trả lời cho câu hỏi của Evan, Kate gật đầu và mỉm cười. “Anh hỏi gì đây?”

”Anh đã quen em từ rất lâu, và em không dễ dàng gì mù quáng, Kate. Hoặc có thể chỉ là anh đã không thử những phương cách thích hợp. Em dường như chẳng màng đến địa vị, hay tiền bạc, hay bất cứ thứ gì đại loại thế, . Vậy câu hỏi của anh là: Anh ta đã làm thế quái nào mà chỉ mất có hai ngày trong khi anh phải mất đến cả bốn năm trời?

“Evan, làm ơn đừng hỏi vậy...” Kate thốt lên, đôi mắt cô ngập nước vì cô chưa từng hình dung anh yêu cô đến mức phải hạ mình như thế.

“Hãy nói cho anh. Anh cần phải biết. Di của Wyatt, Olivia Hebert, đã tuyên bố trước mọi người rằng anh ta đang xây một ngôi nhà ở đây tại Anguilla này. Trong sâu kín tâm hồn em có từng mơ ước một căn nhà trên đảo không? Anh ta đã dẫn em đi xem và khiến em mừng tượng bản thân mình sống ở đó phải không?”

Kate xoay sở giữ cho nét mặt cô vô cảm. Không quan trọng việc Mitchell đã không hề nhắc đến việc xây một ngôi nhà nơi đây. Họ đã mê mải yêu đương và còn mê mải tìm hiểu về nhau lúc đó. “Không,” cô bình thản trả lời.

“Trên chiếc phà đến đây, anh có nghe nói du thuyền của Zack Benedict đã cập cảng, và theo như anh đọc trên mạng, Wyatt là bạn thân của gia đình Benedict và là một nhà đầu tư lớn góp vốn vào công ty của anh ta. Chiếc du thuyền rõ ràng là của người bạn mà Wyatt đã kể anh ta hiện đang sống ở đó. Anh ta đã đưa em lên tàu và hứa hẹn với em về một cuộc sống lênh đênh nhàn hạ với các ngôi sao điện ảnh phải không? Đó chính là điều em luôn mong ước nhỉ?”

“KHông,” Kate đáp lại, cô gắng gượng lên tiếng một cách thản nhiên. Nhưng nhận thức rằng Mitchell đã để cô liên tục kể mãi về Zack Benedict sau khi vị thuyền trưởng chỉ về phía chiếc Julie đã khiến Kate cảm thấy phát ốm. Tuy thế, anh đã thực sự không hề dối trá khi anh nói anh không phải là “một kẻ hâm mộ” gia đình Benedict. Mitchell hình như là một người bạn của Zack Benedict. Và để tăng thêm lòng tin, anh chắc chắn cũng không phải là một kẻ khoe khoang khoác lác.

Evan không hề bị lừa phỉnh trước câu trả lời của cô. Nước da cô tái nhợt còn đôi mắt quá biểu cảm để có thể che giấu đi vẻ choáng váng và mất tinh thần của cô. “Em không hề biết về ngôi nhà hay chiếc du thuyền, đúng không?”

“Em nghĩ cuộc nói chuyện này thật vô nghĩa và chấm dứt được rồi,” Kate kiên quyết.

“Ngay sau khi em trả lời thêm một câu hỏi nhỏ dành cho chính bản thân em chứ không phải cho anh nữa: Thế quái nào mà tình cờ em lại biết Wyatt sống ở Châu Âu và New York, nhưng lại không hề biết anh ta cũng có nhà ở Chicago?”

“Anh ấy không hề biết gì về Chicago,” Kate thốt lên trước khi cô kịp dừng lại. “Em đã nhắc rất nhiều về Chicago – anh ấy sẽ kể cho em nếu anh ấy quen ai đó. Thật ra thì anh ấy phải hỏi em mất bao lâu để bay từ đây đến đó. Evan, chúng ta không nói về cùng một người.”

“Anh mong là em đúng, em yêu ả, vì người mà anh đang nói đến đã và đang sống ở Chicago cùng với Caroline Wyatt.”

“Ai kia?” Kate ngỡ ngàng.

“Caroline Wyatt. Một năm trước, người có tên William Wyatt đã mất tích. Nhớ không?”

“Hơi hơi.”

“Caroline xinh đẹp ấy, và vẫn còn là vợ của William. Mitchell của em đã lang chạ với vợ người anh trai cùng cha khác mẹ của anh ta, và anh ta chuyển đi ngay khi chồng cô ta mất tích.”

“Anh ấy đã kể cho em về anh trai mình.” Kate nói nhanh, mừng vì cô đã biết. “Anh ấy rất quý William, và nếu mái ấm của Caroline là thứ đặc trưng cho các ngôi nhà của họ hàng và bạn bè anh thì hẳn đó phải cỡ như một cái khách sạn lớn.”

Nâng tay lên, Evan nhẹ vén phần tóc trước mái cô, sau đó anh buông thõng cánh tay. “Đừng để gã con hoang đó làm tổn thương đến em quá nhiều. Và khi anh ta làm thế,” Evan dịu dàng thêm vào, “em hãy nhớ chính anh chứ không phải em mới là kẻ anh ta muốn làm tổn thương. Có thể điều đó sẽ khiến cho mọi chuyện dễ dàng hơn.” Anh nhắc chiếc cốc lên và liếc mắt sang đồng hồ hành lý của cô. “Anh nên xách chúng cho em, nhưng anh không thể bắt bản thân mình giúp cho em đến với anh ta. Anh xin lỗi, Kate.” Đó là một lời xin lỗi thô lỗ, không phải là lời mĩa mai thiếu thân thiện.

Rung động cả tâm can, Kate dõi theo anh tiến đến phía hiên và bước xuống vườn.

Những câu hỏi và nỗi nghi hoặc đang xuyên suốt người khi cô bước vào phòng tắm để lấy túi xách và kiểm tra xem cô không còn để quên thứ gì nữa. Thay vì làm thế, cô đứng ngây người trước bồn rửa mặt, cố gắng tổng khứ đi cái định kiến của Evan về những việc mà Mitchell đã làm, và suy tính mọi chuyện có liên quan đến bản thân cô. Trong tâm trí, tiếng thì thầm của Mitchell vang bên tai cô. "Sự thật là anh đã cảm thấy giống như em tối qua, và em thừa biết là anh có.", tâm trạng cô lại bình ổn. Điều đó là thật. Đó mới chính là Mitchell, không phải là con người phóng tác mà Evan hình dung cho cô.

Mô tả của Evan về tuổi thơ của Mitchell giải thích đích xác lý do tại sao anh lại né tránh những câu hỏi mà Kate đưa ra buổi tối đầu tiên đó. Câu chuyện cuộc đời anh không phải là thứ để mà một người muốn chia sẻ với người ngoài. Thêm nữa, thực tế Mitchell không chỉ đơn giản là hư cấu ra một quá khứ ẩn tượng hơn cho chính bản thân anh, thứ mà anh có thể phân phát miễn phí và gây ấn tượng với người ngoài, thậm chí còn hơn nữa đối với danh tiếng của anh. Điều đó bày tỏ sức mạnh cá tính dữ dội của anh.

Theo những điều khác nữa mà Evan đã kể ra, Kate suy tính đến những lý do và những lời giải thích hợp lý cho toàn bộ việc này, bao gồm cả những lời nguyền rủa. Chỉ một điều mà cô không thể bào chữa được, cho dù cô có cố gắng đến mức nào đi chăng nữa: Nếu Evan đứng về nơi Mitchell đang ở, dù chỉ là tạm thời, tại Chicago, chỉ có một lý do xác đáng duy nhất giải thích cho việc Mitchell đang giấu cô – anh không hề định gặp lại cô sau khi họ rời khỏi St. Maarten.

Cô cần một lời giải thích cho điều đó ngay lúc này chứ không phải khi họ mặt đối mặt với nhau sau đó và anh có thể khiến cho cô nguôi giận hay sao không. Một câu trả lời đơn giản, thẳng thắn. Rốt cuộc, Mitchell đã để cô tới đây hy vọng cô sẽ chia tay với Evan "trong một khoảng thời gian hợp lý ngắn nhất," và rồi để "nhanh chóng quay trở lại." Cô đủ tư cách và quyền mong chờ một lời giải thích thẳng thắn cho câu hỏi của mình.

Khép cửa phòng tắm, cô thò tay lấy di động từ trong túi xách và cuộn sách quảng cáo khách sạn Enclave. Những ngón tay run rẩy khi cô nhấn nút trên chiếc di động, và cái túi đựng đưa theo mỗi nút nhấn. Lúc lễ tân khách sạn Enclave nhắc máy trả lời, Kate đang đứng tựa vào cạnh bàn trang điểm gom hết tinh thần, giọng nói của cô tỏ ra nao núng vì tâm trạng bối rối khi cô yêu cầu nói máy với Mr. Wyatt trong phòng Presidential.

"Xin lỗi, thưa bà," người lễ tân đáp lại sau giây lát, "Ngài Wyatt đã làm thủ tục trả phòng rồi ạ."

"Trả phòng? Anh ấy có để lại lời nhắn nào cho tôi không, ý tôi là cho Kate Donovan ấy?"

"Vui lòng đợi một chút," Hai đầu gối Kate bắt đầu quy xuống trong lúc chờ đợi.

"Không, thưa bà. KHÔNG có lời nhắn nào," người nhân viên thông báo lại một cách chắc chắn.

Kate gập người bám vào cạnh bồn rửa mặt, cố giữ cho cơ thể run rẩy của mình đứng thẳng trong lúc giọng nói mĩa mai của Mitchell vang lên thì thầm bên tai cô. "Anh muốn đảm bảo em không hề có bất kỳ ảo tưởng sai lầm nào về chuyện đang diễn ra giữa hai ta... Chuyện đó không thể nào tiến xa hơn được nữa. Nó sẽ trở lên cực kỳ phức tạp... Nhưng anh định ép buộc em thật đấy"

Âm thanh thốn thức của riêng mình át đi giọng nói của anh, Kate mù quáng mò mẫm tìm một cái khăn tắm, áp chặt nó lên mặt mình, cố bóp nghẹt tiếng khóc òa trước khi Evan nghe thấy. Tuyệt vọng để bắt mình kiềm chế lại và ra khỏi đó trước khi Evan bước từ ngoài sân vào trong nhà, cô quăng chiếc khăn sang một bên và vốc nước lạnh lên mặt; sau đó cô kéo cửa và thấy phòng khách hoàn toàn trống không. Những giọt nước mắt trào ra trên má và làm mắt cô mờ đi, cô lấy túi hành lý cùng chiếc túi vải, vụng về lao ra cửa và loay hoay với tay nắm.

Đôi vai cô rung lên những thốn thức căm lạnh, cô thúc khuỷu tay đẩy cánh cửa ra bằng đầu gối và nửa người đã ở ngoài khi Evan bước vào từ ngoài hiên. "Kate, chờ đã, để anh giúp em."

"Em ổn mà, cứ ở đó," cô nói với vào, giữ khuôn mặt mình ngoảnh đi, nhưng không tài nào kìm lại đôi vai rung lên bần bật.

"Cái quái gì...?" Anh túm chặt lấy hai cánh tay cô và xoay cô lại. Anh liếc vào khuôn mặt đau đớn của cô và kéo cô áp sát vào lồng ngực của mình. "Có chuyện gì vậy, em yêu?"

"Làm ơn đi... đừng tỏ ra tử tế với em; em đã vì anh ta mà bỏ anh, còn anh ta lại biến mất rồi."

“Đừng lo,” anh lạnh lùng lên tiếng. “Anh không thấy mình giống như đang tỏ ra tử tế với em đâu. Tại sao anh không đưa em về nhà nhỉ?”

Kate gật đầu, chán nản đến mức không còn muốn thốt lên lời. “Em phải đi đón Max nữa.”

Max nhảy tốt yên vị chiếm lấy sàn ghế sau taxi còn Kate dịch vào giữa ghế. Evan vòng lên phía trước và mở cửa sau. “Việc này sẽ thích hợp hơn.” anh lên tiếng, và chen người vào bên cạnh cô. Vì anh đã vào trong, đùi trái và chân anh áp sát vào cô, cũng không còn chỗ trống nào phía tay trái anh, vì thế anh quàng tay lên phần ghế tựa phía sau cô.

Họ đã ngồi cạnh nhau thế này biết bao lần, nhưng giờ đây sự gần gũi này dường như lại trở nên ngượng ngùng, và việc cánh tay anh tình cờ duỗi ra thoải mái ở đó dường như trở nên sai trái. Anh cũng cảm thấy giống như cô; Kate có thể thấy được nét căng thẳng ở anh. Anh bị tổn thương và giận dữ trước sự phản bội của cô. Cô không xứng đáng với sự ân cần hay lòng tốt của anh, và thật ra thì anh đang đề nghị cả hai điều đó ngay lúc này đây, khi cô cần đến chúng nhất và lại ít xứng đáng nhất, và cô cảm thấy hổ thẹn đến mức cúi đầu xuống và nước mắt lại ứa ra.

Max gác cái đầu to lớn của nó lên đầu gối cô, cái nhìn tha thiết không hề chớp mắt dán chặt vào mặt cô, và cô với tay ra vỗ về đầu nó trong lúc hai hàng nước mắt lăn dài trên gò má. Trong tâm trí Kate muộn màng nhận ra cô còn chẳng tỏ cho Evan một lời xin lỗi chân thành, cô nuốt ực xuống hai lần, cố kéo tiếng nói của mình qua khỏi cuống họng nghẹn tắc lại. “Em xin lỗi,” cô thì thầm.

“Anh biết.”

Mong ước một cách tuyệt vọng một tờ khăn giấy, Kate nhớ là có trong túi xách của mình, nhưng thật ra thì không. Cái túi vải của anh đặt trên ghế ngay bên cạnh cô, cô với tay ra kéo khóa trong lúc nước mắt bắt đầu òa ra. “Anh có khăn giấy hay khăn tay hay thứ gì đó em dùng được không?: ”

“Anh nghĩ vậy,” Evan đáp lại. “Đưa cho anh để anh xem.”

“Thôi đừng bận tâm,” cô thốt lên, khóa kéo đã bung ra. “Em làm được mà...”

“Đừng mở...” Evan ngăn lại, nhưng quá muộn rồi.

Nằm trên xấp quần áo nam được gấp gọn gàng trong chiếc túi xách của Evan là một cái hộp hiệu Tiffany màu xanh biển dày dặn, vuông vắn được cột bằng một sợi dây băng màu kem. Đó là một chiếc hộp đựng nhẫn.

Kate nhìn chăm chăm vào nó qua cái nhìn mờ mịt vì nước mắt, và lần thứ hai trong vòng một tiếng đồng hồ, cô che mặt lại và khóc òa.

Anh lưỡng lự, và rồi hạ tay xuống ôm lấy đôi bờ vai run rẩy của cô và siết chặt lấy cánh tay cô, kéo cô sát đến mức cô có thể khóc ngay vào ngực anh. “Em nên là người đáng ra phải an ủi anh mới phải.” Giọng cô thì thảo vờ vụn.

“Anh đang trên mức an ủi rồi,” anh nói nhỏ.

“Em cảm ghét bản thân mình,” cô thốt lên dữ dội.

Anh nghĩ về điều đó trong khoảng khắc. “Anh cũng cảm ghét em.” Anh lên tiếng, nhưng giọng anh phẳng phát một nét cười.

Kate nhắm mắt. Cô không thể để mình nghĩ ngợi đến Mitchell hoặc cô sẽ vỡ tan ra mất. Kiệt sức vì trải qua trạng thái hỗn loạn, và cuộc vật lộn để giữ những suy tưởng của mình về anh ở vịnh, cô chìm vào giấc ngủ lơ mơ khi chiếc taxi cũ kỹ xóc nảy và ì ạch trôi hết cái khoảng đường ngắn ngủi đến phi trường.

Khi mở mắt, cô nhận thấy Evan đã nắm lấy tay cô trong bàn tay anh và siết chặt. “Dậy đi, chúng ta đến nơi rồi.” Anh lên tiếng, và bỏ tay ra. Trong lúc cô đang ngủ, anh đã trượt chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh mua từ cửa hàng Tiffany lên ngón tay áp út của cô. Kate nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn và bắt đầu lắc đầu. “Em không thể nào...”

“Đây là điều anh đang ” đề nghị“. Evan giải thích. ”Anh cần một khoảng thời gian để vượt qua những chuyện đã xảy ra, và em cũng vậy. Trong lúc đó, anh gợi ý chúng ta thông báo lễ đính hôn trên báo.”

“Tại sao?”

Anh cúi gằm và thì thầm. “Chà, vì một điều, chiếc nhẫn đó sẽ trông vô cùng xinh đẹp với bất kỳ chiếc váy nào em mặc đến bữa tiệc từ thiện của Bệnh viện Trẻ em tối thứ bảy này. Chúng ta là một trong những nhà tài trợ chính.”

Kate nhìn anh ngờ ngàng khi anh thả tay ra và thọc tay vào túi áo lấy tiền trả taxi. “Còn điều gì nữa?”

“Gia đình Wyatt sẽ có mặt ở đó. Giờ thì...” anh tiếp tục cuộc nói chuyện khi đếm tiền trả. “Anh không biết em, nhưng nếu anh ở địa vị em, anh sẽ thích nó nếu Mitchell Wyatt bị buộc phải nhận ra rằng anh ta đã bị sử dụng như...”

“Sử dụng như cái gì?” Kate cay đắng hỏi.

Anh nghiêng người về phía cô một nụ cười đọng một chút hối tiếc. “Vụ ăn chơi cuối cùng của em.”

29. Chương 29

Đến 5:30, dòng du khách lũ lượt đổ về trên những con đường quanh Bến Captain Hodges đang nhanh chóng giảm đi. Những hành khách lên tàu, tay xách những chiếc túi nặng trĩu hàng miễn thuế, đang tùm tùm quay lên tàu cho chuyến hành trình khứ hồi, những du khách lưu trú trên đảo đang trở lại khách sạn để nghỉ ngơi trước một đêm dài dành cho bữa tối, cờ bạc và các hộp đêm giải trí.

Trong chiếc xe đã tắt máy đậu bên vỉa hè, MacNeil điện thoại cho Gray Elliot để báo cáo một lần nữa về vị trí của Wyatt. “Wyatt vẫn còn quanh quẩn ở bến tàu,” MacNeil lên tiếng. “Đó là tin xấu. Tin tốt là, tôi vừa bắt liên lạc với người của ta ở sân bay. Anh ta nói phi cơ của Wyatt đang chuẩn bị ở nhà chờ, đổ đầy nhiên liệu và sẵn sàng lên đường. Đội phi công của anh ta đang uống cà phê chờ trong sảnh. Hẳn anh ta đang chuẩn bị rời đi sớm thôi.”

“Được rồi, giữ liên lạc nhé,” Gray đáp lại. “Interpol đã vào cuộc, sắp sửa tiến hành rà soát đồng thời toàn bộ các căn hộ của anh ta ở Châu Âu, nhưng tôi không thể để họ làm thế cho đến khi máy bay của Wyatt cất cánh được. Ngoài ra, có nguy cơ gác cổng hay nhân viên sẽ điện thoại cho anh ta, và anh ta sẽ phát hiện ra mình chính là đối tượng điều tra của chúng ta. Trên máy bay có hệ thống điện thoại riêng, nhưng tôi nghĩ anh ta sẽ để số lại cho người nhà hay cấp dưới.”

“Tôi sẽ liên lạc với anh ngay khi anh ta rời khỏi đây,” Mac Neil lên tiếng.

Khi MacNeil tắt di động, Childress nâng tay lia camera chìa vào hướng Wyatt đang đứng. “Thằng cha này là một thói nam châm hút đàn bà con gái vào với hắn.” Childress nhận xét hơi chút đăm chiêu, con mắt đang dán chặt vào ống kính máy quay hình ảnh cô gái tóc vàng bước vào trong tầm ngắm.

“Xin lỗi”, giọng phụ nữ cất lên, “Vui lòng cho tôi biết mấy giờ rồi?”

“Năm rưỡi,” Mitchell đáp lại mà không thèm liếc mắt tới cô gái hay đồng hồ. Anh vừa mới xem thời gian xong, và chú tâm của anh giờ dán chặt vào chiếc thuyền mới vừa xuất hiện ở phía ngoài khơi xa kia.

Khi chiếc tàu tiến tới gần hơn, nó xuất hiện ở phía mạn phải và di chuyển với tốc độ vừa phải song song với một chiếc tàu du lịch khác. Đường bờ biển St.Maarten được đánh dấu với các bến du thuyền và bến cảng, tuy nhiên, hầu hết các tàu ngày từ ngoài khơi đã xuất hiện ngay trong tầm mắt của anh đầu tiên, vì thế Mitchell theo dõi chặt chẽ với sự mong đợi của mình. Một vài phút sau, con tàu vẫn chéo hướng thẳng về Bến captain Hodges, còn mạch đập của Mitchell đã bắt đầu phập phồng tăng nhanh, trong lúc cái nhìn chăm chú của anh gắn chặt vào con tàu, nhất định không quay đi chỗ khác.

Con tàu đến gần hơn, hình bóng nó lớn dần, và Mitchell bắt đầu tìm kiếm một cái bóng thoáng qua của mái tóc đỏ rực rỡ giữa đám khách nhốn nháo trên boong tàu. Một vài phút sau, chiếc Island Sun đã cập bến và hành khách cuối cùng cũng đã bước qua anh. Mitchell quay trở lại vị trí cũ của mình ở bên chân cầu và dõi

mất ra khơi xa tìm những dấu hiệu của một chiếc tàu du lịch nội địa khác. Rõ ràng chuyến bay của gã bạn trai kia đã bị hoãn lại, và hẳn ta tới muộn một hay hai tiếng đồng hồ gì đó, và cũng làm Kate muộn theo.

Nhẹ mím cười, anh lấy làm lạ, nhưng một lần nữa, rằng không phải anh cũng không phải Kate đã nghĩ đến việc trao đổi số điện thoại di động cho nhau. Trong những giờ trước khi cô rời khỏi sáng nay, họ đã chia sẻ khoảng khắc mặt trời mọc, tiếng cười, những câu chuyện rời rạc, những nụ hôn dài sâu lắng, và một cuộc ân ái thỏa mãn sâu sắc gần như kích động nhất trong đời anh. Họ đã không, tuy thế, trao đổi số điện thoại cho nhau – về phần anh thì không có gì đáng ngạc nhiên, Mitchell khô khan nghĩ, vì anh đã mất khả năng và lý trí để có thể tập trung vào bất cứ cái gì khác mỗi khi cô ở gần.

Sau hai mươi phút và thêm một chiếc tàu cập cảng, Mitchell không còn cười được nữa. Mặt trời bắt đầu lặn, và khi bầu trời tối dần, tâm trí anh bắt đầu mừng tượng ra những hình ảnh không thể nào chịu nổi về Kate đang ngồi co rúm trong góc nhà trước gã bạn trai đang nổi khùng hoặc nằm lẻ loi trong căn biệt thự, bị thương hay thậm chí còn tệ hơn thế.

Một khi những khả năng đó nảy ra trong đầu anh, anh bắt lực khó thể nào bỏ qua. Anh rút di động ra khỏi túi, và sau khi chuyển qua tận hai tổng đài viên, cuối cùng anh cũng có thể nối máy đến Khách sạn Island Club. Giây phút cuối cùng, anh chợt nhớ là Maurine hiện đang vắng mặt, anh liền yêu cầu nói chuyện với bất kỳ ai có trách nhiệm ở đó. Một giọng đàn ông nghe máy, xác nhận là “Ngài Orly,” và hỏi anh ta có giúp ích được gì cho anh không.

“Tôi là Mitchell Wyatt,” Mitchell đáp lại, cố giữ cho giọng mình bớt tỏ ra lo lắng hơn. “Cô Donovan, ở căn biệt thự số 6, trước đó cảm thấy mệt, cô ấy giờ không nghe điện thoại. Vui lòng gửi người xuống kiểm tra trong lúc tôi giữ máy.”

“Cô Donovan?” Ngài Orly nhắc lại. “Căn biệt thự số 6 ư? Ông có chắc không?”

“Rất chắc chắn,” Mitchell vội vàng. “Hãy gửi người xuống đó ngay bây giờ.”

“Tôi rất vui lòng được làm nguôi đi nỗi lo lắng của ông, thưa ông Wyatt,” Orly hào hứng đáp lại sau một khắc. “Điện thoại ở căn biệt thự số 6 hiện không nghe được vì căn biệt thự đó trống.”

“Ý anh nó không có người ở là sao?”

“Ý tôi là vị khách ở căn biệt thự số 6 đã làm thủ tục trả phòng vào lúc 3 giờ chiều nay. Có gì...”

Mitchell tắt phụp di động ngay giữa câu nói nửa chừng của Orly, nhưng trí óc anh từ chối xử lý những tác động của những gì anh vừa nghe. Chết lặng đầy hoài nghi, anh đứng bất động, đôi mắt trống rỗng nhìn về phía đường chân trời, chiếc di động lỏng lẻo giữ trong lòng bàn tay.

Kể từ khi Kate vẫy tay chào tạm biệt anh sáng nay chưa một lần nào anh tỏ ra băn khoăn rằng cô sẽ bỏ anh đứng đó nơi cầu cảng này. Cô đã yêu anh, và anh cũng yêu cô. Những tình cảm của hai người bọn họ dành cho nhau đang trở nên sâu sắc hơn qua từng giờ họ bên nhau. Đúng là như thế, và Kate đã nhận ra điều đó trước cả anh. Kate muốn có điều kì diệu, và họ đã có nó qua cái tình cảm dạt dào không thể nào tin nổi ấy. Cô không cảm nhận được điều đó với gã bạn trai kia. Cô sẽ không bao giờ bỏ đi khỏi Island Clun và quay trở về với anh ta.

Câu trả lời rõ ràng là rằng gã bạn trai kia đã trả phòng và trở về nhà một mình. Kate có thể đang trên đường đến với Mitchell ngay bây giờ, háo hức mong đợi được gặp anh với một nụ hôn cũng như anh muốn trở về với cô vậy. Có một cách để tìm ra.... Chậm chậm, Mitchell rút ví và lục lọi tìm mảnh giấy mà anh đã nhét vào ngày hôm qua có ghi địa chỉ của vị bác sĩ thú ý và số điện thoại của anh ta trên đó. Nhìn vào mảnh giấy, anh bật di động bằng ngón tay cái, tìm anh bắt đầu đập thành thịch vì sợ hãi.

“Đây là Mitchell Wyatt,” anh giới thiệu mình với vị bác sĩ kia khi anh ta nhắc máy. “Tôi đang băn khoăn không biết liệu Cô Donovan đã đến đón Max chưa.”

“Cô ấy đến rồi. Cô ấy đón nó đi vài giờ trước, và nó rất vui được gặp cô ấy. Tôi đã chuẩn bị toàn bộ giấy tờ cần thiết để cô ấy mang nó về Mỹ.”

“Tốt...” Mitchell thốt lên, lồng ngực anh đau thắt lại trong nỗi hoài nghi đau đớn. “Cô ấy có đưa ai đi cùng để hỗ trợ không?”

“Có, một người đàn ông rất lịch thiệp.”

Đứng bên cạnh xe ô tô, Childress và MacNeil quan sát chiếc máy bay của Wyatt đang từ từ tiến ra khỏi nhà chờ. Vài phút sau, nó nâng độ cao và biến mất vào bóng đêm, cuối cùng trên bầu trời sự xuất hiện của nó chỉ là những chấm sáng nhỏ li ti.

30. Chương 30

Không như những căn hộ khác trang trí theo phong cách truyền thống của anh ở châu Âu, phía trong máy bay của Mitchell trông giống một phòng khách hiện đại xa hoa lộng lẫy, sự phối hợp của màu bạc, đen và vàng làm sáng lên mảng màu từ các đồ đạc mà anh đã lựa chọn cẩn thận. Chiếc ghế sofa mang màu xám vỏ sò, đủ dài để anh có thể duỗi thẳng người, được đặt giữa một cặp bàn tròn với mặt bàn ốp đá granit đen cùng những chiếc đèn mạ vàng tinh tế cũng theo lối thiết kế trẻ trung.

Art Deco: lối kiến trúc hiện đại, trẻ trung được sắp đặt và bày biện bằng các đồ đạc đơn giản, hiện đại, như ảnh trên.

Hai tấm vải da thuộc khổ lớn đặt chéo trên lưng ghế sofa. Phía bên kia là chiếc bàn bằng gỗ mun Makassar nơi anh thường xuyên làm việc, một hàng ghế ngồi khác, một ô cửa dẫn vào một khu vực nhỏ gọn nhưng thanh lịch gồm cả phòng-ngủ-và-phòng-tắm. Thông thường, khi Mitchell đi một chuyến bay trong vài giờ đồng hồ, anh sẽ ngồi tại bàn làm việc hoặc nghỉ ngơi trong phòng ngủ, phụ thuộc vào thời gian trong ngày. Đêm nay, anh đi thẳng đến quầy bar thiết kế bằng gỗ mun vòng cung ngay phía trước cabin và rót brandy vào một chiếc cốc pha lê lớn thay cho một cái ly nhỏ.

Từ ghế sofa, anh ngắm nhìn những ngọn đèn lấp lánh của hòn đảo St. Maarten mờ dần, sau đó anh duỗi thẳng chân và nâng cốc rượu lên môi, thứ chất lỏng cay nồng đã bắt đầu làm dịu đi cơn đau nhói trong lồng ngực.

Anh tắt đèn ở cabin và bật ngọn đèn bàn.

Chậm rãi và thận trọng, anh bắt đầu hồi tưởng lại quãng thời gian ba ngày qua, tìm kiếm một manh mối nào đó mà đáng lẽ ra phải làm cho anh nhận thấy rằng mình đã đánh giá quá cao tình cảm sâu nặng mà cô dành cho anh.

Một giờ sau đó, anh đã nhớ lại toàn bộ những kí ức đã ám ảnh anh về một người phụ nữ quyến rũ không thể cưỡng lại được cùng với nụ cười ấm áp, người đã thiêu đốt anh bằng nụ hôn của cô - những kí ức dẫn anh đến một câu hỏi anh không tài nào lý giải được: Làm thế nào cô lại có thể bỏ đi cùng gã bạn trai kia mà không thèm đến cầu tàu gặp lại Michell chỉ để nói một lời chào tạm biệt?

Sao cô lại làm thế trong khi cô đã rất thẳng thắn và cam đảm nói lên những cảm xúc của mình:

Em nghĩ định mệnh đã sắp xếp cho chúng ta gặp nhau và trở thành bạn bè - điều đó đã được định trước....Em yêu anh rất nhiều, và em nghĩ anh cũng yêu em.....Nếu em đau khổ, em không muốn điều đó xảy đến với anh.

Nuốt những điều ghen đáng vào sâu trong cuống họng, anh thở dài và ngả đầu ra sau, sẵn sàng tự đưa mình vào một trạng thái tê liệt dễ chịu, nơi mà anh có thể nghĩ về cô mà không bị những ý nghĩ này gặm nhấm, dày vò anh. Anh nhớ lại sự yên bình, thanh thản khi được ngồi trên giường cạnh cô; hải lòng, mãn nguyện khi được cùng cô ngắm mặt trời mọc, và sự thú vị không tài nào lý giải được khi nhìn thấy bàn tay của cô đặt sát tay anh trên bàn trong sòng bạc. Lúc đó anh biết rằng, cô luôn ở bên cạnh anh....

Cô đã quyết định ở lại với bạn trai của cô, và nhờ có sự diễn tả khéo léo của anh về “vai diễn” của họ sáng hôm đó, anh đã bị lừa bịp bởi quyết định ấy và bị ràng buộc bởi cái vai diễn rất thật mà anh đã diễn cùng gã bạn trai của cô:

“Ngay khi anh ta hiểu ra em rất nghiêm túc khi muốn ở cùng với một người khác, anh ta bắt buộc phải chấp nhận thất bại và mong rằng em sẽ luôn sống tốt và sau đó biến ra khỏi cuộc đời em.”

“Về những điều đó” - Cô ấy hỏi - “Anh sẽ làm gì nếu em do dự khi chia tay với bạn trai?”

“Trong tình huống ấy, em sẽ phải gọi điện nói với anh, và sau đó anh đơn giản chỉ là đổi vai với anh ta.”

Trên đường đến sân bay đêm nay, anh đã điện đến khách sạn Enclave phòng khi cô để lại cho anh một tin nhắn ở đó, nhưng cô đã không.

Một cách ngắn gọn, Mitchell nghĩ về việc biến mất này là cách cô cố gắng muốn chứng minh rằng mình có thể khiến anh ghen tuông đến độ phải đuổi bám theo cô. Nếu thế, cô đã đánh giá quá cao bản thân mình, cô không phải là kiểu người như anh nghĩ.

Anh biết làm thế nào để tìm được Kate. Nếu tên cô không có trong danh bạ điện thoại, anh sẽ tìm được cô qua lời cáo phó trên báo của bố cô.

Nhiều lần anh đã cân nhắc về điều gì khác rất thảm khốc đã xảy ra khiến cô bỏ đi mà không nói lời nào.

Mỗi lần như vậy, anh dập tắt luôn ý nghĩ ấy, cùng với sự xúi giục dùng nó như một lời bào chữa để đi tìm cô. Cô có thời gian, và sự nhanh trí để đến đón con chó hoang ở phòng khám của bác sĩ thú y. Vậy là cô đã cố tình bắt anh phải đợi ở bến tàu.

Điện thoại trên bàn ngay cạnh anh vang lên nhưng anh không hề nghe máy.” Sao cậu ta lại không nhắc cái ống nghe chết tiệt đó lên?” Matt Farrell hỏi vợ. Thọc tay vào trong túi áo, anh quay lại và nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ phòng khách trong căn hộ một tầng của họ hướng sang sông Lake Shore. “Anh biết hẳn đang ở trong máy bay.”

Meredith bỏ cuốn nhật ký công tác mà cô đang định chuẩn bị cho chuyến đi tới trong cuộc họp mặt các giám đốc công ty Bancroft & Company sang một bên, Bancroft & Company là một chuỗi các cửa hàng sang trọng do nhà Bancroft thành lập ra, và hiện nay đang do cô tiếp quản. ” Anh ấy có lẽ đang ngủ,” cô lên tiếng trấn an, nhưng Matt cảm thấy được sự e ngại trong giọng nói của cô, và anh nhớ ra điều gì đó khiến tình cảnh của Mitchell dường như bớt khắc nghiệt hơn. “Nói về điều đó...” Anh nói, nhướn đôi lông mày, để bỏ dở câu nói.

Meredith quan sát biểu hiện nét mặt anh nhưng không tài nào kết nối chúng với điều gì ngoài một lời gợi ý mơ hồ rằng đáng ra họ phải đi ngủ, đó là nơi dường như khó có thể xảy ra làm cho anh không còn nghĩ đến nhu cầu cấp thiết liên lạc được với Mitchell và cảnh báo anh ấy rằng cảnh sát cả hai lục địa đều đang khám xét các căn hộ của anh ấy. “Nói đến cái gì cơ?” Cuối cùng cô đành thúc giục.

“Nói về việc Mitchell đang ở trên giường,” Matt đáp lại một cách vô vọng.

“Vậy ư?” Cô nói với một nụ cười đầy cảm dỗ khi anh nhướn mày lên và để cô bỏ lửng câu nói lần nữa mà không có tí thông tin nào.

Hài lòng biết rằng cô đã bị thu hút bởi một chủ đề mới, anh nói, “Khi Zack tối nay gọi để bảo anh là căn hộ ở Rome của Mitchell đang bị lục soát, anh ấy cũng nhắc đến việc Mitchell đã gọi cho anh ta sáng sớm hôm nay từ St.Maarten cùng với một lời đề nghị thú vị - có vẻ như Mitchell đã gặp được ai đó trên đảo, và vì cậu ấy phải đến với Caroline và Billy trong vài ngày, cậu ấy muốn chắc chắn quý cô này sẽ có một chuyến đi chơi đảo trên chiếc Julie trong khi cậu ấy còn ở Chicago.”

Nghiêng đầu sang một bên, Meredith bối rối nhìn anh. ” Điều đó nghe có vẻ không có gì quan trọng cả.”

” Đó không phải là vấn đề chính. Phần quan trọng là Mitchell định bay về đảo hàng tối để ở cùng với cô ta trên chiếc du thuyền. Do đó,” anh kết thúc, cùng với vẻ hờ hững khi thấy được cái nhìn ngạc nhiên của vợ anh, “mối liên hệ giữa việc Mitchell đang nằm ở trên máy bay và cuộc tranh luận này. Anh nghĩ có thể cô ta đang ở cùng với cậu và đó là lý do tại sao cậu ta lại không trả lời điện thoại. Tiện thể, cô gái tên là Kate.”

Nụ cười trên môi Meredith nhạt dần và Matt cũng thế, vì cùng một lý do. “Em hy vọng cô ấy ở trên tàu chứ đừng ở trên máy bay.” Meredith lên tiếng, diễn đạt thành lời cho dòng suy nghĩ của cả hai. “Sẽ thật

khủng khiếp nếu như cô ấy có mặt ở đó và cảnh sát đang chờ để thẩm vấn khi máy bay hạ cánh, như điều Zack nghĩ sẽ xảy ra.”

“Zack có lẽ kết luận hơi vội vàng,” Matt đáp lời, anh bước về phía điện thoại bàn.

“Nhưng anh không cho là anh ấy đang kết luận vội vàng chứ?”

“Không.” Anh do dự, không muốn để cô lo lắng, nhưng cũng không muốn nói dối cô.

Meredith không chắc mình mong đợi điều gì. Nhiều năm trước, Matt đã thấy bạn anh, Zack Benedict bị kết án oan vì tội mưu sát người vợ diễn viên điện ảnh của mình, và trải nghiệm cay đắng ấy đã để lại cho cả hai người đàn ông nỗi ngờ vực khó xóa nhòa với hệ thống hành pháp của chính phủ.

Hệ quả là, Matt đã sắp đặt tài xế riêng của mình sẵn sàng thẳng tiến đến nhà chờ máy bay ở O’Hare cùng với hai luật sư làm việc từ công ty luật phụ trách toàn bộ các sự vụ trong hai tập đoàn của Matt và Mitchell tại Chicago.

Chiếc điện thoại ngay cạnh sô-fa lại đổ chuông, và Mitchell mặc kệ, nhưng rất ít người có số điện thoại này trên máy bay của anh, và vì lý do này hay lý do kia thì tất cả bọn họ đối với anh đều rất quan trọng. Từ khi ly brandy anh vừa uống đã làm anh chìm sâu hơn vào sự ham muốn khát khao mơ hồ về Kate, cuối cùng anh cũng tiến về phía chiếc điện thoại và để cho mình xao lãng. ” Dù anh là thằng quái nào,” anh quát lên ” anh cũng dai như quỳ ấy.”

” Matt đây,” bạn anh nói sau một hồi ngưng lại. “Zack gọi cho tôi một giờ trước nói rằng cảnh sát đã lục soát toàn bộ các căn hộ của anh và tìm kiếm cái gì đấy. Anh ta cũng nói trợ lý của anh tại New York gọi lại bởi vì Sở cảnh sát New York đã khám xét căn hộ ở đó của anh.”

Mitchell chậm chậm đứng thẳng người dậy. “Bọn họ tìm cái gì?”

“Trợ lý của anh nói rằng lệnh khám xét đưa ra là để tìm một chiếc áo khoác hay áo vét đàn ông, màu đen, có những hình thêu cùng những chiếc cúc mang một biểu tượng đặc biệt ở phía sau. Cảnh sát có bức ảnh chụp chiếc cúc. Tôi không biết lệnh khám ở Italian là tìm cái gì, nhưng Zack đã fax lại cho tôi một bản.”

“Đọc cho tôi nghe,” Mitchell nói, cơn giận dữ bắt đầu dần thay thế nỗi phiền muộn mà anh đang cảm thấy. Anh nghe Mac đọc lại một cách khó khăn những dòng chữ bằng tiếng Ý, và gần như phát âm sai hết.” Đó là thứ họ đang tìm,” Mitchell nói, cắt ngang bài đọc loằng ngoằng của Matt.

“Đó là gì?”

“Một chiếc áo khoác hay áo vét đàn ông, màu đen, có những hình thêu cùng những chiếc cúc mang một biểu tượng đặc biệt.” Mitchell đứng dậy, xoay tay quanh cổ.” Tôi không biết là cái gì.”

” Cả Zack và tôi đều nghĩ việc này có liên quan tới việc phát hiện ra thi thể anh trai anh.”

Mitchell lắc đầu phủ nhận.” Cháu tôi nói cảnh sát đã có lời thú tội từ một ông già nát rượu ở một trang trại gần đó.”

” Đó là điều cảnh sát nói với cháu anh, vì đó là điều họ muốn anh tin,” Matt chỉ ra. “Nghe kĩ tôi nói này, vì tôi đã từng trải qua chuyện này, và tôi biết cảnh sát hoạt động như thế nào. Những vụ khám xét các căn hộ của anh xảy ra ngay sau việc phát hiện ra thi thể anh trai anh, điều này chắc chắn cho thấy anh đã trở thành kẻ tình nghi trong cái chết của anh ấy. Nếu thế, cảnh sát muốn anh trở về Chicago, nơi họ đủ thẩm quyền hoặc thẩm vấn hoặc bắt giam anh. Tôi nghĩ họ sẽ đợi anh khi máy bay hạ cánh, Zack cũng đồng ý với tôi là như thế.”

Anh dừng lại, đợi cho thông tin đó được tiêu hóa hết rồi mới tiếp tục, “Tôi đã gọi cho Pevison, Pearson và sắp xếp cho họ gặp anh trên máy bay. Joe O’Hara sẵn sàng lái xe đến đón họ ngay khi anh ra tín hiệu cho tôi. Zack không đồng tình với kế hoạch này. Anh ấy nghĩ rằng anh không nên hạ cánh ở Chicago chút nào. Anh ấy cho là anh nên hạ cánh ở một nơi khác, ngoài lãnh thổ Mỹ vào đêm nay, thuê các luật sư biện hộ vào ngày mai, và sau đó để họ dàn xếp với Cook County cho phép anh tự do trở về. Zack có lý đấy”

Mitchell đứng dậy, đi vòng qua quầy rượu, đặt cốc của anh xuống một chiếc khay. “Tôi sẽ không chạy trốn đi đâu cả. Tôi sẽ gọi Levinson và bảo ông ấy tìm cho ra kẻ nào phụ trách vụ này. Levinson có thể báo cho

hắn ta rằng tôi thừa biết chuyện gì đang xảy ra và tôi sẽ vẫn đáp máy bay xuống O'Hare. Điều đó có lẽ không thuyết phục cảnh sát tin là tôi vô tội, nhưng ít nhất cũng làm tôi thấy thích thú vì đã cản trở họ."

Bất chấp tính nguy hiểm của tình huống này, Matt cười khoái trá. "Và sau đó?"

"Sau đó cảnh sát có thể tóm cổ tôi ở sân bay, hoặc họ để Levinson thu xếp cho cả hai chúng tôi hoãn lại đến buổi sáng bằng một cuộc thảo luận hoàn toàn văn minh. Riêng tôi, tôi hy vọng chọn khả năng sau."

Mitchell điện cho Dave Levinson tại nhà và trao đổi với vị luật sư những điều anh muốn ông làm. Anh cúp máy, liếc qua đồng hồ, nhận ra rằng nó được đặt theo giờ của St. Maarten. Bằng ngón cái và ngón trỏ, anh chỉnh kim đồng hồ lùi lại hai tiếng nữa, và thực tại ập vào tâm trí anh thật đau đớn: Gần sáu tiếng 16 tiếng đồng hồ trước, anh đã nằm trên giường ngắm mặt trời mọc trên biển Caribbean cùng với Kate bên cạnh, kể cho anh câu chuyện cười về việc cô có được "vết hõm" ở cằm như thế nào. Trước khi chìm vào giấc ngủ, anh đã quyết định họ sẽ ăn tối trên thuyền đêm nay và sẽ đi ngắm sao trên biển.

Thay vào đó, cô lại đang ở Chicago cùng với gã đàn ông cô thích hơn Mitchell, trong khi anh đang gắng sức tránh khỏi sự truy bắt vì tội giết người anh trai anh đã đem lòng quý mến.

Đẩy Kate ra khỏi tâm trí, Mitchell đứng dậy và tiến về phía phòng ngủ để cạo râu và thay quần áo. Từ bây giờ, anh cần tập trung vào việc đối phó với cảnh sát và giúp Caroline và Billy vượt qua thời điểm khó khăn này. Kate đã đi rồi. Mọi chuyện cũng đã qua. Hoàn toàn kết thúc. Cô và chuyện tình yêu đương ngắn ngủi của họ giờ phải biến khỏi đầu anh. Trong thâm tâm, Mitchell đẩy cô ra khỏi tiềm thức của mình và nhét hình ảnh của cô vào một nơi tối tăm mù mịt nào đó để cô không thể nào thoát ra hoặc quay trở lại ám ảnh anh được nữa. Giữ cho đầu óc rạch ròi vốn là một trong những kỹ năng tài giỏi nhất của anh; là một kỹ năng sống còn mà ngay từ khi còn nhỏ anh đã tôi luyện được, và nó đã phụng sự anh hết mức.

Trong phòng ngủ, anh kéo bật chiếc áo sơ mi ra, sau đó đi vào trong phòng tắm, mở ngăn kéo lấy dao cạo và kem cạo râu. Anh thoa bọt lên mặt, nhặt dao cạo lên và bắt đầu từ phần dưới cằm.

Tâm trí phản bội của anh lại gợi lên hình ảnh Kate sáng nay. Cô đang nhìn anh qua màn gương, cười vụng trộm, cố giấu vẻ ngoài như thể cô đang tìm thấy niềm vui sướng qua cảm xúc riêng tư rất đối bình thường được thấy người mình yêu cạo râu hàng sáng. Dưới lớp bọt kem, anh cũng đang che giấu nụ cười của riêng mình, vì anh đang trải nghiệm một niềm vui thích tương tự từ việc thấy cô ngắm nhìn anh.

Chiếc dao cạo sượt đi, và anh chửi thề trong lúc với tay lấy chiếc khăn mặt.

Levinson gọi lại ngay khi Mitchell cài xong cúc chiếc áo sơ mi mới, và nhét đuôi áo vào quần. "Tôi không thể tìm người liên quan đến các lệnh khám xét hoặc người phụ trách cuộc điều tra về cái chết của William," anh ta nói. "Cuộc điều tra trước kia thuộc quyền quản lý của thám tử MacNeil, nhưng anh ta đã bị điều đi công tác đặc biệt. Vì dường như không ai biết điều gì nên tôi quyết định gọi thẳng cho Gray Elliott, luật sư của bang, tại nhà riêng của anh ta."

"Gray và tôi đã nói chuyện phiếm với nhau mà tôi luôn là người nói và ông ta luôn là người nghe. Thực tế, tôi không chắc rằng anh ta biết điều gì về vụ điều tra này cho đến cuối cuộc đối thoại. Giờ thì tôi tin cá nhân anh ta chính là người nắm thực quyền."

"Tại sao lại thế?" Mitchell hỏi, tỏ ra bức bối vì thông tin thiếu chuẩn xác.

"Vì cuối cuộc đối thoại, anh ta bảo tôi nói với anh, 'Chào mừng quay trở về', chúc anh có một buổi tối vui vẻ, và rằng anh ta rất mong được hiểu thêm về anh vào lúc 11h30 sáng mai."

"Tôi cho rằng điều đó có nghĩa là tôi sẽ không bị bọn cớm tóm cổ ngay khi hạ cánh?"

"Từ Gray, điều đó có ý rất rõ ràng là, 'Cứ tiếp tục giữ cái giác quan được an toàn sai lầm của anh đi, và hãy hạ cánh cái máy bay chết tiệt đó ở O'Hare, nơi tôi đem nó đi sung công.' Cách khác, anh có thể trông mong vào việc bị cảnh sát thẩm vấn lúc 11h30 sáng mai, có hoặc không dành đêm đầu tiên sau song sắt."

"Thế thì, anh và Pearson nên gặp tôi tại sân bay khi tôi hạ cánh," Mitchell nói cộc lốc.

Mitchell đã rất ngạc nhiên vì chỉ có duy nhất một chiếc xe đời máy bay của anh đáp xuống khi máy bay từ từ tiến vào nhà chờ, và đó là chiếc limosine cùng với Pearson và

Levinson ngồi hàng ghế sau và người tài xế riêng của Matt ở phía bên tay lái.

” Cuộc trò chuyện của tôi với Gray rõ ràng đã thuyết phục anh ta tin rằng anh không có ý định né tránh buổi thăm vấn,” Levinson lên tiếng khi họ đi trên đoạn dốc của đường xa lộ.

Phía ghế trước, Joe O’Hara quan sát gương chiếu hậu. “Chúng ta đang bị theo dõi,” anh nói. “Hai xe. Anh có muốn tôi đánh lạc hướng chúng?”

” Đương nhiên là không!” Pearson nói.

31. Chương 31

” Hãy tử tế với nó, Lucy,“, Kate thì thầm ngái ngủ, ”Max không biết cái giường chỉ dành cho mèo đầu.” Cô với tay lôi con mèo ra xa Max, nó không hề hay biết đã xâm phạm vào lãnh thổ của Lucy bằng việc ngả đầu lên chiếc chăn. Cô đặt con mèo xám lên chiếc gối bên cạnh mình và quay mặt về phía chiếc bàn nhỏ đặt đầu giường. Cô và cái đồng hồ báo thức diêm nhiên đối mặt nhau. Nó đang chỉ 8h30.

Kate nhắm mắt lại, cố tìm lại giấc ngủ bình yên, nhưng vài phút sau cô đành từ bỏ, đẩy chăn và mệt mỏi trèo ra khỏi giường. ” Mày ngủ được không?” Cô hỏi Max. Nó vẫy cái đuôi ngoe nguẩy trả lời, cô mỉm cười vọc tay vào rồi dằm lông trên lưng nó.” Mày phải học cách sống hồ thuận với Lucy và Ethel đi,” cô vừa nói vừa nhắc Ethel ra khỏi chạn bát đĩa và ôm con mèo mướp xinh xắn vào lòng.

Max lèo đèo theo cô vào trong bếp, cô lừa nó ra ngoài khoảng sân rào sắt của căn nhà nhỏ mà cô đã thuê ở vùng phụ cận London cũ kỹ mới được trùng tu lại gần nơi cô làm việc. Nó lon ton chạy ra ngoài trên đám đất đóng băng và đánh hơi mùi tuyết, thế là gió lùa vào đám lông con chó một luồng hơi lạnh buốt khiến nó vội vàng trốn vào trong nhà.

Kate giả vờ lơ đãng khi cô loay hoay pha cà phê. ” Cầu cho nó quen với việc vệ sinh đúng nơi quy định,” cô lẩm bẩm một mình. Niềm tin vào sức mạnh của lời cầu nguyện, niềm tin mà đã trải qua khá nhiều dao động trong suốt cuộc đời, đã tụt xuống đến một mức thấp thảm hại sau cái đêm bên cạnh Mitchell Wyatt ngoài bờ biển.

Dõi theo anh bơi về phía cô bên dưới màn đêm như tấm vải lụa mềm mại điểm hàng ngàn ngôi sao lấp lánh và cảm nhận được sự hiện diện của bố cô thật gần gũi đến từng bước chân đã biến thành một trải nghiệm huyền mặc, sống động trong cuộc đời Kate - cuối cùng cũng chứng minh được rằng trên đời thật sự có Chúa Toàn Năng, một Đấng Tối Cao quyền uy, điều mà chú của cô - một mục sư - luôn luôn khẳng định về sự hiện diện của Ngài. Có lẽ chú ấy đúng, Kate rút ra kết luận khi cô lơ đãng mức cà phê vào máy lọc. Nếu thế, dựa vào trải nghiệm vừa rồi của cô, Chúa Toàn Năng hẳn sở hữu một đức tính hài hước tréo ngoe một cách tai ác và Đấng Tối Cao của Ngài ấy cần phải xem xét lại.

Trong khi cô suy ngẫm về những vấn đề lớn lao đó, cà phê đã pha xong và Max lại lúi ra ngoài sân lần nữa, nơi nó tận dụng cả ba gốc cây đinh tán để làm việc riêng. Kate cho nó vào trong nhà và hoan nghênh con chó vì đã hoàn thành tốt nhiệm vụ cũng như tỏ thái độ nhiệt tình mà cô có thể tập hợp được, sau đó cô tự rót cho mình một cốc cà phê nóng rây.

Là một người dậy rất sớm theo thói quen, cô thường mang cà phê vào trong phòng khách nhỏ, kéo rèm cửa sổ và cuộn mình trong chiếc ghế bên cạnh đó để ngắm nhìn những người hàng xóm bắt đầu một ngày mới. Tuy thế, sáng nay, cô đã dậy muộn mất ba tiếng đồng hồ, quá trễ để ngắm nhìn “màn diễn ” và cô không còn tâm trạng nào để làm bất cứ việc gì khác ngoài việc trở lại giường, chui vào bên dưới chăn, và cố tìm hơi ấm.

Sau khi dừng lại ở hành lang để chỉnh lại máy sưởi, cô mang cốc cà phê vào trong phòng ngủ, đặt nó trên bàn, và quay trở vào giường. Xoay sở chui vào trong chăn, cuộn mình dưới lớp chăn bông, cô dựa gối vào

tắm ván đầu giường, quàng tay mình xung quanh chúng. Ethel nhảy phốc xuống từ trên mặt bàn trang điểm và cuộn tròn dưới chân cô; còn Lucy thì rúc sâu vào trong gối gần hông cô.

Lúc 9 giờ, cô đã uống hết cốc cà phê nóng mà người vẫn còn run rẩy sau những gì đã xảy ra ở Anguilla và St. Maarten. Cô quyết định gọi cho Holly và kể cho bạn nghe mình đã quay về và đính ước với Evan, rồi có lẽ sẽ dễ dàng xen thêm Mitchell vào giữa cuộc trò chuyện. Giờ của Holly vào thứ ba và thứ năm bắt đầu từ trưa đến 9h tối, và vì Holly ở cách xa cô chỉ 20 phút đi đường, họ có thể dễ dàng gặp nhau hơn.

Cô vừa đặt tay lên điện thoại thì nó đổ chuông.

“Kate,” một giọng nói đàn ông vang lên thân mật nhưng xa lạ, “Tôi là Gray Elliott. Cô có lẽ không còn nhớ tôi, nhưng chúng ta đã gặp nhau vài phút khi cô đi cùng với Evan.”

” Vâng, tất nhiên tôi có nhớ,” Kate trả lời, thắc mắc liệu ” người đàn ông độc thân đủ tư cách nhất Chicago” thực sự khiêm tốn hay chỉ là giả vờ như thế.

” Tôi đã gọi cho Evan sáng nay, và anh ấy chỉ cách liên lạc với cô và thông báo rằng hai bạn đã đính hôn. Tôi thực tình chúc hai người hạnh phúc.”

“Cảm ơn ông.”

“Tôi biết đây chỉ là lời báo ngắn gọn thôi, nhưng tôi tự hỏi cô có thể ghé qua văn phòng của tôi vào lúc 10h30 sáng nay không?”

Kate ngồi bật dậy và vắt chân qua thành giường, đẩy Ethel sang một bên. Rõ ràng, việc đính hôn với một vị luật sư trẻ thành đạt có các mối quan hệ xã hội đứng đắn hẳn tạo ra một số đặc quyền đặc lợi nhất định. Trước đó, cô chỉ liên hệ với các thám tử đang điều tra vụ án của bố cô. Bây giờ thì đích thân luật sư tiểu bang đang gọi điện cho.” Đó có phải là về vụ kiện của cha tôi?”

” Gián tiếp thôi.”

” Thế là sao?”

” Tôi muốn giải thích khi gặp trực tiếp.”

Có điều gì đó thể hiện trong giọng nói của anh ta làm cô bối rối. Đầu tiên thì nhã nhặn lịch sự, nhưng lời mời đến văn phòng thì nghe rất nghiêm túc. ” Có cần luật sư của tôi đi cùng không?” cô cố bông lơn.

“Hãy đi cùng bất kỳ ai mà cô muốn,” anh ta vồn vã, và khi Kate bắt đầu trách bản thân đã hồi hộp vì cuộc gọi tới thì anh ta nói thêm, “Tuy nhiên, tôi không nghĩ cô muốn Evan xuất hiện ở đó đâu.”

Kate gác máy và ngay lập tức gọi cho Holly. “Chào cậu,” cô nói khi Holly trả lời. ” Tối qua mình về muộn. Gray Elliott - luật sư tiểu bang - vừa gọi cho mình và muốn mình đến văn phòng anh ta vào lúc 10h30. Có thể là liên quan đến vụ của bố mình. Mình sẽ cần chút hỗ trợ tinh thần nếu như cậu rảnh.”

” Để xem đã,” Holly nói. “Mình sẽ đón cậu trong 45 phút nữa, và trên đường tới đó cậu có thể kể cho tớ nghe về chuyến du lịch của mình.”

Chính xác 45 phút sau, Holly dừng xe chiếc xe thể thao SUV trước cửa nhà. Cô mỉm cười khi Kate vào trong xe, và thốt lên. ” Trông cậu kinh quá. Chuyện gì xảy ra thế?” cô hỏi khi lái xe ra khỏi lề đường.

Kate quá mừng được gặp cô bạn đến mức ngay lập tức sa vào cái thói quen cố hữu của họ là xoay ngược những sự việc tồi tệ thành lời nói đùa vô tư giễu cợt. “Để xem nào, việc gì đã xảy ra ở đó nhỉ? Mình đã yêu một anh chàng mới và đã đính hôn.”

” Với Evan, hay với anh chàng kia?”

” Mình đã đính hôn với Evan. Còn Max là tình yêu mới của mình.”

” Vậy mọi chuyện đều rất tuyệt, phải không?”

” Phải.”

” Vậy tại sao trông cậu có vẻ không hạnh phúc cho lắm?”

” Vì mình cũng đã làm theo lời khuyên của cậu và lên giường với người khác.”

Holly liếc cô một thoáng sững sốt và phanh gấp để tránh chạy vào biển báo dừng. “Nó thế nào?”

Kate ngả người ra sau và nhắm mắt lại, cố nặn ra một nụ cười. ” Không được tốt cho lắm,” cô nói nhỏ.

” Chuyện đó không thể nào kéo dài hơn một hai ngày được. Chuyện đó tệ đến thế nào?”

” Nó vô cùng tệ. Rất, rất, thật sự rất tệ.”

” Hãy kể chi tiết đi,” Holly khẳng định.

” Để sau đi - trên đường về ấy. Evan dù sao cũng không thích vấn đề này.”

” Cậu kể cho anh ấy nghe?”

” Anh ấy mang theo một chiếc nhẫn,” Kate nói, mở bừng mắt và cười tươi hơn. ”Nhìn này –

Holly với tay ra và duỗi thẳng bàn tay Kate. Holly đang mặc quần jean bạc màu, đi boot, chiếc áo cổ lọ trắng và áo khoác màu xanh hải quân. Mái tóc dài vàng hoe của cô được túm gọn trong chiếc cặp đôi môi trên đỉnh đầu để giữ cho nó khỏi bị buông xuống mặt, và cô không hề trang điểm.

”Rất ấn tượng,” cô thành thật nói. “Hơn 4 cara một chút, nước E , rất cân đối.” Holly là cô con gái của một gia đình thượng lưu New York. Cô rất hiểu biết về đồ nữ trang. Cô có một quỹ uỷ thác mà không thêm động tới, và là thứ mà cô gọi đó là rộng lượng thái quá . Cô cũng có sở trường làm cho mình trở nên trông tinh tế và nữ tính cho dù chỉ mặc những bộ đồ lumberjack (1) và một khả năng đặc biệt biến đổi mình thành một người phụ nữ trẻ giàu có kiêu ngạo chỉ trong một thoáng và luôn giữ vững lập trường của mình trong bất kì hoàn cảnh nào.

(1): loại vải kẻ caro theo xu hướng “lumberjack” lấy cảm hứng từ bộ đồ của người thợ đốn gỗ.

Cô hiếm khi kể về gia đình của mình tại New York trừ khi để cột nhà về việc cô và chị gái đều rất lấy làm vinh dự khi được chuộc lỗi cho những người tổ tiên là bá-tước-chuyên-đi-cướp-bóc bằng cách đi giúp đỡ những người khốn khó. Holly quan tâm đến động vật, còn chị gái cô, Laura, là một luật sư nhận làm miễn phí trong những vụ án liên quan đến phụ nữ và trẻ em.

32. Chương 32

” Cảm ơn vì đã đến,” Gray Elliot nói sau khi cô giới thiệu ông với Holly. ” Mời hai cô ngồi đằng kia,” anh thêm vào, ra hiệu về phía chiếc sofa pha kê sau chiếc bàn thấp nhỏ và cặp ghế phía đối diện.

Kate ngồi xuống ghế sofa cùng Holly sát bên. Tò mò và căng thẳng, Kate nhìn Elliott cầm lên một tập tài liệu trên bàn làm việc, sau đó anh mang đến bàn và ngồi xuống ghế gần Kate nhất.

Anh nở một nụ cười thân thiện và tỳ khuỷu tay lên đầu gối. “Cô biết rõ về Mitchell như thế nào?”

Kate cứng người vì sốc, tiếng tim đập thình thịch dâng lên tới tận cổ họng. ” Tôi tưởng ông đã nói chuyện này có liên quan đến bố tôi.”

” Có thể thôi. Đó là điều tôi muốn tìm ra. Cô biết rõ về Mitchell như thế nào?” anh ôn hòa nhắc lại.

” Evan kể cho ông là tôi quen anh ấy phải không?”

” Không hề, và anh ấy cũng không nghe thấy gì từ phía tôi, thế nên tôi mới gợi ý với cô là đừng đưa Evan tới đây.” Đó hẳn là lòng tốt của anh ta, Kate nhận ra, cố gắng đánh giá lại những định kiến của cô về người đàn ông này. ” Để tôi hỏi một câu hỏi khác,” anh kiên nhẫn nói. ” Cô đã quen anh ta bao lâu?”

” Hai ngày. Chúng tôi đã va phải nhau ở Anguilla.”

” Và cô chưa từng gặp anh ta trước đó?”

” Chưa.”

” Cô biết rõ về Mitchell như thế nào?” anh trở lại câu hỏi ban đầu.

” Không rõ cho lắm,” Kate nói một nửa sự thật.

” Cô chắc chứ?”

” Tôi chắc chắn.”

Anh ta biểu lộ nét mặt thất vọng và tiếc nuối trong lúc vẫn nhìn cô chăm chú và mở tập tài liệu ra. Với một cú xoay cổ tay nhẹ, anh xoay những bức ảnh màu phóng to chụp Kate và Mitchell đang đắm mình trong những vòng ôm cuồng nhiệt, đẩy xấp ảnh qua nơi mặt bàn sáng đèn.

Kate nghẹn giọng, cái nhìn của cô dán chặt vào bằng chứng thân mật của mình với Mitchell.

Holly chúí người ra để nhìn sát hơn.” Ôi trời!” cô thốt lên. Cô nhặt một tấm ảnh Mitchell và Kate đang đứng trên ban công khách sạn Enclave ngay sau khi họ làm thủ tục nhận phòng. Anh đứng trước cô, hai tay chống vào tường giam cô vào giữa, miệng cười tươi đúng thời khắc mà cô vui vẻ thú nhận rằng cô đã tưởng anh không hề mang theo quần áo. ” Tổ muốn có bức ảnh này,” Holly phá tan không khí tĩnh lặng. “Và cả tấm này nữa,” cô vừa nói vừa nhặt tấm ảnh hai người họ đang hôn nhau say đắm trên bãi biển – lúc anh đang đếm cho cô nghe những thứ tiếng mà anh biết. Bàn tay anh luồn sâu vào mái tóc cô, nâng gáy lên để giữ cho môi cô sát môi anh còn cánh tay kia ôm chéo xuống lưng, khoá môi cô thật chặt vào môi anh. ” Mình hy vọng tấm này không quá sần“. Holly nhặt tiếp một tấm ảnh cũng được chụp ngay tối đó; trong tấm này bàn tay phải của anh đặt trên ngực cô, và cô đang tự chìm đắm theo. ” Ôi trời, Kate, tớ bị ấn tượng rồi. Tớ nói thật đấy.”

Mất hết ý trí vì cơn tức giận đang nổ tung trong người, Kate đứng bật dậy, nhìn trừng trừng vào Gray Elliott qua những giọt nước mắt giận dữ. “Sao anh dám!”

” Giờ cô biết rõ về Mitchell như thế nào?” anh ta bình tĩnh hỏi, nhưng trông như người đang tổ giác cô.

” Câu trả lời quá rõ ràng rồi. Anh không cần phải hỏi tôi gì nữa. Bằng chứng rõ ràng rành rành còn gì.”

“Tôi cần lời giải thích.”

Holly ngả người qua Kate, giọng cất lên nhẹ bằng, “Chết đi.” Sau đó cô đứng dậy và nhìn vào ‘gã đàn ông độc thân đủ tư cách nhất Chicago’ với thái độ lạnh lẽo, chán chường - như thể anh ta là một con gián chết dấp, đáng ra là, và có lẽ là một loài sâu bọ cấp cao hơn. “Chị gái tôi là Lauren Braxton. Chị ấy sẽ là người đại diện cho Kate trong vụ này nếu ông cố tình hỏi Kate về những bức ảnh này lần nữa – ngoài việc thành gã biến thái thích nhìn trộm người khác.”

” Tôi có mục đích quan trọng hơn, thưa cô Braxton.”

” Bác sĩ Braxton,” Holly sửa lại, anh nhìn cô vẻ nghiêm khắc và hơi ngỡ ngàng.

” Bác sĩ Braxton,” anh thuận theo; sau đó nhận ra tâm trí mình đang xao lãng và quay lại nhìn Kate, cô đang lau mạnh những giọt nước mắt nhòe nhoẹt vương trên má. “Kate- à không, tôi cho rằng nên gọi là cô Donovan mới phải - vì chúng ta chắc sẽ không thể có mối quan hệ giao hảo trong tương lai nữa đúng không?”

Kate ném cho anh ánh mắt lạnh lùng, anh đành lên tiếng với vẻ thất vọng quặn rũ, ” Tôi rất mừng khi nhận thấy mình cũng đúng việc gì đó.”

Kate không hề bị mua cuộc bởi cái điệu bộ bề ngoài quặn rũ như trẻ thơ ấy; cô đã có quá đủ điều đó từ Mitchell rồi. “Anh có lý do hợp lý nào cho việc xâm phạm quyền riêng tư của tôi bằng cách chụp những tấm ảnh này và sau đó làm nhục tôi bằng cách đưa tôi đến đây và bắt tôi phải xem chúng không?”

“Cái chết của bố cô. Tất cả những điều tôi muốn biết là cô đã quen Mitchell Wyatt được bao lâu để bắt - hoặc thả anh ta ra – trong vai trò một kẻ tình nghi. Gia đình Wyatt gần đây đã xảy ra hai vụ án mạng, và bố cô là trường hợp cá biệt thứ ba. Hơi bất thường với một người có ảnh hưởng lớn đến như thế với mọi người xung quanh anh ta, nhưng Mitchell dường như là một trong số đó.”

Quả thật lạ lùng, khó lý giải nhưng chính trong lúc ấy, Kate cảm nhận một mong ước mãnh liệt được bảo vệ cho người đàn ông mà cô vì những lý do riêng đã xem thường vì anh là đứa cháu vô thừa nhận của dòng họ Wyatt, vì thế cô cũng thấy coi thường những kẻ như Evan, và hiển nhiên cả Gray Elliot nữa. “Tôi gặp anh ấy lần đầu tiên ở Anguilla vài ngày trước đây. Phần còn lại của câu chuyện nằm trong những tấm ảnh này. Anh ấy không thể nào liên quan đến cái chết của bố tôi, và cũng không có lý gì mà người đàn ông đó lại giết anh trai mình cả. Anh ấy rất yêu quý anh trai mình!”

” Anh ta kể với cô về William?”

” Không nhiều lắm. Tôi đã tọc mạch. Anh ấy kể cho tôi nghe là anh trai mình đã chết - Không, điều đó không đúng,” cô nhanh chóng sửa lại khi bắt gặp tia sáng lóe lên trong đôi mắt xám của Elliott. “Tôi đã không biết anh trai anh ấy là William Wyatt, nhưng khi Mitchell kể về anh ta, tôi cho rằng anh ta đã chết.”

“Tại sao?”

“Bởi vì khi Mitchell kể với tôi về anh ta, anh ấy nói...” Kate nén khóc khi cô lặp lại những lời nói cảm động nghẹn ngào của anh khi ấy “Anh ấy nói‘Tên anh trai anh là William.’ ”

“Anh ta kể William chết là khi nào?”

” Ông có nghe không đấy?” Kate nói, gần như giậm mạnh chân vì phần nộ.” Mitchell dùng thì quá khứ, vì thế tôi suy ra anh ta đã chết. Anh ấy chưa bao giờ nói William đã chết.”

” Thôi được, tôi hiểu rồi. Giờ thì cô sẽ giải thích cho tôi làm sao cô lại biết anh ta quý William chứ?”

” Tôi có thể hiểu được qua cái cách mà anh ấy nói về William. Rõ ràng là anh ấy rất quan tâm đến anh ta.”

Anh gật đầu suy xét thông tin ấy: “Được rồi,” ông nói, có vẻ bị thuyết phục. ” Cô đã tạo nên một giả định, dựa vào giọng điệu và biểu lộ của Wyatt, rằng anh ta rất quý mến William?”

” Đúng vậy,” Kate nói, chuẩn bị chộp lấy cái túi xách và thoát khỏi nơi này.

” Cô có cho rằng, dựa vào thái độ của Wyatt, thì anh ta rất thích cô không?”

Câu hỏi thoáng qua rất nhanh nên Kate không kịp chuẩn bị tư tưởng để đối phó với cách đặt câu hỏi song song ấy. Ngửa đầu ra sau, cô nhắm mắt lại, nuốt nước bọt. “Anh có thể thấy được tôi đã cho là như vậy,” cô thì thầm.

” Chính thế,” Holly hồ hởi, “Chúng tôi đi đây.” Cô moi tám danh thiếp của chị cô từ ví, ấn vào người ông, và quay đầu đi thẳng ra cửa dẫn Kate theo.

Elliott quay lại nhìn họ.” Cô Donovan?” anh ta lên tiếng.

Kate xoay người nhìn thẳng vào anh.

” Tôi rất lấy làm tiếc,” anh nghiêm nghị thốt lên. “Nhìn những tấm hình đó, thật không thể nào nhận biết được cô thân thiết với anh ta cả về mặt thể xác lẫn tinh thần. Xin lỗi vì đã làm cô tức giận.”

Kate từ chối lời xin lỗi của anh ta, mặc kệ vẻ giả tạo đó, Kate vẫn giữ thái độ chừng chạc đường hoàng và bình tĩnh nói, “Nếu anh có biết đi chẳng nữa anh cũng sẽ bắt tôi phải trải qua chuyện này. Điều gì khiến anh nghĩ anh có điểm gì khác so với anh ấy đây?”

Trên đường trở về nhà, Kate kể cho Holly toàn bộ câu chuyện, và kết thúc bằng câu tường thuật lại việc Evan yêu cầu Kate xử lý việc gặp Mitchell tại bữa tiệc từ thiện gây quỹ của Bệnh viện Trẻ em. “Mình không biết phải đối mặt với anh ấy như thế nào sau tất cả những gì anh ấy làm với mình.”

“Tớ biết chính xác cậu sẽ làm điều đó,” Holly đảm bảo, “và tớ sẽ đưa cậu đi. Thực tế, nếu Evan dành chỗ cho tớ ở bàn của cậu, tớ sẽ đi cùng để hỗ trợ tinh thần cho cậu.”

“Chúng tớ sẽ xếp chỗ -”

“Thứ đầu tiên cậu cần là một chiếc áo dài lộng lẫy từ cửa hiệu Mancroft.”

” Thật ra,” Kate thú nhận, “Evan đã gọi đến Bancroft’s để sắp xếp cho mình một nhân viên riêng giúp mình chọn một chiếc áo dài cho thứ bảy.”

” Evan trả tiền, nhưng mình sẽ là nhân viên mới của cậu.”

33. Chương 33

Đứng bên ngoài phòng thẩm vấn, hai bên là Lily Reardon và Jeff Cervantess, Gray Elliott quan sát MacNeil và cộng sự, Joe Torello, sẵn sàng cuộc thẩm vấn Mitchell Wyatt.

“Họ là ai thế?” Cervantes hỏi.

“Person & Levinson,” Gray đáp lại.

“Anh em nhà Person & Levinson? Trong cùng một phòng?” Lily nói, trông có vẻ bị ấn tượng một cách miễn cưỡng. “Tôi rất ngạc nhiên là họ không giới thiệu cho Wyatt một luật sư dân sự.”

“Họ sẽ làm khi đến lúc.”

Lily báo cáo trực tiếp với Gray và xử lý những vụ mà anh đặc biệt quan tâm. Jeff báo cáo với cô và là trợ lý cho cô tại phiên tòa xét xử Wyatt. “Chúng ta đã có bản tường trình nào về diễn tiến các cuộc điều tra chưa?” cô lên tiếng.

Gray lắc đầu. “Vẫn chưa.”

“Sáng nay ai đưa Wyatt đến vậy?,” Cervantes hỏi.

“Anh ta tự đến. Levinson gọi đến nhà tôi tối qua lúc Wyatt vẫn còn đang trên đường. Có vẻ ai đó đã mách cho Wyatt về các cuộc điều tra của chúng ta, và anh ta cho là lời cáo buộc thiếu lý lẽ, và rằng anh ta chính là kẻ nghi phạm của chúng ta.”

“Và anh ta vẫn hạ cánh xuống O’Hare?”

“Như anh đã thấy đấy.”

“Màn diễn kịch của kẻ vô tội?” Lily gợi ý.

“Hoặc của một kẻ khôn ngoan muốn dẫn chúng ta đến kết luận đó,” Jeff tuyên bố.

“Tôi nghĩ hẳn ta còn hơn là khôn ngoan,” Gray nói. Anh lấy từ túi áo của mình ra một bài báo in ra trên mạng và đã được dịch từ tiếng Hy Lạp sang tiếng Anh vào sáng nay. “Sáu năm trước, một phóng viên người Hy Lạp đã phỏng vấn Stavros Konstantatos về chìa khoá dẫn đến sự thành công của ông ta và làm cách nào ông ta lại xoay sở đứng vững trong cuộc cạnh tranh khốc liệt.”

Gray chỉ cho họ bức ảnh trong bài báo, trong ảnh, nhà tài phiệt người Hy Lạp đang ngạo nghễ giơ thẳng hai cánh tay lên trời, nắm tay siết chặt. Lời chú thích được dịch bên dưới bức ảnh được đề là, “Tôi có hai bàn tay để chiến đấu. Bàn tay phải, tôi sử dụng quyền lực và đánh bại tất cả những ai muốn chống lại tôi. Bàn tay trái thì rất khôn khéo, nó sử dụng lý trí, sự khôn ngoan, và quyền lực tự chủ chống lại những kẻ thù của tôi. Tôi tấn công bằng tay này hoặc tay kia.”

” Điều này thì liên quan gì đến Wyatt?” Lily nói, đưa trả tờ báo lại cho anh.

“Mitchell là ‘bàn tay trái’ của ông ta,” Gray nói. “Ông ta ám chỉ Mitchell ngay trong bài báo ấy.”

Cervantes nhìn chăm chú qua tấm kính một chiều. “Thú vị thật, cái kiểu anh ta đang ngồi ở đó.” Chiếc bàn hình chữ nhật với hai chiếc ghế dài được đặt đối diện với tấm gương hai chiều, và một chiếc ghế ở phía đối diện. Wyatt đang ngồi trước tấm gương, nhưng anh xoay chiếc ghế của anh nghiêng so với bàn và chân nọ gác lên chân kia, quay lưng về phía Pearson. Một tấm bản và một cái bút đặt trên bàn gần khuỷu tay anh,

cùng với cốc cà phê còn nguyên được MacNeil rót ra. “Anh ta quay lưng lại với một luật sư và lờ đi người còn lại.”

” Anh ta tưởng không cần họ,” Gray suy đoán. ” Tôi cho là anh ta có ý định tự mình xử lý toàn bộ vụ này.”

” Luật sư đại diện cho anh ta chắc chắn đã lưu ý không được để lại ADN nào qua việc uống bất cứ thứ gì chúng ta đưa,” Cervantes nói. “Anh ta cũng biết đây là kính một chiều và chúng ta có thể đang đứng ngoài này.”

Như thể có thần giao cách cảm, Wyatt quay đầu sang phải và nhìn thẳng vào họ.

“Chết tiệt,” Lily nói. “Anh ta bản thân thậm chí còn hơn cả đẹp trai. Nếu có một bà rưng mỡ hay một gã đồng tính nào trong ban hội thẩm, tôi sẽ chẳng bao giờ moi được lời kết án mất.”

Gray lờ đi và xoay đầu hướng về phía tấm kính. “Đi nào,” anh lên tiếng “MacNeil đang định chúi mũi dùi vào xấp ảnh và sẽ cho anh ta biết chúng ta đã theo dõi anh ta cả mấy tháng trời.”

MacNeil lật xấp ảnh anh và Childress đã chụp lên, chọn lấy bức cận cảnh Wyatt và Donovan đang hôn nhau thân mật trên ban công ở Enclave. “Hãy quay ngược về cái ngày anh trai ông bị giết nhé?”

Wyatt nhướn mày không nói gì.

“Anh có thể giải thích với tôi về chuyện này không?” MacNeil nói, quăng tấm ảnh lên bàn.

Wyatt hơi nghiêng người về phía trước, dán mắt vào tấm ảnh và sau đó là vào MacNeil. “Anh không phải là một ông cụ non cần lời giải thích à?”

MacNeil đập một tấm tương tự lên bàn, nhưng tấm này được chụp vào một đêm trước ở biệt thự, và bàn tay của Wyatt đang ở trên ngực Donovan. “Hãy giải thích chuyện này đi.”

Ánh nhìn của Wyatt vừa vặn lướt qua. “Phần nào anh không hiểu?”

” Hay thật đấy nhỉ,” Gray nói. “Tôi không nghĩ là sẽ dễ dàng moi được biểu hiện nào từ anh ta.”

” Trông anh ta không hề dao động ,” Lily kết luận.

” Không, quai hàm của anh ta siết chặt lại nhưng chỉ một thoáng thôi. Tức giận, và cũng rất giỏi giấu cảm xúc. Hãy nhớ điều đó tại phiên tòa xét xử.”

MacNeil kẹp lại xấp ảnh vào tập hồ sơ bên phải, cố ý để cho Wyatt thấy còn có rất nhiều tập hình trong đồng bìa hồ sơ. “Có lẽ chúng ta nên bắt đầu lại từ đầu” Mac lên tiếng “Anh đã ở đâu trong cái ngày William mất tích?”

“Tôi không biết đó là ngày nào,” Wyatt bình tĩnh trả lời. “Anh ấy đã vắng mặt vài ngày trước khi vợ con nhận ra anh ấy không ở trong trang trại và họ trình báo vụ mất tích.”

“Anh đã từng tới trang trại Wyatt chưa?”

“Chưa.”

“Anh có chắc không.”

“Hoàn toàn chắc chắn.”

Thám tử Torello bước tới tiếp nối cuộc thẩm vấn. Với tay lấy cái phong bì, anh lôi ra một túi nhựa trong chứa một cái cúc bọc da có in hình vẽ và phù hiệu. “Anh có nhận ra cái này không?” Torello hỏi.

Pearson và Levinson trở nên căng thẳng. “Anh không cần trả lời câu hỏi,” Levinson nói nhanh.

Wyatt phớt lờ lời cảnh báo. “Nó trông như cái cúc bị mất từ một trong những cái áo khoác của tôi.”

“Ông có biết tôi tìm thấy cái cúc này ở đâu không, ông Wyatt?” Khi Wyatt không trả lời, Torello tiếp tục, “Chúng tôi thấy nó bị mắc vào ngay phía dưới nắp giếng nơi thi thể anh trai ông được tìm ra. Cái giếng này được phát hiện ra cách vài bước chân từ đường ranh giới quyền sở hữu đất của trang trại Wyatt, nơi anh vừa nói chưa bao giờ tới đó. Anh có muốn cân nhắc lại câu trả lời vừa rồi không?”

“Không, tôi đảm bảo.”

“Vậy anh có thể giải thích tại sao chiếc cúc này trên áo khoác của anh lại vắng đến tận khu trang trại đó không?”

” Tôi chịu.”

Torello tựa hông vào góc bàn. “Sao anh lại cho rằng cái cúc mà anh thừa nhận là từ áo khoác của anh lại rơi trên nắp giếng ở một cái trang trại mà anh lại chưa bao giờ đến?”

“Tôi nhắc lại-” Wyatt nhần nại nói, “Tôi không thể giải thích vấn đề này.”

Lily trao cho Gray một cái nhìn hài lòng song lại ngỡ ngàng thấy anh đang cau mày, hai tay đút túi quần. “Anh ta không phải người chúng ta cần tìm,” Gray đáp lại cho cái nhìn trần trối của cô. “Và anh ta chắc chắn sẽ chứng minh được điều đó.”

” Ý anh là gì? Sao lại thế được?”

“Tôi không biết, nhưng tôi có linh cảm rằng anh ta đang chuẩn bị nói với chúng ta. Anh ta liếc qua đồng hồ hai lần và bắt đầu cảm thấy ngán ngẩm.”

Trong phòng thẩm vấn, Torello điềm tĩnh nhìn Wyatt, và khi anh không nói gì nữa, Torello gây sức ép với anh. “Để tôi nói cho anh biết chúng tôi nghĩ thế nào về việc chiếc cúc của anh bị bật ra trên nắp cái giếng đó-”

” Tôi chắc chắn đó phải là một câu chuyện rất thú vị, giàu tưởng tượng, nhưng tôi có rất ít thời gian. Anh còn vấn đề nào khác muốn bàn luận hơn là chiếc cúc này không?” Khi Torello cau mày với anh và im lặng, Wyatt tiếp tục, “Tôi sẽ coi như điều này có nghĩa là anh không còn gì để hỏi. Trong trường hợp đó, đây là điều anh cần biết: William mất tích vào tháng 11. Chiếc áo có chiếc cúc bị bật ra đó được làm riêng cho tôi ở Luân Đôn và chuyển đến tôi tại Chicago cuối tháng 12.”

MacNeil bước lên trước và nói với giọng lưỡi hoà giải của một ” gã còm tử tế “, ”Chiếc áo được mua ở đâu và có ai chứng thực ngày chiếc áo được giao không?”

” Tôi sẽ cho anh tên người thợ may ở Luân Đôn. Ông ta cũng sẽ cho anh biết xuất xứ những chiếc cúc này, và xác minh rằng tôi không còn bộ y phục nào với những chiếc cúc như thế.”

” Bây giờ cái áo ở đâu?”

” Tôi đã gửi lại cho ông ta để làm lại chiếc cúc mới và sửa lại lỗ hổng bên trái theo cái cuối cùng. Còn gì nữa không, hay là chúng ta kết thúc tại đây?”

” Chưa hẳn đâu,” MacNeil nói. “Ông phát hiện chiếc cúc rơi ra khỏi áo khoác khi nào?”

” Giữa tháng 11. Tôi lấy chiếc áo ra khỏi tủ và phát hiện ra chiếc cúc đã biến mất. Tôi không biết tôi làm mất nó ở đâu.”

Gray Elliott nhìn chăm chăm qua cửa sổ. “Hoặc là anh ta thực sự không biết, hoặc là anh ta không muốn tin điều đó. ” Không thay đổi hướng nhìn, anh thốt lên, “Bảo MacNeil ra ngoài này.”

Cervantes gõ cửa và thò đầu vào trong phòng thẩm vấn. “Xin lỗi vì làm gián đoạn. Thám tử MacNeil, tôi có thể nói chuyện với anh một chút không?”

MacNeil đi ra ngoài, đóng cửa và nhìn Gray. “Anh tin vào câu chuyện của anh ta à?”

Gray gật đầu. “Cho đến bây giờ thì đúng. Lấy hộ chiếu của Wyatt, và bảo anh ta không được rời khỏi Chicago cho đến khi chúng ta kiểm tra người thợ may kia và nhìn tận mắt thấy chiếc áo đó.”

Wyatt đưa mắt nhìn MacNeil khi anh ta trở lại phòng thẩm vấn và đứng dậy. Không một lời, anh rút cuốn hộ chiếu từ trong túi áo véc và ném lên bàn, sau đó anh cầm cốc cà phê lên uống một ngụm, và sau đó đặt xuống. “ADN của các vị đây, hoàn toàn tự nguyện. Cố đừng trộn lẫn nó với của ai đó trước khi các người kiểm tra xong. Còn gì nữa không?” Anh nói nhanh, trong khi các luật sư của anh đứng nhòm dấy là nhặt cái cặp đựng tài liệu của họ lên.

” Đừng rời khỏi Chicago cho đến khi nào ông nhận được tin từ chúng tôi.”

“Tôi sẽ lưu ý điều đó,” anh nói ngắn gọn. “Và bây giờ anh nên lưu ý điều này: Nếu tôi mà thấy những tấm ảnh kia ở bất kỳ đâu, đích thân tôi sẽ mai táng Gray Elliott –và cả anh nữa – dưới cái đồng đơn kiện cáo cả hai người, cùng với thành phố Chicago và cả cái bang Illinois này. Và trong lúc tôi làm thế, tôi chắc chắn giới truyền thông sẽ moi móc cái ”sở thích” chuyện đi nhòm ngó người khác của các người, và cả những chuyến đi tốn tiền tới quần đảo Carribean để phục vụ cho cái sở thích ấy – tất cả đều tính vào chi phí của chính phủ . Nói tóm lại, tôi sẽ bôi nhọ tên các người trên toàn giới báo chí.”

“Ông đang đe dọa tôi đấy à?” MacNeil nói cứng nhắc.

“Còn chưa rõ ràng chẳng?” Wyatt ngắt lời. “À này, màu da rám nắng đẹp đấy,” anh thêm vào, rồi sau đó đi thẳng ra cửa, theo sau là đám luật sư đang cười tự mãn, thế rồi anh lại quay người và xiên thẳng lời đe dọa tiếp theo vào tấm kính một chiều. “Tôi sẽ dành cho anh phần còn lại của buổi chiều để tiếp xúc với Caroline Wyatt và giải thích tôi không có liên quan gì tới cái chết của William. Nếu anh không thể thuyết phục chị ta, tôi sẽ mang chị ta đến văn phòng của anh sáng mai và anh có thể làm điều đó trước mặt tôi.”

Ngay khi Wyatt rời đi, Elliott mở cửa và đi vào phòng thẩm vấn.” Đây là lần thứ hai trong ngày tôi bị gọi là kẻ chuyên đi nhòm ngó người khác, ” anh nhận xét, mắt nhìn trần trời vào cánh cửa đang mở. Chuyển cái nhìn sang MacNeil, anh lên tiếng, “Gặp tôi tại văn phòng sáng mai vào lúc 10h và mang tất cả tài liệu theo. Tôi biết ai đã giết William, nhưng chúng ta sẽ phải hành động từ từ và xây dựng bằng chứng một cách thật cẩn thận.”

“Tôi sẽ ở đó,” MacNeil đáp lời. Khi anh ngược lên, Elliott đang sẫm soi mái tóc mỏng của MacNeil.

” Tóc anh trông khác lắm.”

” Khác thế nào?” MacNeil hỏi, sau đó nhanh chóng quay đi.

” Tôi không biết chắc lắm. Nó trông rất mượt.”

” Dầu gội đầu mới,” MacNeil lầm bầm.

34. Chương 34

Không giống như những bữa tiệc gây quỹ từ thiện quy mô lớn khác, bữa tiệc của Bệnh viện Trẻ em là một sự kiện được tổ chức hàng năm cùng với danh sách những vị khách mời chỉ gói gọn trong khoảng 350 người, mỗi cái tên được chọn lựa phải căn cứ vào số tiền quyên góp ngoại lệ của từng cá nhân. Các vị khách được phục vụ một bữa tối và cuộc đấu giá diễn ra suốt thời gian còn lại, những món hàng bao gồm các tác phẩm nghệ thuật có giá trị, nữ trang chất lượng tuyệt hảo, và thỉnh thoảng xuất hiện một món đồ cổ vô giá. Giá khởi điểm của các món đồ đấu giá ít nhất cũng phải là 50,000 USD, và 10 món có giá khởi điểm 100,000 USD.

Mỗi năm, một nhà hảo tâm sẽ được vinh danh trong buổi đấu giá sau bữa tối , cùng với thị trưởng Chicago lên bục phát biểu mở màn. Năm nay, người được vinh danh, lần thứ năm, là Cecil Wyatt.

Địa điểm được chọn cho cuộc đấu giá từ thiện năm nay là Câu lạc bộ Founders, nơi chiếm giữ nguyên hai tầng lầu trên cùng của tòa tháp Endicott, một tòa nhà hình bát giác đẹp lộng lẫy xây theo kiến trúc đá và kính, tọa lạc ngay trung tâm thương mại của thành phố Chicago.

Thành viên thuộc Câu lạc bộ Founders trước kia chỉ giới hạn ở các hậu duệ lắm tiền nhiều của thuộc các dòng dõi sáng lập Chicago, nhưng từ khi nhiều nhân vật đã không gìn giữ được sự thịnh vượng của cha ông họ, hoặc đã phạm vào những tội ác thậm chí còn kinh khủng hơn thế - Câu lạc bộ Founders đã nói lỏng những quy định ngặt nghèo về việc gia nhập thành viên.

Gần đây, để được xem xét gia nhập thành viên, người ứng cử chỉ cần có “một vị thế đáng kể trong khu vực thành phố Chicago” trong vòng hơn một trăm năm qua và có khả năng nộp một khoản phí hàng năm

khoảng 50,000 đô. Tuy nhiên, để bảo đảm, tư cách hội viên phải “được nhận lời mời từ chính Hội đồng quản trị,” nhằm ngăn cản “những thành viên không đủ tư cách” nhưng lại đủ tiêu chuẩn gia nhập hội và biến thành mối phiền toái khó chịu một khi họ bị từ chối.

Một khi tư cách hội viên này được công nhận, hội viên mới có đầy đủ quyền lợi được thưởng thức những sự kiện ngoạn mục của câu lạc bộ, những bữa tiệc trưa và tối xa hoa, và đương nhiên là cả những đặc quyền đặc lợi đáng khoe khoang khác nữa.

Người ta không hề tiết kiệm chi phí trong việc trang trí nội thất cho câu lạc bộ, mọi thứ được thiết kế nhằm gây ấn tượng và thực tế là như vậy. Để hỗ trợ cho mục đích này, hành lang khu vực thang máy nằm riêng ở tầng hai tòa nhà, thang máy là khoảng không gian lớn hình bát giác bao xung quanh là hàng rào sắt họa tiết công phu dẫn những vị khách mới đến về nơi cầu thang trải dài lượn vòng một cách duyên dáng xuống tầng trệt. Một chiếc đèn chùm lộng lẫy, thứ mà trọng lượng của nó là cả một câu chuyện dài, được treo chính giữa trên trần khu vực tầng hai, khung mạ vàng nhiều tầng che phủ bởi những lớp pha lê lộng lẫy.

Ngay trước căn phòng, đứng gần bàn ăn, Matt Farrell ngắm vợ mình đang bước chầm chậm xuyên qua đám đông ở tầng 1, và anh lên tiếng cáo lỗi với mọi người xung quanh.

” Em tìm ai à?” anh hỏi, tiến đến ngay đằng sau khi cô đứng trên trời nhìn lên khu vực tầng hai, nơi tiến hành cuộc đấu giá.

” Chỉ kiểm tra xem mọi thứ có ổn không thôi.” Cô nằm trong ban tổ chức bữa tiệc năm nay và đã phải xoay sở như chong chóng mấy tháng liền, liên hệ với các ban hội khác nhau và giải quyết hàng hà sa số những việc không tên khác, cùng lúc phải điều hành công việc còn đang dang dở với tư cách là CEO của Tập đoàn Bancroft & Company.

Matt ngược lên nhìn đám người đang di chuyển từ bàn này sang bàn khác trên tầng 2, tay cầm ly sâm panh, tay viết vào những miếng giấy bỏ thầu, miệng nói cười vui vẻ, trong lúc một dàn nhạc 4 nhạc công hòa tấu ở khu vực vòng cung góc cầu thang. Chính giữa sảnh, những chiếc bàn thấp nên đặt toàn đồ sứ và pha lê sáng lấp lánh, trang trí cùng những đóa hoa hồng màu kem và màu đỏ đẹp rạng rỡ nhập từ Nam Mỹ, bông nào bông nấy nở to như những quả bóng mềm.

“Hơn một nửa số người trên lầu cầm bút trong tay, và cả một đội quân phục vụ đang chuyển đồ uống để đảm bảo họ luôn được thoải mái. Bản thân em là một sự thành công được bảo đảm rồi đấy. Và,” anh thì thầm âu yếm, “em cũng rất xinh đẹp nữa.”

Cô trao cho anh một nụ cười rạng rỡ, luồn tay qua cánh tay anh, siết chặt nó và sau đó cô hát đầu ra hiệu về phía bàn chính, nơi mà vị khách danh dự đang trò chuyện với ngài thị trưởng.

Matt cố nén một cái cau mày. “Cứ để cho Cecil Wyatt tự ghi tên ra khỏi bệnh viện rồi ông ta có thể leo lên một cái bục khác nhận giải thưởng đi.” Như thể để xóa sạch mùi vị khó chịu vương trong miệng, anh nuốt ực hết ly sâm panh. Ngay lập tức, nhân viên phục vụ xuất hiện cùng khay rượu. “Em đã chi hết bao nhiêu tiền cho đồ uống vậy?” Anh trêu cô.

“Nhiều lắm,” cô thú nhận. “Nhìn đi, Mitchell kia,” cô tiếp lời. Cô quan sát anh lịch thiệp nở nụ cười khi hết tốp này đến tốp khác trong “đám bạn gia đình” mới của anh dừng lại chào hỏi hoặc giới thiệu bản thân trong lần đầu tiên gặp mặt.

Khi Cecil tiến sát đến bên cạnh Mitchell và kéo anh đi ngay sau đó, Meredith lắc mạnh đầu như thể để tiêu hóa hết chuyện ấy. “Em vẫn không tài nào quen với việc nhìn thấy Mitchell đi cùng với Cecil. Chúng ta đã thân với Mitchell lâu lắm rồi, anh ấy cũng ở lại với chúng ta nhiều lần, vậy mà em vẫn không tin được anh ấy đã đợi cả 6 tháng mới nói cho chúng ta biết mình là cháu trai của Cecil. Nếu chúng ta không bắt gặp anh ấy ở bữa tiệc sinh nhật của Cecil, em chắc đến giờ chúng ta cũng không tài nào biết được.”

“Em sẽ sống sót đến thế nào khi khám phá ra chuyện em có họ hàng với một lão già hống hách, độc đoán, ngạo mạn? Này, chờ đã... em cũng có họ hàng với một trong số những kẻ đó mà.” Matt trông ghẹo, còn Meredith phì ra cười; sau đó cô nhón chân áp một nụ hôn lên má anh. “Suýt,” cô thì thào, “bố em đứng ngay đằng sau anh đấy.”

“KHông tốt rồi. Đổi chỗ cho anh,” anh cợt nhả. “Anh không thích xoay lưng lại với ông ấy đâu.”

Meredith biết anh nửa đùa nửa thật về câu nói vừa rồi, và vì một lý do chính đáng. Bố cô đã phá hoại cuộc hôn nhân của họ khi cả hai còn trẻ, và khi Matt 10 năm sau bước trở lại vào cuộc đời cô, bố cô lại tiếp tục can thiệp một lần nữa và gần như mất luôn cả Meredith vì việc đó. Vì cô mà Matt đã nhượng bộ ông ấy, nhưng anh sẽ không bao giờ tha thứ cho ông, sẽ không.

“Em mắc nợ ông ta tối nay vì đã giúp thuyết phục câu lạc bộ Founders cho chúng ta sử dụng nơi này để tổ chức buổi tiệc gây quỹ,” cô nói. “Đó là niềm tự hào thực sự của chúng ta.”

“Ông ta không phải vì em đâu,” Matt cợt nhả. “Ông ta chỉ muốn thể hiện cho anh thấy rằng ông ta vẫn đủ khả năng thực hiện điều mà anh không thể làm cho em. Những người thợ luyện thép trước kia ở Gary, Indiana không thể nào trở thành hội viên ở nơi này, cho dù họ có thành công đến thể nào đi chăng nữa. Em có biết làm sao anh lại hiểu được điều đó không?”

Vai Meredith rung lên vì cười, bởi vì trong đầu cô hẳn đã nảy ra một ý tưởng lấu cá dành cho câu trả lời: “Sao anh biết được điều đó, anh yêu?”

“Bố của em đã nói với anh. 50 lần. Và nội trong tuần này thôi đấy nhé.”

Meredith tủm tỉm cười, nhưng sự chú ý của cô trở lại về Mitchell. “Này, nhìn đi, Olivia Hebert đang đi bên cạnh anh ấy kìa. Thật khôi hài khi thấy anh ấy hộ tống một bà lão nhỏ xíu thay vì một phụ nữ đẹp lộng lẫy với một cái tên nước ngoài, và anh ấy đã làm điều đó cùng với sự nhẫn nại và nhiệt tình.”

“Mitchell làm việc gì cũng nhiệt tình hết,” Matt nói cộc lốc, “và tối nay với anh ấy sự nhẫn nại cũng dễ thôi, vì biết ngày mai là mình đã bay về Châu Âu rồi. Anh ấy bảo anh là không thể nào đợi để đặt một đại dương giữa mình và Chicago được..”

Nét mặt Meredith trở nên ảo não. “Anh ấy đang phiền muộn chuyện gì đó.”

“Còn gì khác ngoài chuyện bị buộc tội mưu sát anh trai, phải nộp lại hộ chiếu và bị buộc phải ở lại thành phố cho đến khi Gray Elliot chứng thực xong lời khai, ý em có phải vậy không?”

Meredith phớt lờ đi giọng điệu mỉa mai và gật mạnh đầu quả quyết. “Còn nữa. Những chuyện kia thì xong rồi, và từ lúc Caroline đi cùng anh ấy tối nay, chị ta hẳn đã chấp nhận sự thật là anh ấy hoàn toàn không liên quan gì tới cái chết của William hết. Điều anh ấy bận tâm là thứ khác kia.”

“Anh chẳng thấy có gì khác.”

“Đàn ông chả bao giờ để ý đến những chi tiết vụn vặt của người khác.” Cô nói với tiếng thở dài. “Anh có nhận thấy anh ấy chưa bao giờ nhắc đến Kate với chúng ta chưa? Cô ấy quá quan trọng đến nỗi phải bay qua bay lại Caribbean để gặp nhau hàng đêm, nhưng anh ấy chẳng hề động đến cô ấy dù chỉ một lần, Em cố gắng vòng vo dò hỏi vài ngày trước rằng liệu có ai đó quan trọng đối với anh ấy hay không. Anh ấy trả lời là không.”

“Mitchell không nhắc đến phụ nữ trong cuộc đời cậu ta.”

“Mitchell đã gọi điện kể về Kate với Zack ở Rome,” Meredith cãi lại. “Em tự hỏi chuyện gì đã xảy ra với cô ấy.”

“Cô ấy chưa bao giờ lên chiếc du thuyền. Khi Zack hỏi cậu ta đã xảy ra chuyện gì, Mitchell chỉ bảo ‘phức tạp lắm,’ rồi thôi ” Matt nhắc lại cho cô khi người bồi bàn mang một khay bánh canapé dừng lại bên cạnh anh.

“Em biết. À mà này, em đoán đó hẳn là một tin vui cho Marissa.”

Matt dừng phất lại, cánh tay anh đưa ra với lấy cái khay. “Con gái của chúng ta, Marissa ư?”

“Lúc em hôn chúc cô nhóc ngủ ngon, con bé nói nó đã quyết định lấy bằng được Mitchell ngay khi nó đủ tuổi.”

“Anh chưa sẵn sàng cho việc này,” anh tuyên bố, cuối cùng cũng chọn được một cái bánh canapé trong khay. Meredith cười toe toét. “Chàng rể tương lai của anh đang thẳng tiến về phía chúng ta kìa.”

“Kate,” Holly lên tiếng nhắc nhở đầy vẻ cảm thông, “Chúng ta không thể dành cả buổi tối trong phòng vệ sinh được. Uống hết ly này và đi thôi.” Vừa nói Holly vừa giật lấy ly sâm panh rỗng trên bàn tay run rẩy của Kate và thay vào đó là ly của cô. “Uống đi nào!” Cô đổ dành.

“Mitchell đang ở ngay ngoài đó,” Giọng Kate vỡ ra vì căng thẳng. “Mình thấy anh ấy từ ngoài ban công đi vào.”

“Mình biết. Nào, hãy chắc chắn là anh ta nhìn thấy cậu.”

“Mình chưa sẵn sàng bước ra ngoài đó.”

“Không, cậu đã sẵn sàng rồi.”

Kate ngậy ngốc nuốt ngum sâm panh, ly thứ hai trong vòng 10 phút đồng hồ. “Trông mình thế nào?”

Holly xoay cô một vòng để xem xét kĩ lại lần cuối. Theo xu hướng thời trang của những chiếc váy dạ hội mềm mại, khoe những đường cong khêu gợi qua làn vải buông rủ quyến rũ trong những bộ phim từ những năm 1930, chiếc váy lụa long lánh của Kate được cắt chéo, phần vải thân trên của cô hình tim và dây áo lụa vòng qua gáy làm thành hình chữ V giữa ngực cô. Để tạo nên một vẻ ngoài hoàn thiện cho bộ váy, mái tóc cô được uốn thành những lọn tóc mềm mại vén sang một bên, được cố định bằng một chiếc lược cổ đính thạch anh và kim cương mượn của mẹ Evan. “Mình thích kiểu tóc Veronica Lake của cậu,” Holly nghiêm khắc. “Cái lược cổ này sẽ khiến mọi người nghĩ đôi hoa tai của cậu là đồ thật chứ không phải là giả.” Cô thêm vào, ngắm nghía một cách ngưỡng mộ đôi hoa tai đính thạch anh và kim cương giả đang đung đưa trên hai tai của Kate.

Cả hai bọn họ đều ngập ngừng khi hai người phụ nữ vừa sử dụng buồng tắm ở kế bên bước ra ngang qua khu chờ có gắn gương. Họ mỉm cười gật nhẹ đầu khi lướt qua, sau đó họ rời đi sau cánh cửa mở, tiếng cười đùa và tiếng nhạc vọng vào.

Holly đợi cho đến khi cánh cửa đóng lại, sau đó cô gỡ ly sâm panh rỗng từ bàn tay siết chặt của Kate, cô đặt tay Kate vào hai bàn tay của mình. “Mình hứa sẽ luôn đi sát cậu và chỉ cho cậu cách vượt qua chuyện này,” cô lên tiếng, nghiêm nghị nhìn thẳng vào đôi mắt xanh sáng đang mở to lo lắng của Kate. “Và mình đã cố tình chờ cho đến tận lúc này, khi thời điểm tới.”

Xoay Kate về phía tấm gương trước mặt, cô lên tiếng, “Nhìn cậu xem. Cậu đẹp rạng rỡ. Đây là buổi tối của cậu, Kate, là buổi ra mắt với tư cách vợ tương lai của Evan, và tối nay cậu sẽ nhận thấy điều đó thậm chí những người giàu có nhất trong giới thượng lưu ở đây sẽ chào đón cậu trở thành thành viên ngang hàng với bọn họ. Họ thừa biết cậu không phải là một cô nàng đào mả, cậu là con gái một chủ nhà hàng ở Chicago có thực quyền riêng trong thế giới của ông. Và cậu là người nổi nghiệp. Cậu cũng sở hữu vẻ thanh lịch và phong thái tự tin bẩm sinh lôi cuốn sự chú ý của mọi người, và cậu có một tâm hồn nồng nhiệt tạo nên sự hấp dẫn của riêng cậu. Cậu có hiểu mình đang nói cái gì không đấy?”

Ngại ngừng vì lời tăng bốc, Kate mỉm cười, “Mình hiểu, tối nay, cậu muốn mình nghĩ là mình thật tuyệt vời.”

“Cậu thực sự rất tuyệt vời. Nào, điều này đưa chúng ta đến với Mitchell Wyatt. Lúc nào đó trong hai tiếng đồng hồ sắp tới, cậu sẽ phải mặt-đối-mặt với anh ta -” Ba người phụ nữ đang cười nói vui vẻ đi vào trong phòng chờ để trang điểm lại, còn Holly và Kate cùng quay vào chiếc gương, giả vờ là họ đang làm việc tương tự.

Kate lấy một thói son từ chiếc túi xách tay của cô, nhưng toàn thân cô đang phiêu diêu cùng ý nghĩ được nhìn vào trong đôi mắt xanh lục của Mitchell và thấy được khuôn mặt rắn rỏi, đẹp đẽ ấy một lần nữa. Anh đã khiến cô cười, làm cô rên lên vì khoái cảm và sau đó giữ cô trong vòng tay anh như thể anh không bao giờ muốn để cô ra đi. Thật tồi tệ, quá tồi tệ, anh đã làm cô quan tâm quá nhiều đến mức cô nghĩ là cô đã yêu anh.

Và sau đó anh trả cô về để chia tay với Evan, chưa bao giờ có ý định ở đó chờ cô khi cô quay lại.

Nhìn lại những sự việc đã xảy ra với một nhận thức muộn màng, cô nhận thấy mọi hành động của Mitchell ngay từ giây phút cô gặp anh – thậm chí cả việc điều xe cứu thương và bác sĩ đến cứu Max – chỉ là để đảm bảo đạt được mục đích cuối cùng. Không còn nghi ngờ gì nữa, anh chính là người đã gửi cho cô ly Bloody

Mary và sau đó là nhân nhả bước vào nhà hàng để giới thiệu bản thân mình. Thực tế, chỉ nghĩ đến cách anh ngỏ lời hẹn sau khi cô đánh đổ ly nước vào người anh đã khiến cô cười toe toét. “Nếu tôi là cô, tôi sẽ đề nghị đưa cô đi ăn tối...” Quả là một kẻ tự cao tự đại, ngạo mạn, chỉ nghĩ đến bản thân mình...

Anh hẳn phải lấy làm hài lòng và mãn nguyện lắm khi tự giới thiệu mình còn cô thì chẳng nhận ra cái tên nổi tiếng ấy. Sự thiếu hiểu biết của cô đã khiến cho chuyện đó trở nên quá dễ dàng với anh, và quá súc nực cười, khi anh quỵn rũ được cô bạn gái gốc ghéech của Evan Bartlett.

“Thôi nghĩ đến những chuyện anh ta đã làm với cậu đi!” Holly nói gấp ngay lúc những người khác rời khỏi phòng. “Chỉ tối nay thôi, cậu phải quên tất cả những vụn vặt bản thủ ấy đi và tập trung vào mục đích chính, hoặc cậu sẽ không thể nào thoát khỏi được. Một thực tế đơn giản là thế này: Mitchell Wyatt là một gã có cái tôi quá mỏng manh nên anh ta cần phải quỵn rũ cậu để đánh gục Evan vì đã biết được bí mật của anh ta!”

“Nếu cậu đã đồng ý nhảy vào giường cùng anh ta sau khi cả hai đã ăn tối ở biệt thự, thì hẳn tối hôm ấy mọi chuyện đã kết thúc rồi, và cậu sẽ không phải để tâm đến chuyện này nữa. Thay vào đó, cậu lại cứ khẳng khẳng muốn tìm hiểu anh ta trước, thế nên anh ta mới phải quay lại với cậu và kể cho cậu nghe về ông anh trai; sau đó anh ta lại phải hăng hái quỵn rũ cậu ngay trong vườn. Vì anh ta nhận ra cậu sẽ không ngủ với anh ta ở phòng khách sạn của Evan, anh ta mới đặt một phòng ở St. Maarten, anh ta đã cảnh cáo cậu đừng có ảo tưởng hay trông mong gì về chuyện lên giường cùng nhau. Anh ta đã bảo cậu là anh ta không muốn rắc rối hay “điều kỳ diệu”, anh ta chỉ muốn một buổi làm tình với cậu thôi. Một lần nữa, cậu đã quẳng toẹt lời đề nghị của anh ta, thế nên anh ta phải quay lại với cái câu “Cứ để mọi chuyện trở nên phức tạp đi – anh đã cảm nhận được mọi việc em làm tối qua.”

“Cậu đang nói chuyện xảy ra một phần là do lỗi của mình à?”

“Chúa ơi, không! Mình chỉ cố gắng cho cậu thấy làm tổn thương cậu không phải là mục đích thực sự của anh ta, mục đích của anh ta là hoặc bắt Evan phải im lặng hoặc làm hạ bệ Evan bằng việc lăng nhăng với bạn gái của Evan.”

Kate rùng mình trước sự lạnh lùng trong lập luận của anh và cả sự tàn nhẫn trong những cách thức mà anh sử dụng.

“Mình sẽ nói cho cậu một điều mà mình chưa hề nói trước đây,” Holly tiếp tục. “Mình nghĩ rằng, ở mặt nào đó, Wyatt đã có một khoảng thời gian tuyệt diệu hơn cả anh ta mong đợi. Mặt khác, anh ta cũng đã vồ về cậu sau khi làm tình lần đầu tiên và đã đưa cậu trở về biệt thự.”

“Tại sao anh ta lại làm như thế trong khi mình là chỉ một người bạn tình nồng nhiệt trên giường của anh ta?” Kate nói với sự tự buộc tội cay đắng.

“Đó là một mặt tốt, nhưng tại sao anh ta cũng đưa cậu vào trong một sòng bạc, và, hơn tất cả, tại sao anh ta ngồi trên giường với cậu và ngắm mặt trời mọc? Những người đàn ông chỉ muốn tình dục từ một người phụ nữ, sẽ mặc bỏ kệ cô ta ngay sau đó và đi ngủ.”

Trước nỗi tủi nhục của Kate, cô bám chặt lấy niềm an ủi bé xíu ấy, không phải bởi vì niềm tin trong cô mà vì cô quá tuyệt vọng cần một điều gì đó để làm giảm bớt sự nhục nhã mà cô cảm thấy.

“Tuy vậy”, Holly tươi tỉnh tiếp lời, “điều này không thể thay đổi sự thực rằng anh ta là một gã con hoang lạnh lùng, tính toán thiệt hơn với một cái tôi lớn quá lớn và rằng cậu hoàn toàn có quyền trả đũa lại đích xác đến từng mẩu nhỏ trong buổi tối hôm nay.”

“Mình làm thế nào đây?” Kate tựa người vào cạnh bàn trang điểm và ngơ ngàng dõi ánh mắt vào Holly.

“Cậu phải đối xử với anh ta như thể anh ta chẳng là cái quái gì ngoài một kẻ tán tỉnh ve vãn đã hoàn toàn bị quên lãng.”

“Anh ấy sẽ không tin đâu. Anh ấy biết mình cảm thấy thế nào. Mìn đã rời đi và chia tay với Evan, lại còn hứa sẽ quay lại ngay nữa.”

“Ừ, nhưng anh ta không thể chắc chắn một trăm phần trăm là cậu đã làm thế! Hơn nữa, anh ta cũng không thể chắc chắn một trăm phần trăm rằng cậu không sử dụng anh ta như một gã bạn tình nhất thời trong lúc

thiếu vắng Evan. Thực tế, anh ta không thể chắc chắn một trăm phần trăm rằng cậu hoàn toàn không biết anh ta là ai và rằng mục đích của cậu không phải là moi được vài thông tin thú vị về cuộc sống của anh ta và quay ra to nhỏ với đám bạn bè của cậu!”

“Ai lại đi làm thế?” Kate nhạo báng.

“Đám đàn bà con gái trong giai cấp mới của cậu – mà tình cờ cũng thuộc giai cấp của anh ta,” Holly nói dứt khoát. “Tin mình đi, mình biết họ thế nào mà. Mình đã lớn lên giữa cái kiểu Tính khí Thất thường và Tâm hồn Cẩn cố của họ. Evan thừa hiểu trò chơi này cần được chơi theo cách nào, đó là lý do vì sao anh ấy muốn cậu có mặt ở đây tối nay. Anh ấy sẽ đảm bảo Wyatt nhìn thấy hai người ở bên cạnh nhau, cười nói và giữ cho cậu luôn ngẩng cao đầu. Làm được điều đó, Evan sẽ cho Wyatt thấy rằng anh ta quá sức tầm thường đến mức chẳng thể làm gì ảnh hưởng đến cả hai người bạn cậu.”

“Và để nghĩ được như thế,” Kate nói với một nụ cười buồn bã, “Mình cho là cần phải trở thành một người kiến thức tâm lý học đây mình.”

“Họ không viết sách về tâm lý học để che giấu đi cái quan điểm của một vài thành phần ưu tú. Mà này, giờ là cậu nắm được tình hình cả rồi, phải không?”

“Phải.”

“Nào, đây là cảm xúc duy nhất mà cậu được phép biểu hiện ra khi cậu giáp mặt với Wyatt tối nay. Đây là cảm xúc duy nhất sẽ giúp cậu trả đũa lại...”

“Mình bỏ cuộc,” Kate mỉm cười trước vẻ ngỡ ngàng của Holly. “Gì thế?”

“Trò vui! Cậu sẽ đối xử với anh ta với trò vui- như thể cậu biết một bí mật nho nhỏ thú vị mà anh ta không hề biết.”

“Bí mật nào mà mình có cơ chứ?” Kate nản lòng.

“Đó chính là câu hỏi hay mà anh ta sẽ phải tự hỏi bản thân mình! Đó là câu hỏi sẽ khiến anh ta khó chịu rất lâu.”

Matt và Meredith cùng trưng ra những cái liếc nhìn vui vẻ dành cho Mitchell khi anh xoay sở dẫn bà đi thẳng tiến về phía họ trong lúc bà lão cứ bám chặt lấy tay anh, hăm hở huyền thuyên đủ thứ và cứ vài bước lại kéo giạt anh để giới thiệu với bất cứ vị khách nào đi ngang qua. Anh cao hơn bà lão cả foot và để nghe được rõ những lời bà nói, anh phải nghiêng hẳn đầu xuống.

Matt bước về phía khu vực quầy bar và lấy một ly vodka cho Mitchell. Cùng lúc Matt quay về với ly đồ uống trên tay, Mitchell cuối cùng cũng đến được chỗ anh. Đưa chiếc ly cho Mitchell, Matt lên tiếng. “Đây là phần thưởng của cậu cho việc hoàn thành xuất sắc cuộc hành trình dài và gian khổ.”

“Tôi dùng được.” Mitchell đáp lời. Nâng ly rượu lên môi, mắt anh ngước lên...

Và anh thấy Kate.

Anh đứng ngây ra, mắt nhìn không chớp, đôi lông mày cau lại không thể nào tin nổi là cô đang ở đó, và rằng cô-gái-mặc-jean với mái tóc quăn màu đỏ rực rỡ đã hôn anh trên ban công khách sạn St. Maarten lại là người phụ nữ lộng lẫy trong chiếc váy sa tanh đầy tinh tế đang bước từng bước qua căn phòng đầy những kẻ thượng lưu giàu có, nhiều người trong số họ đang kéo cô lại để hôn lên má cô và trò chuyện cùng cô.

“Đó là Kate Donovan, Matt hướng theo cái nhìn của anh và lên tiếng. ”Bố cô ta mới mất, tôi biết là cô ta đang phải xoay sở để quản lý cái nhà hàng của ông ấy. Chúng ta đã từng ăn tối ở nhà hàng Donovan khi anh ở đây chưa nhỉ?”

“Chưa.”

“Nếu thế thì lần tới anh ở đây chúng ta sẽ phải đi thôi,” Anh nói cộc lốc. “Tôi chưa bao giờ gặp may đặt được bàn trước ít nhất hai tuần khi bố cô ta còn sống. Có lẽ Kate sẽ dành cho ta một cơ hội.”

Olivia hào hứng góp phần vào cuộc bàn luận. “Hai người có biết là Kate vừa mới đính hôn ở một quần đảo không?” bà hỏi Meredith và Matt.

“Không,” Meredith trả lời, cô quan sát cái nhìn chăm chú của Mitchell lạc về hướng Kate một lần nữa.

Olivia gật mạnh đầu quả quyết và kéo Mitchell lại bằng một câu hỏi, “Đó chẳng phải cách đính hôn lãng mạn sao?”

“Tôi biết làm sao được,” anh trả lời êm ái, ngắn gọn.

“Tuyên bố đính hôn đăng trên tờ Tribune Thứ năm vừa rồi,” bà thêm vào. Ngó nghiêng phía trước mặt, bà thấy Kate đang rời khỏi đám người vừa dừng lại bắt chuyện với cô, và Olivia hăm hở kêu to. “Kate, cháu yêu, đến đây nào!”

Hài lòng vì Kate đã ngược lên nhận ra bà và gật đầu đáp lễ, Olivia quay sang Mitchell, “Anh vừa gặp chú rể tương lai xong đấy, Mitchell.”

“Tôi ư?”

“Đúng thế. Cô ấy vừa đính ước với Evan Bartlett.”

Mitchell dán mắt vào thứ chất lỏng sóng sánh trong ly rượu của anh. “Thật sao, với Evan Bartlett ư?” anh nói với một cái cười nhếch miệng lạnh băng, mỉa mai.

Ánh mắt của Meredith và Matt chạm nhau và anh gật đầu tỏ vẻ ngầm hiểu. Đó chính là “Kate” của Mitchell.

Hai đầu gối Kate run lên, cô ước sao mình uống thêm một chút sâm panh còn lại trong chiếc ly của mình để lấy thêm can đảm, nhưng cô xoay xỏa để trông mình thật điềm tĩnh khi cô thuận theo tiếng gọi của Olivia và chuẩn bị đối mặt với người đàn ông đã lợi dụng cô và bỏ rơi cô ngay sau đó. “Chào cháu yêu,” Olivia lên tiếng, “Ta hy vọng cháu và Evan được hạnh phúc,” và rồi bà ép một cái hôn nhẹ lên má Kate.

Đó chính xác là thứ lễ nghi mà Kate phải trải qua 50 lần tối nay – một lời chào, đi kèm theo sau đó là những lời chúc mừng, theo nữa là một nụ hôn xã giao lên má. Một giờ trước cô còn giả bộ rằng việc này chỉ là một kiểu lễ nghi bắt buộc mà ai cũng phải biết đến trong giới của Evan. Cô thầm nghĩ sẽ phải gắng hết sức để tiếp tục thứ lễ nghi tương tự trước Mitchell thì nghe Olivia lên tiếng với vẻ trang trọng khó hiểu. “Xin giới thiệu cháu trai của tôi, Mitchell...”

Không biết bằng cách nào đó, Kate xoay sở để bắt bản thân thực hiện kế hoạch của mình một cách hoàn hảo. Cô nhìn thẳng vào đôi mắt khép hờ của Mitchell như thể cô biết được một bí mật nho nhỏ thú vị. “Chúng ta đã biết nhau rồi,” cô đáp trả, hơi ngả người về phía trước và vô thức nghiêng một bên má đón nhận nụ hôn xã giao của anh.

“.. và chúng ta cũng đã hôn nhau rồi” Mitchell hờ hững trả lời, cố tình lờ đi hành động của cô.

Matt bước nhanh lên trước một bà dì Olivia đang đứng sững sờ, mỉm cười khoác tay bà vào cánh tay anh, và hộ tống bà lão về bàn.

Ngỡ ngàng, nhưng hoàn toàn quyết tâm giữ cho mình điềm tĩnh và hờ hững trước bất kể điều gì anh nói hay làm, Kate xoay người lại và trao cho anh một tiếng cười tình nghịch. “Anh chưa có lời chúc nào cho tôi hết.” Kate đùa cợt.

“Để tôi nghĩ một lời thích hợp đã.” Anh ngưng lại một lúc; sau đó nâng ly rượu lên cùng với vẻ chúc mừng nhạo báng. “Chúc cho cô tiếp tục thành công trong việc leo lên nấc thang địa vị, Kate.”

Lời kết tội của Mitchell cho rằng cô là một kẻ hám danh đã khiến ý chí quyết tâm của Kate chìm ngấm xuống. “Đừng có mà bắt tôi hắt thêm một ly rượu nữa vào anh!”

“Điều đó hẳn khó chấp nhận được với tầng lớp trung lưu,” anh cay độc, “và cô đang xoay sở để luồn lách vào các tầng lớp cao khác. Ở đó, chúng tôi lừa lọc, dối trá, và thậm chí rửa lẫn nhau, nhưng chúng tôi không cho phép phô bày tính khí nóng nảy trước công chúng.” Mitchell thấy được đốm lửa màu ngọc lục bảo đang bùng lên thành ngọn lửa nhảy nhót trong mắt cô, và anh cố tình đổ thêm dầu vào lửa. “Hãy nghe vài lời khuyên và hãy nhớ những nguyên tắc khi lần sau cô vớ được một thằng cha xa lạ khác trong khách sạn...”

“Anh câm đi!” Kate phẫn nộ.

“...để rồi cô có thể lừa dối tên khốn vênh váo tự cao tự đại mà cô sắp cưới.”

Cơn phản nộ và nỗi lo lắng của Kate đồng thời bùng lên, cô cảm lạnh trước anh cùng với dòng suy nghĩ duy nhất hiện lên trong tâm trí - cô hất hất thẳng số sâm panh còn lại trong ly của mình vào mặt anh. Chẳng còn đủ rượu để thực hiện mục đích của mình, nhưng vài giọt vương trên ngực anh và vấy bẩn chiếc áo sơ mi trắng, đi theo với những cảm xúc trộn lẫn giữa hoảng hốt, hoang mang, và thỏa mãn, cô căng người vì phản ứng bùng nổ.

“Điều bộ đồ thiếu vẻ tự nhiên như khi ở Anguilla ...” anh điềm tĩnh thốt lên lời nhận xét khi đưa tay phủi những giọt nước còn đang đọng trên áo, “tuy vậy, màu rượu này có tiến bộ vượt bậc đấy.”

Kate ngậy người nhìn, sau đó cô giật mạnh đầu sang phải, nơi một cậu bồi bàn hoảng hốt đang đứng, cái khay rượu cậu ta cầm thông xuống. Cảm giác tuyệt vọng muộn màng bắt đầu dấy lên, Kate đổi ly rượu và nhặt một tờ giấy ăn bằng những ngón tay run rẩy, sau đó sự chú ý của cô hướng trở lại Mitchell trong khi anh tiếp tục cất giọng điệu đều đều, thản nhiên, lạnh lùng như ban nãy, “Đưa cho tôi tờ khăn giấy của cô và hãy dán cái nụ cười hối lỗi lên trên mặt đi...”

Kate tự động chìa tay ra.

Anh nhận lấy tờ khăn giấy và kết thúc câu nói của mình, cái nhìn chăm chú tập trung vào những vết lấm lem trên áo mà anh đang thấm. “hoặc là gã Bartlett kia cũng sẽ phát hiện ra gã chuẩn bị cưới một cô ả lăng lơ có tính cách khó chịu.”

“Tôi cảnh cáo anh...” Kate điên tiết, nhưng cô chẳng còn gì khác để dọa dẫm anh cả, vì thế cô liếc mắt nhìn quanh xem liệu họ có đang bị nhòm ngó hay không và siết chặt nắm tay của mình quanh miệng ly rượu, vì dường như nó trở thành một vật thể duy nhất cho cô nắm lấy trong cái thế giới đang trở nên điên loạn này.

Trong khi lời hăm dọa của cô còn chưa kết thúc, Mitchell liếc nhanh cô và để ý những ngón tay cô đang siết chặt lấy chiếc ly pha lê. Không hề rời mắt khỏi chiếc áo sơ mi, anh nói bằng một chất giọng mượt mà, “Nếu cô mà muốn hất thẳng ly rượu đó vào người tôi đến thế, cô sẽ bị quăng nằm úp xuống chịu phạt trước khi những giọt đầu tiên rơi xuống nền nhà.”

Hiểu lầm về bất động của cô là do dự, anh ngẩng đầu nhìn cô với ánh mắt sắc như dao. “Thử đi, Kate...” anh mời mọc. “Cứ tự nhiên. Thử xem nào.”

Cảm giác tê liệt của Kate nhường chỗ cho nhận thức run rẩy khiến giọng nói của cô chỉ là tiếng thì thầm ngay cả khi cô lên giọng. “Chúa tôi... bên dưới vẻ quyến rũ và lịch thiệp giả tạo kia, anh thật là... một con quái vật.”

Thay vì cảm thấy bị xúc phạm hay giận dữ, anh nhìn cô với vẻ thích thú đầy giấu diếm, sau đó anh chắc lưỡi và lắc đầu. “Cô đã mong tìm thấy gì đây, một người tình – một gã tình nhân đau khổ bị phụ tình chắc?”

Trước khi Kate phản ứng lại, anh chạm ly rượu của mình vào ly của cô bằng một cử chỉ chúc mừng đầy nhạo báng và lên tiếng với chất giọng chán chường, “Tạm biệt, Kate.”

Anh bỏ đi, còn Kate thấy mình đang dán chặt vào đôi mắt neho lại của Meredith Bancroft. Không thốt một lời, Meredith xoay gót bước theo Mitchell.

35. Chương 35

“Thằng nhóc đó làm tôi sờn cả tóc gáy,” MacNeil nhận xét với Gray khi anh bước ra ngoài phòng thẩm vấn quan sát thằng nhóc Billy Wyatt đang thổn thức khai các tình tiết xung quanh cái chết “bất ngờ” của bố nó. Họ đã đến đón thằng nhóc sáng nay và đưa nó đi thẩm vấn, có Caronline theo cùng. “Tôi không tài nào tin bà ta vẫn chưa gọi điện cho luật sư đại diện.”

Khoanh tay trước ngực, Gray suy ngẫm về thái độ tỏ vẻ có đôi chút ngỡ ngàng của Caroline. “Tôi nghĩ bà ta đang sợ Billy liên quan gì đó đến cái chết của ông bố từ cái ngày trong văn phòng tôi khi nó nói chuyện qua điện thoại với Wyatt. Bà ta trông có vẻ suy sụp và hơi ghê tởm vì màn ứng khẩu tự phát của thằng nhóc. Sau đó, khi tôi nói cho bà ta biết chiếc cúc được tìm thấy ở giếng nước cùng loại với hàng cúc trên áo khoác của Mitchell Wyatt, bà ta chấp nhận điều đó rất nhanh. Bà ta không hỏi vặn lại xem chúng ta có chắc không hay chúng ta có kiểm tra lại những chiếc áo khác của Mitchell hay không, hay hỏi bất cứ câu gì mà anh mong đợi. Caroline đã vài lần được xếp vào danh sách những người mặc đẹp nhất Chicago; bà ta biết những chiếc cúc sản xuất thủ công không phải đồ thường.”

“Tôi vẫn không tìm hiểu được tại sao bà ta lại chưa gọi cho luật sư đại diện.”

Gray suy tính về điều đó trong giây lát. “Bà ta yêu William, và cả Billy nữa. Tôi nghĩ bà ta tính toán cơ hội duy nhất cứu được thằng con trai là bắt nó khai thật và khai hết từ đầu đến cuối không giấu diếm điều gì. Luật sư đại diện là Henry Bartlett, bà ta biết Bartlett sẽ làm bất cứ điều gì Cecil ra lệnh. Cecil chắc sẽ chỉ thị cho ông ta khiến cho Billy ngậm miệng lại và sau đó tìm cách gỡ tội cho thằng nhóc.”

“Tôi không biết làm cách nào bà ta lại chịu đựng được việc ngồi chung một phòng với thằng bé đó.”

“Dễ thôi. Bà ta đang tự trách mình vì đã không nhận ra sự hiện diện của Mitchell Wyatt trong gia đình gây bất lợi đến thế nào với thằng con trai.”

Trong phòng thẩm vấn, Torello đưa cho Billy một cây bút và một tập giấy trắng. “Trước khi cháu viết toàn bộ lời khai, hãy suy nghĩ thật kỹ một lần nữa để đảm bảo tất cả đều rõ ràng.”

Caroline đang đứng ngay sau Billy, hai bàn tay bà ta đặt lên vai thằng nhóc một cách che chở. “Nó có phải chịu đựng toàn bộ chuyện này thêm một lần nữa không? Nó không thể chỉ cầm bút viết là xong à?”

Đáp lời, Torello nhìn thẳng vào thằng nhóc. “Một lần nữa thôi, từ đầu.”

Thằng nhóc 14 tuổi lau nước mắt bằng cả hai lòng bàn tay và cất giọng run rẩy. “Cháu đi ra ngoài khu trang trại cùng với bố, theo đúng như dự định của hai bố con vào ngày cuối tuần. Cháu nghĩ cả hai có thể kiếm được vài con chim cút ở khu đất của nhà Udall, vì thế cháu mang theo khẩu súng săn từ nhà. Trong lúc hai bố con đang đi bộ, bố cháu bảo bố sẽ bán khu trang trại này cho nhà đầu tư cũng đã mua khu đất nhà Udall. Hai bố con bắt đầu tranh luận. Cháu nói với ông ấy rằng ông ấy không thể nào làm thế, và rồi...”

“Tại sao cháu lại nghĩ ông ấy không thể?”

“Vì trang trại này được cho là của cháu!” Billy nóng nảy to tiếng, thái độ hiền lành ngoan ngoãn của thằng nhóc bốc hơi. “Ông nội Edward lúc nào cũng bảo nó sẽ là của cháu một ngày nào đó, nhưng ông nội lại quên không ghi vào di chúc.”

“Được rồi, sau đó đã xảy ra chuyện gì?”

“Bố cháu và cháu cãi nhau, và cháu quá rối loạn đến mức không nhìn ra mình đang đi đâu. Cháu bị hụt chân và súng cướp cò.: Với lấy cái hộp khăn giấy đặt trên bàn, thằng nhóc chùi mắt. ”Bố cháu chỉ đứng trước cháu cách có vài feet lúc ông ấy ngã xuống. Cháu đã cố làm hô hấp nhân tạo cho ông, nhưng lỗ thủng trên ngực quá lớn, và máu vấy khắp người cháu, còn cháu cuống lên. Cháu sợ mẹ sẽ không bao giờ tha thứ cho cháu và cháu sẽ phải vào tù. Cái giếng cũ chỉ cách đó vài feet, vì thế cháu kéo nắp giếng ra, và cháu... cháu... Cháu biết chuyện xảy ra rồi.”

“Cứ nói cho chú nghe.”

“Cháu kéo bố cháu qua đó, và đẩy ông xuống hố; rồi cháu ném khẩu súng vào luôn.”

Caroline nhấc một tay ra khỏi vai thằng nhóc và nhắm chặt mắt lại trong khi một cơn run rẩy vô hình tràn qua khắp toàn bộ cơ thể.

“Thế còn những dấu vân tay có trên khẩu súng?” Rorello thúc đẩy. “Cháu đã làm gì với chúng?”

“Ồ vâng. Cháu lau sạch vào áo khoác trước khi ném xuống giếng.”

“Rồi sau đó?”

“Cháu quay về nhà, nhưng rồi cháu bắt đầu nghĩ cháu đã làm một việc sai trái. Đáng ra cháu phải gọi cứu thương và cảnh sát, thế là cháu gọi cho Cụ nội Cecil, cháu kể cho cụ nghe toàn bộ sự việc. Cháu hỏi cụ rằng cháu nên làm gì. Cụ bảo cháu cứ ngồi yên đó và đừng gọi cho ai cho đến khi cụ đến đây. Cụ đi rất lâu, vì tuyết bắt đầu rơi.”

“Vậy Cecil đã làm gì khi ông đến đó?”

“Cụ... cụ bảo cháu không thể nào cứu được bố cháu nữa, và rằng chúng cháu phải nghĩ ra cách gì đó cứu cháu và đừng để mẹ cháu biết. Cụ bảo bố cháu sẽ không muốn cháu bị tống vào tù vì đã gây ra tai nạn, và rằng mẹ cháu sẽ quy ngã nếu biết bố cháu chết thế nào. Cụ nói cụ sẽ khai với cảnh sát cháu đã nghĩ cuối tuần với cụ thay vì đi ra khu trại cùng với bố.”

“Còn xe của bố cháu thì sao? Làm thế nào nó lại bị bỏ lại cách khu trại cả hai mươi dặm đường?”

Billy ngừng lại để lau nước mắt, nhưng với Gray thì anh để ý nó chẳng có tí nước mắt nào. “Cụ nội Cecil nó sẽ tốt hơn nếu cảnh sát nghĩ bố cháu không ở khu trại khi ông ấy mất tích. Theo cách đó, họ sẽ không tìm kiếm ở đó và có cơ hội khám phá ra cái giếng. Cụ nội Cecil nói cháu nên lái xe của bố và theo cụ xuống đường quốc lộ cho tới khi cụ tìm thấy một chỗ hợp lý để bỏ xe.”

“Cháu chỉ mới 14 tuổi. Cháu biết lái xe?”

Billy ném cho anh một cái nhìn khinh khỉnh. “Cháu vẫn lái xe đến khu trại từ khi mới 12 tuổi. Lái xe trên đường quốc lộ khi tuyết rơi không dễ dàng gì, nhưng cháu cũng làm tốt như bố cháu vậy.”

Phía bên kia tấm kính một chiều, MacNeil nhăn mặt quay sang nhìn Gray. “Thằng nhóc đó quả là một loại biến thái.”

“Chúng ta gần xong rồi, Billy.” Rorello động viên. “Nào, giờ đến khoảng thời gian hai tháng đến tháng Một. Cuộc tìm kiếm bố cháu đã bị hoãn lại, không ai còn tìm kiếm ông ấy quanh khu trại nữa, nhưng cháu lại đến gặp Ngài Elliot và kể cho chú ấy biết cháu nghe thấy Mitchell Wyatt nói dối mẹ cháu là chưa từng đến khu trại. Cháu biết việc đó sẽ khiến người ta nghi ngờ chú ấy, và cũng sẽ lại thu hút sự chú ý của bọn chú vào khu vực trang trại lần nữa. Tại sao cháu lại khuấy tung mọi chuyện lên khi chấy đã xóa sạch mọi thứ rồi?”

“Vì nhà đầu tư đã mua khu đất nhà Udall đã tới gặp mẹ cháu trao đổi về việc mua lại khu trại. Trong lúc ở đó, ông ta nói họ đang bắt đầu dọn dẹp khoảng đất nào đó và họ sẽ xây một bức tường đá để phân ranh giới. Cháu biết họ sẽ tìm ra cái giếng, vì nó ở ngay đó.”

“Được rồi, vậy là cháu đã nghĩ. Cháu đang dùng đầu óc của mình để suy tính,” Torello nói như thể đó là một lời khen ngợi. “Cháu tính toán họ sẽ phát hiện ra thi thể của bố cháu, vì thế cháu đã giật một chiếc cúc từ áo khoác của Mitchell, tự mình lái xe đến đó và vùi chiếc cúc xuống nắp giếng nơi nó sẽ được tìm thấy.”

Billy gật đầu, ngẩng lên nhìn một cách hãnh diện trước những lời dẫn giải của Torello.

“Nhưng điều gì khiến cháu quyết định đổ hết tội lên Mitchell Wyatt?”

“Bởi vì,” Billy lên tiếng, khuôn mặt nó méo mó vì phẫn nộ. “gã con hoang đó đang diễn trò như thể hắn ta làm chủ gia đình vậy. Hắn ta đang thay thế vị trí của bố cháu, và mẹ cháu cho phép hắn làm thế. Hắn ta ở lại nhà chúng cháu, quan tâm đến mẹ cháu, quanh quẩn bên mẹ. Cháu đáng lẽ là người đàn ông trụ cột trong gia đình, nhưng mẹ lại chỉ hỏi lời khuyên của hắn chứ không phải là cháu. Hắn thậm chí còn khuyên mẹ cháu bán khu trại đi.”

“Cụ nội Cecil cũng cư xử với Mitchell Wyatt như mẹ vậy. Cháu từng là niềm vui cũ Cụ nội. Cụ lúc nào cũng nói chúng cháu có nhiều điểm giống nhau, nhưng tất cả những gì cụ quan tâm đến chỉ là Mitchell Wyatt sau khi bố cháu chết. Cụ bắt đầu lừa cháu đi, và rồi cháu nghe trộm thấy cụ nói với mẹ là cụ muốn giới thiệu Mitchell trước mọi người trong dịp sinh nhật của cụ. Cụ nói mẹ phải ở đó, để mọi người biết mẹ cũng chấp nhận hắn ta là thành viên của gia đình.”

“Được rồi, Billy. Chú rất hài lòng vì cháu đã kể toàn bộ sự thật một cách rất thẳng thắn. Ở đây có giấy bút. Bây giờ hãy viết toàn bộ sự việc theo đúng cách mà cháu vừa kể cho chú nghe. Cháu muốn một cốc Coca hay gì không?”

“Cháu muốn một lon Dr. Pepper,” Billy cho biết, tay với lấy xấp giấy.

“Có thích ăn cùng Fritos pho mát- ớt không?”

“Vâng, tốt thôi ạ. Sao chú biết vậy?”

Rorello chẳng nói gì, nhưng khi anh quay người đi, anh gửi một cái liếc mắt đầy ý nghĩ về phía chiếc gương một chiều. Trong vòng hai tuần vừa qua, họ đã lùng sục mọi trạm xăng và mọi cửa hàng tiện lợi trên tuyến đường giữa Chicago và khu trại, biết rằng Cecil có thể đã dừng lại ở một nơi nào đó. Một nhân viên bán hàng ở trạm xăng/hoặc ở cửa hàng nhận ra tấm ảnh của Billy. Cecil đã đưa tiền mặt cho Billy mua xăng vì thế không hề có biên lai tín dụng, nhưng trong lúc thăng nhóc vào trong, Billy quyết định quơ một lon Dr Pepper và gói snack ưa thích của nó. Khi người nhân viên kia bảo nó rằng cô ta chỉ có loại Fritos vị thường, nó đã rũ cửa hàng đó là “một đồng rác” và cô ta là “một ả thộn.”

“Tôi có thể thấy rõ cái kiểu bao biện mà gia đình đó sẽ dàn xếp thằng nhóc này.” MacNeil phun ra bằng một giọng phẫn nộ kìm nén. “Đối với những kẻ mới chớm, họ sẽ tranh cãi rằng chúng ta không có quyền xét xử vì tội ác xảy ra bên ngoài Hạt Cook. Thằng nhóc 14 tuổi rồi, thế nên nó sẽ được cho là vị thành niên, và một khi đám luật sư nhà Wyatt nhảy vào cuộc, họ sẽ thuyết phục bà mẹ cho phép họ tuyên bố rằng Billy bé nhỏ đã bị bố nó ngược đãi một cách kín đáo. Chết tiệt, Cecil là lão già tìm cật yếu ớt. Nếu ông ta nghèo trước khi vụ việc được đưa ra xét xử, họ sẽ xoay ngược câu chuyện và chuyển thành Cecil đã giết chết William.”

“Nếu tôi không đến chỗ Cecil và mở mắt cho ông ta,” Gray lên tiếng, anh xoay người bước xuống sảnh. “Tôi sẽ gọi cho ông ta ngay bây giờ, và tôi muốn anh đi cùng cho có không khí.”

36. Chương 36

“Ngài Wyatt sẽ gặp ông trong vòng vài phút nữa,” người quản gia nhà Cecil nói với Gray. Ngoài trời tuyết đang rơi và những bông tuyết lỏng lẻo bám lên chiếc áo khoác len của Gray khi người quản gia giúp anh cởi nó ra và mang nó về phía chiếc tủ treo đồ trong sảnh.

Cecil tiếp đón anh với vẻ sẫm soi, ông ngồi đằng sau bàn làm việc và bao quanh là những bức chân dung của các nhân vật tiếng tăm lừng lẫy trong dòng họ. “Bố mẹ anh có khỏe không, Gray?”

“Họ đều khỏe, cảm ơn ông.”

Ông lão chăm chú quan sát biểu hiện nét mặt anh khi Gray ngồi xuống đối diện ông qua chiếc bàn làm việc. “Tôi có thể coi đây không phải là một cuộc gặp mặt xã giao chẳng?” ông kết luận.

“Tôi e rằng không.”

Ông gật đầu, đồng thời quay sang người quản gia đang chuẩn bị rời đi và lên tiếng. “Hãy gọi điện cho Henry Bartlett ngay cho tôi.”

“Ngoài kia có một thám tử đang đợi để đưa ông về sở cảnh sát. Henry có thể gặp ông ở đó.”

“Tôi đang bị bắt giữ?”

“Điều đó còn phụ thuộc vào thái độ hợp tác của ông trong vài phút tới. Billy vừa mới khai nhận với chúng tôi về cái chết của William.”

“Nó đã nói gì với anh?”

Gray thấy chẳng có lý gì mà không trả lời, vì anh hiểu Henry Bartlett có khả năng sẽ thu được lời khai của Billy trong chỉ khoảng vài tiếng đồng hồ nữa. Anh nói vắn tắt những điểm cốt lõi trong lời thú tội của Billy, và khi anh kết thúc, Cecil lạnh nhạt tiếp lời. “Anh tin vào câu chuyện của thằng bé là tôi có can hệ đúng không?”

“Chắc chắn là như vậy. Điều đó khiến tôi băn khoăn mãi về suốt khoảng thời gian ông đã giữ bí mật về sự hiện diện của Mitchell cho đến tận tháng Một năm nay. Ông gặp anh ta lần đầu tiên vào tháng Tám, và tháng kế tiếp, Edward được cho là bị ngã từ ban công xuống dẫn đến cái chết. Tháng 11, William biến mất. Và tuy vậy, Cecil, ông đã không hề quan tâm đến cái thực tế rằng việc quay lại của người cháu trai mới được nhìn nhận của ông trùng khớp với cả hai sự kiện trên. Thật ra, ông đã giữ bí mật về sự xuất hiện của anh ta với cảnh sát, những người đang điều tra hai sự vụ này. Ông có biết điều đó nói lên gì không?”

“Đó là vì tôi là một lão già đa cảm, cả tin kẻ đã bị tội lỗi làm cho mù quáng vì từ chối không cho Mitchell quyền thừa kế trong quá khứ?” Cecil gợi ý một cách mỉa mai.

“Không, đó là vì ông là một lão già thủ đoạn, ngạo mạn, kiêu căng kẻ cần có một người thừa kế mới để dựa dẫm, nhưng không không muốn cảnh sát hay bất kỳ ai biết anh ta đã ở đâu trong suốt ba mươi bốn năm qua.”

“Cám ơn anh,” ông ngang ngạnh, nhưng chân thành, “anh khá là đúng. Anh lúc nào cũng là một gã trẻ tuổi sáng dạ.”

“Từ khi cả hai chúng ta đều hiểu ông không hề đa cảm hay cả tin, chỉ có một lý do duy nhất còn lại bao biện cho việc ông không nghi ngờ Mitchell dính dáng gì đến cái chết của Edward hay vụ mất tích của William.”

“Và lí do đó là?”

“Là ông đã thừa biết chuyện gì đã xảy ra với cả hai người đó, và rằng Mitchell không hề có liên quan. Với nỗi ngờ vực của mình, tôi đã mở lại cuộc điều tra về vụ mất tích của William - trong đó ông chính là mục đích của cuộc điều tra – thì Billy đột nhiên đến văn phòng của tôi.”

“Và nó nói gì với anh?”

“Thằng bé nói với tôi nó đã nghe lỏm Mitchell bảo Caroline rằng anh ta chưa bao giờ đến khu trại đó, điều mà Billy cho là dối trá. Vậy nên chúng tôi mới tập trung vào Mitchell. Giờ ông hãy cho tôi biết một vài điều, Cecil: Từ khi nào ông biết chuyện Billy đã làm? Từ khi nào ông đã khám phá ra nó đã vùi chiếc cúc áo của Mitchell xuống chỗ cái giếng?”

“Caroline đến đây ngay sau khi anh bắt Billy gọi cho Mitchell quay lại từ St. Maarten. Nó nói với tôi những gì đang xảy ra. Nó khách quan cho rằng nó và tôi đang dung dưỡng cho một kẻ giết người. Tôi bảo nó tôi chắc chắn hẳn có sự nhầm lẫn gì đây.”

“Ông biết chính Billy đã vùi chiếc cúc?”

“Chúng ta đang nói chuyện không ghi âm đấy chứ?”

Gray ngập ngừng, sau đó anh gật đầu. “Đúng thế?”

”Tôi đã nhận ra ngay tức thì chắc chắn phải là Billy. Còn ai khác dám làm chuyện đó chứ? Ngoài ra, nó đang ngồi ngay trước mặt tôi khi Caroline nói cho tôi về cái cúc áo các anh đã phát hiện ra, và những nghi ngờ của anh hướng tới Mitchell, và cuộc gọi mà anh bắt Billy gọi. Tôi có thể nói rằng nét mặt Billy đã buộc tội nó phải chịu trách nhiệm về mọi thứ. Nó đã mỉm cười với tôi. Thực ra là nó khá tự hào về cái tính cách láu cá khôn lỏi của nó.

Gray gật đầu ngẫm nghĩ, ngạc nhiên thấy Cecil lại sẵn sàng giúp đỡ đến thế, cho dù đó không tính làm lời khai. “Nếu áo khoác của Mitchell được giao cho anh ta vào bất kỳ thời điểm nào trước khi William mất tích, chúng tôi đã bắt giữ anh ta và buộc tội sát hại William rồi. Ông có định để cho anh ta bị kết án không, hay chỉ để che đậy cho Billy?”

Ngẩng người về phía trước, Cecil đặt hai tay lên mặt bàn, ngạo mạn và dứt khoát nói từng từ một, “Mitchell sẽ không bao giờ cho phép điều đó xảy ra. Cậu ấy luôn là kẻ sống sót, giống như tôi, và giống như họ...” Hất cằm lên, ông ra hiệu đến những bức chân dung các vị tổ tiên của ông đang treo trên tường xung quanh anh.

Thay vì lạc lối vào cuộc thảo luận vô nghĩa với lý luận của Cecil, Gray quay trở lại mục đích thật sự của cuộc thẩm vấn này. “Để cứu Billy, ông đã tự thú nhận rất nhiều tội...”

“Chúng tôi không cần phải thảo luận đến điều đó hôm nay, và anh cũng sẽ không bắt giữ tôi. Henry và Evan Bartlett đã đảm bảo chắc chắn với tôi các anh không có quyền hạn gì trong vụ này. Hơn nữa, lời thú nhận của Billy là vô giá trị vì nó không có luật sư đại diện. Anh cũng chả có quyền gì thẩm vấn nó mà vắng mặt luật sư của gia đình chúng tôi.”

“Mẹ thằng bé ở ngay đó, và bà ta đã chấp thuận.”

“Caroline tâm thần bất ổn không thể tự bảo hộ cho bản thân, đừng nói gì đến việc bảo hộ cho Billy trong hoàn cảnh ấy. Anh đang phí thời gian của mình đấy...”

“Tôi phí thêm một phút đồng hồ nữa thôi,” Gray lạnh nhạt lên tiếng, ánh mắt đầy ý nghĩa nhìn vào chiếc đồng hồ gỗ đặt trên bàn Cecil. “Ông sẽ khôn ngoan cho phép tôi phí khoản thời gian đó và lắng nghe tôi cho thật cẩn thận, vì tôi có thể và tôi sẽ lôi ông ra khỏi đây trong chiếc còng số tám.”

Cecil ngả người tựa vào ghế, đôi lông mày cau lại vẻ lạnh mạ lạnh lùng, nhưng ông chú tâm nghe.

“Henry Bartlett sẽ nói cho ông những lời ông muốn được nghe. Tôi sẽ đứng trên quan điểm đó khi Billy rời nhà cùng ông bố cuối tuần đó, nó hoàn toàn chủ định giết chết ông ta tại khu trại, có nghĩa là tội ác bắt nguồn ở Hạt Cook. Henry có thể hoãn vụ này lại một năm hay hơn nữa cùng với những bản kháng nghị đòi thay đổi nơi xử án và những bản kháng nghị khác nhằm phủ nhận lời thú tội của Billy, nhưng rốt cục tôi sẽ thắng, và ông sẽ phải đứng trước tòa cùng với Billy trong vai trò kẻ đồng phạm. Trong suốt thời gian ấy, giới truyền thông sẽ điên cuồng sục sạo, đào bới từng mẩu xương mà cái gia đình này đã chôn vùi và che giấu trong vòng một trăm năm vừa qua.”

Khuôn mặt của Cecil không lộ chút biểu cảm, nhưng những ngón tay gầy guộc của ông hết co vào rồi lại duỗi ra trên mặt bàn.

“Nếu ông cho Henry một đặc ân bằng việc lặn ra chết trước khi vụ này được đưa ra xét xử, Henry có thể – và hẳn sẽ – khuyên Billy thay đổi lời khai và tuyên bố rằng chính ông mới là kẻ mưu sát William và dụ dỗ thằng bé con tội nghiệp đó nhận hết tội về mình. Rốt cuộc, ông cũng sẽ phải chết, và Billy hẳn sẽ trả toàn bộ phí tổn cho Henry, vì thế tại sao Henry lại muốn bảo vệ cho cái danh tiếng của ông làm gì?” Kết thúc bài phát biểu, anh chờ hành động phản bác lại của Cecil, quan sát con lắc đồng hồ trên chiếc bàn cổ đu đưa qua lại.

“Anh đang gợi ý một khả năng lựa chọn là gì?”

“Tôi sẽ không buộc ông vào tội tòng phạm, và ông sẽ cho phép ngành tư pháp Hạt Cook xét xử công bằng Billy. Nó là một đứa trẻ vị thành niên, vì thế nó sẽ được giảm nhẹ tội.”

“Tôi sẽ không để nó đứng trước tòa mà không bảo vệ nó một cách tốt nhất.”

“Tôi không đòi hỏi ông phải bỏ qua điều đó. Tôi đang đòi hỏi ông phải để nó đối mặt với việc nó đã gây ra, lúc này, chứ không phải là hai năm tới kể từ lúc này.”

Cecil một lần nữa lại ngập ngừng, và rồi ông gật đầu.

“Một việc nữa,” Gray nói tiếp khi anh đứng dậy, “Edward đã chết như thế nào? Anh ta gọi cho ông một giờ trước khi rời khỏi ban công. Ông nói ông đã thảo luận về cuộc họp mà cả hai người đều được cho là phải tham dự vào buổi sáng hôm sau. Nhưng đó không phải là việc đã xảy ra, hoặc ông đã bắn khoản liệu có phải Mitchell “giúp” anh ta lao ra ngoài rào chắn hay không.”

Đứng lên, Cecil kết thúc vụ đối đầu không mấy vui vẻ. “Nó say rượu, như thường lệ, và nó bảo tôi rằng nó muốn nói lời vĩnh biệt, rằng nó không thể chịu nổi cuộc sống này một ngày nào nữa. Tôi bảo nó điều tôi lúc nào cũng nói khi nó gọi cho tôi theo kiểu đó. Tôi bảo nó hãy kiềm chế và bình tĩnh lại. Tôi không biết lần này nó nói nghiêm túc. Tôi phải nghe lời than vãn ghê tởm của nó nhiều lần đến nỗi chẳng còn để ý đến nữa.”

37. Chương 37

Kate đặt hai tách sôcôla bốc khói nghi ngút lên chiếc khay đặt cạnh một cái tô lớn đựng bắp rang cao có ngon - thứ đồ ăn ưa thích thường dành cho những lúc thời tiết lạnh ngồi coi phim mà mỗi tháng hai lần cô và Holly sắp xếp được.

Bê theo chiếc khay, Kate bước vòng qua Max, kẻ đang nằm ườn ngay trên sàn phòng khách trước bàn cà phê. Holly ngóc đầu lên từ chiếc tủ đựng đĩa phim bên cạnh ti vi, nơi cô đang lúi húi lật qua những bộ phim thể loại tình cảm suốt mười dành cho các cô gái. Vừa giở lên bộ phim yêu thích của mình, cô vừa hớn hởi hỏi, “Cuốn Một chuyện tình để nhớ này thế nào?”

“Thôi, cảm ơn. Mình đã có một chuyện tình để nhớ rồi, và mình đang cố quên đây.”

Holly toét miệng cười nhạo báng và quay trở về với đồng phim xếp trên ngăn tủ. “Mình vẫn không thể tin nổi tên khốn toàn tập Wyatt lại có mặt ở buổi tiệc gây quỹ ấy.”

Kate cũng không tài nào tin nổi. Rõ ràng đêm hôm đó Mitchell tỏ ra rất khinh thường cô, điều đó chỉ nói lên là anh ngay từ đầu đã chẳng coi cô là gì, thậm chí ngay cả khi anh đang ân ái với cô ở St. Maarten.

“Anh ta thật bệnh hoạn.” Holly thốt lên thành lời những suy nghĩ của Kate.

“Hoặc là thế,” Kate đáp lại, cố gắng tỏ ra không bận tâm về điều đó, “hoặc là anh ấy hơi cáu gắt vì bị làm trò tiêu khiển cho kẻ khác,” Thay đổi chủ đề cuộc thảo luận đến bộ phim sắp xem tối nay, cô lên tiếng, “Thế còn phim Ngày cưới thì sao?”

“KHông trừ phi cậu hứa không tua đi tua lại lúc chúng ta phát cuồng lên nhảy nhót ngay cái đoạn Michael Buble hát bài “Sway” ấy.”

“OK, thỏa thuận rồi nhé,”

Holly cho chạy bộ phim và đến ngồi cùng Kate trên ghế sofa. Họ ngồi yên lặng cả phút đồng hồ, phủ chăn len đến nửa người, những đôi bàn chân đi bít tất dày thịch gác lên bàn. “Mình sẽ nhớ những buổi tối xem phim này,” Holly buột miệng, tay bốc một nắm bắp rang từ trong cái bát đặt giữa hai người bọn họ.

“Cậu nói ý gì vậy?” Kate với lấy tách sôcôla nóng.

“Ý là tớ không thể nào hình dung ra cảnh ôm lấy tô bắp rang ngồi giữa cậu và Evan vào một buổi tối chiếu phim như thế này. Cậu đã sắp xếp ngày hẹn chưa?”

Kate lắc đầu. “Hai người bọn mình vẫn còn chưa ngủ cùng nhau nữa cơ.”

“Tại sao không? Cậu đã trở về ba tuần rồi mà.”

“Cả hai bọn mình đều đồng ý dành ra một khoảng thời gian để cho qua những chuyện mình đã làm ở St. Maarten và bắt đầu lại từ đầu.”

Holly nhìn cô đầy nghi hoặc. “Có phải cậu đang nói với mình là anh ấy không muốn đánh dấu chủ quyền của mình kể từ lúc đó á?”

“Cậu cứ làm như mình là một ụ nước chữa cháy ý,” Kate đảo tròn mắt. Cô nuốt ực một ngụm sôcôla nóng, và đặt cái tách xuống.

“Cậu có chắc là anh ấy không trừng phạt cậu một chút bằng cách tránh xa cậu ra?”

“Không. Thật ra thì, tối qua anh ấy đã đưa mình ra ngoài ăn tối, và anh ấy bảo muốn về luôn và nghỉ đêm cùng mình. Nhưng...”

“Nhưng sao?”

“Nhưng đến giữa bữa tối, mình bắt đầu cảm thấy buồn nôn. Thật ra, bây giờ mình cũng đang thấy hơi buồn nôn một chút. Mình thế này đã mấy ngày rồi, lúc nào cũng mệt mỏi. Mình chỉ muốn ngủ thôi.”

“Tâm trạng căng thẳng có thể thực sự làm hệ miễn dịch của cậu yếu đi và khiến cậu mệt mỏi. Mà này, mọi chuyện ở nhà hàng vẫn ổn chứ?”

“Nhân viên đang tỏ thái độ kễ cả với mình, nhưng cũng chả có gì ngạc nhiên cả, vì người duy nhất trẻ hơn mình lại là cậu chạy bàn. Hơn nữa, nói đến việc ấy còn sớm quá. Xem phim thôi nào.”

38. Chương 38

“Kate, Bác sĩ Cooper đã có kết quả kiểm tra của cô.”

Kate ngược lên nhìn và mỉm cười với cô tiếp tân của Bonnie Cooper. Bonnie là bạn của Holly và là bác sĩ phụ khoa của Kate nhiều năm rồi. Sau khi khám cho Kate, Bonnie đã đề nghị thêm một vài xét nghiệm khác ngay tại văn phòng, và bà yêu cầu Kate đợi ở ngoài sảnh chờ.

“Nhanh thật đấy.” Kate nói với Bonnie, cô ngồi xuống chiếc ghế đối diện với bà.

Bonnie Cooper mở bệnh án của Kate ra. “Tôi vẫn chưa có đủ tất cả kết quả xét nghiệm của cô, nhưng chắc không cần phải đợi nữa. Xét nghiệm này cho kết quả chính xác lý do tại sao cô lại buồn nôn và ngái ngủ rồi.”

“Và câu trả lời là gì?”

“Cô có thai.”

Kate nhồm phất lên khỏi ghế, sau đó cô thả lỏng người và cười. “Chắc là nhầm rồi, Bonnie. Bà hẳn đã lẫn những xét nghiệm của tôi với bệnh nhân khác rồi. Tôi vẫn dùng thuốc tránh thai trong mấy tháng vừa qua mà.”

“Thuốc tránh thai không phải có hiệu quả 100% với tất cả mọi người.”

“Nó đã hiệu quả 100% với tôi. Evan – chồng chưa cưới- và tôi đã chung đụng với nhau gần 4 năm trời, và chưa bao giờ tôi dính bầu cả.”

“Trong vòng hai tháng gần đây cô có sử dụng thuốc kháng sinh không? Một số loại thuốc ngăn cản tác dụng của thuốc tránh thai.”

“Tôi biết điều đó, nhưng tôi không hề uống bất kỳ một viên thuốc kháng sinh nào, ngoại trừ mấy viên thuốc chống nhức đầu mà một bác sĩ đã kê đơn cho tôi ở St. Maarten.”

Bonnie với tay lấy một cuốn sách nằm ngay góc bàn. “Tôi không biết loại thuốc kháng sinh nào ngăn cản tác dụng của thuốc tránh thai. Tên loại thuốc đó là gì? Tôi sẽ kiểm tra lại.”

“Tôi không nhớ nữa.” Kate nhíu mày, “nhưng cũng mang máng...”

“Trong lúc cô cố nhớ lại, hãy nói cho tôi biết cô có quan hệ tình dục với ai khác ngoài chồng chưa cưới của cô trong khoảng thời gian bốn năm vừa rồi không.”

Kate ngáp ngừng, sau đó bối rối vì cô phải thừa nhận sự tồn tại của Mitchell Wyatt. “Đúng là vào tháng trước. Nhưng có gì khác nhau đâu?”

“Luôn có khả năng cô nằm trong số phụ nữ mà thuốc tránh thai không có tác dụng, và lý do cô không hề thụ thai trước thời điểm tháng vừa rồi là vì tình trùng người chồng chưa cưới của cô rất yếu.”

Kate đột nhiên nhớ đến phần đầu tên loại thuốc kháng sinh mà cô đã uống. “Đó là butal... gì gì đó, cái đơn thuốc vị bác sĩ ở St. Maarten ghi cho tôi ấy.”

Bonnie cau mày. “KHông phải là butalbital chứ?”

“Đúng rồi, là nó.”

“Ông ta không hỏi cô có đang dùng thuốc tránh thai không à?”

“Ông ấy hỏi có phải tôi đang muốn có em bé không, tôi nói là không. Thực ra, vị bác sĩ đó chỉ nói được tiếng Pháp, nhưng người lái taxi nói được chút tiếng Anh vì thế anh ta đứng ra phiên dịch cho cả hai chúng tôi. Vị bác sĩ đó bảo người lái taxi nói với tôi là có thể tôi phải dùng một vài viên thuốc chống đau đầu.”

“Sao cô không đến bệnh viện thay vì đến một bác sĩ địa phương?”

“Và mất cả mấy tiếng đồng hồ để đợi ai đó khám cho tôi à? Bonnie, đầu tôi lúc đó muốn nổ tung ra. Tôi đã chống chọi với cơn đau suốt cả đoạn đường bay đến St. Maarten. Tôi chỉ muốn người ta cho tôi thứ gì đó để dứt cơn đau. Tôi chẳng thèm quan tâm họ nói tiếng gì. Ngoài ra, ông ta không phải là một gã lang băm. Phòng khám của ông ta ngay tại nhà, nhưng rất xinh xắn và ông ta có những bệnh nhân ăn mặc chải chuốt ngồi đợi ông ta khám bệnh.”

“À, vậy thì là người tài xế kia dịch thiếu rồi. Ông ấy hẳn đã yêu cầu tài xế tìm hiểu xem liệu có phải cô đang không muốn có em bé không mới đúng.”

“Có gì khác nhau đâu?” Kate nói vẻ thủ thỉ, nhưng cô chợt vỡ ra. Chúa giúp cô, cô đã hiểu rồi...

“Butalbital là một loại thuốc rất có hiệu quả trong việc điều trị và ngăn ngừa những cơn đau đầu. Tuy nhiên, nó cũng làm giảm đi tác dụng của các loại thuốc tránh thai. Khi một phụ nữ uống thuốc tránh thai mà sử dụng butalbital, cô ta cần phải uống thêm một loại thuốc tránh thai khác để tự bảo vệ mình trong lúc vẫn đang uống loại thuốc kia.”

Căn phòng bắt đầu quay tít và Kate gập người xuống, hai cánh tay vòng lại ôm lấy bụng, cố giữ mình tỉnh trí.

“Cô có biết đích xác ai là bố đứa bé không?”

Kate ngược lên nhìn vào Bonnie. Trong vòng ba tuần sau cái chết của bố cô, cô đã không hề muốn làm tình; đó là một phần lý do tại sao Evan cứ nhất định đòi đưa cô đi nghỉ ở vùng biển Carribean.

Cô đã có con với Mitchell Wyatt.

Một làn sóng kích động tràn ngập trong cô, kèm theo cả cơn chóng mặt và buồn nôn, Kate siết chặt tay bám vào thành bàn. “Có chứ,” Cô cay đắng trả lời. “Tôi biết bố đứa bé là ai.”

39. Chương 39

“Kate, là mình đây!” Holly gọi, đứng trước cửa nhà Kate với chiếc chìa khoá cô thường dùng để vào nhà chăm sóc những con mèo trong thời gian Kate đi nghỉ trên đảo. Max chạy tới chào cô, cái đuôi ngoe nguẩy.

“Mày đúng là một chú chó ngoan,” cô đùa, lơ đãng vỗ nhẹ vào cái đầu to tướng của nó, nhưng cô đang lo lắng. Xe của Kate vẫn đỗ ngoài đường cái, cửa xe bị bao phủ đến nửa inh tuyết, nghĩa là tối hôm trước cô đã ở nhà, nhưng lại không trả lời điện thoại còn căn nhà chìm trong bóng tối. Hôm qua, khi biết mình đã có thai, cô quyết định nói với Evan chuyện đó sớm ngày hôm nay, còn hơn là đợi vài ngày để suy tính thêm cho kỹ càng như Holly đã khuyên. Tuy nhiên, Kate đã định nghe theo lời gợi ý của Holly là đến văn phòng Evan và gặp anh ta ở đó, nơi anh ta không thể gây chuyện ầm ĩ lên được.

“Kate?”

“Trong phòng khách,” Kate gọi to. Cô bật đèn bàn và nhanh chóng luồn tay qua chiếc gối mà cô đã ôm chặt trong khi cô nhìn chăm chăm chết lặng trong bóng tối.

“Mình buồn ngủ,” cô nói dối.

“Cậu muốn dùng cà phê không?”

“Chắc rồi,” Holly nói.

“Mấy giờ rồi?” Kate hỏi.

“Hơn sáu giờ một chút.”

Nhún chân ra khỏi ghế sofa, Kate đứng dậy và đi thẳng đến bếp với Holly lê bước theo sau. “Mình phải thay quần áo và đi làm. Đáng ra mình đã phải có mặt ở nhà hàng hai tiếng đồng hồ trước rồi.”

Khi cô bắt đầu múc cà phê vào máy pha, Holly đi ngang qua tủ bếp và lấy ra hai chiếc cốc. “Mọi thứ với Evan đều ổn cả chứ?”

Để trả lời, Kate giơ bàn tay trái không có chiếc nhẫn đính hôn ra. “Mình thực sự không mong là ổn,” cô nói thận trọng khi đổ đầy nước vào bình cà phê. “Rốt cuộc thì mình cũng đã đến đó kể cho anh ấy biết cô vợ chưa cưới của anh ấy đã có thai với một người đàn ông khác, với chính kẻ mà anh ấy luôn khinh miệt. Nhưng—”

“Nhưng sao?” Kate hỏi.

Đưa hai tay về phía bồn rửa, Kate ngả đầu về phía trước trong lúc ngắm nhìn mực nước từ từ dâng lên trong bình. “Nhưng mình không bao giờ tưởng tượng nổi nó có thể tồi tệ như thế. Mặt anh ấy tái đi khi mình bắt đầu nói, nhưng sau đó anh ấy bình tĩnh lại và thậm chí quàng tay xung quanh mình và nói rằng đó không phải lỗi của mình, rằng Mitchell đã tạo ra một nạn nhân nữa của cả hai bọn mình. Anh ấy nói bọn mình có thể xóa bỏ thiệt hại này và tiếp tục cuộc sống của bọn mình như nó chưa từng xảy ra.”

“Vậy thì có gì không ổn nào?”

“Mình đã nói rằng mình không thể phá thai.”

“Sau đó thì sao?”

“Anh ấy điên lên,” Kate nói giọng buồn bã. Nhận ra bình đã tràn, cô khoá vòi lại và đổ đầy nước sạch vào máy pha cà phê, sau đó bật công tắc.

“Cậu có bao giờ tự hỏi làm sao một người đàn ông điềm tĩnh, thậm chí luôn kiềm chế như Evan có thể hăm dọa ai ở trước tòa?”

“Mình đã thắc mắc tại sao ai cũng nghĩ anh ấy là một luật sư giỏi. Quay lại và nói chuyện với mình đây này,” Holly nói, đặt tay lên vai Kate và ép cô xoay người lại.

“Thôi nào, cậu không cần phải băn khoăn thêm nữa,” Kate nói. “Chiều nay, mình đã phải trải qua một bài kiểm tra chất vấn tại tòa của anh ấy. Anh ấy bắt đầu mổ xẻ mọi móc từng thứ nhỏ nhất mà anh ấy phải chịu đựng những việc mình làm nhiều năm qua. Lúc hoàn thành xong, anh ấy dùng đủ mọi thứ tên để chửi rửa mình và hét to vào mặt mình đến nỗi mọi người trong tầng đều nghe thấy. Cuối cùng anh ấy bảo mình cút đi và đừng bao giờ quay trở lại nữa.”

“Đồ đạo đức giả! Đừng có nghĩ anh ta đã chung thủy với cậu trong suốt bốn năm qua. Có cả tỷ tin đồn xung quanh anh ta đấy.”

Kate quay lại với lấy bát đường và hai cái thìa. “Thì cũng chỉ là tin đồn thất thiệt thôi. Chính mình mới là người có tội và đáng khinh, không phải anh ấy.”

“Theo như mình hiểu thì anh ta sẽ sẵn lòng tiếp tục ‘chịu đựng cậu’ nếu cậu đồng ý phá thai đúng không?”

“Ừ,” Kate đáp lời, cố gắng tỏ ra bình thản. “Thực ra, nhiều lúc mình cảm thấy anh ấy thực sự nghĩ việc phá thai sẽ là một phương thức trả thù thích đáng – bỏ đi đứa con của Mitchell để đáp trả cho nỗi sỉ nhục chạm vào tự ái của mình và Evan.”

“Anh ta chẳng quan tâm đến lòng tự trọng của cậu đâu. Đây là lòng tự trọng của Bartlett. Mình cá là anh ta sẽ thấy ít nhục mạ hơn nhiều nếu cậu có thai với ai đó anh ta quan tâm như cái giới xã hội của anh ấy.”

Kate không hẳn, nhưng gần như mỉm cười về điều đó.

“Mình đã bảo cậu nhiều lần rằng Evan là kẻ hai mặt—”

“Đừng,” Kate xoay người đi nơi khác. “Mình coi thường cách anh ta đối xử với mình, và kể cả sau ngày hôm nay anh ta có cầu xin đi chăng nữa mình cũng sẽ không quay lại đâu, và đẹp anh ta qua một bên đi. Mình đã

làm tổn thương anh ta ở Anguilla khi thú nhận những việc đã làm, nhưng hôm nay mình hoàn toàn chấm dứt với anh ta rồi.”

Họ ngồi bên bàn ăn nhà bếp trong im lặng, đợi cà phê pha xong. Kate đưa cho Holly một cốc và bát đường, sau đó cô cầm cốc của mình lên và đi vào phòng ngủ.

“Mình ghét phải để cậu ở lại đây, nhưng mình phải thay quần áo đi làm.”

“Đừng. Từ lúc quay về đây tối nào cậu cũng làm việc đến tận nửa đêm rồi.”

“Hai đêm trước mình đã nghỉ ở nhà xem phim cùng cậu.”

“Hôm ấy là chủ nhật, nhà hàng đóng cửa. Một tối vắng cậu nhà hàng cũng vẫn hoạt động tốt.”

Kate quay mặt đi, mắt nhìn vào cốc cà phê đang cầm trên tay, sau đó cô ngược lên Holly, giọng nói đầy vẻ khổ sở giận dữ, “Vì mang thai nên mình buồn ngủ đến nỗi khó khăn lắm mới đứng lên nổi, và mình có thai bởi vì đã tưởng rằng mình đã phải lòng một con người mà thực chất lại là một con quỷ đồi bại, tàn nhẫn. Nếu có công bằng thì tớ sẽ bị sảy thai.” Kate nói, và cô khóc òa lên trong vòng tay của Holly. “Cho dù lúc này mình mong có đứa bé, mình cũng rất sợ đứa bé này thừa hưởng tính cách của bố nó. Anh ta là một con q-quỷ!”

“Mình biết,” Holly nói, gương cười và vỗ nhẹ lưng Kate.

“Thôi nào, vào phòng khách đi. Cậu có thể gọi đến nhà hàng, còn mình sẽ chọn một bộ phim và chúng ta sẽ thức muộn.”

Holly chọn Người Phụ Nữ Xinh Đẹp, vì nội dung phim vui vẻ và nhẹ nhàng. “Mình không thể có đứa bé này!” Kate thì thầm từ ghế sofa sau lưng Holly. Mắt cô díp chặt lại ngay khi Holly bật phim lên và quay lại.

“Đi nào, Max,” Holly nói nhỏ. “Tao không biết mày, nhưng tao chắc sẽ uống thứ gì đó nặng hơn cà phê. Lục giá để rượu thôi.”

Định trong thâm tâm, Holly bắt đầu thẳng tiến đến khu bếp; cô bỗng nhảy dựng lên khi nghe tiếng gõ ngay ngoài cửa trước mà cô vừa bước qua. Mong đợi đó chính là Evan, tốt hơn hết anh ta hãy quỳ gối xuống mà van nài đi, Holly mở toang cửa, sau đó hoảng hồn bước lùi lại. Đứng ngay trên ngưỡng cửa là một người đàn ông tóc xám đầy nghiêm nghị khoảng tầm 60 tuổi đang mặc áo khoác đen viền cổ trắng mang dấu hiệu mục sư. “Chúa tôi!” cô thốt lên ngay trước mặt ông, cú sốc trở thành nỗi khó chịu phiền toái. “Cha định cố chen chân vào mỗi lễ tang trong thành phố à? Đi đi! Cô ấy tự quyết định được.”

“Con hẳn phải là Holly.” Vị cha xứ lên tiếng, ông cười nhẹ.

“Đừng có lẫn vào trong. Cứ để cái giáo lý của cha ở ngoài ngưỡng cửa ấy, con sẽ đảm bảo cô ấy nhận được.” Holly vặc lại, định đóng cửa.

Ông đặt tay lên thành cửa ngăn cô lại. “Ta là Cha Donovan, chú của Kate. Chiều muộn Kate có đến giáo xứ mà ta lại đi vắng. Người trông coi nói là nó có vẻ rất phiền muộn. Nó cũng không trả lời điện thoại ta gọi đến nữa. Nào, ta vào trong được chứ?”

Ngượng ngùng nhưng dứt khoát, Holly lùi lại, mở rộng cửa và thấp giọng thì thào. “Giờ cô ấy đang ngủ, và buồn nữa. Con không muốn đánh thức cô ấy đâu. Cha có thể vào trong bếp nếu cha muốn đợi một lúc.”

Holly khép cánh cửa bếp đằng sau họ và hỏi nhỏ. “Cha uống cà phê không?”

“KHông, cảm ơn. Ta được biết là Kate đang mang thai?”

Nền tảng đạo đức của Holly làm cho cô có chút nghi ngờ với niềm tin tôn giáo, thậm chí còn ít tin tưởng hơn vào các giáo sĩ, mục sư. “Cha Donovan, cha sẽ phải thảo luận với cô ấy.”, cô lên tiếng, không hề bị cái cổ áo mục sư đe dọa. Giá đựng rượu nằm trong góc quầy, cô lôi ra một chai rượu đỏ và bắt đầu mở nút, cổ lục lợi trí óc xem Các cha xứ hay các tín đồ Công giáo có buộc phải tránh xa loại đồ uống có cồn hay không.

“Con sẽ lấp nỗi buồn của mình trong cái ly lớn này.” Cô cảnh báo ông. “Con mong Cha không lấy làm phiền.” cô thêm vào với một chất giọng truyền đạt rõ ràng ý định rằng cô chẳng quan tâm xem ông có phiền hay không.

“Con định uống một mình nguyên chai rượu đó ư?”

“Chắc vậy. Sao nào?”

Khi thấy ông không đáp lời, cô xoay người lại và thấy mình đang nhìn thẳng vào một đôi mắt xanh giống như Kate, đôi mắt tràn ngập sự tò mò thích thú. “Nếu con không định uống một mình nguyên chai,” ông nói, “Ta nghĩ hai ta có thể ngồi đây và cùng nhau thưởng thức một ly trong lúc đợi Kate thức giấc?”

“Ồ vâng, đương nhiên rồi,” Holly cảm thấy bối rối và hơi mất lịch sự. “Nhưng con sẽ không kể cho cha nghe về cái vấn đề nho nhỏ của Kate đâu. Nếu cô ấy muốn thú nhận với một đức cha, tùy cô ấy thôi.”

“Ta không tới đây với tư cách đức cha lắng nghe người khác xưng tội,” ông lưu ý, “Ta tới đây với tư cách người thân trong gia đình.”

“Cha là một mục sư. Cha sẽ bảo cô ấy phải giữ lại đứa con của cái gã... gã đáng chết đó.”

Khi cô rót rượu ra hai cái ly, Holly chờ đợi ông phủ nhận điều đó. “Đó là điều mà cha sẽ làm, đúng không nào?” cô lên giọng thách thức một cách cay đắng khi đưa cho ông một ly và ngồi xuống phía bên kia bàn đối diện với ông.

“Cứ cho là hôm nay Kate đã đến gặp ta để thú nhận là nó đang mang thai đi, thì câu trả lời thật ra là Kate đã biết đích xác điều ta muốn nói với nó. Ngược lại, ta nghĩ rằng hẳn nó cũng muốn nghe điều đó. Nhưng ta ngạc nhiên vì nó đã dấn dą đến một kẻ mà con gán cho là một kẻ đáng khinh. Nó thường đánh giá người khác rất chuẩn xác.”

Holly nhấp một ngụm rượu, cần nhắc suy tính. “Không phải lần này.”

Đức cha Donovan cũng nhấp một ngụm từ ly rượu của ông, “Anh ta hẳn có một tài năng nào đó mới quyến rũ được nó chứ?”

“Hắn là đồ con hoang nhẩn tâm.” Holly giận dữ tuyên bố, và tiếp tục nhấp một ngụm nữa. “Nhưng lại có vẻ ngoài vô cùng quyến rũ.”

“Ta hiểu. Tội nghiệp Kate. Nó cũng đã quan hệ với một kẻ như thế suốt bốn năm rồi. Ta có nên hiểu gã con hoang nhẩn tâm mà chúng ta đang nói tới không phải là anh ta không nhỉ?”

“Không, gã nhẩn tâm đó đã phá vỡ hôn ước ngày hôm nay và ruồng rẫy cô ấy. Cô ấy gặp cái gã đã khiến cô ấy mang thai ở Anguilla vài tuần trước cơ. Đùng đòi hỏi con kể cho Cha thêm gì nữa nhé.”

“Không đâu.”

Holly uống tiếp, dòng suy tưởng của cô trôi về Kate; sau đó cô ngược mắt lên nhìn vào người đàn ông có đôi mắt của Kate và giọng nói bật ra vụn vỡ. “Con không thể tin những việc hắn đã làm với Kate, và tất cả đều để trả thù Evan...”

“Evan là gã con hoang nhẩn tâm đã bỏ nó hôm nay à?”

“Đúng vậy. Mitchell Wyatt là kẻ đã lợi dụng và làm tan nát trái tim Kate. Con là kẻ đã bày cho cô ấy cách đối đáp với hắn khi cô ấy gặp hắn lần cuối cùng, và hắn đã đánh gục Kate hoàn toàn.”

“Ý của con là tốt. Đó không phải lỗi ở con.”

Holly nhấp thêm một ngụm nhỏ nữa và cắn cắn môi. “Cô ấy dấn dą đến hắn ở lần gặp đầu tiên cũng một phần lỗi do con. Evan đưa cô ấy đến Anguilla và bỏ cô ấy ở đó một mình, con đã bảo cô ấy nên tán tỉnh một gã trai nào đó, và cô ấy thuận theo.”

Đức Cha Donovan nhấp một hớp rượu. “Ta chắc Kate có sự lựa chọn của riêng nó.”

“Không phải đâu,” Holly giận dữ. “Cô ấy đã gặp Mitchell Wyatt trong nhà hàng khi vô tình làm đổ ly Bloody Mary lên áo sơ mi của hắn. Hắn đã biết trước cô ấy là bạn gái của Evan, nhưng lại giả vờ là...”

“... Hẳn là một câu chuyện buồn,” Đức Cha Donovan thành thật bày tỏ sau một tiếng đồng hồ nghe Holly thuật lại từng chi tiết, cực điểm là cuộc gặp gỡ của Kate với Wyatt ở bữa tiệc gây quỹ của Bệnh viện Trẻ Em.

Chai rượu thứ hai đang đặt trên bàn giữa hai người bọn họ, cùng với một hộp khăn giấy mà Holly chốc chốc lại rút lấy một tờ để chấm mắt. “Con có thể giết hắn ta bằng hai tay không.” Cô hung hăng tuyên bố.

“Ta cũng vậy,” Đức Cha Donovan tán thành.

Holly nhìn ông với vẻ ngưỡng mộ. “Thật chứ?”

“Nói vậy thôi mà.”

“Giờ chúng ta sẽ làm gì đây?” Cô hỏi, đôi bàn tay xòe rộng trên mặt bàn, úp xuống. “Cô ấy phải quản lý cả một nhà hàng lớn, và không còn ai bên cạnh lo lắng cho cô ấy nữa.”

Đức Cha Donovan nhìn cô sững sốt. “Nó có con bên cạnh, Holly à.” Ông mỉm cười nói, “Và nó dũng cảm, kiên cường và mạnh mẽ. Nó cũng có ta nữa. Chúng ta sẽ giúp nó vượt qua chuyện này. Khi tất cả mọi thứ an bài, nó sẽ có một đứa bé để yêu thương và được yêu thương lại, chúng ta sẽ cùng nó nuôi dưỡng đứa bé.”

Bên ngưỡng cửa, Kate đứng ngập ngừng, hết nhìn Holly lại quay sang chú cô. “Chào, chú Jammie.”

Đứng dậy, ông mở rộng vòng tay dành cho cô và dịu dàng lên tiếng. “Chào con, Mary Kate.”

Kate nhào vào vòng tay quen thuộc của ông.

40. Chương 40

Một sớm tháng sáu dịu nhẹ, thời điểm cái thai đã được bốn tháng, Kate vội vã bước dưới mái hiên đỏ tía phía trên các ô cửa sổ bên ngoài nhà hàng Donovan đến chỗ làm, và cô bắt gặp hình ảnh phản chiếu của mình trên cửa kính. Với một thôi thúc mãnh liệt, cô tiếp tục đi và theo dõi hình dáng lạ lùng của mình qua tấm kính. Mái đầu nghiêng nghiêng, đôi vai hơi co về phía trước như thể cô phải rẽ đường xuyên qua cả đoàn người đông đúc đang vội vã đến chỗ ăn trưa, mái tóc cô rối tung những lọn quăn lò xo được buộc cao theo kiểu bờm ngựa vì dễ làm nhất, và bụng đã lùm lùm. Con trai của Mitchell đang thông báo đến mọi người sự hiện diện của cậu trên cõi đời này.

Và nếu còn chưa đủ tồi tệ, tấm kính cửa sổ bụi còn bám đầy nữa chứ..

Cô đẩy tấm cửa gỗ sồi nặng nề, nhìn quanh tìm kiếm người quản lý, và kiểm tra mọi thứ xem đã sẵn sàng chưa, và lo lắng liếc vào đồng hồ. Giờ đã là 11:15, còn 15 phút nữa trước khi nhà hàng Donovan mở cửa phục vụ bữa trưa. Lúc này, đáng ra tất cả các bàn phải được phủ khăn vải lanh trắng tinh và đặt đồ pha lê sáng lấp lánh lên, cùng với bộ nạp điện bằng sứ với chữ D màu vàng in chính giữa, và cả những chiếc đèn lồng trang trí bằng đồng. Khi cô bước về phía phòng chờ, Kate đếm thấy mười chiếc bàn vẫn chưa bài trí, và cô lưu ý đến tấm thảm màu boóc đô hoa văn chìm trông có vẻ không được hút bụi cho sạch sẽ.

Phòng chờ cách ly với khu vực ăn bằng một bức tường ốp gỗ trang trí tuyệt đẹp với những ô kính màu. Căn phòng chiếm toàn bộ góc bên phải tòa nhà, những cánh cửa chớp hướng ra con phố phía trước và dọc theo một bên hông. Ban ngày, những cánh cửa chớp vẫn để mở cho những thực khách ngồi tại bàn có thể thưởng thức được khung cảnh đường phố. Về đêm, chúng đóng lại, và bầu không khí bên trong tràn đầy ánh nến, trở thành một nơi “ẩn nấu” thích hợp cùng với ban nhạc jazz ngay bên cạnh sàn nhảy nhỏ.

Khu vực quầy bar bằng gỗ gụ hình L trải dài choán hết hai bức tường còn lại, một kiểu mô phỏng quầy bar thời cổ, với mặt quầy lát đá cẩm thạch màu xanh đen, những tay vịn bằng đồng, và một mái vòm gỗ chạm trổ phía trên những chiếc ghế cao bọc da màu boóc đô. Một cái gương lớn đặt xéo trên hai bức tường đối

diện bị che khuất bởi hàng tầng tầng lớp lớp những chiếc ly pha lê và cùng với danh tiếng của nhà hàng Donovan trên toàn thế giới.

Nguyên bản quán rượu Ai Len thời thơ ấu của Kate đã chiếm hết gần một nửa khoảng không gian phòng chờ hiện thời. Bình thường thì việc ở trong căn phòng này luôn gợi trong Kate nỗi luyến tiếc quá khứ. Tuy vậy, ngày hôm nay, cô lại cảm thấy một nỗi phiền muộn chán chường khi đưa mắt nhìn vào trong và thấy Frank O'Halloran đang đi đi lại lại hết đầu quầy bar xuống cuối, sắp đặt những tô quả hạch nhập khẩu, và rút những khay hoa quả từ tủ lạnh bỏ xuống dưới quầy.

Thường thì phải có hai nhân viên phục vụ đảm trách khu vực đó vào các bữa trưa hàng tuần, và con số này tăng lên thành ba các tối từ thứ Hai cho đến thứ Tư, và lên đến bốn cho các ngày Thứ Năm, thứ Sáu, và suốt đêm thứ Bảy nhộn nhịp.

“Chào chú Frank.” Kate nói với người phục vụ tóc đang dần thưa đi theo tuổi tác, người đã làm việc cho nhà hàng Donovan suốt hai mươi năm qua. “Hôm nay ai được phân công làm cùng ca với chú vậy?”

“Jimmy,” ông trả lời, trao cho cô một cái nhìn lạnh nhạt.

“Cháu tưởng Jimmy đảm nhận ca tối.”

“Cậu ta đổi ca với Pete Fellows rồi.”

“Thế thì Jimmy đâu?”

“Chú không biết, Mary Kate à.”

Việc phân công cho đội ngũ nhân viên là trách nhiệm của Louis Kellard trên cương vị quản lý nhà hàng. “Cháu đoán Louis sẽ chú ý cho người đến phụ chú.” Kate lên tiếng, quay người rời đi.

“Kate, chú cần nói với cháu một vài điều.”

Cô quay lại, đột nhiên lo lắng vì giọng nói của ông. “Vâng?” cô tiến về phía ông. Mồ hôi lấm tấm lan ra trên trán ông.

“Chú sẽ nghỉ việc.”

Đôi mắt Kate mở to hoảng hốt trước ý nghĩ về một người thân thiết nữa biến mất khỏi cuộc đời cô. “Chú ồm phải không, Frank?”

Ngẩng đầu lên, ông nhìn thẳng vào mắt cô. “Ừ. Chú phát ồm lên vì nhìn thấy nơi này đang dần trượt dốc. Chú luôn thực sự tự hào được làm việc ở nhà hàng Donovan này. Không người khách nào đến đây hơn vài lần mà chú lại không nhớ được tên và những món ăn ưa thích của họ. Bố cháu, Cậu chúa cho linh hồn ông ấy yên nghỉ, cũng đã làm như thế với những người khách trong căn phòng này.”

“Cháu biết - ” Kate nói, suy sụp vì lời chỉ trích gián tiếp của người mà cô coi như một quản gia.

“Nhà hàng Donovan lúc nào cũng rất độc đáo. Thậm chí khi bố cháu quyết định biến nơi này trở nên thật sự xuất sắc, ông ấy cũng giữ được bản sắc riêng. Ông ấy đã thổi hồn vào nó, và đó chính là thứ khiến cho nhà hàng Donovan này trở thành một địa điểm được ưa chuộng như thế. Chú sẽ thành thực với cháu, Mary Kate ạ, và nói với cháu điều mà chúng ta, những người đã làm việc ở đây nhiều năm rồi đã nghĩ: Cháu không được như bố cháu. Chúng ta nghĩ cháu có thể làm được, nhưng cháu không.”

Kate chặt vật xoay xỏa ngăn không cho những giọt nước mắt trào ra. “Cháu cũng dành nhiều thời gian ở nơi này như bố cháu đã từng,” cô phản đối.

“Trái tim của cháu không dành cho nó,” ông phản bác. “Bố cháu sẽ không để chú một mình ở đây mà chỉ nhún vai và nói rằng, ”Cháu đoán Louis sẽ chú ý cho người đến phụ chú” như cháu đâu. Ông ấy sẽ đảm bảo hết sức để có người phụ cho chú, và rồi cũng sẽ biết được lý do tại sao Louis lại không để tâm tới điều đó.”

Những giọt nước mắt uất ức đang thiêu đốt trong đôi mắt Kate, muốn tuôn trào ra, và cô quay đi, chân bước đến ngưỡng cửa phòng ăn. “Hãy bảo Marjorie tính thêm hai tháng tiền lương vào bảng thanh toán của chú.” Cô trả lời, nhắc đến người thủ quỹ tin cẩn đã làm việc cho bố cô hơn mười năm nay.

Trước vẻ choáng váng của cô, người đàn ông gốc Ai len này phần nộ nói với theo cô. “Cháu đi mà bảo Marjorie, Mary Kate Donovan! Đó là việc của cháu – cháu là chủ, không phải chú, cũng không phải Marjorie.”

Kate gạt đầu, cố hít thở thật đều và chậm rãi để không phải chạy vào nhà tắm mà nôn ra hoặc khóc òa lên.

“Và một việc nữa–” Frank quát lên sau cô. “Tại sao cháu lại để chú đi sau cách nói chuyện với cháu kiểu đó. Chú sẽ không bao giờ bỏ đi mà nói với bố cháu giống như thế.”

“Quý tha ma bắt hết đi,” Kate thầm thì.

“Và còn một điều nữa,” ông kêu lên.

Tay cuộn thành nắm đấm, Kate quay đầu lại và nhìn ông đang đứng dựa vào quầy bar, khuôn mặt đỏ bừng lên phần uất. “Mất cháu bị làm sao mà không thấy những quả chanh chú vừa bỏ ra đã héo quá rồi? Tại sao cháu không vào bếp mà xem đồ quý nào đang để cho nhà cung ứng rau quả tổng cho chúng ta cái đồng vớt đi này?”

Kate im lặng, nhưng cô để ý thấy nhân viên phụ trách, Kevin Sandovski, vẫn chưa có mặt tại vị trí vào lúc 11:25, khi cô bước đến bàn làm việc của anh ta ngay lối vào. Phía trong bếp, cô thấy anh ta, Louis Kellard cùng với một vài nhân viên khác đang ra lúc này đây phải bận bịu sắp đặt những việc nhỏ còn lại trong phòng khách, thì lại đang đứng túm tụm cười đùa bên cạnh bếp trưởng. “Chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy?” cô lên tiếng qua tông giọng mà cô mong nó thể hiện thái độ không bằng lòng và uy quyền.

Sandovski nhảy dựng ra khỏi ghế đầu, nhưng cô nghĩ anh ta đảo mắt về phía những người phục vụ. Louis Kellard nhìn vào phần bụng nhô lên của cô, mỉm cười đồng cảm và nói. “Kate này, tôi đã trải qua hai lần vợ mang thai rồi, tôi biết với một phụ nữ xoay sở về mặt thể chất và tinh thần cũng khó khăn đến thế nào, lại còn chịu áp lực duy trì công việc nữa. Hãy cố gắng đừng để bản thân mình khó chịu.”

“Tôi không tự làm tôi khó chịu,” Kate đáp lại, do dự liệu anh ta có đang thành thật muốn giúp đỡ cô hay là đang chế nhạo cô. “Frank O’Halloran nói chúng ta đang nhận thực phẩm kém chất lượng. Có phải thế không?”

“Đương nhiên là không phải,” Louis lên tiếng, anh ta lắc đầu tỏ ý bị xúc phạm. “Chúng ta chỉ không dùng nhiều chanh như ở khu vực phòng chờ thôi, vì thế chúng để có hơi lâu một chút.”

“Tại sao số lượng chanh không dùng nhiều như thường lệ?”

“Hỏi Marjorie ấy,” Louis nói. “Bà ấy có toàn bộ số liệu mua bán đang làm. Chúng tôi có giảm xuống một chút so với số lượng vẫn thường dùng, nhưng không nhiều lắm.”

Kate gạt đầu và ra khỏi nhà bếp. “Tôi ở văn phòng nếu như anh cần tôi.”

Văn phòng của bố cô - giờ là của cô - đã được tu sửa nhiều năm trước đây tách biệt với phòng ăn chính, ngăn cách bởi một hành lang ốp ván ép với những cánh cửa dẫn đến phòng thủ quỹ cũng như phòng của người quản lý. Cầu thang dẫn từ quán rượu cũ đến căn hộ phía trên đã bị bỏ đi, và một cầu thang mới được xây bên cạnh phòng làm việc của bố cô. Căn hộ vẫn còn ở đó, nhưng bố cô rất ít khi sử dụng, chỉ khi thời tiết quá xấu không thể về nhà hoặc khi ông đột xuất phải ở lại làm việc muộn.

Marjorie đang ngồi bên bàn làm việc, những ngón tay bà bấm liên tục trên bàn phím máy tính, những cuốn sổ cái trải khắp mặt bàn. “Frank O’Halloran sẽ nghỉ việc,” Kate lên tiếng. “Cô vui lòng tính thêm hai tháng lương cộng vào bảng thanh toán của chú ấy nhé?”

Mái tóc xám của người thủ quỹ ngẩng lên. “Cháu để cho Frank nghỉ việc ư?”

“Cháu làm sao ngăn chú ấy được?” Kate vặn lại, móng tay cô bấm sâu vào lòng bàn tay.

“Ta không biết. Ta đoán có thể cháu sẽ có ý kiến về việc đó.”

“Cháu có luôn ý kiến đây,” Kate bật lại.

“Là gì, Kate?”

“Chúng ta nên sử dụng máy tính quản lý tổng tiền xuất – nhập. Những cuốn sổ cái này cổ lỗ sĩ như là...”

“Như ta?” Marjorie mĩa mai gợi ý.

“Cháu không có ý đó, Marjorie.”

“Chúng ta đã quản lý bằng máy rồi,” Marjorie trả lời, cảm thấy thương hại Kate. “Những đơn hàng thực phẩm, phiếu đặt bàn, mọi thứ. Cháu không để tâm thấy à?”

“Đương nhiên cháu có!” Kate cãi lại, hoàn toàn kiệt quệ sau khi ở lại đó chưa đầy nửa tiếng đồng hồ. “Cháu đang nói về những cuốn sổ cái mà cô đang dùng. Tại sao các dữ liệu đó lại không có trên máy tính?”

“Hửn rồi. Bố cháu thích sự chắc chắn được theo dõi mọi thứ bằng phương thức mà chúng ta trước giờ vẫn dùng, vì thế ta chuyển những dữ liệu chính xác từ sổ cái khỏi máy tính.” Bà mong đợi Kate nói gì đó, và khi Kate im lặng thì bà ném cái nhìn chăm chú của mình vào cái máy tính nhỏ và bắt đầu nhập các con số. “Kate,” bà lên tiếng mà không hề nhìn lên, “cháu không thực sự để tâm vào việc quản lý nhà hàng này. Cháu nên nghĩ đến chuyện sang nhượng nó.”

Đau đớn đến tận tâm can, Kate cảm lạnh rút lui khỏi căn phòng, vì cô đã mất niềm tin vào bản thân mình. Vài tháng trước đây – trước Mitchell Wyatt – cô có đủ niềm tin vào óc phán đoán của mình để dành được một chỗ đứng chắc chắn trong căn bếp này cùng với Louis, với Frank và với Marjorie. Nhưng không phải lúc này. Giờ cô đã đánh mất niềm tin vào chính bản thân mình, và trên tất cả, những người khác cũng đang mất niềm tin nơi cô.

Chính vì Mitchell Wyatt, và chính vì đứa bé của anh ta trong bụng cô, những xúc cảm nguyên sơ và những phán quyết thiếu kiên định của cô đã giảm sút đến kiệt quệ. Tồi tệ hơn nữa, cô không tài nào nghĩ về đứa bé cô đang mang mà lại không liên tưởng ngay đến mình đã ngu ngốc khờ dại đến thế nào với bố nó. Hàng tuần lễ, cô cứ mãi mong chờ cảm nhận được một kết nối nào đó với đứa bé này, nhưng điều đó không hề xảy ra, và cô đang bắt đầu sợ rằng những cảm xúc của mình về Mitchell sẽ ngăn cản tình thương của cô dành cho đứa bé.

Kate ngồi xuống sau bàn làm việc của bố cô và đối diện với thực tế rằng mọi thứ cổ lỗ còn tệ hơn nữa, chứ không hề tốt lên, trừ phi cô tìm ra một giải pháp kiên quyết nào đó, và hòa hoãn, về những gì Mitchell đã làm với cô. Cô phải tha thứ cho anh, và sau đó tha thứ cho bản thân mình vì đã sa ngã trước anh. Một khi làm thế, cô sẽ có thể bỏ mọi xúc cảm khó chịu về phía sau và hướng tới một tương lai trước mắt.

Để tha thứ và quên đi, trước hết cô cần phải hiểu được anh đã nghĩ thế nào và chuyện gì đã xảy đến với anh làm cho anh trở nên quá nhẫn tâm và căm hận đến vậy.

Chống lòng bàn tay lên cằm, Kate cân nhắc làm thế nào để tìm ra lời giải đáp cho những thắc mắc của cô...

Cả Caroline và Cecil Wyatt đều sẽ không sẵn lòng trao đổi những việc liên quan đến anh đằng sau lưng anh. Mathew Farrell và Meredith Bancroft thân thiết với anh, nhưng Meredith đã chứng kiến cuộc đối đầu của cô với Mitchell tại bữa tiệc gây quỹ của Bệnh viện Trẻ em, và sau đó, cô ta đã nhìn Kate như thể cô chẳng còn tồn tại trên cõi đời này nữa. Ở Anguilla, Evan có cho cô biết về tuổi thơ của Mitchell đủ khiến cho cô cảm thấy khiếp sợ, nhưng Evan sẽ không nói bất cứ điều gì với Kate nữa...

Trong tâm trí cô, hình ảnh Gray Elliott lật giở mấy tập tài liệu đặt trên bàn anh ta và mang chúng qua bàn cà phê nơi Holly và cô ngồi đột nhiên xuất hiện. Những tập tài liệu đó chỉ chứa những tấm ảnh, song còn nhiều tài liệu hơn nữa được để lại trên bàn anh ta.

Cảm thấy quyết tâm và lạc quan hơn nhiều so với vài tháng qua, cô rút cuốn danh bạ điện thoại từ trong ngăn kéo bàn làm việc.

Sau một khoảng thời gian chờ đợi khá dài, Gray Elliot nhận cuộc gọi. “Cô Donovan?” Anh ta lên tiếng, giọng nhanh nhẹn nhưng tỏ chút hiếu kỳ. “Thư ký của tôi bảo cô cần thảo luận với tôi về một vấn đề cấp bách.”

“Vâng,” Kate nói dứt khoát, “nhưng chuyện này phải gặp riêng.”

“Tôi đã lên lịch hẹn với vài...”

“Sẽ chỉ mất vài phút đồng hồ thôi, thật sự rất khẩn cấp - và rất quan trọng.”

Anh ngáp ngừng, còn Kate gần như hình dung được anh đang đưa mắt nhìn vào cuốn lịch làm việc. “Sáng mai lúc 12: 50 được không? Tôi sẽ gặp cô trước bữa trưa.”

“Tôi sẽ ở đó,” Kate nói. “Cảm ơn ông ”

41. Chương 41

“Ông Elliott sẽ gặp cô bây giờ, Cô Donovan,” người thư ký lên tiếng.

Kate đứng dậy theo cô ta vào phòng.

Ngày hôm qua, trông Kate thật suy sụp, nhưng đến thời điểm này cô đã chú trọng vào bề ngoài của mình, gắng sao cho thật điệu đà nữ tính, thích hợp với dáng vẻ mà cô mong chờ đến tuyệt vọng rằng sẽ chống đỡ cho thái độ cảnh giác, lạnh lùng và xa cách khó ưa của mình trước vị luật sư này vào lần gặp cuối cùng. Chiếc áo ngắn tay màu ngọc lam thắt lại ở phần eo che đi cái bụng nhô ra của cô và làm duyên dáng hơn với những hình ô màu ngọc lam sáng, màu ôai hương và màu trắng xen kẽ nhau. Chiếc áo khoác vừa đủ ngắn để trong vớ cùng thanh lịch mà không để lộ phần da trần phía trên đầu gối, và đôi săng đan cao gót tôn thêm cho đôi chân dài.

Để phù hợp với kiểu áo thời trang thập niên sáu mươi nũa, cô đã chải thẳng mái tóc và vuốt hết sang hai bên về đằng sau, giữ chúng cố định ở đỉnh đầu bằng một chiếc kẹp.

Gray Elliot nhồm dậy lúc cô bước vào phòng, và nhanh gọn, anh nở nụ cười khiến cho cô cảm thấy mình chặc chấn trong khá hơn so với lần chạm trán cuối cùng giữa hai bọn họ, và thắng lợi nho nhỏ đó đủ để tỉnh thần của cô phần chấn hấn lên sau bao nhiêu ngày tháng suy sụp vừa qua.

“Sao chúng ta không ngồi xuống đằng kia nhĩ, cô Donovan,” anh vòng qua bàn và ra hiệu về phía bộ bàn ghế sofa nơi cô và Holly đã từng ngồi.

Kate trao cho anh nụ cười buồn. “Vui lòng gọi tôi là Kate.”

“Được rồi, Kate...” anh đáp lời, nhưng đôi mày nhướng lên vẻ hồ nghi.

Vì anh đã tỏ ra ngờ vực, Kate quyết định dùng mưu kế qua mặt và khiến anh mất cảnh giác bằng cách thú nhận phần lớn sự thật. “Tôi đang mong rằng nếu như chúng ta bắt đầu gọi nhau thân mật hơn,” cô vừa thẳng thắn thừa nhận với nụ cười duyên. “thì nhiều khả năng anh sẽ chấp thuận một đặc ân mà tôi sắp đề nghị. Điều này vô cùng quan trọng, anh Elliot.”

“Vui lòng gọi tôi là Gray,” anh lịch thiệp – và vì anh chẳng còn lựa chọn nào khác nếu như cô cho phép anh gọi cô là Kate.

Khi họ tiến đến bàn, Kate cân nhắc ngồi vào chiếc ghế phía cuối thay vì chiếc sofa đối diện, vì nệm sofa sẽ lún xuống bên dưới trọng lượng của cô và đặt cô vào một tình thế bất lợi. Rõ ràng là, Gray Elliot cũng nhận thấy sự khôn ngoan này, vì thay vào việc ngồi xuống vị trí ghế sofa như cô mong đợi thì anh lại vòng qua bàn và ngồi vào chiếc ghế đối diện với cô.

“Cô có muốn uống gì không?” anh đề nghị.

“Không, cảm ơn.” Kate đáp lại, hai chân bắt chéo. Quan sát anh từ dưới đôi lông mi dài rợp, cô nghiêng sang phải để đặt chiếc túi lên mặt ghế. Cái nhìn chăm chú của anh lướt qua đôi chân dài đang bắt chéo của cô và nhanh chóng quay đi. Anh đã không định nhìn, nhưng rõ là gã đàn ông thích ngắm những cô gái chân dài, cô giễu cợt nghĩ; và rồi ký ức bất chợt về Mitchell đứng bên ngoài ban công ở St. Maarten, nháng qua tìm cô và chế ngự tâm trạng lạc quan ngắn ngủi của cô.

Có phải anh đang cười vì trông em xinh đẹp đến ngỡ ngàng, hay là vì chiếc váy em đang mặc có gì không ổn? Cô đã hỏi anh như thế.

Anh cười vì nhận ra em có đôi chân tuyệt đẹp mà trước đây anh chưa từng nhận ra.

Đôi chân của em có từ trước rồi. Thực ra, rõ ràng em nhớ là chúng đã gắn bó với em khi chúng ta nằm trên giường còn giờ.

Không hề hay biết bàn tay cô vẫn đặt trên chiếc túi và ánh nhìn của cô khóa chặt vào phần tựa lưng của chiếc sofa, cô giật mình khi Gray Elliot lên tiếng, “Này Kate? Cô vẫn ổn chứ?”

“À vâng, hoàn toàn ổn mà.” Kate vội vàng lấp liếm.

Anh gật đầu chấp thuận câu trả lời của cô và đi thẳng vào vấn đề. “Tôi có thể giúp gì cô đây?”

Liếm ướt đôi môi, Kate hít vào một hơi dài và bắt đầu, “Lần cuối cùng khi tôi có mặt ở đây, anh có một tập tài liệu đặt ở góc bàn. Tập trên cùng có những bức ảnh chụp Mitchell Wyatt và tôi. Liệu có phải toàn bộ những tài liệu đó đều liên quan đến cuộc điều tra của anh về anh ấy không?”

Anh ngập ngừng, lông mày hơi cau lại trên đôi mắt xám đầy cảnh giác. “Sao cô hỏi vậy?”

“Anh đã điều tra về anh ấy phải không?” Kate hỏi điềm tĩnh kiên quyết, thế rồi cô trả lời luôn thay cho anh. “Thôi được, đương nhiên là anh phải vậy rồi. Ý tôi là chắc chắn anh đã không phạm bất cứ một đồng xu keng nào trong số tiền người dân nộp thuế chỉ để gửi thám tử đến Caribbean chụp những tấm ảnh phóng túng dụ dỗ tôi của anh ấy – hay bất cứ ai mà anh ấy dụ dỗ.” cô thêm vào sau một thoáng suy tư.

“Nếu đó là điều mà cô đang cố khám phá ra bằng việc tới tận đây ngày hôm nay thì câu trả lời là cô chính là người phụ nữ duy nhất anh ta tỏ ý quan tâm trong thời gian lưu lại đó.”

“May mắn cho tôi làm sao,” Kate lên tiếng, cô lắc mạnh đầu như thể để ngăn mình đừng tự lừa dối bản thân, hay cảm nhận bất cứ nỗi niềm đau đớn nào. “Thật ra, anh ấy không hề hứng thú gì tới tôi...” cô toan giải thích toàn bộ sự việc, nhưng nụ cười hài hước của Gray Elliot đã làm cô ngưng lại giữa chừng.

“Anh ta chắc chắn trông rất hứng thú trong những tấm hình đó. Tôi còn phải nói là say mê nữa.” Gray đáp lời.

“Đó là điều anh ấy muốn tôi nghĩ. Mà thôi, đừng bận tâm làm gì. Tôi đang lạc đề rồi.” Kate lên tiếng, và quyết định bỏ qua ý nghĩa thất thường của cô và đi thẳng vào trọng tâm vấn đề. “Tôi cần hỏi anh một chuyện, nhưng trước khi làm điều đó, có cơ hội dù chỉ mong manh nào rằng anh sẽ vui lòng cho tôi biết những lời tôi nói ở đây sẽ không được tiết lộ chứ?”

“Còn tùy thuộc vào điều cô định nói có liên quan đến vụ phạm pháp nào không nữa,” Anh nửa đùa nửa thật trả lời cô.

Anh khiến cho Kate vui lên và gần như trút bỏ được gánh nặng, và cô cười với anh – lần này là một nụ cười nồng nhiệt, không hề giả tạo. “Trừ việc chọn sai thời điểm và tính cả tin là tội ác thì chẳng vấn đề gì. Nếu phạm pháp bao gồm cả những việc đó thì hãy rút công tay của anh ra đi.”

Anh đáp lại nụ cười của cô và ngả người ra sau ghế, sẵn sàng lắng nghe. “Cô có lời đảm bảo của tôi rằng cuộc đối thoại này sẽ không bị tiết lộ đến người khác.”

“Cám ơn anh. Những gì tôi cần là thông tin về Mitchell Wyatt trong các tập tài liệu của anh, nhưng tôi không quan tâm đến anh ấy với tư cách của kẻ bị tình nghi.”

“Vậy cô tò mò về chuyện gì?”

“Tôi không tò mò,” Kate trả lời giản dị. “Tôi đang mang thai.”

Câu nói dội xuống như một quả bom, gửi đến những làn sóng sửng sốt lan khắp căn phòng. Cuối cùng, anh cũng thốt được lên lời. “Cô hoàn toàn có thể tự tìm được anh ta với nguồn thông tin trên Internet. Tuy nhiên, tôi sẽ cho cô biết địa chỉ.”

“Tôi không muốn tìm anh ấy,” Kate nói, và lần thứ hai Gray Elliot sửng sốt đến độ không thốt lên lời.

“Tại sao không? Anh ta có quyền được biết về đứa trẻ, và cũng phải chịu trách nhiệm về tài chính với hai mẹ con cô chứ?”

“Tin tôi đi, anh ấy sẽ không muốn thực hiện quyền của mình với đứa trẻ này đâu. Anh ấy đã buộc người vợ đầu tiên phải ly hôn khi cô ta tỏ ý muốn có con. Và đến chừng mực liên quan đến tôi, thì anh ấy không

cần bất cứ trách nhiệm gì với đứa bé này. Tôi là kẻ đã quan hệ một cách thiếu thận trọng với anh ấy, và tôi cũng là người lựa chọn giữa lại cái thai. Những trách nhiệm về đứa bé hoàn toàn thuộc về tôi, và với tôi thì không sao hết.”

Anh soi xét cô thật kỹ càng trong một lát, như thể suy nghĩ của cô tác động vào anh gần như khác thường khó mà tin nổi. “Cô nghĩ mình sẽ khám phá được gì trong đồng tài liệu của chúng tôi?”

“Evan đã kể cho tôi một chút về quá trình trưởng thành cậu Mitchell và những gì nhà Wyatt đã làm với anh ấy. Anh có biết chút gì về chuyện đó không?”

“Có, thực ra thì tôi biết toàn bộ câu chuyện.”

“Anh có nhận thấy rằng cha của Evan đã dàn xếp và giám sát mọi thứ có liên quan không?”

Trước sự ngạc nhiên của cô, Gray gật đầu.

“Thế thì anh nên tin điều này: Mitchell đã sử dụng toàn bộ sự hấp dẫn của mình để trả thù nhà Barletts. Tôi chỉ là một công cụ khờ khạo mà thôi. Khi tôi gặp anh ấy ở Anguilla, tôi không hề biết anh ấy từng ở Chicago, huống hồ việc anh ấy quen biết với Henry và Evan. Nhưng anh ấy lại biết tôi là ai ngay từ đầu, và khi nhận ra Evan không hề ở bên cạnh tôi, anh ấy đã không ngừng lôi kéo tôi vào giường.”

Cô chờ đợi mọi thứ chìm lắng xuống, sau đó mới cười buồn tiếp tục. “Mitchell đã trả thù được hơn cả mong đợi: Evan và tôi không còn ở bên nhau nữa, và tôi thì đang mang đứa con của Mitchell trong bụng.”

“Vậy đọc những tài liệu này có thể giúp cô ra sao?”

“Tôi cần biết về anh ấy để hiểu tại sao anh ấy lại làm những chuyện đó. Một khi hiểu ra, tôi mong mình có thể sẽ tha thứ cho anh ấy, và rồi có thể yêu thương được đứa bé này. Nếu cứ như bây giờ, tôi không thể nào nghĩ đến đứa bé mà không thấy căm ghét bố nó và căm ghét chính bản thân mình vì đã xử sự thật ngu ngốc trước anh ấy.”

Ngửa đầu ra sau, Gray Elliot lặng nhìn trần nhà, còn Kate nín thở chờ đợi. Cuối cùng, anh nhìn thẳng vào cô và lên tiếng. “William Wyatt đã tốn cả một gia tài cho những nhân viên điều tra cá nhân vì anh ta muốn tìm hiểu mọi thứ liên quan đến cậu em trai nhỏ đã bị chia rẽ của mình. Caroline Wyatt đã trao cho chúng tôi đồng tài liệu đó, nghĩ rằng có thể sẽ hỗ trợ cho chúng tôi trong cuộc điều tra.”

Anh đứng lên, bước đến tủ đựng hồ sơ gỗ, và lấy một tập tài liệu dày cộp ra. “Về mặt nguyên tắc,” anh lên tiếng, khi tiến về bàn uống nước và đặt nó xuống. “tập tài liệu này của Caroline là riêng biệt với những tài liệu điều tra của chúng tôi, vì thế tôi không chịu trách nhiệm về tính bảo mật. Tôi không thấy lý do tại sao cô không ngồi xuống đây và xem qua trong lúc tôi ra ngoài ăn trưa.”

Bất kỳ xúc cảm nào, thậm chí là sự nhẹ nhõm, mang lại cho cô những giọt nước mắt trong những ngày này, và cô phải gạt chúng đi khi mỉm cười với anh và bước lại phía bàn. “Cảm ơn anh rất nhiều,” cô đau đớn.

Anh nhìn chăm chú vào khuôn mặt cô trong một thoáng, sau đó quay trở lại tủ tài liệu, lấy thêm vài tập tài liệu dày cộp nữa, và mang toàn bộ đến bàn nơi cô đứng. “Những tài liệu này tuyệt đối bảo mật,” nụ cười anh đầy ý nghĩa, “Tôi sẽ trở lại trong một tiếng đồng hồ nữa.”

“Cô Donovan vẫn ở trong văn phòng anh,” người thư ký nói với Gray

Gray gật đầu, mở cửa phòng làm việc và bước vào trong. Kate Donovan quá mê mải với đồng giấy tờ đến nỗi thậm chí còn không biết sự hiện diện của anh. Khi anh ngồi xuống bàn làm việc, chiếc ghế da phát ra tiếng động, và cô ngước lên, hoàn toàn giật mình. “Trong 20 phút nữa, tôi có cuộc họp ở đây,” Gray nói, “nhưng cho đến lúc ấy cô cứ tự nhiên.”

“Cảm ơn,” cô nói, và ngay lập tức lại đắm mình vào trong đồng hồ sơ.

Với lấy xấp giấy và cây bút, Gray bắt đầu viết ghi chú cho cuộc họp của anh, nhưng ánh nhìn của anh lại lạc sang hướng cô, và mười phút tiếp theo, cuối cùng anh bỏ cuộc và đặt cây bút xuống ngắm cô. Cô vẫn đang đọc tập hồ sơ màu xanh tối của Mitchell, cái mà, như anh nhớ lại, là về những năm mười chín hai mươi tuổi đầu tiên trong cuộc đời của Mitchell. Chẳng có gì quan trọng trong hồ sơ đó, nó chứa hầu hết bản sao học bạ ở trường, vài lá thư và những lời nhận xét của các giáo viên nhớ đến anh ta và vẫn còn dạy

ở những trường nội trú nơi anh ta đã học, và bản sao tờ lẻ trong các tập san báo trường hay các cuốn kỷ yếu hàng năm có thông tin về anh ta.

Và cô rõ ràng đang tìm đọc nội dung trong đó, vì thi thoảng cô lại nhẹ cười hay chau đôi mày, và một phút đồng hồ trước đó, anh nhận thấy ngón tay cô dịu dàng chạm vào tấm ảnh đăng trên báo của anh ta.

Cô đang ở bên trái anh, thẳng hướng anh nhìn, đầu cúi xuống, mái tóc đỏ rạng rỡ xõa trên hai bờ vai. Trông cô vô cùng trẻ trung và rất dễ bị tổn thương, anh nghĩ ngợi, và rất, rất xinh đẹp, với làn da mịn màng, hàng mi dài rợp, cùng với vết chẻ nhỏ trên cằm. Lơ đãng, anh tự hỏi tại sao anh lại không hề nhận ra trước kia cô thật sự xinh đẹp đến nhường ấy. Cô dường như lúc nào cũng nổi bật với mái tóc đỏ sẫm, nhưng anh chưa từng thật sự ngắm kỹ khuôn mặt cô. Lúc này đây khi mãi mê nhìn vào khuôn mặt và mái tóc đỏ, anh nhận ra mọi thứ đều kết hợp đến hoàn hảo. Và thêm đôi mắt ngọc lục bảo cùng với đôi chân dài miên man kia, cô hoàn toàn quyến rũ đến mê hoặc.

Đáng tiếc cho cô, Mitchell Wyatt đã không nhận ra những vẻ đẹp đó, cũng như thằng cha Evan Bartlett lá mặt lá trái bóng bảy kia. Bartlett đã đảm bảo rằng tất cả mọi người trong giới thượng lưu đều biết được hắn đã rũ bỏ cô và phá vỡ hôn ước giữa hai người, nhưng hắn lại bỏ qua không đề cập đến cô chính là kẻ đã phản bội trước. Chi tiết đó hẳn sẽ khiến hắn chường cái bản mặt ra không hơn một con lừa.

Đứng lên khỏi ghế, Gray tựa hông vào một góc bàn nơi gần với bàn họp nhất và lên tiếng. “Cô có tìm thấy thứ gì có ích từ đồng giấy tờ đó chưa?”

Cô ngược đôi mắt sáng rực lên nhìn anh, gật đầu và trao cho anh một nụ cười rạng rỡ. “Anh ấy đã là một vận động viên kì diệu, xuất sắc ở tất cả các môn từng tham gia vào, đúng không?”

Ngờ ngàng trước việc năng lực thể thao đó lại trở nên quan trọng với cô, Gray cân nhắc câu trả lời. “Tôi đoán là vậy. Tôi có nhớ rất nhiều tập san báo trường và kỷ yếu lưu lại các bức ảnh chụp anh ta chơi thể thao và đoạt cúp.”

“Anh có để ý điều gì khác trong các bức ảnh không?”

“Không,” Gray nói. “Có gì vậy?”

Giọng cô vút lên. “Anh ấy lúc nào cũng một mình.” Để chứng minh, cô lật lại vài trang trong tập tài liệu và cầm lên bức ảnh đầu tiên mà cô thấy. Gray thẳng người khỏi bàn và sải bước đến bàn họp để quan sát xem cô có ý gì. Trong bức hình, Wyatt tầm khoảng 16 tuổi, cậu ta đang nhận chiếc cúp môn soccer trong một mùa giải tổ chức ở trường. “Cậu ta không đứng một mình,” Gray chỉ ra. “Hai người đồng đội lên nhận cúp cũng đứng hai bên cậu ta đấy thôi.”

” Thì đúng vậy,” Kate nhẹ gật đầu. “Nhưng bố mẹ họ đều đang đứng cạnh. Cảnh này xuất hiện ở tất cả mọi bức ảnh.”

Cô chậm rãi lật mặt sau của tập tài liệu – và trong từng giai đoạn cuộc đời anh – cho đến một bức hình chụp lúc 5 tuổi trong một trận crickê. Chiếc gậy trong quá khổ trong tay cậu bé, và cậu đang tập trung đến độ đôi mày cau lại. “Đó là đứa trẻ chỉ biết tập trung vào trái bóng,” Gray đùa.

Cô gật đầu, định nói gì đó nhưng rồi lại đổi ý. “Anh đã đọc bài phỏng vấn người bảo vệ sân trường nội trú ở Pháp chưa?”

“Những việc đại loại vậy với tôi chẳng thú vị gì,” Gray thừa nhận. “Thì sao nào?”

“Ông Brickley cho biết Mitchell đã đón vài kỳ Giáng sinh với hai vợ chồng ông ta, hơn là với gia đình ông hiệu trưởng. Ông ta nói Mitchell sau đó đã viết thư cho họ từ trường nội trú tiếp theo, nhưng vợ ông Brickley đã mất, ông ấy đã không còn trả lời thư của Mitchell nữa.” Những giọt nước mắt làm giọng cô lạc đi. “Anh có biết tại sao Mitchell lại viết thư cho một người bảo vệ bình thường sau khi chuyển đến một trường nội trú khác không?”

“Tôi không mảy may hay biết.”

“Anh ấy viết vì tất cả các trường nội trú đều bắt buộc các nam sinh phải viết về cho gia đình hai tuần một lần. Anh ấy không hề có người thân nào cả.”

Ngã người trên ghế, cô nói với tiếng cười ghen lại. “Tôi không trách anh ấy vì đã khinh miệt nhà Bartletts và mong muốn trả thù. Thực ra tôi lại cảm thấy thanh thản hơn khi biết được – cho dù tôi đã bị lợi dụng – thật sự là vì một lý do vô cùng xứng đáng.”

Gray cười toe toét trước câu nói đùa. “Cô đã bỏ qua một chi tiết rồi. Những năm sau đó của anh ta được khóa lấp bằng những chiến tích lẫy lừng. Một trong số các tài liệu có bài báo nhắc đến Stavros Konstantatos. Ông ta đã gọi Wyatt là ”cánh tay trái của mình.”

“Cái gì của ông ta cơ?”

Nghiêng người sang phía cô, Gray chọn lấy một xấp tài liệu trên cùng, giở ra và lấy bài báo anh đã chỉ cho Jeff Cervantes và Lily Reardon. Kate đọc mê mải, nụ cười của cô nhạt dần, và cô đưa trả lại bài báo. “Có đôi chút dễ dàng hơn với tôi khi nhìn thấy anh ấy thời thơ ấu và thời niên thiếu hơn là một doanh nhân năng nổ. Thật khó để tha thứ cho một người đàn ông tài giỏi, thành đạt hơn là bỏ qua cho sự vô tâm của một cậu bé lớn lên giữa đám bạn giàu có trong lúc cậu ta nghĩ mình chỉ là đứa trẻ bị bỏ rơi không ai thân thích được người ta thương xót.”

Với ý định mơ hồ muốn thuyết phục Gray để cô có được một bản sao tấm hình của Mitchell để một ngày nào đó chỉ cho con trai mình, Kate với lấy một tập hồ sơ rõ ràng là đựng ảnh.

Tấm hình trên cùng là bức Mitchell đứng một mình ở bến cảng Philipsburg dưới ánh hoàng hôn bao phủ. Theo thời điểm in trên góc thấp bên phải, thì tấm ảnh này được chụp lúc 5:45 chiều.

Được chụp vào đúng cái ngày mà cô đáng lẽ ra phải gặp anh ở đó lúc 4 giờ.

Bàn tay cô run run khi cầm tấm ảnh lên và nhìn lại ngày tháng một lần nữa, không thể tin nổi vào mắt mình.

“Ôi chúa ơi!” Cô thì thào, ánh mắt chuyển đến bức ảnh kế tiếp đằng sau nó. Tấm hình này chụp lúc 5:15 cùng ngày cùng địa điểm. “Ôi chúa ơi!” cô thốt lên lần nữa.

“Sao cô lại bối rối vì nó? Cô không có mặt trong đó mà.”

“Tôi đáng lẽ ra phải ở đó.” Kate lên tiếng, vội vàng đẩy tấm ảnh sang một bên và tìm tiếp những tấm hình khác. Chúng được chụp theo một seri tuần tự. Tấm đầu tiên chụp Mitchell ở bến tàu ngày hôm nó vào lúc 3:30 chiều.

KHông để ý Gray Elliot sẽ nghĩ cô loạn trí, cô rà tay vào tấm ảnh của Mitchell như thể cô chạm được vào phần tóc đen nơi thái dương anh vậy. “Anh đã ở đó,” cô thì thầm đau đớn, “Anh đã đợi em ở đó...” Không thể nào nhầm ngày được – cô đã thụ thai vào chính thời điểm bình minh ngày hôm đó.

Gray đứng thẳng lên, chạm vào đôi má hồng rực và ánh mắt sáng rạng rỡ của cô. “Tôi mang cho cô một cốc nước lọc hay thứ gì đó nhé?”

Kate chực cười to , cuối cùng thành ra lại ứa nước mắt.

“Cô đang sợ tôi, Kate.”

Cô gạt nước mắt, chuyển thành tiếng cười vui sướng và đứng phắt lên, trao cho anh cái ôm mãnh liệt, nhanh gọn bằng một tay, trong lúc tay kia còn giữ chặt tấm ảnh. “Anh chẳng có gì để tôi phải sợ hết – trừ phi anh cố tịch thu tấm ảnh này khỏi tay tôi.” Cô cảnh cáo anh, cùng nụ cười rạng rỡ.

“Tôi không thể...”

“Có, anh có thể. Sẽ không ai biết đâu. Chỉ để con trai anh ấy xem vào một ngày nào đó thôi.”

Khi anh nhìn như chuẩn bị vật cô xuống sàn vì tấm ảnh, Kate giải thích ngắn gọn lý do tại sao nó lại có ý nghĩa với cô nhiều đến vậy. Khi cô kết thúc, anh như bị hạ gục và cô biết điều đó. “Hãy điện cho tôi khi nào anh muốn ăn tối.” cô nói, “Và tôi sẽ tiếp đãi anh cùng bạn bè đi cùng một bữa tối ngang với một vị vua.”

“Nghe như quà hồi lộ ấy.”

Cô đang phấn khích đến nỗi vỗ vỗ lên cánh tay người đàn ông mới quen và mỉm cười, “Không phải hối lộ, mà là trả ơn.” Cô cầm túi xách lên và thẳng tiến ra cửa, sau đó đứng khựng lại giữa phòng và xoay người lại, “Chỉ tò mò quá mức thôi, anh ấy đã đi đâu lúc rời khỏi bến tàu?”

“Anh ta tới thẳng sân bay và bay ngay về đây. Thi thể người anh trai đã được tìm thấy cùng ngày, và cháu trai đã gọi điện đến, nài nỉ anh ta về thẳng nhà.”

“Có phải cũng chính là đứa cháu sau đó đã thú nhận giết William không?”

Gray gật đầu, vẻ mặt anh đột ngột trở nên dữ dội. “Cũng chính là thằng nhóc khốn khiếp điên khùng đã qua mặt cả bồi thẩm đoàn khoan dung nhất trong hệ thống tòa án xét xử trẻ vị thành niên và nhận án một năm trong cơ sở điều trị bệnh tâm thần, tiếp 3 năm án trị ngoại trú và ba năm án treo.”

Đứng bên lề đường, Kate phải kìm nén thôi thúc vung tay lên và xoay thành vòng sung sướng. Mitchell đã đứng đợi cô ở bến tàu. Cô không còn ngây thơ khờ khạo như trước kia, vì thế cũng không tự dối mình với ý nghĩ anh đã phải lòng cô và chờ ở đó để đón cô cùng đi nữa.

Sự thật anh đã ở đó nơi bến tàu cũng không thể phủ nhận những giả vờ và những bí mật mà anh đã dựng lên quanh mối quan hệ ngắn ngủi của bọn họ. Anh đã vờ rằng anh chẳng biết gì về Chicago, về Zack Benedict, và anh đã gửi cô quay lại căn biệt thự để chia tay với Evan mà không hề mảy may thừa nhận rằng anh biết Evan là ai.

Nhưng anh đã không định đẩy cô về khách sạn Enclave như một con cún con háo hức chỉ để khám phá ra chủ nó đã trả phòng và biến mất tăm mất tích. Anh đã không để điều đó xảy ra. Có lẽ anh đứng đợi ở bến tàu chỉ để nói với cô rằng, “Tôi xin lỗi vì đã lợi dụng và làm tổn thương em – nhà Bartletts mới chính là mục tiêu thật sự của tôi.”

Chẳng quan trọng tại sao anh lại ở đó đợi cô. Chỉ quan trọng rằng anh đã ở đó. Rốt cuộc thì có lẽ Holly đã đúng – trong lúc anh đang tính toán kế hoạch trả thù, anh đã bắt đầu quan tâm đến Kate một chút, có lẽ đủ để mong muốn được ngắm mặt trời mọc với cô. Thái độ của anh ở bữa tiệc quây góp của Bệnh viện Trẻ em lại đi ngược lại hoàn toàn ý nghĩa cuối cùng, vì thế Kate quyết định không bao giờ nhớ lại buổi tối khủng khiếp đó lần nào nữa/

Trong trái tim cô, một giọng nói nhỏ xíu van nài cô hãy tìm Mitchell và thử xem liệu cô có thể khơi gợi được bất kỳ cảm xúc nào mà anh đã có với cô càng lúc càng mạnh mẽ và lớn hơn. Nhưng rồi lập luận lại chỉ ra việc đó thực quá phù phiếm. Cô đang mang thai đứa con của anh, còn Mitchell thì không muốn đứng ở cương vị làm bố chút nào. Không còn nghi ngờ gì, anh sẽ lại nhìn thấy tuổi thơ của chính mình với tất cả sự đau thương và nỗi bơ vơ, không nơi nương tựa. Kate cảm nhận được một thôi thúc giáng đòn vào Henry và Evan Bartlett và Cecil Wyatt, cùng với tất cả những kẻ đã để cậu bé xinh xắn, mái tóc đen, đôi mắt xanh lục phải trải qua một cuộc đời chịu nhiều bất hạnh vô nghĩa.

Kate vẫy một chiếc taxi, trượt vào băng ghế sau, và yêu cầu tài xế đưa cô quay lại nhà hàng Donovan. Khi cô toan đọc địa chỉ, anh ta xua xua tay và lên tiếng. “Ai ở Chicago mà chẳng biết nơi đó?”

Đó quả là một sự phóng đại quá mức, nhưng Kate không tranh cãi. Xoa nhẹ tay lên bụng, cô thì thầm với đứa trẻ mà một tiếng đồng hồ trước cô còn không thể chấp nhận được sự hiện diện của nó. “Daniel Patrick Donovan,” cô nói, “mẹ và con quản lý cả một nhà hàng đấy.”

Bước những bước thẳng và nhanh, Kate đẩy cánh cửa nặng nề vào trong nhà hàng, sau đó cô khựng lại trong tích tắc và quyết định rằng Daniel Mitchell Donovan là một cái tên rất đẹp.

42. Chương 42

Kate dừng xe ở bãi đỗ Valet Parking mười phút trước giờ nhà hàng Donovan mở cửa, nhưng không nhân viên nào đứng đợi dưới mái hiên như thường lệ vào lúc 11:20 các buổi sáng hàng ngày.

Cô đã thả Danny và người trông trẻ xuống ngay trước nhà hàng lúc 9:00 để kịp cuộc hẹn với nha sĩ của mình, và giờ cô muốn hôn tạm biệt cậu bé trước khi Molly đưa nó đến công viên, nơi cô gần như ngày nào cũng có mặt ở đó vào tầm này.

Cậu bé đã được hai mươi hai tháng tuổi, tràn đầy năng lượng và tâm trạng háo hức, và cậu bé yêu thích những chiếc xích đu, các tấm ván trượt và cầu bập bênh. Chủ nhật vừa rồi, vào một buổi chiều tháng chín đẹp trời, Kate đã đưa cậu bé đến khu công viên gần nhà, và cô đã chụp vài tấm ảnh cậu đang điều khiển con thuyền đồ chơi lượn lờ trong một đài phun nước nhỏ trên nền hàng cây tràn ngập ánh nắng chiều rọi.

Lần thứ hai trong ngày, mọi người đi đường đều dừng lại để cất lời khen cậu bé xinh xắn đến thế nào, đó chỉ là chuyện thường ngày trong mỗi chuyến dạo chơi của Danny. Cậu mang hình ảnh của bố, với mái tóc đen dày, đôi mắt màu xanh cô ban, hàng mi sẫm của Michell; cậu thậm chí còn sở hữu cả nụ cười từ tốn và sức hấp dẫn rất tự nhiên. Cậu cũng bộc lộ những dấu hiệu thừa hưởng sự quyến rũ người khác giới từ Mitchell. Với những nụ cười toe toét rạng rỡ, Danny có thể chinh phục được trái tim phụ nữ - từ những quý cô quá tuổi cho đến các thiếu nữ, thậm chí cả cô bé con hai tuổi đáng yêu đến từ miền Nam có cái tên là Caperton Beirne.

Sự thừa hưởng duy nhất cậu có từ cô mà Kate nhận thấy chính là mái tóc của Danny hơi xoăn nhẹ, mặc dù không đến mức xoăn như của cô.

Cậu nhóc cao đúng tầm tuổi của mình, một sự kết hợp tuyệt vời, và đang lớn quá nhanh đến mức nhiều lúc Kate ước gì cô có thể với tới và ngăn cho đồng hồ thời gian trôi qua từng phút từng ngày tuổi ấu thơ của cậu. Cậu nhóc cực kỳ lanh lợi, và - không ngạc nhiên chút nào - cậu cũng đang bắt đầu làm quen với từ ngữ và cách nói nhiều ngôn ngữ lọt qua tai từ đám nhân viên đa chủng tộc ở nhà hàng Donovan. Cụm từ gần đây nhất mà cậu tiếp nhận được - một câu chữ thề bằng tiếng Balan - đã buộc Kate phải suy tính đến việc tống cậu lên lầu cùng với Molly, trong căn phòng nhỏ mà cô đã nói rộng ra và cho sửa chữa lại để thi thoảng cô ở đó cùng với cậu trong lúc đang làm việc.

Cần nhắc đến nơi những người phục vụ đang ở, Kate vòng xe qua khúc quanh và lái vào khu vực đỗ xe, sau đó cô quyết định mạo hiểm nhận một vé phạt bằng cách bỏ xe ở đó cho đến khi tìm được nhân viên phục vụ đưa xe đi cất. Cô mới đi nửa chừng trên vỉa hè thì nghe thấy tiếng Hank la lớn phía góc quầy bán báo. “Chúc mừng nhé, Cô Donovan!”

Bối rối, Kate vẫy tay lại với anh ta và tiếp tục rảo bước.

Cô mở cánh cửa chính nặng nề, bước vào, và nhìn thấy vắng tanh. Khu vực phòng ăn đã được sắp đặt sẵn sàng phục vụ bữa trưa, mọi thứ đều hoàn hảo, trừ việc không hề thấy bóng dáng một ai - không cả người quản lý, không nhân viên phục vụ hay bồi bàn hay những nhân viên chuyển xe cho khách. Lo lắng và bức bối, Kate bước nhanh đến khu bếp, đẩy người qua cánh cửa xoay, và khựng lại khi một đội quân nhân viên đang cười rạng rỡ ào ào tiến công cô bằng những tiếng vỗ tay và chúc tụng. Đứng trước đám đông đó, Molly đang bế Danny trên tay, hai tay cậu bé cũng đang vỗ vào nhau và cười toe toét.

Bên cạnh cậu nhóc là một tấm biển lớn dựng trên sàn nhà nơi ghi chú những sự kiện đặc biệt trong ngày của người bếp trưởng vì lợi ích của đám phụ bếp và đội ngũ nhân viên. Hôm nay trên đó ghi rằng, “Kate Donovan, Chủ nhà hàng Xuất sắc của Năm.”

Kate đón lấy Danny từ vòng tay của Molly và nhìn khắp lượt một biển người đang cười nói vui vẻ. “Tất cả chuyện này là sao đây?” cô cất tiếng hỏi.

Frank O’Halloran cười hết cỡ với Majorie và tiếp đến là với toàn bộ đám nhân viên còn lại. “Cô ấy vẫn chưa biết gì hết.” ông nói, còn mọi người đều bật cười.

“Biết gì cơ?” Kate hỏi.

Drew Garetti, người quản lý mà cô đã thay thế cho Louis Kellard từ gần hai năm trước, tay giơ lên tờ nhật báo Chicago Tribune buổi sáng. Nó được lật tới phần bài báo dài kín cả một trang với tiêu đề, “KATE DONOVAN, CHỦ NHÀ HÀNG XUẤT SẮC CỦA NĂM TẠI CHICAGO,” Theo bài báo, Kate được chọn để tôn vinh một phần vì toàn bộ những kinh nghiệm quản lý xuất sắc tại nhà hàng Donovan và một phần vì chương trình mà cô xây dựng lên, nhờ đó bếp trưởng và bếp phó thay phiên nhau bốn lần trong năm cùng với các đồng nghiệp khác ở các nhà hàng nổi tiếng trên khắp cả nước. Điều này đã mang đến cho các vị

khách của nhà hàng Donovan một cơ hội được thưởng thức những món ăn tuyệt vời từ các nhà hàng khác nhau, cũng như đối với các vị khách ở các nhà hàng kia.

Bài báo bao gồm một vài bức ảnh dùng trong những bài viết trước đó về nhà hàng Donovan, kèm thêm một bức ảnh Kate chụp cùng thống đốc bang Illinois và một bức chụp Kate đang họp với đội ngũ nhân viên, bên cạnh cô là Danny đang ngồi trên một chiếc ghế cao.

Lời chú thích dưới tấm ảnh này viết, “Kate Donovan quản lý nhà hàng trong lúc cậu con trai Daniel đôi theo và học hỏi từ vị trí ngồi trên ghế cao của mình.”

Kate đọc lướt qua bài báo, rồi nhìn quanh các nhân viên, và nói với họ chính xác điều mà cô cảm thấy xứng đáng với danh hiệu này, “Tôi không thể cảm ơn tất cả mọi người đủ vì điều này,” lời nói cô giản dị.

Drew liếc qua đồng hồ, sau đó nhìn những người còn lại. “Chúng ta sẽ mở cửa trong hai phút nữa,” anh cảnh báo họ, và vỗ nhẹ lên vai Kate khi anh bước ra ngoài, “Cô là người giỏi nhất,” anh đáp lời.

Kate ôm chầm lấy Danny, “Con có nghe không đấy, Danny? Drew nói chúng ta là giỏi nhất.”

Thay cho câu trả lời, Danny đặt một nụ hôn lên má cô, “Dì Molly và con đi ra công viên đây, mẹ ơi,” Kate đặt cậu nhóc xuống sàn nhà, cậu nắm lấy tay Molly. Cậu yêu mến dì Molly, người đã làm việc cho Kate từ khi Danny vừa sinh ra, và người phụ nữ trung niên gốc Ai len này bị cậu nhóc làm cho mê mẩn đến mọi người.

“Không được tán tỉnh Caperton đâu đấy nhé,” Kate đùa, ngắm cậu nhóc nhào đến người giữ trẻ tận tâm.

“Billy Wyatt đang đợi ngoài khu vực lễ tân,” thư ký của Evan thông báo khi anh ta đi ngang qua bàn cô, mang theo cặp tập và tờ báo cuộn tròn. “Cậu ta ở đó từ lúc 10 giờ, và vẫn cứ khẳng khẳng đòi gặp ông.”

“Mang cho tôi một cốc nước lọc, mang cho ai đó một lon Dr Pepper, và sau đó mời nó vào.” Evan nói ngắn gọn. Trong văn phòng, anh ta ném tờ báo lên bàn và lôi xấp tài liệu mà anh đã phải chuẩn bị cả đêm qua từ chiếc cặp tập ra.

Thư ký mang đến một cốc nước lọc, còn anh ta ngồi xuống ghế phía sau bàn làm việc, cầm tờ Tribune lên và đọc lại lần nữa bài báo mới nhất về một thành công nữa của Kate. Cô giống như một cái dằm dưới chân mà anh ta không làm sao thoát khỏi. Mọi người đều biết họ đã đánh cược với nhau, và mỗi khi họ bắt đầu lãng quên đi thì Kate lại nổi lên như một ngôi sao trong những tờ báo địa phương hay tạp chí chết dầm kia.

Theo một bài báo trước đó, vị luật sư bang và ngài thị trưởng là hai khách quen của cô. Hàng tuần liền sau bài báo đó được đăng, Evan không tài nào chường mặt ra trước tòa án hay bất cứ nơi nào mà đám luật sư thường tụ tập mà không bị giấu cợt vì đã thất bại trong việc nhận ra lợi thế chính trị khi kết hôn với cô.

Bài báo hôm nay lại say sưa kể về cô ta y như những bài đăng trước, nhưng có thêm cả một bức ảnh màu khổ lớn chụp thẳng con hoang của Wyatt cùng cô ta ngồi trong khu vực bếp nhà hàng Donovan. Đây là lần thứ hai anh ta nhìn thấy bức ảnh, lần thứ hai nó đập thẳng vào mặt anh ta. Thằng lỏi con nhìn giống bố nó đến lạ kỳ, và lại càng làm anh ta tức sôi máu.

“Chào chú Evan. Cảm ơn đã dành thời gian cho tôi.”

Ghê tởm úp tờ báo xuống, Evan đứng lên bắt lấy tay Billy. Ở tuổi 17, Billy là một thằng nhóc ra dáng, vóc dáng hơi bè ra, giống như bố nó, nhưng tiếp xúc thì không dễ chịu chút nào.

Các bác sĩ điều trị tâm thần và cả tòa án đều đồng thuận – với một sự trợ giúp nho nhỏ từ đám luật sư biện hộ ưu tú mà công ty luật của Evan đã lựa chọn ra – rằng chính loại thuốc ADHD là nguyên nhân gây nên tình trạng rối loạn tâm lý của Billy vào ngày nó bắn bố mình. Điều đó không cần trí óc tưởng tượng nhiều cho lắm, vì chứng cứ rõ ràng rành rành cho rằng loại dược phẩm đó có thể gây dẫn đến các chứng rối loạn thần kinh ở một số người. Một năm nhốt mình trong bệnh viện tâm thần, cộng thêm quá trình điều trị liên tục trong suốt thời gian thử thách 3 năm, được cho là hỗ trợ nó giải quyết các rối loạn và học cách kiểm soát những cơn bốc đồng.

“Cô bạn gái mới của cậu thế nào?” Evan cất tiếng hỏi, vật lộn để nhớ được cái tên mà Billy đã phun ra vào lần gặp gỡ cuối cùng.

“Rebecca ồ.”

“Cậu đã gặp con bé ở đâu vậy?”

“Trong buổi liệu pháp điều trị nhóm. Có lẽ chú biết bố mẹ cô ấy – nhà Crowells?”

Evan chẳng hề quen biết gì họ, vì thế anh ta lắc đầu và kết thúc cuộc trò chuyện nhỏ. “Tôi làm được gì cho cậu đây?” Evan hỏi, nhưng trong đầu anh ta thừa biết lý do tại sao Willy lại có mặt ở đây. Cecil vừa mới chết không lâu, ông ta để lại một phần ba số tài sản của mình cho từ thiện, và một phần ba cho Billy, toàn bộ số tiền đó đều được ủy thác cho đến khi nó tròn 30 tuổi, với điều khoản rằng nếu như nó phạm phải bất kỳ tội ác nào trong khoảng thời gian đó, nó sẽ bị mất hết. Một phần ba tài sản còn lại được trao cho Mitchell Wyatt, người đã trực tiếp chỉ đạo cho những người thực thi di chúc sử dụng toàn bộ phần thừa kế này để thành lập Quỹ tài trợ cho các Nạn nhân bị Bạo hành mang tên Quỹ William Wyatt.

“Tôi muốn thuê chú bác bỏ di chúc của ông nội Cecil. Mitchell chuẩn bị cho hoạt động cái quỹ tài trợ khôn khiếp đó với tiền của tôi, và tôi muốn chú ngăn hãm lại trước khi quá muộn. Bố tôi đã chết, ông nội, ông cố tôi cũng chết hết rồi, và mọi thứ được cho là thuộc về tôi. Nếu bố tôi không đưa Mitchell vào làm thành viên của gia đình, Ông nội sẽ chẳng cho hãn tiền, và tôi sẽ trở nên giàu có. Thay vào đó, tôi lại phải đợi cho đến tận ba mươi tuổi mới nhận được một góc thứ mà đáng ra tôi phải có, và tôi sẽ không làm thế đâu. Tôi sẽ thoát khỏi thời gian thử thách trong một năm rưỡi nữa, và tôi muốn tiền của tôi, và muốn sống cuộc đời riêng của tôi!”

“Billy, chúng ta đã tranh luận vấn đề này rồi. Như tôi đã nói với cậu, di chúc của Cecil đã được thảo bởi công ty luật có tiếng nhất Chicago. Tôi đã xem qua nó, và không cách nào cậu lấy lại tiền từ Mitchell đâu. Tôi biết chuyện này không công bằng, nhưng cậu sẽ phải cố mà sống cùng nó...”

“Chú không hiểu! Tôi ghét thằng khốn đó. Tôi ghét hãn nhiều đến mức không tài nào chịu đựng nổi.”

“Tin tôi đi, tôi biết cậu cảm thấy thế nào.”

Billy nhìn vẻ khinh miệt, vì thế Evan với tay cầm tờ nhật báo Tribune và giơ ra trước mặt cậu ta. “Cậu nhìn thấy tấm ảnh này không? Đó là bạn gái tôi. Mitchell Wyatt đã làm cô ta mang thai. Hãy nhìn thằng nhóc này đi – nó chính là con trai của hãn.”

Billy sẫm soi cậu nhóc trong tấm ảnh, và rồi cái giọng ớn lạnh của nó cất lên. “Thế là — việc này biến thành gì nhỉ — cháu trai của tôi ư?”

43. Chương 43

Công viên gần nhà hàng Donovan nhất cách đó một dãy nhà, với những con đường mòn chạy qua dưới những hàng cây dẫn tới 4 trục đường chính. Quá xa cho để Danny có thể tự mình đi bộ, nhưng cậu nhóc lúc nào cũng khăng khăng đòi thử và kết thúc bằng việc đi bộ bên cạnh chiếc xe đẩy một nửa quãng đường và nửa còn lại thì ngồi gọn gàng trong đó. “Nhìn xem đi thấy ai này,” Molly nói với cậu khi họ gần tới công viên. “Có Reba bạn của chúng ta, với một quả bóng bay. Không biết trái bóng dành cho ai nhỉ?”

“Cho cháu!” cậu hào hứng gào to, hai tay vỗ vào nhau trong chiếc xe đẩy. Cậu rướn người thoát ra ngay khi họ tới được chiếc ghế dài, và chạy thẳng đến chỗ Reba, người đang ngồi đó đọc một cuốn sách. Cô đã nói với Molly cách đây hai tuần, khi lần đầu tiên đến công viên chơi, rằng cô mới 18 tuổi và dành chút thời gian nghỉ ngơi trước khi nhập trường đại học.

“Chào Danny,” Reba nói, giả vờ lơ đi quả bóng đỏ đang lơ lửng buộc vào sợi dây trên tay cô.

“Của cháu hả?” Danny hỏi, chỉ vào quả bóng. “Đi mà?” cậu nài nỉ thêm với một điệu cười toe toét chưa từng thất bại trong việc lấy được nụ cười đáp trả - và thường là cũng kèm theo bất cứ thứ gì cậu muốn.

Mỉm cười, Reba đứng lên, tay vẫn giữ trái bóng, và nháy mắt với Molly. “Đi theo trái bóng nào, Danny, cô sẽ cho cháu một bất ngờ.”

“Một con rùa!” Danny hăm hở đoán, theo cô đến lối đường mòn, với Molly một tay dắt cậu còn tay kia đẩy chiếc xe.

“Theo trái bóng nào,” Reba ngoảnh lại khi cô bắt đầu bước xuống con đường.

“Trái bóng cùng màu với áo phong của cháu đấy,” Molly bảo Danny. “Nó màu gì nhỉ?”

“Màu đỏ!” Danny hân hoan đáp lại.

Một âm thanh lạo xạo phát ra từ bụi cây phía trái cô khiến Molly quay đầu lại nhìn, nhưng tất cả những gì bà thấy là hình ảnh chiếc gậy bóng chày nháng lên trước khi nó vụt thẳng vào đầu bà. Bà không hề thấy được chiếc gậy lần nữa lại vung lên cho cú đập thứ hai hay nghe được tiếng Reba hét lên thất thanh. “Không, đừng, Billy! Đáng lẽ không ai bị thương chứ.” Bà cũng không nghe thấy được tiếng Danny khóc òa lên và gọi to, “Dì Molly, Molly!” Bà cũng không cảm nhận được một tờ giấy nhét nơi ngực áo.

Trong công viên gần khu vực xích đu, hai bà mẹ ngược lên nhìn và trông thấy một quả bóng bay đỏ rực lơ lửng vương giữa những tán cây. Họ không nghĩ ngợi gì cho đến tận năm mươi phút đồng hồ sau, khi một người phụ nữ bước loạng choạng từ con đường mòn với cái đầu bết máu.

Cách đó một tòa nhà, phía bên kia công viên, một ông lão đang ngồi trên chiếc ghế dài tung những hạt lạc cho một con sóc. Một cặp đôi nam nữ trẻ tuổi hiện ra từ công viên, đang đẩy chiếc xe đẩy màu xanh đậm cùng với một chú nhóc tí đang cố trèo ra. Người mẹ trẻ cười to và lấy tay nhấn chú nhóc ngồi xuống. Ông lão không nghĩ ngợi gì cho đến tận hai mươi phút đồng hồ sau, khi một loạt xe cảnh sát hú còi ầm ầm và đèn hiệu xanh đỏ nhá lên, soi chiếu khắp công viên.

Trên tầng thứ 15 tòa nhà Trung tâm Richard J. Daley, Gray Elliot đang ngồi trong văn phòng anh ta, ăn bữa trưa ngay tại bàn và thảo ý chính cho bài diễn văn dự định nói trước Ủy ban Phòng Chống Tội phạm bang Illinois vào tuần tới. Với chiếc sandwich trên tay, tay kia với lấy điện thoại và trả lời cuộc gọi đến từ cảnh sát trưởng Russell Harvey.

“Gray,” ngài cảnh sát trưởng lên tiếng, “Tôi mới nhận cuộc gọi từ trung úy thuộc địa bàn khu thương mại biết tôi và anh thỉnh thoảng hay ăn tối ở nhà hàng Donovan. Con trai cậu Kate Donovan đã bị bắt cóc ở công viên gần nhà hàng một giờ trước. Tôi nghĩ cậu sẽ muốn biết.”

Gary ném chiếc sandwich lên mặt bàn và đứng phắt dậy. “Ai phụ trách vụ này?”

“Một cặp thám tử khá giỏi. Họ đang trên đường đến chỗ Kate ngay bây giờ.”

“Ông có thể chỉ định MacNeil và Childress thay thế họ được không? Họ đã là cộng sự nhiều năm rồi, và từ những điều tôi nghe được, họ đã giành được những giải thưởng xuất sắc nhất về bắt giữ tội phạm trong cục.”

“Tôi đã làm rồi. Anh có đến nhà hàng gặp Kate không? Nếu không, tôi nghĩ tôi sẽ ghé đến đó và đảm bảo sẽ hỗ trợ cô ấy không điều kiện.”

“Tôi đang tới đây.” Gray nói, tay đã xỏ vào áo khoác. “Tôi sẽ gửi cô ấy lời nhắn của ông.”

44. Chương 44

“Cô Donovan, tôi là Thám tử Macneil và đây là Thám tử Childress.”

Ngồi sau bàn làm việc trước đây thuộc về bố cô, Kate ngẩng lên thoáng nhìn vào hai khuôn mặt hết sức nghiêm nghị của các thám tử và một nỗi sợ hãi chợt trỗi dậy, không giống bất cứ cảm giác gì mà cô từng

trải qua trước đó, chậm chậm lan xuống tới tận chân cô. “Danny?” cô thốt lên, vô thức gọi tên lý do khủng khiếp nhất cho cuộc viếng thăm của hai người. “Danny đâu rồi? Chuyện gì đã xảy ra? Molly đâu?”

“Danny đã bị bắt cóc trong công viên cách đây một giờ...”

“Ôi chúa ơi. Không. Làm ơn!” Cô khóc òa lên. “Không phải Danny. Làm ơn đừng là Danny!”

Phía bên kia sảnh, Marjorie lao ra khỏi ghế trước tiếng khóc đau đớn của Kate, và bà đâm bổ vào Drew Garrett, người đã chạy học tốc xuống nhà từ một hướng khác.

“Molly đâu rồi?” Kate hỏi với tông giọng vút cao cuồng loạn. “Bà ấy có ở với Danny không? Nó sẽ không sợ nếu ...”

“Bà Miles bị những kẻ bắt cóc đánh bất tỉnh trong công viên,” Thám tử MacNeil lên tiếng. “nhưng bà ấy đã tỉnh lại và cố gắng thu hút sự chú ý và trợ giúp từ những người khác. Bà ấy được xe cứu thương chuyển tới Bệnh viện đa khoa Parkston để kiểm tra phần tổn thương ở não. Tuy nhiên, bà ấy có thể mô tả khá chi tiết người phụ nữ trẻ mà chúng tôi nghĩ là một phần của vụ bắt cóc này.”

Trong tâm trí cô, Kate đang gào thét vì nỗi sợ hãi đau đớn, nhưng tất cả những gì cô có thể làm là đứng ì ra đó với hai đầu gối va vào nhau và một cơ thể run rẩy quá mức đến nỗi cô phải vòng cả hai tay ôm lấy người, cố giữ thân hình đứng yên. Thám tử MacNeil tiếp tục giọng nói bình tĩnh, quả quyết của mình. “Chúng tôi có cơ hội đưa Danny trở lại an toàn, nhưng chúng tôi cần tiến hành thật nhanh, và cần đến sự trợ giúp của cô.”

Kate gạt mạnh đầu, hai hàm răng của cô đánh vào nhau lập cập. Cô hỏi, “Các ông cần gì?”

“Chúng tôi sẽ phát lệnh báo động ngay tức thì. Vì thế, chúng tôi cần một tấm hình gần đây nhất của Danny, mô tả quần áo, độ tuổi, cân nặng và cả chiều cao nữa.”

Kate cầm lên bức ảnh lồng trong khung của Danny từ trên bàn cô, chuẩn bị đưa nó cho Thám tử MacNeil, sau đó lại giật về, áp chặt lên trái tim mình và vòng hai cánh tay ôm lấy nó. “Con tôi,” giọng cô thì thầm vỡ vụn. “Con tôi!”

“Tôi sẽ lấy một bức ảnh trên lầu.” Marjorie tình nguyện, bà đã dậm bước đi.

“Hãy cố giữ bình tĩnh trong vài phút tiếp theo để chúng tôi phát lệnh báo động.” MacNeil lên tiếng, “Chúng tôi cần thông tin chiều cao và cân nặng của Danny.”

Kate dồn hết can đảm của mình để thực hiện yêu cầu của anh và quay lại máy tính để tìm số điện thoại vị bác sĩ nhi của Danny trên sổ liên lạc điện tử. “Danny mới đến chỗ bác sĩ của nó kiểm tra.” Cô lập bập. “Ông ấy sẽ biết rõ chiều cao và cân nặng của Danny.”

“Cậu bé đang mặc gì?” Thám tử Childress hỏi từ phía sau cô, cuốn sổ ghi chép và chiếc bút chì của ông đã sẵn sàng.

Kate liếc qua vai mình. Kate để ý thấy Childress già hơn MacNeil, và không giỏi lắm trong việc giả đồ như mọi chuyện đều sẽ thuận lợi. “Danny mặc một chiếc áo phông màu đỏ và áo khoác vải bông chéo...” Một hình dung Danny cười rạng rỡ với cô trong bộ quần áo chỉ mới một lúc trước đã đập tan tàn骸 cái barie mong manh của tinh thần tự chủ còn sót lại, và cô bắt đầu òa lên nước mắt trong lúc cố tìm ra số vị bác sĩ kia. “Tôi không thể...”

“Tôi sẽ tìm giùm cô, Kate.” Drew thốt lên, chen qua hai thám tử và vòng qua bàn. Tôi sẽ tìm cái tên gì đây?”

Khi Kate đọc ra, anh ta tìm được dãy số, nhấn số giùm cô và giải thích ngắn gọn tình hình cho nhân viên lễ tân. Hai phút sau đó, anh đập máy và đưa cho các thám tử thông tin.

Di động của MacNeil đổ chuông, và Gray Elliot sải bước qua các thám tử trong lúc Childress còn đang mãi ghi chép các dữ liệu Drew vừa đưa.

“Kate, bình tĩnh nào,” Gray nói, vòng tay ôm lấy đôi vai run rẩy của cô. “Mọi việc sẽ ổn thôi. Cô có những thám tử giỏi nhất Hạt County này nhận nhiệm vụ, và lực lượng đặc nhiệm đã sẵn sàng rồi. Có nơi nào khác chúng ta ngồi được không?”

“Trên lầu,” Kate trả lời, và dẫn đường lên cầu thang vào khu phòng khách rộng rãi nơi Danny và Molly cùng cô chơi đùa và xem ti vi bất kể khi nào Kate lên đây trong suốt khoảng thời gian làm việc.

MacNeil dừng lại ở cửa ra vào, vẫn đang trao đổi qua điện thoại. Khi anh ta cắt máy, ánh mắt hướng về Gray và nói với giọng như nhẹ nhõm. “Có một mảnh giấy đòi tiền chuộc. Các hộ lý đã tìm thấy nó nhét vào áo của Molly Miles. Những kẻ bắt cóc cho biết chúng sẽ liên lạc vào lúc 8 giờ tối nay với lời chỉ dẫn.”

Kate ngồi bệt xuống ghế sofa, mặc cho cuộc hội thoại cuốn đi xung quanh cô, lơ mơ nhận thức được sự việc đã lan xuống dưới lầu và cửa ra vào đang đầy tràn những khuôn mặt lo lắng chen chúc nhau.

“Tuyệt vời,” Gray thốt lên.

“Tuyệt?” Kate tê liệt lặp lại, nhưng tràn đầy hy vọng, vật lộn để hiểu ra.

“Vụ bắt cóc đòi tiền chuộc có kết quả tốt hơn nhiều những dạng lạm dụng trẻ em khác.” Gray bảo cô, và quay mắt phía MacNeil. “Có gì đáng kể về mảnh giấy đòi tiền chuộc không?”

“Không có gì rõ ràng, nhưng tôi đã gửi một cảnh sát đến đó tìm hiểu và nhanh chóng chuyển về tòa. Những gì tôi biết được thời điểm này là nó được in ra từ một máy tính trên tờ giấy trắng tinh.” Anh liếc sang Childress, “Khẩn trương phát lệnh báo động. ” Còn với Marjorie, anh ra lệnh, “Hãy đưa bức ảnh cho Thám tử Childress.”

Marjorie bàn giao lại, chà hai lòng bàn tay vào mặt váy, và xoay gót chân thẳng tiến về phía bếp ăn. “Tôi sẽ pha cà phê cho mọi người.”

“Ý kiến hay,” Gray nói, sau đó liếc mắt trao đổi với MacNeil, người đi theo và ngăn bà lại ở gần lối đi vào bếp.

Ngồi trên ghế sofa, Kate quan sát Marjorie gật đầu đáp trả điều MacNeil vừa nói, sau đó bà hỏi anh ta, câu trả lời của anh khiến bà phải đưa tay lên che miệng như thể sắp òa lên khóc. “Chuyện gì vậy?” Kate hét lên, nhồm người trên ghế khi Marjorie chạy về phòng ngủ của Danny.

Gray đặt tay lên cánh tay cô và giữ cô lại. “Chúng tôi cần lấy mẫu AND của Danny từ lược hoặc bàn chải đánh răng của cậu bé.”

“Tại sao?” Kate thắc mắc, không hiểu được rõ ràng như Marjorie.

“Sau khi lệnh báo động phát ra, chúng tôi sẽ nhận các cuộc gọi từ khắp cả nước ề những đứa trẻ có miêu tả giống Danny. Chúng ta có thể tránh những báo động giả nếu như biết được mẫu DNA của Danny để gửi cho các nhà chức trách địa phương nhận dạng.”

Trong thâm tâm, Kate biết một lý do khác nữa, ngoài lý do cảnh sát muốn một mẫu DNA của Danny để so sánh với những đứa trẻ khỏe mạnh được tìm ra và loại trừ đi, nhưng trí óc cô từ chối theo lối mòn khiếp đảm này. Câu nói tiếp sau đó của Gray kéo cô ra khỏi nỗi mơ hồ.

“Số tiền chuộc mà bọn bắt cóc đòi là 10 triệu đô la, có sẵn vào lúc 9 giờ tối nay.”

Há hốc miệng nhìn anh về không thể nào tin nổi, Kate thều thào, “Mười triệu đô la? Nhưng tôi không có nổi số tiền lớn thế. Tôi có thể thu xếp 2 triệu nếu như họ cho tôi thêm chút thời gian để thu xếp các khoản vay mượn và....”

“Bọn bắt cóc sẽ không cho cô thời gian đâu.”

Cơn buồn nôn dâng lên trong cổ họng Kate, cô đứng dậy nhào vào phòng tắm.

Gray quan sát cô trở lại ghế sofa vài phút sau đó, khuôn mặt cô trắng bệnh như màu phấn, đôi tay ôm quanh bụng. Đứng ở giữa căn phòng, cô dừng lại và nhìn quanh quất. “Tôi vẫn mong Danny lao ra từ bếp hoặc là từ phòng ngủ của nó,” cô thì thầm, nhìn lên Gray, đôi mắt xanh của cô mọng nước. “Tôi muốn con tôi. Tôi muốn nhìn thấy nụ cười của nó. Anh phải h... hứa sẽ đưa nó trở về. Làm ơn, hứa với tôi đi.”

“Hãy nói đến khoản tiền chuộc...”

“Tôi không có!” cô khóc òa lên. “Anh không nghe tôi nói gì sao? Tôi không thể thu xếp 10 triệu đô. Hai triệu cũng còn không chắc nữa, nhưng tôi sẽ cố.” Bỗng nhiên cô trở nên vội vã đến cuồng loạn, hấp tấp lao đến bàn điện thoại. “Tôi sẽ gọi cho ngân hàng...”

“Không, cô sẽ không,” Gray cộc lốc. “Cô sẽ gọi cho bố của Danny.”

Cô nhăn trán như thể không biết anh đang nói về việc gì.

“Cô có chắc Mitchell Wyatt là bố của Danny không?”

“Tôi có chắc không ư...” Miệng cô há to, rồi cô nhìn trừng trừng vào anh qua làn nước mắt. “Dĩ nhiên là tôi chắc.”

“Thế thì hãy gọi cho anh ta đi,”

Kate cảm giác như trái tim mình đang vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ và trí óc cô đang long ra. “Anh có mấy may nghĩ rằng nếu tôi biết cách liên lạc với anh ấy... và nếu anh ấy thực sự nhận cuộc gọi của tôi... thì anh ấy sẽ tin lời tôi hay đến đây với khoản tiền chuộc không?”

”Cô còn lựa chọn nào khác không?”

“Đó không phải là lựa chọn. Thậm chí còn không có khả năng thành công nữa.”

“Tôi nhắc lại, cô còn hy vọng nào khác trong việc thu xếp đủ số tiền chuộc không?”

Kate nhìn trừng trừng anh, hoàn toàn đông cứng người vì sợ hãi, đau đớn và bơ vơ. Một cách chậm chạp, nhận thức bắt đầu thẩm thấu vào cô rằng cô có thể hành động ngay bây giờ và bất cứ hành động nào – mặc cho vô ích hay không – đều là phương thức để hỗ trợ cho sự an toàn của Danny. Trong khoảng vài giây, ý thức trong cô bắt đầu chuyển sang quyết tâm, và cô tự ném mình vào một hành động tuyệt vọng. Nhanh chóng vòng qua ghế sofa, cô nhấc điện thoại, sau đó ngấp ngừng nhìn sang Gray. “Tôi không biết làm thế nào để liên lạc với anh ấy. Anh có biết không?”

“Tôi có nhiều địa chỉ và số điện thoại khác nhau của anh ta, nhưng phải mất vài giờ để lần được chỗ ở hiện thời. Anh ấy có nhiều bạn bè thân ở Chicago này – Matt Farrell và Meredith Bancroft. Matt Farrell điều hành Intercorp. Anh ta có thể dẫn chúng ta đi đúng hướng.”

Kate cắn môi khi cô dò số của Intercorp. NGã người về phía trước, cô ghi nhanh dãy số vào một tờ ghi chú, sau đó đưa ống nghe cho Gray. “Tôi sẽ nói chuyện với anh ta, nhưng anh cần yêu cầu anh ta nhận cuộc gọi của tôi trước.”

Anh gật đầu, quay số và ném cho cô một cái nhìn dò hỏi.

“Lần cuối gặp Mitchell,” Kate giải thích cho thắc mắc không thành lời của anh, “Meredith đã ở bên cạnh và cô ấy đã nghe hết những điều mà anh ấy buộc tội tôi. Khi bước đi, cô ấy nhìn tôi như thể tôi không hề tồn tại vậy. Tin tôi đi, cô ấy đã kể cho chồng nghe toàn bộ câu chuyện, và Matt Farrell sẽ không muốn dành cho tôi bất kỳ thời gian nào trong ngày đâu.”

“Tôi sẽ bảo anh ta nhận cuộc gọi của cô. Còn một điều nữa,” anh nói thêm sau khi yêu cầu trực tổng đài của Intercorp nổi máy vào văn phòng Matt Farrell. “Wyatt sẽ muốn bằng chứng Danny là con mình trước khi xuất ra mười triệu đô la. Tôi có mẫu DNA của Wyatt lưu trong hồ sơ, và chúng ta sẽ có DNA của Danny trong vài tiếng đồng hồ nữa. Nếu cô đảm bảo với tôi rằng Danny không thể là con của người khác, tôi sẽ cho xác minh 2 mẫu DNA ngay bây giờ, trong cuộc gọi này. Nếu xác minh là cô sai, tôi sẽ rút lại lời tuyên bố trước khi Wyatt chuyển tiền và nói với anh ta đây chỉ là một hiểu lầm.”

“KHông có hiểu lầm nào hết!”

Anh gật đầu, sau đó nói vào ống nghe, “Tôi là Gray Elliot,” anh bảo với thư ký của Matt Farrell, “Matt có ở đó không? Đây là trường hợp khẩn cấp.”

Kate vô thức hít một hơi dài trong khoảng khắc ngắn ngủi trôi qua, và cô nghĩ đến Danny đang ở đâu đó ngoài kia với những kẻ xa lạ.

“Matt.” Gray bắt thần cất tiếng. “Tôi đang ở cùng Kate Donovan. Cậu con trai của cô ấy bị bắt cóc sáng nay. Anh sẽ nghe thấy lệnh báo động bất kể lúc nào nếu như anh mở đài hoặc ti vi lên. Kate cần nói chuyện với anh.”

Cuối cùng, người đàn ông câm lặng ở đầu dây bên kia cũng lên tiếng. “Tôi sẽ gọi cho anh ấy,” và “sẽ chuyển lại lời nhắn của cô.”

“Cám ơn anh,” Kate yếu ớt nói. Cô sắp bỏ máy ra khỏi tai thì nghe thấy anh nói thêm. “Tôi rất lấy làm tiếc về con trai cô.”

Câu nói ấy đập thẳng vào Kate khiến cho sự cầu xin chuyển thành cơn giận. “Danny không chỉ là con trai tôi, nó còn là con trai của Mitchell nữa.”

“Tôi sẽ nhắc Mitchell về điều đó,” anh ta cất lời trước sự sững sờ của cô.

45. Chương 45

“Thưa ông Farrell, Ngài Wyatt hiện đang ở văn phòng. Xin đợi cho một lát.” Trợ lý của Mitchell tại New York, Sophie Putman, đang làm nhiệm vụ dẫn người thư ký mới tuyển có tên là Claire đi tham quan một vòng. Cô dừng lại để nói máy cho Matt Farrell. “Ngài Wyatt, Ông Farrell đang ở đâu đây.” Cô báo cho Mitchell biết.

“Cám ơn cô, Sophie,” anh đáp lại.

Nhiệm vụ hoàn thành, Sophie hướng sự chú ý của mình tới Claire, nhưng trước khi kịp làm việc đó, mắt Claire còn đang liếc về phía cánh cửa khéo hở của Mitchell và lên tiếng, “Mất bao lâu trước khi cô có thể thôi không để ý đến việc ông ấy đẹp trai đến khó tin như thế?”

Cô thư ký mới có những phẩm chất không chèn vào đâu được, và vì khu làm việc của họ chỉ giới hạn ở một khoảng không gian nhỏ trong lúc tất cả mọi người đều ngồi rất sát nhau, Sophie không nghĩ rằng đó là một câu hỏi hoàn toàn có tính chất riêng tư. “Khi cô nhận ra ông ấy không bao giờ tán tỉnh đám nhân viên của mình – từ trước tới nay – thì cô sẽ thoải mái và quên đi vẻ ngoài của ông ấy. Trong vòng hai hoặc ba năm gì đó thôi,” cô đùa.

“Ông ấy có nhiều bạn gái không?”

Chính bởi Claire sắp sửa tham gia vào các lãnh vực khác liên quan đến đời tư của anh, tỉ như việc thu xếp các vé đi xem kịch, sắp đặt lịch ăn tối, và trông coi căn hộ penhouse của anh ở khu Upper East Side, Sophie cảm thấy câu hỏi đó cũng được coi là hợp lý. “Quý cô Kira Dunhill,” Sophie đáp lời với một cử chỉ đầy vẻ hãnh diện khi cô nêu tên nữ diễn viên nổi tiếng Hollywood người đang đóng vai chính cùng với Leigh Valente trong một vở kịch mới dự kiến sẽ trình chiếu tối nay ở nhà hát Broadway. “Cô ấy có đôi chút kiêu kì, nhưng lại quá lộng lẫy và cực kì tài năng, ai trách cô ấy được đây?”

“Thế còn Ngài Wyatt? Tôi hình dung ông ấy nhiều khi cũng hơi ngạo mạn và bất thường?”

“Cô nhầm rồi. Ông ấy sẽ đòi hỏi ở cô sự xuất sắc nhất, và đáp lại, ông ấy sẽ đối xử với cô với sự tôn trọng. Ông ấy sẽ không quên ngày sinh nhật của cô hoặc cư xử kẻ cả hoặc bắt cô đi mua quà tặng cho bạn gái ông ấy đâu. Ông ấy cũng là một người điềm đạm có tiếng đấy. Thậm chí còn không chửi thề nữa cơ,” cô thêm vào, đầu nghiêng về phía phòng làm việc của Mitchell đến nỗi anh có thể chính thức hoan nghênh Claire với tư cách thành viên mới trong đội ngũ nhân viên làm việc ở chi nhánh New York.

Mitchell chẳng thềm nói lời tạm biệt xã giao với Matt Farrell trước khi anh dập ống nghe điện thoại xuống cái sầm. “Đồ chó đẻ!” anh bật chữ thề bằng tiếng Anh, sau đó bằng tiếng Pháp. Nhắc cái bàn tay bằng

pha lê Steuben mà Stavros đã đặt riêng làm quà tặng cho anh, Mitchell siết chặt với một lực có thể làm nó vỡ vụn, như thể nó chỉ được làm bằng đá đơn thuần vậy. Anh quá tức giận đến nỗi tâm trí muốn chối bay đi điều anh vừa nghe thấy, và anh buộc phải nhắc đi nhắc lại với bản thân mình, cho dù cứ mỗi lần việc đó lại càng làm anh giận dữ hơn...

Kate Donovan có một đứa con gần hai tuổi vừa bị bắt cóc, và anh lại là cha đứa bé đó nữa chứ!

Không nghi ngờ gì quan hệ huyết thống này vì bằng chứng DNA nằm sờ sờ ngay trong văn phòng của Gray Elliot!

Cô không hề có lễ nghi phép tắc hay chút nhã nhặn lịch sự nào, để cho anh biết rằng anh có một đứa con trai!

Cô đang nuôi đứa con của anh hệt như anh đã tự mình trưởng thành – mà không hề biết cha mình là ai!

Nơi nào đó ở Chicago, một cậu bé – con anh – đang lâm vào vòng nguy hiểm!

Cơn giận dữ dâng lên vượt quá mọi giới hạn, anh nhìn vào vật thể đẹp đẽ làm bằng thủy tinh trong bàn tay mình, và trong cơn thịnh nộ chưa từng có, anh quăng mạnh nó ngang qua phòng đúng lúc Sophie vừa mở hé cửa. Claire theo bản năng giơ tay lên che lấy đầu, nhưng Sophie thì đứng đông cứng lại vì kinh ngạc khi cái vật nặng 10 pound ấy bay vọt qua cô, đập mạnh vào tường, rơi xuống sàn nhà lát đá và vỡ vụn.

“Có chuyện gì không ổn sao, Ngài Wyatt?” Sophie hỏi khi Mitchell đứng bật lên khỏi ghế, sải bước qua chiếc bàn và tiến về phía cô.

“Tôi trông có giống thứ gì ổn sao?” Mitchell hỏi lại, và bắt đầu đưa ra những lời chỉ đạo. “Tôi sẽ đi Chicago. Hãy gọi cho Callie và bảo anh ta đón tôi ngay dưới nhà, và bảo luôn anh ta sẽ đi Chicago cùng với tôi. Hãy tìm tổ lái và bảo họ chuẩn bị sẵn sàng cất cánh trong vòng một tiếng đồng hồ nữa. Hãy gọi Pearson và Levinson ở Chicago và bảo họ đợi cuộc gọi của tôi trong vòng 15 phút nữa.

“Thưa ngài, máy bay hiện còn đang bảo dưỡng. Nó không thể cất cánh cho đến sáng sớm ngày mai.”

“Vậy hãy đặt 2 vé bay thẳng đến Chicago cho tôi.”

“Nếu lỡ tôi không đặt được khoảng hạn nhất?”

“Hãy đặt bất cứ gì mà cô có thể,” Mitchell nói khi anh tiến thẳng ra phía cửa chính.

“Anh có hẹn ăn tối ngay sau vở kịch trình chiếu tối nay với Kira Dunhill, Leigh và Micheal Valente, cùng Zack và Julie Benedict.” Sophie nói với đằng sau anh.

“Gọi cho họ, bảo có việc khẩn cấp và tôi không thể tới được.”

“Ngài Wyatt?”

Mitchell sốt ruột ngoảnh lại.

“Đây là tối mở màn của cô Dunhill ở nhà hát kịch Broadway.”

“Cám ơn đã nhắc nhở tôi. Hãy gửi thật nhiều hoa cho cô ấy.”

“Hoa? Vì đã lỡ buổi tối mở màn của cô ấy sao?”

“Cô đúng. Có thể là một chuỗi hạt vậy. Hãy chọn lấy một cái và gửi qua cho cô ấy.” Anh vừa nói vừa xô cửa.

“Thưa ngài?” Sophie gọi, vươn cổ ra vì anh đã mất hút ở ngoài hành lang. “Tôi nên mua mức giá nào đây?”

Không có câu trả lời. Anh đã đi.

46. Chương 46

Kate chậm chạp bước tới bước lui trong phòng khách, mắt dõi theo chiếc đồng hồ treo trên tường cứ tích tắc từng giây từng phút mà không hề có cuộc gọi nào từ Mitchell. Chiếc kim dài đã chạy hết 75 vòng; một giờ 15 phút đã trôi qua không hề mảy may động tĩnh gì từ người đàn ông vô tâm một thời cô đã từng yêu.

Chú cô, Cha Donovan, đã vội vã tới ngay khi Marjorie điện tới cho ông, và giờ ông đang ngồi vô vọng trên chiếc ghế sofa gần đó chờ chuông điện thoại. Đầu ông gục xuống, hai bàn tay siết chặt đặt phía trước. Ông đang cầu nguyện rằng Mitchell sẽ gọi.

Gray Elliot đang ngồi trên chiếc ghế đầu ở quầy thu tiền phân cách khu vực bếp và phòng ăn. Anh là người bạn mới thân thiết nhất của Danny, sẽ làm mọi thứ để bảo đảm cậu bé an toàn trở về. Nếu như về mặt tối tăm của Gray là một biểu lộ dấu hiệu thì anh đang mơ tưởng đến việc lôi Mitchell ra khỏi bất cứ cái xó xỉnh nào mà hắn ta đang ở, trông vào cổ hắn tội vô nhân tính và cáo buộc án tù chung thân.

MacNeil đang đứng cạnh cửa sổ nhìn ra con đường phía trước nhà hàng, nơi những chiếc xe cảnh sát đậu thành hàng đèn nhấp nháy điên cuồng. Trên lề đường đầy chật phóng viên, dân thường và những kẻ hiếu kỳ đang chờ đợi mọi được thông tin nào đó. Kate không chắc điều MacNeil đang nghĩ, nhưng anh vẫn liên tục nhìn vào di động như thể mong đợi nó đổ chuông. Anh có lẽ đang chờ một nguồn tin mới, Kate nghĩ ngợi, một lời chỉ dẫn sẽ đưa hàng xe cảnh sát này hú còi chạy bay đến giải cứu cho Danny.

Holly đã rời Maui ngay giữa buổi hội nghị các bác sĩ thú y và đang trên đường quay lại Chicago. Lực lượng đặc nhiệm đã được thiết lập ở một trong những phòng ăn tầng dưới, và các cuộc gọi đến sau khi lệnh báo động phát ra sẽ được chuyển đến các line mới lắp đặt. Kate đã ra lệnh đóng cửa nhà hàng ngay khi biết tin Danny mất tích, nhưng hầu hết nhân viên đều ở lại, yên lặng cầu nguyện cho cậu bé mắt xanh với nụ cười rạng rỡ đã từ lâu chiếm được trái tim họ.

Childress đang quanh quẩn ở nơi nào đó ngoài kia, Kate biết, và cô cũng cho là ông đang ở tầng dưới làm việc cùng với lực lượng đặc nhiệm.

Di động của MacNeil phát ra một tiếng kêu đánh gọn, anh rất nhanh áp sát nó vào tai. Một lúc sau, anh quay lại hết nhìn Kate lại sang Gray. “Hai luật sư đang ở dưới lầu – David Levinson và William Pearson. Họ đại diện cho Mitchell Wyatt.”

Gray Elliot đột ngột đứng thẳng người khi thấy những cái tên, anh đáp lại. “Hãy nói cảnh sát trực cửa trước để họ vào và dẫn họ lên đây. Hy vọng họ không đến để đe dọa tố cáo Kate vì đã tự nhận Wyatt là cha của Danny.”

David Levinson thông báo lý do cho sự xuất hiện của họ khi ông sai bước vào phòng khách, mang theo chiếc cặp táp lớn đựng tài liệu y hệt cái mà Pearson mang. “Ngài Wyatt uỷ thác cho chúng tôi chuyển mười triệu đô-la theo bất cứ dạng giao dịch nào mà bạn bắt cóc yêu cầu,” ông nói.

Cánh tay của Kate rơi thông xuống hai bên, mắt nhìn chằm chằm chờ dẫn. Rồi cô mỉm cười. Rồi sau đó mắt cô nhòe đi vì vui sướng và nhẹ nhõm.

Joe O’Hara lái chiếc limosine của Matt Farrell vào sát nhà hàng nhất mà anh có thể, anh ngoái lại lên tiếng, “Anh có muốn tôi đợi ở ngoài không, Mitchell?” O’Hara đã ở cùng gia đình Farrel quá lâu đến nỗi anh trở thành một thành viên trong nhà, anh lái xe như một tên nguông, việc đó nhà Farrell lỡ đi, và anh cũng không tuân theo các nghi thức vật vãnh, tí như gọi tên Mitchell thay vì “Ngài Wyatt”, việc đó Mitchell cũng chẳng chấp nhặt gì.

“Không, cảm ơn,” Mitchell nói, chuyển ánh nhìn quét qua toàn bộ nhà hàng hạng nhất đã từng tiếp đón hầu hết những nhân vật tai to mắt lớn của thành phố và là nơi Kate đã một lần miêu tả như “một quán ăn nhỏ cho người Irish.” “Tôi sẽ đón taxi khi xong việc. Có lẽ tôi sẽ để Calli ở đây để trông nom mọi thứ.”

“Matt bảo nói với anh rằng họ rất mong các anh ở lại chỗ họ, muộn cũng không thành vấn đề.”

“Để chúng tôi xem đã,” Mitchell đáp lại, nghĩ đến một khách sạn có lẽ tốt hơn trong hoàn cảnh này. Sự xuất hiện của chiếc limô đã thu hút sự chú ý của vài phóng viên tụ tập trên vỉa hè trước nhà hàng, và Mitchell

cúi đầu xuống khi bước ra. Calli chộp lấy chiếc valy của anh lúc Mitchell với tay qua nó. “Đây là việc của tôi. Hơn nữa, sẽ tốt hơn nếu đám phóng viên nghĩ chiếc valy là của tôi.”

Hơn Mitchell hai tuổi và thấp hơn anh nửa feet, Giovanni Callioroso là một trong đám năm người con của Callioroso mà Mitchell nhằm lẫn lung tung thứ tự, cho đến tận lúc 5 tuổi và đột ngột bị gửi đến trường nội trú ở Pháp.

Lúc nhỏ, Calli thích võ thuật, nên đã quăng quật cả linh hồn và thể xác của mình để trở thành một đối thủ tầm cỡ thế giới. Năm năm trước, anh đã chán ngấy việc đó và gợi ý Mitchell thuê anh làm vệ sĩ kiêm lái xe. Với cá tính của Calli, anh muốn phải thật xuất sắc trong công việc mới của mình. Theo yêu cầu, Mitchell gửi anh đến khoá huấn luyện đặc biệt nơi những người tài xế cho những người giàu được dạy cách tấn công lại trên đường hoặc bị bắt cóc.

Calli nổi bật lên như một tài xế xuất sắc nhất ở đó, và anh dành hết sự cống hiến tận tụy và lòng trung thành của mình cho Mitchell. Anh sẽ luôn đi phía trước để bảo vệ, Mitchell biết. Tuy nhiên, lúc này, Calli không chắc chắn lòng trung thành của anh dành cho Mitchell có cần thiết bao gồm cả việc phải vào trong chiếc ô tô một lần nữa cùng Joe O’Hare ngồi sau tay lái hay không.

“Hắn ta học lái xe ở chỗ quái nào vậy?” anh cúi gằm hỏi khi họ băng qua đường.

“Vòng đua tử thần ,” Mitchell lơ đãng đáp lại. “Cứ cho là anh ta chưa bao giờ gặp tai nạn cả.”

“Không ư? Nay, suýt nữa thì tối nay hắn ta đã gây ra một vụ rồi đó. Chiếc Jeep đằng sau chúng ta gần như nghiêng về một bên khi cả hai bọn họ đều cố tránh đường.”

“Không nói tiếng Anh nữa,” Mitchell nói tiếng Ý khi họ bắt đầu tiến vào đám đông. “Họ có lẽ không muốn nói cho tôi biết gì đâu, nhưng họ sẽ thảo luận thoải mái với nhau trước mặt anh.”

Vài người trong đám đông cầm những cây nến được thắp sáng, dạ dày Mitchell thắt lại khi anh nhận ra rằng họ đang làm điều đó cho đứa con trai anh chưa bao giờ biết đến . . . và có lẽ không bao giờ còn cơ hội để thấy nó sống sót. Điều giả sử này càng làm anh giận Kate đến cực độ.

Từ vị trí gác của anh, MacNeil quan sát người đàn ông cao lớn bước ra khỏi chiếc xe limô cùng một người đàn ông khác băng qua đường. Trời mới mờ tối, nhưng đèn đường đã bật lên, và theo sự chỉ đạo của Gray Elliot, vì mẹ Danny đã vào trong phòng ngủ của cậu bé đợi cuộc gọi đến đòi tiền chuộc vào lúc 8 giờ. “Wyatt đang ở đây.”

Gray trao đổi ánh nhìn thoải mãn cùng Cha Donovan và lên tiếng, “Thông báo cho cảnh sát chỉ đường anh ta lên đây.”

Một trong số những cảnh sát được bố trí dưới mái hiên cửa trước đang nghe điện thoại. Anh ta chấm dứt cuộc gọi và tiến đến gần đám đông để Mitchell và Calli có thể đi qua.

Các phóng viên giơ cao máy ảnh lên chụp người mới, phòng khi họ trở thành những nhân vật quan trọng nhất trong vụ bắt cóc. Mitchell lơ đi và tiếp tục bước.

Với một cảm giác mơ hồ, anh bước vào một nhà hàng vắng vẻ và không hề giống những gì Kate từng miêu tả, nhưng anh thấy Pearson và Levinson đang ngồi tại bàn ăn gì đó, và anh gật đầu thay cho lời chào.

Người cảnh sát dẫn anh đến một hành lang ở phía sau, và khi anh nhìn thấy chiếc cầu thang đặt cạnh một văn phòng với cánh cửa mở, mọi thứ được bài trí ngỡ theo đúng lời cô miêu tả. Ở bậc thang trên cùng đến cánh cửa đang mở vào một căn phòng, anh bảo Calli bỏ chiếc valy lại phía đầu cầu thang.

Người đầu tiên Mitchell trông thấy khi anh bước vào căn phòng rộng lớn là Gray Elliott. Người thứ hai là vị thám tử đã hỏi cung anh ba năm trước đây khi anh là kẻ tình nghi trong vụ sát hại William, cũng là người đã chụp hình khi anh ở cùng Kate trên đảo.

Một cách chán ghét, Mitchell cố tình lơ đi cái bắt tay của Gray, quay người lại, anh bắt gặp ánh nhìn chăm chú của một người đàn ông với đôi mắt màu xanh cùng kiểu cổ áo Roman “Tôi là chú của Kate, James Donovan,” người đàn ông đứng lên và bắt tay anh. Hắn anh là Mitcell.”

(cổ áo của đức cha trong giáo hội Thiên chúa).

“Hắn rồi,” Mitchell đồng ý một cách mỉa mai khi anh bắt tay vị mục sư. “Cô ấy đang ở đâu?” anh hỏi thẳng tuột, đặt cái kết cho cuộc đối thoại chào hỏi ngoại giao.

“Phòng của Danny ở cánh cửa đầu tiên phía bên phải,” vị mục sư nói, nghiêng đầu về phía hành lang dẫn ra khỏi phòng khách.

Phòng của con trai anh, Mitchell nhận ra ngay lập tức, được thiết kế để thu hút sự thích thú cho một đứa bé con và truyền cảm hứng đến trí tưởng tượng của nó. Những bức tường sơn sáng màu của rừng cây, với hình những hình ảnh con vật kỳ quái lấp ló núp sau đám cây và thảm cỏ dài, chạy dọc hết 3 bức tường. Một con ngựa bằng đá chiếm một góc, và các thùng đồ chơi để gọn một bên tường. Ở tô vung vải khắp nơi: xe cứu hỏa màu đỏ rực, xe kéo màu vàng chói, xe tải, xe moóc. Sát bên trong tường, một chiếc giường đơn có rào chắn thay cho ván đầu giường, đánh hình đám vệt và hoàng yến rực rỡ đậu trên các thanh chắn và những con thỏ nhảy nhót xung quanh. Bên cạnh giường là một cái ghế bập bênh.

Anh không mong đợi khi gặp lại Kate với lòng thương hại, nhưng thương hại đúng là những gì bây giờ anh đang cảm thấy. Mặc một chiếc quần jean và chiếc áo len cổ lọ vành rộng thùng thình, cô ngồi cuộn chân trên chiếc ghế bập bênh. Mắt cô nhắm lại, đầu ngửa ra sau, tay ôm chặt con thỏ lớn trước ngực. Con thỏ trông như nó vừa bị kéo lê sau một chiếc xe . . . hay bị kéo lê sau một đứa trẻ hay mang nó tới mọi nơi.

Mái tóc đỏ của cô xõa xuống hai bờ vai, đôi lông mi nâu đỏ cụp xuống trên gò má nhợt nhạt. Nếu cô không đặt một chân trần trên nền nhà, nhẹ nhàng đẩy tới đẩy lui chiếc ghế, anh đã nghĩ cô đang thiếp đi.

Giọng anh cộc lốc. “Kate?”

Cả cơ thể cô lão đảo vì bất ngờ, đôi mắt đột ngột mở bừng ra, và cô nhìn chăm chăm anh như thể không tin được những gì mình đang thấy, rồi cô hơi mỉm cười. “Cảm ơn,” cô lịch sự nói.

“Vì cái gì?” Mitchell lạnh nhạt, đấu tranh với những cảm xúc mạnh mẽ khi anh đang ở trong phòng cậu con trai anh chưa bao giờ được thấy, nói chuyện với người phụ nữ đã mang thai đứa con của anh trong đêm ái ái khó quên đã ám ảnh anh suốt nhiều tháng sau.

Vẫn ôm chặt con thỏ, cô đứng dậy như thể đó là cả một sự gắng sức. “Cảm ơn vì đã cho Danny và em mượn tiền chuộc,” cô giải thích. “Em đã đưa những luật sư của anh một tờ giấy nợ, và yêu cầu họ thảo hợp đồng chuyển nhượng nhà hàng cho anh. Em sẽ tìm cách trả lại cho anh phần còn lại.” Không để ý quai hàm anh đang giật mạnh, Kate nói, “Anh không cần đến đây, dù sao -”

“Đừng cảm ơn tôi, và cùng đừng hòng xua đuổi tôi,” Mitchell cảnh cáo cô. “Em và tôi, cùng đám luật sư của chúng ta, sẽ có một cuộc gặp mặt lâu đây, ngay khi thằng bé an toàn trở về đây.”

“Đừng gọi nó là ‘thằng bé’ !” Kate khùng lên. “Nó -”

“Tại sao không?” Mitchell ngắt lời. “Em đã chắc chắn đến chết tiệt là tôi không có quyền gọi nó là con trai tôi. Tôi thậm chí không biết nó tồn tại cho đến hôm nay.”

“Tôi đã xoá anh khỏi danh sách thông báo sự ra đời của nó khi anh gọi tôi là con mụ lăng lơ rồi,” Kate trả đũa, “và anh đã ly hôn với người phụ nữ mong muốn có con với anh.” Cơn phẫn nộ biến mất khi cô đối diện với sự thật đau đớn rằng Danny đã mất tích. “Hãy đi đi,” cô thì thầm dứt quãng, ngoảnh đi và giấu mặt mình trong con thỏ bông. “Con tôi đã biến mất rồi,” cô khóc nức nở. “Họ đã lấy con của tôi đi rồi.”

Mitchell xoay gót bước ra ngoài.

“Tôi sẽ đợi ở tầng dưới,” anh cất tiếng đằng sau vị mục sư đang ngồi trong phòng khách.

“Có lẽ là một hiểu lầm.”

“Tại sao?”

“Vì dù bất kể những Kate vừa nói với anh, anh là cha của Danny. Với tư cách cha của nó, anh có quyền - và cả trách nhiệm nữa - phải có mặt ở đây và an ủi mẹ cậu bé trong khoảng thời gian tồi tệ này.”

Mitchell ngập ngừng, chân bước lại gần một chiếc ghế và ngồi xuống.

“Trong lúc tôi còn tỉnh táo,” vị mục sư nói thêm, “làm thế nào mà một người đàn ông và một người đàn bà, những kẻ chỉ quen biết nhau vốn vẹn có ba ngày, lại có thể kết thúc bằng việc tự hành hạ gây đau khổ cho nhau suốt cả ba năm vậy?”

“Tôi chịu,” Mitchell nói cụt lủn.

“Tôi thì biết đấy,” Cha Donovan đáp lại, nhưng ông không đưa ra lời giải thích, và Mitchell cũng không hỏi.

47. Chương 47

Từ vị trí thuận lợi ở chiếc ghế đối diện cửa, Mitchell trầm ngâm ngắm nhìn căn hộ mà ở Anguilla Kate đã kể. Không giống một nơi tối tăm, nhỏ bé anh đã hình dung, nơi này hẳn mới được tu sửa và mở rộng. Mọi thứ đều sáng sủa và tươi mới, kể cả những thanh song cửa sổ bằng gỗ bao quanh ba mặt căn hộ và phần nào bị che phủ bởi những tấm màn được kéo gọn sang hai bên và cố định bằng dây buộc.

Mặt sàn nhà hình chữ nhật chiếm hết diện tích cuối tòa nhà từ trước ra sau. Căn bếp hiện đại với những trang thiết bị tân tiến nhất và quầy thu ngân ốp đá granite được ngăn cách với phòng khách phía ngoài bằng một quầy rộng riêng biệt kê 4 chiếc ghế cao. Phòng ăn rộng đủ cho một cặp ghế sofa da, kê đối mặt vào nhau, chính giữa là một chiếc bàn lớn, vuông góc phía bên phải là chiếc ghế bành lớn nơi Mitchell đang ngồi. Phía bên kia phòng khách là khoảng không gian lớn kê một bộ bàn ghế của trẻ con, băng phấn và những hộp dài đựng đồ chơi kê thành ghế bên cạnh cửa sổ theo như suy đoán của Mitchell. Một hành lang song song với cầu thang dẫn từ khu vui chơi tới dãy phòng ngủ.

Mitchell cầm tờ tạp chí Người sành ăn (Gourmet) lên từ mặt bàn bên cạnh và liếc qua, một phần tránh để vị mục sư có cơ hội lên giọng giáo huấn, rao giảng hay bất cứ chủ đề nào khác gây hứng thú với vị mục sư, và một phần để ngăn anh nhìn ra căn bếp, hình dung chiếc bàn gỗ cổ kê ở đó cùng cô gái nhỏ bảy tuổi tay lướt nhẹ, giả vờ đánh đàn trên một chiếc piano.

Căn phòng chìm trong tĩnh lặng, còn Mitchell cố giằn lại thôi thúc muốn đứng lên đi vào khu vui chơi để ngắm nhìn những đồ vật của con trai anh.

Một phút sau, tất cả mọi thứ đều thay đổi.

MacNeil sải bước qua những bậc cầu thang, vẻ bồn chồn nhưng kích thích. Anh tiến thẳng tới chỗ Gray Elliott thăm thì bàn bạc, sau đó gật đầu và vội vã rời đi. Elliott đứng lên tiến về phía Mitchell, và trước sự ngạc nhiên lúc đầu của Mitchell, những lời nói của anh gửi thẳng đến Mitchell hơn là đến ông chú của Kate. “Tôi nghĩ chúng ta có tin tốt đây. Bố mẹ người phụ nữ trẻ cùng hội bắt cóc với Billy Watt đã nghe được lệnh báo động phát ra tối nay. Con gái họ đã ở cả ngày trong nhà trọ trông hộ một đứa bé cho người bạn. Họ đã đến nhìn kỹ đứa bé và chắc chắn đó là Danny. Chúng tôi đang điều xe trên đường đến và sẽ biết chắc nếu đó là cậu bé trong vòng 10 phút hoặc ít hơn. Cho tới lúc đó, tôi nghĩ chúng ta không nên thêm hi vọng cho Kate nữa. Hiện giờ cô ấy rất dễ bị tổn thương rồi. Còn một tiếng nữa trước khi nhận cuộc gọi đòi tiền chuộc. Tôi muốn theo dõi thêm. Có thể hội bắt cóc đang quan sát chúng ta qua cửa sổ từ một khu nhà khác. ”

Cha Donovan gật đầu, nhưng Elliott chờ đợi phản ứng của Mitchell. Anh đang dành cho Mitchell sự tôn trọng và thực quyền của người cha, điều khiến Mitchell cảm thấy ngỡ ngàng, vì lần cuối gặp mặt nhau quan hệ giữa họ hoàn toàn đối địch. “Có vẻ đó là kế hoạch tốt nhất,” Mitchell lên tiếng. Sau đó, vì anh không thể cưỡng lại thôi thúc, anh đứng dậy bước về phía khu vui chơi của Danny.

Anh ngắm nhìn nét chữ nguệch ngoạc trên tấm bảng đen và kết luận là con trai anh có lẽ không phải một thiên tài nghệ thuật. Vì dường như không bị ai chú ý đến, anh nghiêng người mở một trong những chiếc ghế giả làm băng hộp đồ chơi. Nó chứa toàn xe tải và ô tô của cậu bé. Suy luận rộng hơn, Mitchell cho là tương lai của Danny chắc sẽ liên quan tới ngành công nghiệp vận tải. Anh không nhận thấy mình đang mong đợi cậu con trai chia sẻ niềm ham thích máy bay của mình cho đến tận lúc ghé mắt qua chiếc hộp thứ hai. Gần một nửa tá máy bay lẫn lộn với những đồ vật khác trong đó, tất cả đều là phản lực thay vì trực thăng hay

máy bay cánh quạt. Những chiếc phản lực là sở thích của Mitchell từ hồi bé, ngay cả khi anh đã trưởng thành như bây giờ.

Anh liếc nhìn vào đồng hồ, tự hỏi tại sao việc xác nhận cậu bé ở khu nhà trọ có phải là Danny hay không lại mất thời gian đến vậy. Mười lăm phút đồng hồ sau đó chợt có tiếng rung chuyển vọng lại phía cầu thang, và Eliot đứng phắt lên, di chuyển nhanh đến cửa. “Vì quái gì mà các cậu lại không gọi cho chúng tôi?” anh nói, nhưng ẩn phía sau lời khiển trách, giọng anh phát ra đầy phấn khích, còn Michell đột nhiên trở nên căng thẳng.

Khi Eliot quay trở lại, anh bỗng theo một cậu bé, nụ cười toe toét đến tận mang tai. Chú Kate bước thẳng ra hành lang phòng ngủ và gọi lớn, “Kate, ra ngay đây nào. Có người muốn gặp cháu này.”

Eliot đặt cậu bé xuống sàn khi Kate từ hành lang vòng vào. Mọi người bắt đầu chen chúc trong căn phòng và suốt dọc cầu thang, và cảnh tượng trước mắt vỡ òa lên vì niềm vui và hạnh phúc. “Danny?” Kate gọi to, cậu bé cười rạng rỡ cùng lúc mẹ cậu khóc nức nở và khịu gối quỳ xuống trước cậu. “Danny!” cô thì thầm cất tiếng, hai tay bao quanh khuôn mặt cậu bé sau đó siết chặt một vòng ôm, nước mắt chảy tràn khi gọi tên con trai như một tiếng nguyện cầu. “Danny, Danny, Danny.”

Đó là biểu lộ của tình mẫu tử vượt lên trên bất cứ điều gì Mitchell có thể hình dung, đừng nói đến việc đứng ngay đó tận mắt mình chứng kiến. Điều ấy khắc sâu vào tâm trí anh và chạm đến một nơi sâu thẳm hơn khi anh chấp nhận sự thật là người mẹ vui sướng, khóc òa đang ôm chặt đứa con trong lòng chính là người phụ nữ mà anh đã từng trao cho cô một vòng ôm thậm chí còn mãnh liệt hơn trên giường ở St. Marteen.

Cô bế bổng con trai lên và mang nó đến ngưỡng cửa để đám đông đang chen chúc bên ngoài thấy, và điều đó khiến Mitchell bất chợt nhận ra rằng tất cả những con người kia hầu hết đều mặc đồ trắng, như những nhân viên nhà bếp, hoặc mặc đồ đen, như những người phục vụ.

“Kate?” Cha Donovan thì thầm. “Chú nghĩ Mitchell có quyền ở riêng với cháu và Danny.”

Kate ngẩng người nhìn anh chằm chằm. “Cháu quên mất,” cô nói to, giọng cô đầy hoài nghi mình lại có thể quên Mitchell đang đứng đó. Hoặc vì cô đã bảo anh ra khỏi phòng của Danny. Hoặc vì anh đã gửi đám luật sư cùng mười triệu đôla để trả tiền chuộc Danny sau hai tiếng đồng hồ cô gọi cho Matt Farrell.

Đầy ngỡ ngàng, cô dõi theo những khuôn mặt nhỏ nhố bên ngưỡng cửa và dưới cầu thang, tìm kiếm một khuôn mặt nghiêm nghị, cứng rắn nhưng anh không ở đó. Cô xoay người cùng Danny trong vòng tay mình và thấy Mitchell đang đứng cuối phòng, hai tay anh thọc vào túi quần, quan sát. Chờ đợi để gặp con trai anh. Sự trở về an toàn của Danny là khoảnh khắc hạnh phúc nhất trong cuộc đời Kate. Thật kì lạ, khoảnh khắc này cảm giác rất giống như giây phút hạnh phúc thứ hai. Cô chưa bao giờ cho phép bản thân hy vọng sẽ gặp lại Mitchell lần nữa hoặc anh sẽ mong muốn làm một điều gì đó cho Danny, nhưng anh đang ở đây, và anh đã thực hiện điều đó.

Tâm trí vẫn còn ngập tràn ý nghĩ về Mitchell, Kate tỏ lời cảm ơn mọi người vì những lời cầu nguyện và đợi chú cô tiễn họ ra ngoài. Cô ôm lấy Gray Elliott khi anh rời đi, hứa sẽ gọi cho cô ngay khi Billy Wyatt bị bắt, và trao cho Thám tử MacNeil một nụ hôn vội lên má. Cuối cùng, cô đóng cửa và đặt Danny xuống sàn nhà. Tóc rối tung, trông cậu mệt mỏi và ngái ngủ, vì thế cô cúi xuống chải lại tóc cho Danny, chỉnh lại chiếc áo sơ mi đỏ và áo khoác xanh. Cô cảm nhận được bước chân Mitchell đang đi tới hơn là nhìn qua khe cửa. “Trước khi em giới thiệu anh với con trai,” Kate lên tiếng khi cô lén liếc qua vai, nhìn kĩ khuôn mặt đẹp mà trong phòng ngủ cô mới thấy thoáng qua hàng nước mắt ràn rụa., “Em muốn nói với anh hai điều.”

“Là gì vậy?” tiếng anh cất lên, tim cô hơi chùng xuống trước giọng nói trầm sâu khó quên đó.

“Trước tiên em rất xin lỗi vì cách đối xử với anh trong phòng ngủ. Em đang quá đau lòng đến nỗi không thể nghĩ ngợi hay nhìn thấy gì. Em vẫn còn trong trạng thái mê mụ đến nỗi quên cả sự hiện diện của anh ở đây vài phút trước.”

“Những điều em vừa nói rất chính xác.” Anh đáp lại không chút cảm xúc.

“Điều thứ hai em muốn nói với anh,” Kate đứng dậy, cố tình đứng chặn tầm nhìn của anh khỏi Danny. “đó là anh vẫn còn đôi chút choáng váng.”

“Tại sao vậy?”

Danny đang buồn ngủ rũ mắt nhưng vẫn tò mò trước giọng nói trong phòng và cố ló ra khỏi đôi chân cô. Để trả lời cho câu hỏi của anh, Kate chải nhẹ những ngón tay mình qua mái tóc xoăn của Danny rồi cất tiếng, “Michell, đây là con trai anh, Daniel Mitchell Donovan. Em nghĩ anh đã nhận ra cậu bé mà không cần bất kì lời giới thiệu nào,” cô nắm lấy tay Danny và bước sang một bên để Mitchell nhìn thấy điều mà cô vừa nói.

Cảnh tượng trước mắt quá xúc động đến nỗi Kate nghẹn ngào. Với vẻ mặt hoài nghi, Mitchell nhìn chằm chằm xuống phiên bản thu nhỏ của chính mình, trong lúc Danny ngửa đầu lên và dán mắt vào Mitchell cũng với một vẻ mặt tương tự. Đột nhiên, ánh nhìn xanh biếc mạnh mẽ của Mitchell khiến Danny bối rối, và cậu bé liếc về phía mẹ với chiếc cằm run run. “Ồn mà,” Kate vỗ về Danny. “Bắt tay thì sao nhỉ?”

Trước sự khích lệ của cô, Mitchell nghĩ cô đang vỗ về chính anh thì có, và anh dễ dãi gật đầu, bước lên phía trước và giơ bàn tay to lớn của mình ra trước Danny. Danny trang trọng đặt tay mình vào lòng bàn tay Mitchell, và những ngón tay anh siết chặt lại rồi thả lỏng ra một cách khó khăn như thể anh đang gặp vấn đề trong việc ngăn bàn tay mình đừng siết quá chặt.

Về vụng về của Michell với trẻ con làm Kate nhất thời lúng túng, và rồi Mitchell cúi người trao cho Danny một nụ cười tươi rói, thì thầm bí mật. “Chú có một cái máy bay!”

“Cháu cũng thế!” Danny đáp trả bằng điệu cười toe toét.

Giọng Michell vang lên khàn khàn. “Chú thích loại máy bay phản lực.”

“Cháu cũng thế,” con trai anh ngạc nhiên đáp lại.

“Cháu có bao nhiêu chiếc?”

Để trả lời, Danny giơ tay lên, xòe rộng những ngón tay và hãnh diện tuyên bố. “Cháu có nhiều từng này.” Khi Mitchell dường như không thốt lên lời, Danny thúc giục, “Chú có bao nhiêu ạ?”

“Chừng này.” Mitchell giơ ngón trỏ của anh lên.

Kate quay mặt giấy vẽ mặt biểu lộ đầy cảm xúc của cô.

Danny khoe với Mitchell đồ chơi của cậu, Mitchell ngắm nghía từng cái một cách say mê, nhưng rõ ràng Danny buồn ngủ đến rũ cả ra và cần phải vào giường. “Anh có muốn đặt Danny vào giường sau khi em tắm cho con không?” Cô hỏi.

“Cảm ơn em,” anh nói đơn giản.

“Trong lúc đó,” cô lên tiếng, “Em sẽ đi tắm và thay quần áo.”

Khi cô đưa Danny đến phòng tắm, Mitchell hỏi. “Liệu anh có thể ăn chút gì đó sau khi Danny đi ngủ không?”

“Được mà.” Kate đáp lại. “Đây là nhà hàng...,” cô bắt đầu, và rồi im bặt, một cơn rùng mình đột ngột chạy qua cô. “Ồ trên này chẳng có gì cả.”

Sự hốt hoảng hiện trong giọng nói khiến Michell quan sát cô thật kĩ. “Theo như em đã kể, thì có một nhà hàng ngay tầng dưới.”

“Em không thể để Danny một mình trên này. Kể cả nó lớn rồi, em cũng sẽ không. Không sau buổi tối hôm nay.”

“Nó không ở một mình. Anh có một vệ sĩ dưới nhà sẽ ở cạnh Danny cho đến khi Billy Watt bị bắt, mặc cho có mất thời gian bao lâu.”

Kate cau mày với khái niệm có một vệ sĩ quanh quẩn bên cạnh suốt cả ngày, nhưng trước khi cô bày tỏ quan điểm, Mitchell kiên quyết. “Việc này không thương lượng, Kate.”

48. Chương 48

“Anh gặp may rồi,” Kate lên tiếng. “Trong bếp vẫn còn ánh điện.”

“Tại sao lại may?” Mitchell theo bước cô đi qua hành lang bằng gỗ sồi kẻ ô, dọc theo dãy phòng làm việc, bên dưới cầu thang.

“Vì như thế nghĩa là còn có người sẽ chuẩn bị bữa ăn cho chúng ta, nghĩa là đồ ăn sẽ nuốt được,” cô mỉm cười nhẹ liếc qua vai.

Vừa nói, cô vừa đẩy hai cánh cửa rộng bằng thép không rỉ khuất sau tấm ván gỗ sồi theo lối cổ đồng màu với sàn nhà, và Mitchell nhìn thấy một nhóm nhỏ đàn ông phụ nữ, nhưng người mà anh đoán là vẫn còn đang ăn mừng sự trở về của Danny. Thay vì đến đó cùng Kate, anh tìm lại lối ra ngoài hành lang để có thể ngắm qua những khung ảnh, những bức phù điêu, tạp chí và cả những bài báo mà vừa nãy anh mới để ý tới.

Quả là một kiểu trưng bày vô cùng ấn tượng, anh nhận thấy khi nhìn vào vô số giải thưởng mà nhà Donovan đã đạt được cùng những bài báo viết về điều đó. Các bài báo được sắp xếp theo thứ tự thời gian, vì thế anh không thấy dấu ấn của Kate cho đến khi đi tới gần cuối hành lang. Cô đã làm rạng rỡ tiếng tăm của nhà hàng, và khi anh dừng ở bài báo cuối cùng, anh cảm thấy một niềm tự hào lạ lùng rằng Kate vừa mới được vinh danh là Nhà Quản lý của Năm.

Cô quay lại bếp trong lúc anh vẫn còn mải mê xem một bài đăng trên tờ Tribune, cô bước theo anh trong chiếc quần jean màu vàng nâu và chiếc áo len vải sợi mềm mại màu xanh tương đồng với màu mắt của cô, phần cổ áo rộng hở gần hết đôi vai trần. Cùng mái tóc dài đỏ lộng lẫy, đôi hông đu đưa nhịp nhàng đầy duyên dáng khi di chuyển, trông cô thật nữ tính, vương giả và lại vừa quyến rũ.

Mitchell ngẩng đầu lên khỏi tờ Tribune và lên tiếng, “Anh nhớ lúc em nói em sợ sẽ không giữ được nhà hàng, nhưng hãy nhìn những gì em đã đạt được này.”

“Một vài tháng đầu em đã làm rối tung mọi thứ, và em có lẽ đã từ bỏ nếu như không phải vì Danny. Em cần phải thành công vì cả hai mẹ con.”

Vừa trả lời cô vừa dẫn anh đến phía trước nhà hàng, bước dọc qua bàn nhân viên quản lý và xuyên qua ngưỡng cửa. Cô bật công tắc đèn, và thứ ánh sáng êm dịu tràn ngập khắp căn phòng kiểu cách với một quầy bar tinh tế kéo dài cả hai bức tường; mặc cho kích cỡ của nó, căn phòng vẫn trông thật ấm cúng và thân mật. “Em có nhờ Tony mang bữa tối cho cả hai chúng ta,” cô giải thích, chân bước dọc theo quầy bar. Mitchell đột nhiên nhớ lại cách cô xoay xỏa với chiếc bàn ăn đốt nến trong căn biệt thự bên cạnh biển. Giờ khi anh ngắm nhìn cô, anh hiểu được lý do tại sao cô dường như lại quá chắc chắn và điềm tĩnh đến thế vào đêm đó.

Từ phía dưới hàng mi rợp của mình Kate nhìn anh quan sát căn phòng. Cô không thể nào tin nổi anh thực sự đang đứng chỉ cách cô có vài bước chân. Khởi đầu ngày hôm nay quả thật khủng khiếp nhất trong đời, và ngày lại kết thúc bằng một trong những điều tuyệt vời nhất. Anh đã tháo cà vạt và cởi áo vét lúc trên lầu, hai tay áo xắn lên tới tận khuỷu, còn cô nhận thức rất rõ sức hút tinh tế và sự thân mật dễ chịu lan tỏa giữa hai người bọn họ một lần nữa. Cô cũng nhận thấy giờ đó chỉ là một điều vô cùng nhỏ bé, mỏng manh, được tạo bởi ảo tưởng và sự hoài mong quá khứ vì lợi ích của Danny và được duy trì cẩn thận bởi một thỏa thuận không nói thành lời để tránh bất cứ cuộc cãi vã nào trong quá khứ.

“Anh muốn uống gì không?” cô hỏi từ phía sau quầy bar.

Anh gật đầu, mắt nhìn quanh.

Kate nhớ rất rõ sở thích uống vodka của anh, nhưng cô giấu nhem đi sau tấm màn giả vờ đầy chắc chắn mà cả hai người đều đang giăng lên. “Anh thích uống gì nào?”

Cái nhìn chăm chú của anh chuyển sang cô. “Em biết câu trả lời mà.”

Chỉ với vài từ ngắn ngủi đó, anh giật tung tấm màn bao quanh họ xuống và đẩy cả hai vào vũng lầy quá khứ. Kate ngạc nhiên đến sửng sốt. “Anh vẫn luôn chắc chắn về bản thân mình,” cô khiển trách, quay người đi để với lấy chai Vodka hảo hạng nhất của nhà hàng.

“Còn em vẫn rất xinh đẹp.”

Bàn tay Kate lạnh cứng lại trên cổ chai rượu, sau đó cô cẩn thận nhấc nó xuống và với lấy một chiếc ly. “Em đã không biết anh nghĩ rằng em xinh đẹp.”

“Quý bắt em đi nếu em không.”

Đó là một giọng điệu hoàn toàn mới mẻ, không giống như ngày xưa. Kate chế một ly vodka pha tonic với chanh, như cô đã từng làm ở Anguilla, và rồi quyết định mình cũng nên làm thứ đồ uống nào đó. Những câu hỏi đau đớn chợt hiện trong trí óc cô, những câu mà cô không muốn hỏi, cùng với những lời đáp cô không muốn nghe và có thể sẽ không tin nếu như điều đó xảy ra. Cô quá vui sướng và biết ơn những gì anh đã làm ngày hôm nay... quá tuyệt vời vì cái nhìn dịu dàng anh dành cho con trai mình khiến cô muốn làm ngừng lại tất cả các cảm xúc của họ ngay tại nơi đang đứng.

“Anh giúp em một chuyện chứ?” cô mỉm cười hỏi khi đi vòng qua quầy bar và trao cho anh ly đồ uống.

“Điều đó còn tùy,” Mitchell đáp lại, thừa biết điều cô sắp nói. Đôi mắt cô ánh lên vẻ thẳng thắn và van cầu, phần nào đó trong anh sẵn lòng chấp thuận theo lời đề nghị ấy. Phần khác lại kiên quyết chống cự lại. “Điều gì vậy?”

“Anh làm ơn đừng nhắc đến bất cứ chuyện gì liên quan đến quá khứ nhé?”

Thay cho câu trả lời, anh nhìn thẳng vào mắt cô và thẳng thừng. “Thế quái nào mà em lại nghĩ đến việc cưới một gã khốn như Evan Barlett?”

“Có phải đây sẽ là một cuộc đối thoại khác như chúng ta từng có không, khi mà anh chỉ hỏi và em là người chỉ được phép trả lời?” cô ảm đạm.

Một nụ cười không thể lí giải nổi hiện trên môi anh, và giọng anh dịu lại. “Không.”

“Vậy thì anh trước đi.” Cô đáp trả.

Anh gạt đầu, nhấp một ngụm rượu và chống tay trái xuống mặt quầy. “Câu hỏi của em là gì?”

Kate không muốn sự hợp tác mà cô muốn duy trì không khí hòa bình xung quanh họ. “Em không có.” Cô nói dối.

“Vậy thì hãy trả lời câu hỏi của anh. Thế quái nào mà em lại từng nghĩ đến chuyện cưới Evan Bartlett vậy?”

“Việc này thật sự sẽ rất khó.” Kate khẳng định, tay chỉ vào chiếc bàn bên cạnh cửa sổ, vừa trả lời vừa bước về phía ấy. “Em không chắc có bất kì lý do nào để giải thích cho việc em đính ước với Evan. Đó là một sự tiếp nối của nhiều chuyện mà em khám phá ra về anh, thực sự thì điều đó dẫn đến việc hứa hôn.”

“Về anh ư?” anh hoài nghi hỏi lại.

“Phải, về anh.” Kate đáp trả. “Hãy cho em biết một chuyện,” cô thêm vào, quay người lại và nhìn thẳng vào anh với nỗi buồn hiện rõ trên khuôn mặt. “Anh sẽ thấy vui thích thế nào khi em nói với anh rằng em đã hoàn toàn bị anh lừa dối? Sao anh lại có thể quá đáng bằng nhiều cách ... và còn rất... nhẫn tâm và ích kỉ như thế?”

“I’m not sure what the answer to that is, but I promise to give it serious thought once I understand what you’re getting at. What are you getting at?” he added curtly.

“Anh không chắc phải trả lời thế nào, nhưng anh hứa sẽ đưa ra câu trả lời nghiêm túc một khi anh hiểu được điều em đang nói. Em đang có ý gì vậy?” anh thẳng thừng.

Một mõi, Kate quyết định kể cho anh toàn bộ sự việc mà anh rõ ràng là cần phải nghe. “Thôi được, Mitchell, mọi chuyện như thế này: Cái ngày em rời khỏi anh ở khách sạn Enclave tại St. Maarten, em đã đi thẳng tới căn biệt thự và đóng gói hành lí giống như một con cóc, sau đó ngồi đợi Evan. Khi anh ta đến, em đã kể rằng em gặp anh và em nghĩ cả hai chúng ta đều cảm nhận được một tình cảm đặc biệt.”

“Và anh ta nói gì?” Mitchell ngắt lời.

“Cũng không cần dùng nhiều lời lẽ làm tổn thương, Evan bảo em rằng anh ta đã gặp anh tại bữa tiệc của Cecile Wyatt, rằng anh ta đã nhắc đến tên em và em sẽ đến khách sạn Island Club cùng với anh ta. Anh ta cũng kể về tuổi thơ của anh và nguyên do anh căm ghét hai bố con anh ta. Sau đó anh ta còn hỏi em liệu em có biết anh đang ở trên thuyền của Zack Benedict, đang xây nhà ở Anguilla và sống ở Chicago cùng Caroline Wyatt hay không,” Lắc đầu vì sự ngớ ngẩn của mình, cô kết thúc. “Em đã quá mất trí vì anh đến nỗi không quan tâm bất cứ chuyện gì, ngoại trừ một điều rằng em không thể bịa ra một lời bào chữa.”

“Đó là gì?” anh căng thẳng.

Kate dừng lại để đặt một cây nến lên bàn và sau đó nói tiếp. “Một điều em không thể phớt lờ là anh đã để em kể về Chicago trong khi anh cư xử như thể chưa từng đến đó. Anh thậm chí còn hỏi em bay từ Chicago đến St. Maarten thì mất bao lâu. Theo như em biết, có hai lí do tại sao người đàn ông lại giấu diếm người phụ nữ của mình sự thật rằng anh ta đang sống cùng thành phố với cô ấy là: hoặc anh ta đã kết hôn, hoặc anh ta không có ý định gặp lại cô ấy khi cả hai quay lại thành phố đó nữa. Em muốn tin rằng anh có lẽ còn một lí do thứ ba, vì vậy anh biết em đã làm gì không?”

Anh đặt hai bàn tay lên vai cô để ngăn cô ngồi xuống và áp cô sát vào lồng ngực mình. “Em đã làm gì?” anh hỏi, môi anh chạm vào tóc cô lần nữa. Từ chối vùng ra khỏi vòng tay anh, Kate đứng đó, ngẩng mặt lên. “Em đã gọi tới khách sạn Enclave để hỏi anh lí do. Họ nói anh đã làm thủ tục trả phòng. Em đã nghĩ hẳn có nhầm lẫn gì đó, vì em nhớ cách anh đứng trên ban công và nói với em rằng ”Nhanh quay về nhé.”” Cố gắng vô vọng để giữ cho giọng nói của mình khỏi run rẩy, Kate tiếp tục. “Vì thế em đã ở đó, cùng với toàn bộ hành lí được đóng gói, đứng trong căn biệt thự, đối mặt với thực tế đau đớn: Anh đã dụ dỗ em phản bội lại Evan, sau đó gửi em quay lại biệt thự để chia tay anh ta, nhắc em nhớ mau quay trở lại. Và rồi anh trả phòng khách sạn và biến mất.” Hơi thở run rẩy, Kate nói, “Em đã khóc hết nước mắt trên vai Evan. Em khóc nhiều đến nỗi ngủ thiếp đi, và khi tỉnh lại chiếc nhẫn đính hôn mà Evan mang đến St. Maarten đã ở trên tay em.”

Hai bàn tay Mitchell siết chặt, anh xoay cô lại gần như thô bạo và kéo cô sát vào anh hơn. “Ngay sau khi em rời khỏi khách sạn Island Club, Billy đã gọi cho anh báo rằng thi thể anh trai anh đã được tìm thấy. Anh trả phòng khách sạn, sau đó sắp xếp với Zack để em dạo chơi trên quần đảo đó bằng thuyền của anh ấy suốt một ngày.” Anh chạm cằm mình lên đỉnh đầu cô, bàn tay dịu dàng xoa dọc sống lưng cô khi anh tiếp tục. “Anh sở hữu một chiếc máy bay riêng, và anh định bay qua bay lại mỗi đêm tới nơi con thuyền đậu để chúng ta có thể qua đêm cùng nhau. Anh đã chờ em ở bến cảng Philipburf cho đến tận khi chiều xuống, sau đó gọi cho vị bác sĩ thú y và anh ta bảo anh rằng em đã cùng một người đàn ông khác đã đón Max đi từ nhiều giờ trước. Anh không tài nào tin nổi em đã bắt anh đứng chờ ở đó.”

“Khi em có thai được bốn tháng, em đã tới văn phòng của Elliot và nhìn thấy những bức ảnh anh đứng đợi em,” Kate lên tiếng. “Nhìn thấy điều đó với em là tất cả. Ít nhất thì em cũng biết anh không bao giờ định để em quay lại khách sạn và nhận ra anh đã rời khỏi đó.”

Bàn tay anh áp má cô và ngực mình khi anh hỏi. “Em phát hiện ra mình mang thai khi nào?”

“Hai tuần sau khi em gặp anh ở bữa tiệc quyên góp của Bệnh viện Trẻ em. Anh hẳn thắc mắc làm sao em lại có thai..”

“Anh biết em mang thai như thế nào, ” giọng anh khàn khàn. “Anh thậm chí còn biết, đến từng giây phút một, thời điểm chuyện đó xảy ra.”

“Em đã dùng thuốc tránh thai, nhưng lại dùng cùng một loại kháng sinh nào đó kháng lại tác dụng của nó.” Kate nói thêm, thích thú được ở trong vòng tay anh cho dù anh chỉ đang thú nhận với cô một nửa sự thật. “Tại sao anh lại đối xử với em như thế khi em gặp anh ở bữa tiệc quyên góp?”

Tiếng cười của anh ngắn và dữ dội. “Anh kể chính xác cho em nghe lí do tối hôm đó, không có ý gì đâu. Anh cảm thấy mình giống như một gã trai thất tình, bị bỏ rơi. Anh không biết cho đến tận ngay trước khi em tiến tới chỗ anh nói rằng Evan Bartlett là bạn trai của em. ” Bàn tay anh xoa nhẹ quanh gáy cô, ngón cái nâng cằm cô lên, và anh nhìn vào cô với sự trang nghiêm dịu dàng. “Chúng ta đã nằm bên cạnh nhau ngắm mặt trời mọc dù cả hai khó khăn lắm mới mở mắt được, vì chẳng ai muốn bỏ lỡ một phút giây nào bên cạnh nhau.”

Hạ thấp đầu xuống, anh chạm môi anh lên khoe môi cô. “Anh nhớ em rất nhiều, và rất lâu rồi.” anh thì thầm. “Anh nhớ phép màu của chúng ta.”

Và Kate hoàn toàn chìm đắm.

49. Chương 49

Holly xông vào tủ lạnh của Kate, lôi ra hai chai nước, và chìa một cho Calli. “Anh uống không?” cô hỏi.

Calli nhìn cô, mỉm cười lịch sự, lắc đầu ra hiệu từ chối và nói bằng tiếng Ý. “Cô rất đẹp. Tôi muốn cô hơn.”

Chỉ hiểu được ý nghĩa cái lắc đầu ra hiệu từ chối của anh, Holly lên tiếng. “Tôi sẽ coi đó nghĩa là không.” Và đặt lại chai nước vào tủ lạnh.

Cô liếc mắt qua vai khi Kate ra khỏi phòng ngủ mà vẫn mặc bộ đồ cũ cho bữa tối với Mitchell hôm trước. Hai bộ đồ còn lại vẫn vắt trên ghế sofa ngoài phòng khách. Anh đã đưa Danny đi mua sắm, và họ đã ra ngoài suốt từ 11 sáng nay. “Điện quá hả?” Kate hỏi, xoay một vòng trước Holly trong khi Calli đứng lấp ló nhìn từ ngoài phòng bếp.

“Không, nhưng mình thích bộ len màu xanh hơn.”

Thất vọng và do dự, Kate quyết định hỏi ý kiến người đàn ông biết về sở thích của Mitchell. Vươn người qua ghế sofa, cô nhắc hai bộ váy kia lên và nhìn về đồ hỏi sang Calli. “Với Mitchell thì cái nào?” cô hỏi.

Calli toét miệng cười, tự tin chỉ vào chiếc màu đen, và nói bằng tiếng Ý. “Mitchell sẽ rất sốt ruột muốn cởi nó ra đêm nay, nên hãy mặc cái có khóa kéo thay vì nhiều cúc áo ấy.”

“Thôi được, lấy chiếc màu đen này vậy,” Kate quyết định. “Grazie (Cảm ơn),” cô nói thêm với nụ cười âm ỉ, dùng một vài từ tiếng Ý ít ỏi mà cô biết được.

Callie gật đầu. “Cô có một cái miệng dành để hôn, nhưng Mitchell giống như người anh em với tôi vậy. Và anh ta sẽ moi tìm tôi nếu anh ta nghĩ tôi để ý đến.”

“Hắn phải mất nhiều từ hơn để nói gì đó bằng tiếng Ý,” Holly nhận xét. Sau đó cô trang trọng thêm vào. “Kate, cẩn thận với trái tim cậu đấy nhé. Mitchell lần trước đã khiến nó tan nát rồi, và thật kinh khủng khi thấy chuyện xảy ra với cậu sau đó. Cậu lại đang phải lòng anh ta lần nữa đấy.”

“Không, mình không.” Kate kiên quyết đáp lại.

Ở khu vực bếp, Callie nhú mày ngạc nhiên.

“Có, cậu có.” Holly khẳng khái.

Kate ngồi xuống ghế sofa, móc treo và váy áo đầy cả hai tay. “Ừ,” cô thú nhận. “Và mình rất sợ. Đêm hôm qua, mình tự thuyết phục bản thân rằng mọi chuyện sẽ ổn thôi – sẽ an toàn – nếu như mình đã yêu anh ấy không nhiều lắm.”

“Hôm nay cậu cảm thấy thế nào?”

Với một tiếng thở dài thất vọng, Kate lên tiếng. “Giống như chẳng có cách nào để yêu anh ấy chỉ một chút thôi. Anh ấy hoàn toàn gây nghiện. Nếu mình có thể kéo anh ấy về phía mình như một tấm chăn và tự quấn chặt mình vào trong đó thì mình sẽ làm và vẫn muốn gần gũi hơn – cả về thể xác lẫn tâm hồn. Và điều khó khăn là mình nghĩ anh ấy cũng cảm thấy thế.”

“Cậu đã nghĩ vậy trong lần trước rồi còn gì.”

Kate gật đầu và lách người ra khỏi ghế sofa, đôi vai cô hạ thấp hơn một chút. “Mình biết.”

“Khi nào thì anh ấy quay lại?”

Liếc vào đồng hồ, Kate trả lời. “Anh ấy đã gọi về bảo anh ấy và Danny sẽ về muộn nhưng không hơn sáu giờ. Mình cần xuống lầu lúc 8 giờ để đón ngài thiếu tá và tổ chức tiệc cho ông ấy, sau đó Mitchell và mình sẽ đi đâu đó ăn tối.”

Holly đứng dậy. “Giờ đã 5 rưỡi rồi, mình nên đi thôi. Cậu có muốn mình trên đường về nhà rẽ vào và cho Max cùng đám mèo ăn không?”

“KHông,” Kate nói, quay trở về phòng ngủ để treo lại những bộ đồ không được chọn. Cô đã trang điểm và sửa tóc xong xuôi để có thể trông xinh đẹp khi Danny và Mitchell quay trở về, và giờ thì cô đủ thời gian chăm sóc hai bàn tay mình. “Chúng mình sẽ mang chúng tới đây cho đến khi cảnh sát bắt được Billy Wyatt. Mình theo dõi tin tức cả ngày, hy vọng sẽ nghe được thông báo Billy đã bị tạm giam, nhưng cho đến khi điều đó xảy ra chúng mình sẽ ở tầng trên nhà hàng. Hệ thống bảo vệ ở đây tốt hơn ở nhà mình nhiều.”

“Vậy Molly sao rồi?”

“Cô ấy thật sự đang bình phục rất tốt. Cô ấy muốn quay lại làm việc vào ngày mai, nhưng mình muốn cô ấy ở nhà và nghỉ ngơi thêm vài ngày nữa.”

“Mẹ, đến xem này...”

Nụ cười nở trên môi, Kate chạy vội ra hành lang từ phòng ngủ để nhìn những thứ Mitchell và Danny đã mua được trong cuộc dạo chơi của họ. Hình ảnh Danny đứng giữa phòng, cười toe toét đầy mong chờ, gần như khiến tim cô ngừng lại. Không còn những lọn tóc xoắn dài và bộ quần áo hiệu Baby Gap trẻ con nữa. Mái tóc đen được cắt theo kiểu tóc giống hệt Mitchell, cậu bé đang mặc một bộ vest trịnh trọng, thắt cà vạt và mang giày đen sáng bóng. Cho tròn vẹn, cậu bé cho một tay vào túi quần, tay kia đặt sau lưng.

Hình ảnh cậu bé khiến trái tim cô vỡ òa trong niềm xúc động bởi lòng tự hào và tìm được đứa bé mà mới chỉ vài tiếng đồng hồ trước thôi vẫn còn là trông mong trong khát khao vô vọng. “Hai người đã đi mua sắm ở Cửa hàng Baby Brooks Brothers à!” Kate reu re hỏi.

“Quà cho mẹ này,” Danny nói, xòe bàn tay đang giấu đằng sau lưng và tự hào trao cho cô một bông cúc đại lăm lăm mà cậu đã hái cho cô trên đường đi dạo.

“Đẹp quá,” Kate nói, trao cho Mitchell một ánh nhìn vui vẻ.

Anh cười đáp trả và nói với Danny. “Hãy đưa cho mẹ món quà kia nào.”

Cười toe toét với Mitchell, Danny thọc tay vào túi áo khoác và lôi ra một mặt dây chuyền hình trái tim treo trên một sợi dây mảnh mai. Bàn tay Kate hơi run rẩy khi cô nâng trên tay trái tim bằng vàng. Cô càng ngày càng chìm đắm trong hình ảnh tưởng tượng được trở thành một phần của gia đình, được yêu thương và bao bọc bởi người đàn ông tóc đen đã dạy con trai cô tặng hoa cho mẹ.

Cô nhìn lên định nói cảm ơn Mitchell, nhưng đột nhiên anh chuyển sự chú ý của mình sang màn hình tivi. Anh cúi bước lại gần hơn, và vịn lớn âm lượng.

“Vào lúc bốn giờ chiều nay,” nguồn tin cho biết, “cảnh sát Chicago đã bắt được Billy Wyatt, mười bảy tuổi, kẻ bị tình nghi bắt cóc Daniel Donovan trong công viên vào ngày hôm qua. Nhiều nguồn tin từ cục cảnh sát cho biết Wyatt đã thừa nhận tội bắt cóc, nhưng cậu ta đang đổ tội âm mưu cho luật sư Evan Bartlett. Theo nguồn tin này, Wyatt nghĩ ra ý tưởng bắt cóc Daniel Donovan sau khi Bartlett cho cậu ta xem một bài báo gần đây có hình Daniel và mẹ cậu bé, quản lý nhà hàng Kate Donovan. Bartlett được cho là đã nói với Wyatt rằng bố của Daniel là Mitchell Wyatt, kẻ mà Billy đã luôn đổ lỗi cho những bất hạnh của mình.”

“Phóng viên của chúng tôi Sidney Solomon đã kịp đuổi theo Bartlett tới qua tại Câu lạc bộ Gleneagles Country.”

Kate quay người và bước lùi lại vì hoảng hốt trước hình ảnh Mitchell nghiêng chặt quai hàm và đôi mắt tóe lửa khi nhìn Evan, một tay cầm vợt tennis, sẵn chân bước ra sân chuẩn bị cho một trận bóng.

“Gã khốn đó!” Mitchel rủa thầm qua kẽ răng.

“Gã-khốn!” Danny nhại theo thích thú.

Mitchell vất vả lắm mới tìm được nổi tức giận của mình vì Danny, sau đó anh hôn tạm biệt Kate như thể anh không biết cô đang có mặt ở đó. Ra đến cửa, anh xoay người lại. “Anh còn có một việc cần làm. Anh sẽ đón em vào lúc tám giờ.”

50. Chương 50

“Để tôi, Calli,” Kate gọi với lên khi nghe thấy tiếng gõ cửa ngoài căn hộ lúc 9:00. Calli phớt lờ cô và bước tới. Mitchell đã muộn cả tiếng đồng hồ rồi, và khi Kate nhìn thấy Thám tử MacNeil cùng Gray Elliot đứng ngay ngưỡng cửa, cô hoảng hốt. “Ôi Chúa ơi, chuyện gì xảy ra vậy?” Cô kêu lên.

“Evan Barlett hiện đang nằm trong bệnh viện vì vỡ hăm và xương sườn gãy vài cái.” Gray lên tiếng, nhìn kĩ xung quanh cô và nhòm vào trong. “Chúng tôi vào được chứ?”

“À vâng, hẳn rồi.” Kate nói.

“Wyatt đâu rồi, Kate?”

Kate biết anh đang ám chỉ gì khi hỏi câu đó, tâm trí cô rơi vào hoảng loạn, xoay sở tìm ra cách nào đó bảo vệ cho Mitchell. “Có phải Evan khai là do Mitchell làm không?” cô hỏi, cố giữ giọng đầy khinh miệt.

“Evan không nhìn ra ai đã tấn công anh ta. Kẻ đó đã đợi anh ta trong khu vực bãi đỗ xe ngoài Câu lạc bộ Gleneagles Country khi anh ta kết thúc ván tennis tối nay.”

“Evan tập thể dục, anh ta có thể tự bảo vệ mình,” Kate lên tiếng, trì hoãn thời gian, cố tìm ra một bằng chứng ngoại phạm cho Mitchell khi vẫn không tránh được câu hỏi của Gray.

“Wyatt đâu?” Gray lặp lại một cách kiên quyết.

“Tôi không hiểu anh lại tìm Mitchell làm gì. À, có phải anh đã tìm ra bằng chứng nào đó chứng tỏ là anh ấy không?”

“Kẻ hành hung đã đeo một một găng tay cao su mỏng- giống hết loại nhân viên nhà bếp của cô thường dùng.”

“Chà, vậy thì chứng tỏ đó không phải là Mitchell. Anh ấy chưa bao giờ bước vào bếp của chúng tôi cả.”

“Một nhân viên phụ bếp cho biết anh ta đã ở đó khoảng 6 giờ tối nay và hỏi xin một ly nước lọc.”

Đầu óc không còn tỉnh táo – hoặc chính xác là, nghĩ quẩn, - với đôi mắt Gray như dao mổ xuyên vào người cô, Kate lên tiếng. “Thứ lỗi cho tôi một phút nhé? Việc này rất khó xử.”

Xoay gót, cô bước thẳng về phía hành lang phòng ngủ, và trước nỗi hoảng hốt của mình, cô nghe thấy tiếng chân Gray trên thảm, bước theo cô một khoảng đủ để nhận thấy nơi cô đang tới. Lén vào phòng, Kate đứng tựa vào cánh cửa đóng chặt, lục lọi trong đầu một chứng cứ ngoại phạm đáng tin.

Bất chợt một ý tưởng lóe lên, cô sải bước tới giường ngủ và kéo tấm ra giường cho xộc xệch; xô một góc tấm đệm làm nó lệch xiên xuống sàn nhà. Cô quan sát kết quả, sau đó vội vàng tiến tới bức tường đằng sau tấm ván đầu giường để đẩy hai bức tranh nghiêng hẳn đi. Cô thận trọng lật đổ chiếc đèn ngủ. Xong xuôi, cô phóng nhanh vào phòng tắm, nhúng khăn rửa mặt vào nước, rồi nhàn tản quay lại phòng khách, chấm nhẹ khăn lên mặt. “Thật xin lỗi,” cô lên tiếng. “Tôi chỉ là không thể chịu thêm bạo lực nữa. Tôi phát ốm lên rồi. Dù sao đi nữa cũng không thể nào là Mitchell vì anh ấy đã ở cùng với tôi chỉ mới vài phút trước thôi.”

“Giờ anh ta ở đâu?”

“Anh ấy ... đã đến đón con chó và hai chú mèo của tôi. Chúng tôi vẫn ở đây cho đến khi các anh bắt được Billy Wyatt.”

“Chiều nay chúng tôi đã tổng giam cậu ta rồi.”

Kate mở to mắt. “Ồ. Thật sao?”

“Đúng vậy,” Gray lạnh nhạt nói. “Cô có phiền nếu Thám tử MacNeil nhìn qua các phòng dưới lầu không?”

“Vâng,” Kate đáp lại, sốt sắng chấm chấm chiếc khăn lên mặt và bồn chồn bước theo MacNeil. “Đừng đánh thức Danny,” cô nhắc nhở. “Cậu bé nằm trong phòng ngủ bên tay phải.”

Với nguyên tắc làm việc nghiêm túc của một vệ sĩ bảo vệ Danny, Calli bước ngay sau MacNeil, quắc mắt giận dữ nhìn khi vị thám tử lặn lẽ khám xét phòng riêng và phòng tắm của Danny.

“Đây là phòng gì?” MacNeil hỏi.

“Phòng ngủ của tôi.”

“Cho phép tôi?” anh hỏi, tay đã chạm vào nắm cửa.

Kate định nói. “Tất nhiên!” Rồi cô đổi ý và lên tiếng. “Tôi thực sự mong là anh không.” Cô chờ cho đến khi MacNeil ném cho cô một cái nhìn kiểu như Tôi-thừa-sức-xin-được-lệnh-khám-xét-đấy trước khi cô tỏ vẻ ngượng ngùng giả tạo. “Thôi, xin cứ việc.”

MacNeil mở cửa, bật công tắc đèn và đứng sững cả người. Callie chen qua vai anh để coi xem anh ta đang nhìn thấy gì và phì ra cười, làm Kate đỏ mặt giận dữ ra trò khi họ theo gót Gray ra ngoài phòng khách.

“Chuyện gì vậy?” anh hỏi, liếc mắt từ Kate sang MacNeil rồi đến Calli, kẻ thậm chí còn không thèm tìm cách nín cười. Xoay xoay chiếc khăn trong tay, Kate lên tiếng. “Mitchell và tôi – chúng tôi – à, đã ở trên giường suốt cả tối.”

“Không cần phải làm to chuyện lên đâu.” Gray lên tiếng. “Lúc nào Mitchel quay lại, bảo anh ta gọi cho chúng tôi.”

“Rồi sau đó anh định làm gì anh ấy?” Kate hỏi, giọng cô đầy ngờ vực, hoảng hốt và tức giận – thêm một chút ngỡ ngàng khi nghe vị thám tử gọi Mitchell bằng cái tên thân mật.

“Chúng tôi sẽ phải kiểm tra các ngón tay. Nếu chúng không thâm tím hoặc sưng lên, hẳn anh ta sẽ không phải là thủ phạm hành hung người khác.”

“À, điều đó dễ thôi.”

“Đúng, nhưng cũng là chứng cứ không thể che giấu.”

“Tại sao anh lại để ý đến chi tiết nhỏ như thế, Gray?” cô tò mò.

Anh siết chặt cánh tay cô. “Tôi bắt đầu nghi tới bản thân với tư cách một người bạn trong gia đình,” anh nói, và quay người bỏ đi cùng với MacNeil.

“Tôi sẽ bảo Mitchell gọi lại cho anh ngay khi anh ấy trở lại.” Kate hứa khi họ rời đi. “Anh ấy có lẽ sẽ ghé qua đây để lấy thức ăn cho chó.”

Đứng một bên ngưỡng cửa, MacNeil và Elliot dợm bước xuống lầu. “Trong phòng ngủ có chuyện gì vậy?” Gray hỏi.

Nín lại tròng cười lớn, MacNeil đáp. “Từ mọi góc nhìn, Wyatt chẳng còn đủ sức mà hành hung Barlett.”

“Nếu tôi nghĩ mình có thể cho qua mà chôn vùi chuyện này lại, tôi cũng sẽ làm.” Gray lên tiếng. “”Thực ra, nếu có cho qua được chuyện đập Barlett một trận tới tấp, tôi cũng muốn tự mình ra tay. Đáng tiếc, về những điều khác, anh ta là một luật sư, và thậm chí với cái hàm bị cố định thì anh ta cũng vẫn gào thét đòi nợ máu với Wyatt thôi.”

“Tiếp theo anh định làm gì?”

“Chúng ta phải trông chừng Wyatt và chứng minh những nỗ lực của chúng ta.” Gray thở dài. “Nếu không, Barlett sẽ bôi tung chuyện này trên các phương tiện truyền thông và biến chúng ta trở nên rất tệ. Nhưng không cần phải siêng năng quá mức. vụ Barlett không phải là mưu sát. Wyatt bay tới đây bằng máy bay

thường vì máy bay riêng của anh ta hiện đang nằm bảo trì. Chúng ta đã lưu ý O'Hare ngăn anh ta lại nếu anh ta có ý định vượt rào ở đó. Điều này còn tùy thuộc vào phía ta, tùy vào mức độ tôi quan tâm. Tôi sẽ không định dựng rào chắn chỉ vì Barlett không hài lòng và khó chịu đâu."

Ngoài hiên nhà hàng, Childress đang đứng đợi. Gray dừng chân và ngược mắt lên trời. "Một tối đẹp trời." anh ta lên tiếng. "Quá tệ là tôi phải quay lại văn phòng thôi."

"Wyatt sẽ đến." Childress dự đoán, lúc nào cũng thận trọng.

"Hãy gọi tôi nếu anh nghe ngóng được gì nhé." Gray nói với cả hai, và vẫy tay rời đi.

Kate vật lộn với tấm đệm nặng nề, cố gắng đưa nó về chỗ cũ, nhưng tâm trí của cô lại dồn hết về Mitchell, và cô lo lắng. Cô lo cho anh, cũng cho bản thân mình, vì cô đã lún quá sâu và quá nhanh. Anh giống như một liều thuốc gây mê, và cô không thể làm gì cho đúng khi có anh ở quanh. Thực ra, cô chỉ mới ở cùng anh tổng cộng có 5 ngày vào 2 lần gặp trong vòng 3 năm, và cả hai lần đó, dường như cô tự hủy hoại bản thân mình ngay giây phút anh bước vào cuộc đời cô. Tối nay, cô dám chắc mình lại dính líu vào một tội lỗi nào đấy bằng cách dối trá trước đám cảnh sát vì anh.

Bên trong bếp, Callie vừa nhận lệnh được giao. Khi anh cúp máy, anh lấy vài túi nhựa lớn những đồ linh tinh trong phòng Danny và lẳng lẽ nhồi nhét quần áo và đồ chơi của cậu bé. Xong xuôi, anh bước ra ngoài hành lang, đảm bảo rằng Kate vẫn còn trong phòng ngủ và sau đó mang những chiếc túi xuống lầu và theo lối ngõ hẻm đằng sau nhà hàng. Anh để đám đồ đạc ở đó, vòng qua mặt bên tòa nhà ra phía ngoài đường lớn, bảo một nhân viên phục vụ đưa đến một chiếc xe thuê. Chiếc xe đến ngay tắp lự, vòng qua lối hẻm ngay khi nó tới và gọi thông báo cho anh biết.

Lúc 10 giờ, Kate đang vò đầu bứt tai trước tình thế của Mitchell. Cô không nghĩ nổi lý do gì cho sự biến mất không một động tĩnh của Mitchell trừ khi anh chính là thủ phạm hành hung Evan. Hoặc là – và rất có khả năng – Mitchell có thói quen biến mất khỏi cuộc đời những người phụ nữ khi mọi chuyện trở nên phức tạp hay cảm thấy mình mắc mứu quá nhiều.

"Mitchell muốn tạm biệt cô và Danny. Anh ấy hiện đang ở ngoài sân bay, và phải đi vì vướng vào một công việc kinh doanh khẩn cấp. Tôi được giao nhiệm vụ đưa cô tới đó."

Kate lão đảo vì choáng váng trước câu phát ngôn của Calli bằng tiếng Anh với âm điệu Ý quyến rũ, nhưng tâm trí cô còn đang tập trung vào cái nhận thức đau đớn rằng Mitchell sẽ rời đi. Trong suốt chuyến đi dài, cô kiên quyết nói với bản thân mình, sẽ dễ dàng hơn nhiều với cô nếu như anh đi và đi mãi. Cố gắng giữ mối quan hệ với anh rõ ràng là điều không thể. Ít ra là lúc này, anh cũng có lời tạm biệt chính thức vì Danny.

Giữ cho tâm trí mình trấn tĩnh lại, cô nhìn sang Calli và cất giọng thân mật. "Anh sẽ đi cùng anh ấy chứ?"

"Phải."

"Chúng tôi sẽ nhớ anh," cô nói. "Tôi sẽ đánh thức Danny dậy."

"Xe ô tô ở sau nhà." Calli đáp, sẵn sàng tiến thẳng ra cửa với chiếc va li của anh ta trên tay. "Có hai phóng viên đang lảng vảng phía trước nhà." Anh nói dối.

Tất cả sự tập trung của anh dồn vào tập tài liệu đang đọc ngay trước mắt, Gray Elliot với tay nhắc điện thoại lên. Giọng MacNeil vang lên về thất bại đầy che đậy. "Trong lúc tôi uống li cà phê một phút trước, Childress đã nảy ra một ý tưởng và gọi điện tới LaGuardia rồi."

"Và?" Gray cau kính.

"Dường như máy bay của Wyatt đã cất cánh một tiếng đồng hồ trước, lịch trình bay của đội lái vốn là đến Indianapolis. Vài phút trước lại chuyển thành đến Midway."

"Chết tiệt. Bỏ đó lại cho Childress đi."

“Ừ, ông ấy đúng là có linh tính tuyệt vời.” Macneil cẩn trọng nói. “Chúng tôi đang trên đường tới Midway ngay đây.”

Gray tựa người ra sau ghế, dự đoán về nguyên do mà Bartlett đã dẫn tới vụ bắt cóc Danny Donovan và sứt nửa thì mất mạng trong tay thằng nhóc mất trí Billy Wyatt. Hắn ta cũng bằng mọi cách công bố ra ngoài thông tin Kate là người mẹ chưa chồng cùng cha đứa bé là một người dòng họ Wyatt ở Chicago. Hiện giờ hắn ta còn muốn thấy Mitchel Wyatt bị tổng đến phòng xử án nữa. Vươn cổ ra phía trước, Gray quyết định. “Tôi nghĩ mình sẽ tự mình xử lý vụ này. Nói với Childress là làm tốt lắm.”

“Chắc rồi.” MacNeil đáp. “Tôi sẽ chuyển lời đến Childress. Ông ấy hơi nhúc nhúc đầu, và chắc sẽ không để mất đến nhà hàng trong lúc chúng tôi bắt kịp máy bay của Wyatt tới Midway đâu. Thật sự không phải ý hay khi anh tự mình giải quyết công việc mà không có một thám tử khác đi cùng. Làm đúng thủ tục là việc quan trọng trong khi nạn nhân lại là một luật sư.”

“Cám ơn, Mac.” Gray cảm động.

“Tôi sẽ đến đón anh. Chỉ cách có vài tòa nhà thôi. Tôi đoán chúng ta phải lấy xe của anh rồi.”

“Tại sao anh lại vờ là mình không biết tiếng Anh, Calli?” Kate hỏi khi cô không thể nghĩ ra bất kì điều gì khác để làm mình xao lãng khỏi lời tạm biệt sắp tới với Mitchell. Danny đã nhanh chóng ngủ thiếp đi, cậu bé gối đầu trên lòng cô, những ngón tay cô vô thức chạm vào những lọn tóc xoăn khi cô đặt tay lên mái tóc cậu bé.

“Mitchell không chắc cô sẽ giữ anh ấy lại trong lúc Danny còn đang mất tích, và mọi người bàn tán xôn xao ngay trước mắt kẻ không nói cùng thứ ngôn ngữ với họ.”

Họ đến Midway, lái xe vào khu vực nhà chứa máy bay riêng. Callie tắt đèn pha và ngoặt xe vào lối cửa đang mở ngỏ, sau đó quành thêm một lần nữa đến trước một khoang chứa rộng rãi, sáng trưng. Ngay phía trước là một chiếc phản lực bóng loáng và dòng chữ lớn màu đen 1 2T F in dọc thân máy bay đang nằm im lìm trong khoang chứa, cầu thang đã thả xuống và đèn bên trong bật sáng. “Để tôi bế Danny.” Calli tình nguyện, với tay ra ghế sau và ôm trọn cậu bé con đang ngủ say sưa lên như thể cậu nhẹ tênh vậy.

Ở lưng chừng cầu thang, có thứ gì đó che khuất ánh sáng hắt ra từ ô cửa, và Kate ngẩng đầu lên. Mitchell đang đứng đó, bờ vai rộng vững chãi của anh chắn hết cả lối đi. Đây là cuộc chia tay, cô nghĩ, và một nhận thức đột ngột ào đến quá mạnh mẽ và nhúc nhối rằng cô sẽ mãi mãi từ nay về sau không bao giờ cho phép mình bị rơi vào tình trạng này một lần nữa. Anh bước tới và chìa tay ra cho cô. Kate nắm lấy tay anh và còn cố nhếch miệng cười khi bước vào khu nội thất sang trọng của chiếc máy bay. “Vì lý do nào đó,” cô lên tiếng, “em không bao giờ hình dung nổi anh đứng giữa một căn phòng bố trí theo kiểu Art Deco.”

“Vậy em hình dung như thế nào?” Mitchell hỏi, đón lấy Danny từ vòng tay của Callie và bế cậu bé vào trong, để Callie dỡ những túi đồ mà anh ta mang từ nhà Kate đi.

Kate quên mất tiêu câu hỏi khi cô quan sát Mitchell cẩn thận đặt cậu con trai đang ngủ ngon lành vào giữa chiếc ghế sofa lớn bọc da màu xám và dịu dàng chạm bàn tay to lớn lên má Danny. Bàn tay anh... với những thâm tím nhẹ trên các đốt tay. Ngay lúc này, trong lòng Kate là cảm xúc lẫn lộn của nỗi kinh hoàng trước bằng chứng hiển hiện cho thấy rằng Mitchell hoàn toàn có khả năng sử dụng bạo lực, cùng với nỗi hãi hê khi có người cuối cùng cũng có gan trả đũa Evan một phần nào đó vì những việc táng tận lương tâm mà hắn ta đã làm không chút tình thương hay lòng trắc ẩn. Cô quá bận tâm với dòng suy tưởng của mình mà không để ý Mitchell đang thất dậy an toàn cho Danny.

“Đây có phải là chuyến đi quan trọng không?” cô hỏi Mitchell khi anh giúp cô cởi chiếc áo khoác da.

“Cực kì,” anh trả lời bằng một vẻ trang nghiêm đến nỗi Kate phải nhìn anh thật kĩ.

“Anh đi có lâu không?”

“Còn tùy.”

“Vậy những vết thâm kia mất bao lâu mới lành?”

Anh toét miệng cười, sau đó lắc lắc đầu. “Không.”

Cố kìm nén một đợt sóng mắt mát đang trào lên trong lòng, Kate đưa mắt nhìn quanh. “Giống như một phòng khách tuyệt đẹp vậy.”

Callie nói gì đó bằng tiếng Ý, và Mitchell cúi đầu xuống, nhìn ra ngoài cửa sổ máy bay, tay nhắc điện thoại lên, nói bằng thứ tiếng xa lạ nào đó. Kate cho rằng anh đang chỉ đạo nhóm phi công vì điện thoại không có dây nói hay phím bấm số gọi ra ngoài.

Một lát sau, cô nghe thấy tiếng động lớn từ phía đuôi máy bay, sau đó Callie bước lên phía trước, mỉm cười. Anh ta tiếp tục bước qua cô và ngồi xuống chiếc ghế xoay bọc da lớn gần sát khoang lái.

“Chà,” Kate ngược lên nhìn vào đôi mắt xanh ánh cười của Mitchell. “Em đoán đây là một cuộc chia tay. Em cứ tưởng chúng ta sẽ có nhiều thời gian hơn cơ. Hãy đánh thức Danny dậy để nó chào tạm biệt và nhìn thấy máy bay của anh trước khi chúng em rời khỏi đây nào.”

Nụ cười hài hước lướt qua môi Mitchell, và Kate rướn người lên hôn anh, cố nuốt lại những giọt nước mắt khi tay anh vòng qua người cô. Chiếc máy bay lắc lư chuyển động, cô nhìn ra ngoài cửa sổ và nhận ra nó đang bắt đầu chuyển động. “Đánh thức Danny đi,” cô bật thốt lên. “Chúng em phải đi thôi. Còn phải ra khỏi đây...”

“Đây đâu phải xe buýt, Kate.”

“Em biết, nhưng chúng em phải...” cô giữ chặt thành ghế, nhú mắt lại khi Mitchell ngồi xuống ghế và kéo cô ngồi cạnh anh. Phía xa bên kia cửa sổ, một chiếc ô tô chớp đèn xoay vừa lao đến hướng tới phía cổng gần nhà chứa máy bay của họ. “Mitchell, gì thế? Anh đang làm gì vậy?”

Tiếng động cơ máy bay gầm lên, rồi bắt đầu lấy đà, giọng nói trên hệ thống thông tin nội bộ của phi công vang lên trả lời cho thắc mắc của cô. “Midway Ground, đây là chiếc Gulfstream 1 2 Tango Fox cần chạy trên mặt đất nếu có thể. CHÚNG TÔI ĐÃ SẴN SÀNG TRÊN ĐƯỜNG BĂNG.”

“Roger, 1 2 Tango Fox.” Giọng đáp lại vang lên. “Chạy trên mặt đất qua Kilo Yankee tới điểm 31 của đường băng.”

Trái tim Kate bay vút lên cùng với tốc độ gia tăng của chiếc máy bay, và cô nhanh chóng ngồi xuống, siết chặt dây an toàn. Cô không biết mình sẽ đi đâu hay tại sao mình tới đó, và chẳng quan trọng gì. Điều quan trọng là Mitchell muốn Danny và cô đi cùng anh, có nghĩa là anh tối qua đã kể cho cô nghe toàn bộ sự thật về cảm xúc của mình

Vấn đề quan trọng là chiếc xe cảnh sát kia xuất hiện ngay sau họ kia. Kate vô thức nín thở, quan sát chiếc xe qua cửa sổ trong lúc máy bay đột ngột nâng lên và tăng tốc, trượt dài trên đường băng.

Cuối cùng chiếc xe cảnh sát giảm tốc độ, và ngừng hẳn lại, đèn trên nóc xe vẫn tiếp tục xoay. Qua radio nội bộ, một giọng nói vang lên. “Gulfstream 1 2 Tango Fox, đây là Midway Tower. Các bạn đã hoàn toàn cất cánh, đường bay 31.”

“Midway Tower,” phi công phụ đáp lại, “Gulfstream 1 2 Tango Fox đang lăn bánh – đường bay 31.” Khi anh ta nói, động cơ tăng tốc và máy bay phi lên trước với năng lượng tăng cao.

Lười biếng xoa lưng cho Danny, Mitchell quan sát về mặt của Kate, nhận ra rằng cô không hề phản kháng vì đã bị xâm phạm đời tư, nhưng cũng không nhìn anh. Đầu cô cúi xuống và hai gò má của cô phảng phất ánh hồng. Cô hơi lúng túng vì để anh đưa đi thế này mà không trưng ra ít nhất là một chút kháng nghị, anh nhận ra điều đó với tiếng cười thâm.

Anh nhớ tới chuyến bay từ St. Maarten tới Chicago khi anh tưởng mình đã mất cô. “Kate...” anh cười nói.

Cô nhìn anh và lắc đầu về không tài nào tin nổi vào sự độc đoán của anh.

“Anh yêu em.”

Cô nuốt nước bọt và cụp mắt xuống tháo dây an toàn ra vì anh cũng đã làm thế và đứng lên. Cô hiểu từ cái nhìn trong ánh mắt anh rằng có một chiếc giường ngay trên máy bay này.

Phía dưới mặt đường, gần nhà chứa máy bay, Gray và MacNeil đứng ngoài, tựa người vào thành xe, quan sát chiếc Gulfstream rời khỏi đường băng, duyên dáng phóng đi và bắt đầu lên cao. Những dải đèn sân bay đột ngột phụt tắt, chiếc máy bay khuất dần trong màn đêm.

Gray mỉm cười và suy tư lên tiếng. “Thật là người đàn ông phong độ.”

MacNeil liếc mắt sang bên. “Anh cũng vậy thôi.”

51. Chương 51

Một ngày sau khi máy bay của Mitchell cất cánh khỏi sân bay Midway, những bức điện thư viết tay được gửi tới một nhóm người.

Tại Chicago, Matt cùng Meredith Farrell nhận được lúc 9:30 tối. Matt chăm chú đọc và cười toe toét.

“Cái gì vậy?” Meredith hỏi.

“Thư mời đám cưới của Mitchell.” Anh lên tiếng đáp, đưa cho cô.

Meredith đọc xong cũng cười to. “Anh ấy đã bắt cóc Kate và Danny, lấy cho họ hộ chiếu khẩn và đưa họ đến Ý. Anh ấy còn thuyết phục được Kate cưới mình, nhưng lại sợ lâu dần cô ấy sẽ thay đổi quyết định. Đám cưới sẽ diễn ra trong 3 ngày nữa. Làm sao mà anh ấy lại gạt bỏ hết mọi trở ngại và làm mọi chuyện theo ý mình thế nhỉ.”

Meredith với tay nhắc điện thoại và gọi cho Julie Benedict, người cũng vừa mới nhận được bức điện tương tự. “Zack hoãn buổi quay phim ngay lập tức,” Julie kể. “Cậu và Matt có đi không?”

Meredith nhìn sang chồng mình và giờ tám thiệp mời lên với ánh mắt dò hỏi. Anh gật đầu và Meredith bảo với Julie. “Tất nhiên rồi.”

Tám thiệp thứ ba được gửi tới nhà Olivia Hebert và trao đến bà qua người quản gia. Bà Hebert mở phong thư, đọc nội dung và cười rạng rỡ. “Mitchell sẽ kết hôn với Kate Donovan ở Ý ba ngày nữa. Granger! Ông và tôi sẽ bay tới đó bằng máy bay riêng của cậu ta.”

“Tôi hẳn sẽ trông đợi chuyến đi này, Madam.” Granger đảm bảo với bà.

“Đoán xem ai sẽ bay cùng chúng ta nào.” Olivia mơ màng nói khi bà đặt bức điện lên trên ngực và thở dài đánh sựot.

“Tôi không biết, thưa bà.”

“Zack Benedict!” bà tuyên bố.

Bức điện thứ tư được chuyển đến vị mục sư ở Nhà thờ Thánh Micheal ở Chicago vào buổi sáng tiếp theo. Cha Mackey, vị trợ lý mục sư trẻ tuổi, mở cửa và kí nhận bức điện, rồi mang tới văn phòng Cha Donovan.

“Bức điện này vừa chuyển tới, thưa Cha.”

“Cứ để nó trên bàn ta. Ta đang lập ngân sách cho tháng sau.”

“Con đã hứa với nhân viên chuyển phát rằng sẽ đưa tận tay cho cha ngay lập tức.”

“Rất tốt.” Cha Donovan đáp, đặt chiếc bút chì của ông xuống và với tay lấy bức điện. “Con đã chỉnh sửa những chỗ trong bài thuyết giáo vào Chủ nhật này như ta đã gợi ý chưa?” Ông hỏi vị mục sư trẻ tuổi vừa mới tới Nhà thờ St.Micheal để làm việc dưới sự giám hộ của mình.

“Đã được vài chỗ rồi ạ,” Cha Mackey đáp lại khi Cha Donovan trượt ngón tay mép bì thư và bật ra.

Câu trả lời của anh khiến Cha Donovan thở dài. “Con là một mục sư tận tụy, Robert ạ, và con viết một bài thuyết giáo tuyệt vời, nhưng lại có xu hướng cứng rắn khi đáng lẽ ra phải nên mềm mỏng một chút. Ngược lại, con chuyển sang quá mềm mỏng khi cần phải cứng rắn. Ta đặc biệt lưu ý đến tính cách đó khi lắng nghe con cố gắng chỉ bảo những giáo dân đến xin con lời khuyên. Khi thời gian trôi đi, ta nghi ngờ con sẽ học được khi nào thì cần cứng rắn và tuân thủ các nguyên tắc và giáo lý nhà thờ, và khi nào thì con cần thư giãn và lưu tâm đến những thực tế của cuộc sống một giáo dân bình thường.”

Vừa nói, Cha Donovan vừa rút tấm thiệp ra và mở tờ giấy có in hàng chữ viết tắt MW ngay phía góc trên cùng phía tay phải. Ông đọc nội dung trong đó và nhồm cả người khỏi ghế, miệng há ra vì cảm phẫn.

“Con mong là không phải tin xấu chứ?”

“Cậu ta thật to gan!” Cha Donovan bật thốt khi ông lấy lại được tinh thần. Vì báo chí đã đưa tin về nhận dạng cha của con trai Kate và chuyến đi đột ngột đến Chicago để trả tiền chuộc, Cha Donovan không hề lưỡng lự kể hết cho Cha Mackey nghe về nội dung bức điện đang nằm trong tay ông. “Mitchell Wyatt rõ ràng đã đưa cháu gái ta và con trai nó đến Ý, và giờ cậu ta lại còn mời ta đến chủ trì cho đám cưới tại một ngôi làng nhỏ gần Florence vào ngày kia. Cậu ta thật...” ông tự vẫn bản thân mình.

Nhắc điện thoại lên, ông quay số tổng đài. “Ta cần gọi đến Rome, Ý, ngay lập tức.” ông lên tiếng, và rồi đọc cho cô ta dãy số liên lạc được in phía cuối tấm thiệp mời của Mitchell Wyatt. “Cuộc gọi này sẽ tốn tiền chứ hả?” ông hỏi.

“Tuyệt,” ông đáp trả khi tổng đài viên báo cho ông sẽ là một cuộc gọi cắt cổ tính tiền theo từng phút. “Hãy đảm bảo đây là cuộc gọi người nhận trả tiền nhé. Thật hả?... Cuộc gọi như thế còn tốn tiền hơn à? Tuyệt vời!” giọng ông đầy vẻ báo thù.

“Cái gì vậy?” Mitchell hỏi Kate khi cô đang loay hoay mở gói bưu phẩm vừa mới được chuyển đến qua đường chuyển phát quốc tế.

“Em không biết, nhưng nó đến từ Gray Elliot.” Kate trả lời.

“Cẩn thận, có thể khó chịu đấy.”

“Đây là quà cưới mà.” Cô vừa nói vừa đọc tấm thiệp.

“Ta nên gọi đội chống bom đến.”

Phớt lờ anh, Kate nhắc vật đặt bên trong hộp ra và gấp tấm thiệp lại. Đó là một cuốn album cổ tuyệt đẹp. Thận trọng, Kate lật bìa cuốn album lên, và ngược nhìn Mitchell với ánh mắt vui sướng. Bên trong album là những tấm ảnh cỡ lớn được lựa chọn trong tập ảnh chụp bởi MacNeil và Childress.

Tấm ảnh đầu tiên chụp cảnh Kate và Mitchell đứng ngoài ban công khách sạn ở St. Maarten. Họ đang đứng sát cạnh, mỉm cười với nhau và chìm vào một nụ hôn ngay trong khoảng khắc sau đó.

“Ngài Wyatt?” thư kí của Wyatt lên tiếng khi cô bước vào phòng khách căn hộ của anh. Với thái độ thiếu tôn trọng Kate, người đang ngồi cạnh anh trên ghế sofa, cô giải thích bằng tiếng Anh. “Cuộc gọi người nhận trả tiền mà ông đang mong đã được nối vào đường dây cá nhân. Ông ấy có vẻ... khó chịu.”

Mitchell quàng tay qua vai Kate. “Chắc là chú của em rồi.” anh dịu dàng nói khi đứng dậy và bước tới chiếc ghế bành lớn, thoải mái đặt trước khung cửa sổ nhìn ra Piazza Navona. Anh ngồi xuống ghế, mắt nhìn ra khung cảnh bên ngoài và nhắc máy nhận cuộc gọi. “Xin chào, Cha Donovan. Tôi cho là cha đã nhận được thư rồi?”

Cha Donovan dán chặt ánh mắt vào vị mục sư trẻ tuổi khi ông cố tung ra một tràng lời nói giận dữ đầy vô lí. “Mitchell, anh có khi nào thật sự nghĩ rằng tôi sẽ chấp thuận cho Kate ràng buộc cả phần đời còn lại của nó với lời thề nguyện kết hôn với một gã sẽ không cho phép nó có con không hả?”

“Không.”

“Thế thì lý do nào mà anh lại gửi cho tôi cái này – cái tờ giấy mời vô nhân đạo bảo tôi chủ trì đám cưới ở Florence thế hả?”

“Con đã hứa với Kate rằng cô ấy có thể có bao nhiêu đứa con cũng được và vào bất cứ khi nào cô ấy muốn.”

Cha Donovan gật đầu khịch lệ với Cha Mackey, nhưng trong niềm hăng hái nhiệt tình giành phần thắng, ông nhấn mạnh vào lời lẽ trơ tráo vô liêm sỉ thay vì chỉ việc đơn thuần chấp nhận lời nói của Mitchell. “Và dù gì thì anh cũng sẽ chống đối nó phải không?”

“Ngược lại là đằng khác. Con sẽ vô cùng vui sướng được giúp cô ấy thực hiện điều đó.”

“Nếu đó chuyển thành kiểu nói dâm dục, vô liêm sỉ thì ta lấy làm thất vọng chứ không ghê sợ đâu.” Khi thốt lên những lời này, Cha Mackey lo lắng nhòm người từ ghế của mình, nhưng Cha Donovan chỉ mỉm cười và xua tan đi nỗi lo ngại của vị mục sư trẻ tuổi bằng một cái vẫy tay cam lạng, rồi chuẩn bị lao vào cuộc cãi lí với cái gã trên điện thoại.

“Anh có phải người Công giáo không hả?... Phải, rửa tội là một trong những điều kiện tất yếu để trở thành một giáo dân. Anh đã từng kết hôn theo nghi lễ Công giáo chưa?... Chà, nếu anh chưa từng vào nhà thờ hay ở gần một giáo sĩ trong vòng 15 năm qua thì ta đoán hẳn anh chưa từng kết hôn theo nghi lễ công giáo. Tuy nhiên, ta không thể bỏ qua những chuyện quan trọng như thế này, vì vậy ta yêu cầu anh phải trả lời câu hỏi đó, chỉ có hoặc không mà thôi.”

Cha Donovan lặp lại câu trả lời phủ định ngắn gọn của Mitchell cho Cha Mackey nghe, rồi tự đẩy mình vào một cuộc chiến nguy hiểm. Nhưng trước tin ông đưa ra một sự đảm bảo nho nhỏ - để làm dịu Mitchell. “Trường hợp đó thì Mitchell này, Ta thấy không có trở ngại gì trong việc tham dự đám cưới của anh với Kate. Ta thấy trong ghi chú của anh rằng anh đã thu xếp buổi lễ với một vị mục sư ở làng rồi. Ông ấy có sẵn lòng để ta tham dự vào không vậy?”

Cha Donovan gật đầu với Cha Mackey, ra hiệu câu trả lời của Mitchell là có. “Chà, vậy thì rất tốt.” Cha Donovan hào hứng đáp. Sau đó ông nhẹ giọng nói thêm. “Nếu anh chưa từng đứng gần một vị mục sư nào trong suốt 15 năm qua, thì ít nhất cũng phải là khoảng thời gian tối thiểu kể từ khi anh đi xưng tội. Hiển nhiên, anh sẽ phải lưu ý đến vấn đề này trước buổi lễ...”

Ông ngừng lại vì Mitchell đã cắt ngang lời ông với một câu hỏi cụt lủn khó chịu. Sau đó ông đáp lại bằng một giọng điệu truyền đạt kiên nhẫn - nhưng hơi căng thẳng. “Không, Mitchell, ta dám chắc mình không đùa. Khi anh và Kate đứng trước mặt ta trong ngôi nhà của Chúa vào ngày cưới, hãy chuẩn bị để thực thi lời thề nguyện của hai người, ta muốn cả hai phải để linh hồn mình thanh khiết trong sáng nhưng còn là những đứa trẻ. Điều đó nghĩa là cả hai trước tiên sẽ phải xưng tội đã. Đó không phải là yêu cầu, mà là bắt buộc đấy.”

Sau khi tạm dừng để chờ cho mọi thứ lắng dần, Cha Donovan lên tiếng tỏ ra tử tế vô cùng. “Thường thì trẻ con sợ đi xưng tội vì chúng luôn cảm thấy tội lỗi và xấu hổ, nhưng lời thú nhận thực ra lại dẫn đến sự tha thứ và hiểu biết để giúp chúng ta cảm thấy thật sự được miễn tội.”

Ông dừng lại, chờ phản ứng, nhưng đầu dây bên kia chìm ngấm trong im lặng, vì thế ông tiến tới. “Nếu có rào cản về ngôn ngữ, hoặc vì lý do nào đó mà anh không muốn thú tội trước vị mục sư ở làng, thì tôi sẵn sàng nghe anh tự thú tội nếu như anh muốn.”

Lời đề nghị được đáp lại ngay tức thì từ phía Mitchell, nó làm cho Cha Donovan rung cả vai vì cười. Che tay lên ống nghe, ông thì thầm với Cha Mackey. “Anh ta vừa nói với tôi rằng tôi có thể xuống địa ngục mà tưởng tượng đi.”

Nỗ lực giữ lại sự điềm tĩnh, Cha Donovan nói gần như dịu dàng, “Mitchell này, ta sẽ không xuống địa ngục và anh cũng vậy. Anh có thể xưng tội với bất cứ mục sư nào mà anh thích, miễn là anh giải quyết xong vấn đề này trước lễ cưới. Giờ thì vui lòng chuyển máy cho Kate giùm ta. Cô vợ tương lai của anh và ta cần trò chuyện một chút.”

Tại Rome, Mitchell giật ống nghe ra khỏi tai và chuyển nó qua cho Kate, người đang ngồi trên tay vịn ghế của anh. “Đến lượt em này,” anh cúi kính, và đứng lên pha cho cả hai một ly cocktail. Khi anh giở tai nghe Kate kết thúc cuộc trò chuyện, tuy nhiên, chút xúu tức tối trong anh dần chuyển sang vui mừng, vì cô dường như không hề biểu lộ cảm xúc dễ dàng hơn anh. Thực tế thì, bất cứ điều gì ông chú cô đang nói cũng khiến cho cô đáp lại bằng những tiếng lẩm bầm đại loại như “Vâng, cháu biết”, “Vâng, chú rất đúng,” hoặc “Vâng, cháu sẽ.”

Phải mất ít nhất là 5 phút sau cô mới kết thúc bằng câu “Tạm biệt chú. Chúng cháu mong chú tới sớm.” và cúp điện thoại.

Mitchell đưa cho cô ly đồ uống mà anh đã pha, sau đó ngồi xuống ghế và kéo cô vào lòng. “Chú em là một ngài độc tài kiêu ngạo, tự đắc, nhỏ nhen và luôn cho mình là đúng.” Anh cúi kính tuyên bố.

Mỉm cười nhẹ nhìn vào mắt anh, Kate nhấn ngón tay lên môi anh ra hiệu đừng nói gì thêm nữa. “Ông ấy đã thuyết giáo cho em một bài vì còn nghi ngờ nên không buộc tội cho anh trong tương lai và nhắc em về lỗi lầm của mình trong chuyện xảy ra khi trước. Ông ấy cũng bảo em rằng anh là một người có tính cách ghê gớm và hoàn hảo, một người sẽ yêu Danny và em sâu sắc và mãi mãi với sự dịu dàng và cả sức mạnh che chở nữa.”

“Thì anh đã nói lúc trước rồi còn gì,” Mitchell cười toe toét đáp lại, “Chú em là một người có nhận thức đáng ngạc nhiên cũng như khả năng đánh giá con người cực kì xuất sắc.”

Cha Mackey không tự tin lắm về điều này. Thật ra, anh còn rất nghi ngờ sự khôn ngoan của Cha Donovan trong việc tự nguyện hỗ trợ Kate làm đám cưới với Mitchell nữa kia. Anh đứng dậy, dợm bước ra ngoài, sau đó lại quay trở lại. Cha Donovan tựa người ra sau ghế, mỉm cười đầy vẻ thỏa mãn trước kết quả cuộc trò chuyện qua điện thoại, ông nhận thấy vẻ mặt lo lắng của vị mục sư trẻ tuổi. “Con có vẻ không ổn lắm, Robert. Sao vậy?”

“Con chỉ không hiểu sao cha lại có thể thấy tự tin về việc làm lễ cho hai người mới chỉ biết nhau có vài ngày và có một quá khứ chẳng tốt đẹp chút nào.”

Khoanh tay trước ngực, Cha Donovan cân nhắc câu trả lời trong chốc lát, rồi ông lên tiếng. “Ta trả lời cho câu hỏi tương tự mà ta đã từng đặt ra với Mitchell: Làm thế nào mà hai con người, những kẻ chỉ quen biết nhau vốn vẹn trong vài ba ngày ngắn ngủi, lại có thể kết thúc bằng việc tự gây đau khổ cho nhau đến nỗi không tài nào quên được suốt cả ba năm?”

“Có thể là do tình cảm tâm lý phức tạp, những khúc mắc của các bậc cha mẹ chưa được giải quyết. Ai mà biết được câu trả lời?”

“Vậy mà ta biết đấy.” Cha Donovan chắc như đinh đóng cột. “Câu trả lời là khi họ ở cùng nhau trong vài ba ngày ngắn ngủi đó, cả hai đều yêu nhau nhiều đến mức không ai có thể điều khiển sự tổn thương mà họ vô tình gây cho nhau sau đó.”

“Cứ cho là Cha đúng, nhưng dù gì, một người đàn ông cùng một người phụ nữ...”

“Làm ơn đừng trích dẫn cho ta từ sách vở về sự ràng buộc thiêng liêng của cuộc hôn nhân mà con đã đọc trong trường dòng. Thực tế ra, ta muốn con đọc một cuốn sách có thể giúp con thực sự hiểu được cuộc sống tinh thần thực tế tồn tại giữa một cặp vợ chồng yêu nhau tha thiết. Con sẽ không tìm thấy điều đó trong những cuốn sách thông thường đâu.”

“Con rất vui lòng đọc bất cứ cuốn gì cha đề nghị. Tựa đề của nó là gì ạ?”

“Đó là cuốn ”Ngôn sứ” của Kahlih Gibran.”

Ngôn sứ gồm 26 đáp từ bằng lối nói đầy chất thơ chuyên chở những cái nhìn thấu suốt, ứng xử với các chủ đề lớn của cuộc đời trên nền tảng chân thiện mỹ, như hạnh phúc và đau khổ, tình yêu và cái chết, lao động và của cải, hôn nhân và con cái, tình bằng hữu và luật pháp, thiện ác và tôn giáo, ăn mặc và cầu nguyện, v.v.

Ngôn sứ (prophet), được hiểu như một sứ giả chuyển giao một thông điệp bằng ngôn từ. Ngôn sứ có mặt trong các tôn giáo lớn như Do Thái giáo, Kitô giáo, Hồi giáo, Bái Hỏa giáo, Hi Lạp cổ đại, v.v.

Cha Mackey có vẻ không chắc lắm nhưng sẵn sàng. Anh bước qua bàn làm việc của Cha Donovan và viết tiêu đề cuốn sách và tên tác giả vào một mảnh giấy. Sau đó anh dừng lại, mắt mở to, há miệng nhìn chăm chăm vào vị mục sư già. “Không phải là Gibran bị rút phép thông công à?”

Cha Donovan nhún vai. “Phải, thì Galileo cũng thế thôi, vì đã dám tuyên bố rằng trái đất của Chúa thực sự quay quanh mặt trời chứ không phải là ngược lại. Giờ thì xem ai cười nào.”

52. Chương 52

Bất kì đám cưới nào cũng là nguồn cơn của tính hiếu kỳ và là lý do để ăn mừng tại ngôi làng gần Florence nơi Mitchell đã sống cùng gia đình Callioroso cho đến khi anh lên 5 tuổi,. Mitchell đã chọn ngôi làng để tổ chức lễ cưới vì anh nói đó là nơi đánh dấu tuổi thơ và những ngày hồn nhiên vô tư của anh.

Vào ngày cưới của Mitchell và Kate, phần phía sau ngôi nhà thờ nhỏ hoàn toàn bị chiếm đóng bởi một số người dân địa phương đơn giản chỉ vì thích thú những buổi lễ. Những người này hẳn không ngờ tới khi nhận ra ngôi sao điện ảnh nổi tiếng người Mỹ hộ tống vợ mình vào tận giáo đường, và rồi lại đi qua họ để hộ tống một người phụ nữ bé nhỏ, già cả mỉm cười vô cùng tự hào với những người bà đi ngang qua để chiếm một chỗ trang trọng trong nhà thờ.

Khu vực này dành cho những khách mời danh dự, cũng bị chiếm giữ bởi những người rất đặc biệt đối với Mitchell và Kate, bao gồm cả gia đình Callioroso nữa. Đó chính xác là một đám cưới nhỏ thân mật mà Kate và Mitchell đều mong muốn.

Một ngày trước, Mitchell đã nghiêm túc đến gặp Cha Lorenzo để xưng tội. Anh xuất hiện từ nhà thờ với một nét mặt rất đổi kinh ngạc, và bước tới chỗ Kate, người đang ngồi đợi anh ở trên chiếc ghế dài trong quảng trường ngôi làng.

“Thế nào rồi?” cô chọc, và khoác lấy tay anh.

“Thật ra,” Mitchell trả lời, “Anh cảm giác Cha Lorenzo hẳn có đôi chút thất vọng vì trí tưởng tượng thiếu phong phú của anh. Dù sao, xét đến khía cạnh số Đức Cha và Đức Mẹ của chúng ta mà anh phải đọc để sám hối, anh nghĩ ông ấy rất ấn tượng với sự gan lì của anh.”

“Có bao nhiêu lời cầu kinh ông ấy chuyển cho anh?”

“Nếu anh mà bắt đầu cầu nguyện ngay lúc này, sẽ có một cơ hội để anh bắt kịp lễ cưới của chúng ta.”

Kate phá lên cười ngặt nghẽo.

Và lúc này đây, khi cô ở bệ thờ ngay trước Cha Lorenzo và chú mình, cả hai ông mục sư cùng tiến hành buổi lễ và Mitchell đang mỉm cười nhìn vào mắt cô, cô cảm thấy vô cùng may mắn. Cô đọc lời thề của mình một cách rõ ràng và đầy tự hào. Mitchell đọc lời thề của anh cũng như thế, đồng thời cũng trả lời bằng tiếng ý theo như mong muốn của gia đình Callioroso, trong khi đó Cha Donovan nhìn anh với vẻ hài lòng. Cảm xúc của ông biến đổi, tuy nhiên, gần cuối buổi lễ, khi Mitchell được hỏi liệu anh có hứa sẽ yêu thương, nâng niu và trân trọng Kate không.

Thay vì đáp lại bằng câu ” Sì, lo voglio,“, Mitchel trả lời, ”Con ogni respiro che prendo.”

Một khoảng khắc ngắn ngủi trôi qua, Cha Donovan tự hỏi liệu câu trả lời của Mitchell có hơi chút mơ hồ hay không, nhưng Cha Lorenzo lại tỏ ra hài lòng thấy rõ, điều đó là dấu đi những nỗi lo lắng của Cha Donovan.

Tại bữa tiệc ngay sau buổi lễ, Cha Donovan lòng sục cho bằng được Cha Lorenzo, người thông thạo hai thứ tiếng, khi ông ấy đang tiếp đón những vị khách người Mỹ, bao gồm cả nhà Benedict và nhà Farrell.

“Cha Lorenzo,” Cha Donovan lên tiếng, “Mitchell đã nói gì lúc Cha hỏi anh ta có hứa sẽ yêu thương, trân trọng và nâng niu Kate hay không vậy?”

Đám người Mỹ rõ ràng là cũng tò mò muốn chết, vì họ đều quay phắt ra chăm chú chờ đợi câu trả lời từ phía Cha Lorenzo.

“Khi tôi hỏi câu đó, Mitchell không chỉ đơn thuần nói ”Con có.“. Thay vì thế cậu ta nói rằng. ”Cho đến hơi thở cuối cùng của con.”

Giống như đám phụ nữ đứng lơ nhố xung quanh, đôi mắt Kate mờ đi vì làn nước mắt trước câu nói của Cha Lorenzo, nhưng Kate đã biết trước ngay tại bệ thờ điều mà Mitchell đã nói.

Vì đó cũng chính là dòng chữ mà anh khắc bên trong chiếc nhẫn cưới của cô.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-em-cho-den-hoi-tho-cuoi-cung>